

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A RACING ROMANCE NOVEL

A MAN'S

WORLD

BY GRACE NEWMAN

BİR ERKEĞİN DÜNYASI

GRACE NEWMAN

Copyright © 2023 by Grace Newman

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için AuthorGraceNewman@Gmail.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Bu kitaptaki tüm görseller, lisanslama veya atıf gerektirmeyen telifsiz görseller sağlayan bir web sitesi olan Pexels'ten temin edilmiştir.

Kitap kapağı Yazar tarafından yapılmış, ön kapak resmi ise sanatçı Duy Phan tarafından tasarlanmıştır.

ISBN: 979-8-218-28104-5 (Ciltsiz)

ISBN: 979-8-860-83639-6 (Ciltli)

✿ Vellum ile oluşturuldu

*Sırf cinsiyetleri nedeniyle fırsatlardan mahrum bırakılan tüm kadınlara -
bu sizin için.*

İÇİNDEKİLER

1. [Sırt ve Katlan](#)
2. [Cehennemde Soğuk Bir Gün](#)
3. [Bu Benim Doğamda Var](#)
4. [Sıcak mı? Biberleri Çiğ Yiyorum](#)
5. [Direk Yok, Sorun Yok](#)
6. [Kaybeden Bir Deste Kart Lütfen](#)
7. [Çocuklar, haksız mıyım?](#)
8. [Pist Kavmaları Gece Geç Saatlere Kadar Sürüyor](#)
9. [Georgia Dubois'yı Asla Hafife Almayın](#)
10. [İntikam En İyi Soğuk Servis Edilen Bir Yemektir](#)
11. [Size bir Hamster önerebilir miyim?](#)
12. [Üç Taç Bir Taçtır](#)
13. [Eğer Bakışlar Öldürebilseydi](#)
14. [Kızlar Sadece Eğlenmek İster](#)
15. [Olmak ya da Olmamak](#)
16. [Come Hell or High Water](#)
17. [Varsaydığınızda Ne Olduğunu Biliyorsunuz](#)
18. [Hanımefendi Çok Fazla Protesto Ediyor](#)
19. [Bir Teklifte Bulunmak İstiyorum](#)
20. Merak [Kediyi Öldürdü](#)
21. [Dilini Kedi mi Kaptı?](#)
22. [Yaz Tatili - 2019: Gürcistan](#)
23. [Georgia'dan, Sevgilerle](#)
24. [Yeni Bir Şeylerin](#)

[Başlangıcı Epilog](#)

[Sevgili Okuyucu](#)

[Teşekkür Ederim](#)

[Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

SIRIT VE KATLAN

Gürcistan

Yarış yıldızı Henri Dubois'nın kız kardeşi olmanın avantajları olsa da - bana sürekli meydan okuyan, hayat boyu destekçim ve en iyi arkadaşım vardı - bir de dezavantajı vardı: medya tarafından sürekli karşılaştırılmak. İkiz olmamıza rağmen, doğuştan daha farklı olamazdık. Henri inanılmaz derecede dışa dönük biriydi ve onunla tanışan herkes muhteşem gülümsemesine, cömert kahkahasına ve büyüleyici mizacına hemen aşık oluyordu. Öte yandan ben daha çekingen, açık sözlü ve medyanın sık sık şikayet ettiği gibi 'sıkıcıyım'. Halka açık toplantılarda kalabalığı coşturmadım ya da daha da önemlisi, katılmak zorunda kaldığım özel Valkyrie F1 Takımı etkinliklerinde sponsorlara kur yapmadım.

Yakın arkadaşlarım ve ailem gerçek beni gördüler - en büyük kardeşim Hugo'nun söylemek istediği gibi, ailenin sürekli şakacısı ve şakacısı - ama dünyanın geri kalanı donuk, sessiz ve kasvetli genç kadını gördü, çekingen doğası kardeşiminkiyle karşılaştırıldığında ilgisiz ve kabul edilemezdi.

Monakolu genç bir kız olarak F1'de yarışmayı hayal ediyordum - F1 en üst düzey yarış ligiydi ve sadece 22 sürücü yarışma ayrıcalığına sahipti. Henri'ye on altı yaşında prestijli Hermes F1 yarış akademisine katılması teklif edildi, ancak bu hayal benim için gerçekleşmeyince, Amerika'da Indy Car koltuğuna oturmaya karar verdim - elimi yeni ve heyecan verici bir şeyde denedim. Indy Car'ın heyecanı gerçikti ve hayranlarım beni bir kadın sürücü olarak beklediğimden çok daha iyi karşıladılar. Yoluma çıkan pek çok acı, kadın düşmanı yorum vardı - yatıp kalktığımı söyleyerek

galibiyetlerimi aldım ve kupalarımı hak etmedim, ancak çoğunlukla, topluluk beni karşıladı ve beni başarıya hazırladı - ilk Indy Car şampiyonluğuma yol açtı.

Yeni kurulan Valkyrie F1 Racing Team'in CEO'su ve Takım Müdürü olan İtalyan yarış efsanesi Isabelle Bianchi bana yaklaşıp iki kadın pilottan oluşan ve ağırlıklı olarak kadınlardan oluşan bir F1 takımı kuracağını söylediğinde şok olmuştum - Isabelle'in bu kadar yeni ve riskli bir şey kurmak için yeterli finansmanı bulmuş olmasına şok olmuştum ama en çok da beni takımın bir numaralı pilotu olarak istemesine şok olmuştum. Katılmaya karar vermek hiç de zor değildi - beş yaşında go-kart yarışı yapan iki çocuk olduğumuzdan beri kardeşimle Formula 1'de yarışmak hayalimizdi. Arabaların Indy Car'dan çok daha hızlı olması nedeniyle zor olacağını bilsem de, bu zorluğa degeceğini biliyordum. Genç kızlara onların da Formula 1'e katılabileceklerini göstermek istedim. Dünyaya kadınların motor sporlarına ait olduğunu, şampiyon olabileceğimizi kanıtlamak istiyordum ve bu benim en iyi şansım.

Sürüş partnerim Lily, her sürücünün umduğu bir partnerdi. Henüz on dokuz yaşındayken W-serisi şampiyonluğunu kazanmıştı ve yirmi yaşında, şu anda griddeki en genç Formula 1 sürücüsü ve yarışan en genç kadındı. Lily bir Formula 1 takımının istediği her şeydi. İçi de dışı da çok güzeldi ve basın ona bayılıyordu. Ona ne kadar saçma soru yöneltirlerse yöneltsinler, Lily onları film yıldızlarını kışkandıracak bir ustalık ve rahatlıkla yanıtlıyordu.

Yine de, kişiliklerimiz pistte ve padokta farklı olsa bile, arkadaşlığımız çiçek açmaya başlamıştı. Lily benim içe dönük kişiliğimle başa çıkmayı başardı ve kendimi inanılmaz derecede rahat hissetmemi sağladı. Ben de daha yaşlı ve deneyimli bir sürücü olarak ona sürüş ipuçları veriyor ve yarışlardan önce zihinsel olarak hazırlanmasına yardımcı oluyordum. *Formula 1'de takım arkadaşınızı sevmezseniz berbat bir sezon geçirirsiniz.*

Medya bizi didişen iki kadın olarak göstermeye çalışmış ve başarısız olmuş olsa da, gerçek bundan daha farklı olamazdı. Lily ve benim ortak bir misyonumuz vardı: Diğer tüm takımlar tarafından gözden çıkarılan 1.80 boyundaki iki kadın yarışçının aslında Formula 1 yarışlarını kazanabileceğini tüm dünyaya göstermek.

2021 sezonu beklenmedik bir patlamayla başladı. Bahreyn'deki testler türünün tek örneği idi - mutlak bir rüya gerçek oldu ve araç mucizevi bir şekilde diğer en iyi takımların hızına ve temposuna sahipti. Hayran kitlesi hızla gelişti ve sponsorlar takıma gerçek bir ilgi göstermeye başladı. Çok daha fazlası

Valkyrie'nin heyecanı, kadın sürücülere sahip olmak, makyaj şirketleri ve çanta tasarımcıları gibi yeni sponsorlar için fırsatlar yarattı; bunlar genellikle erkek sürücülere yaklaşmayan şirketlerdi.

Sezon öncesi testlerin sonunda, F1 basını Valkyrie'yi yenilmesi gereken takım olarak ilan etmiş ve beni F1'in en beklenmedik çaylağı olarak işaretlemişti. Ancak sezonun üçüncü yarışına gelindiğinde bir şey açıkça ortaya çıkmaya başlamıştı: hızla basının bir numaralı halk düşmanı haline geliyordum. Pistteki "hırsım" ve "saldırgan" yapımla ilgili yorumlar ikinci yarıştan sonra manşetlere taşınmıştı bile. Üçüncü yarışa gelindiğinde, Noah ile yaşadığım bir 'olay' sevgili, son şampiyonlarını pist dışına ittikten sonra basın beni bu sezonun engereği olarak damgalıyordu. Üç kez Dünya Şampiyonu olan Noah Hendriks gibi erkek sürücüler medya kaleminde kameraya bakarken kısa ve iğneleyici sözlerle paçayı kurtarabilirken, basının bir kadın sürücünün benzer davranışlarını yanına bırakmaya niyeti olmadığı açıktı.

Isabelle bana bu fırsatla yaklaştığında, vücudumdaki her kemik bunun kolay olmayacağını biliyordu. Elde ettiğim herhangi bir başarı hakkında acı yorumlar yapılacağını biliyordum, ancak beklemediğim şey medyanın bana "*Georgia, erkek arkadaşın tüm bu seyahatlerin hakkında ne hissediyor?*" ve "*Georgia, yarışlar sırasında adet döngünle nasıl başa çıkıyorsun?*" gibi sorular sormasıydı.

Görünüşe göre, "*Regl döneminle de aynı şekilde başa çıkıyorsun Bill,*" şeklindeki iğneleyici cevabım beklediğim kıkırdamayı yaratmadı. Kimse bir kadının ulusal televizyonda regl döneminden bahsetmesinden hoşlanmaz, öyle de oldu.

Medya da erkek arkadaşımın *olmamasından* pek hoşlanmıyor gibiydi. Birkaç yıl önce Henri'yi bazı yarışlarda ziyarete geldiğimde kardeşimin yakın arkadaşı ve yarış arabası sürücüsü Éliott Simon ve benim hakkımda söylentiler dolaşmaya başlamıştı ama şimdi söylenti değirmeni iyice dönmeye başlamıştı ve flört hayatımla ilgili takıntılar -ben hariç- herkesi büyülüyordu. Bir yandan medya, sahip olabileceğim herhangi bir erkek arkadaşımın sürekli seyahat etmemden dolayı kalbinin kırılacağı, dolayısıyla bir erkek arkadaşımın olamayacağı gerçeğini irdelerken, diğer yandan da güneşin altındaki her erkekle çıkıyordum.

Sezon başında medya bana "Sissy Dubois" adını takmıştı; Hermes F1 Takımının değerli bir numaralı pilotu Henri Dubois'nın kız kardeşi olduğum gerçeğine atıfta bulunan biraz kaba ama en azından sıkıcı bir lakap. Üçüncü yarışa geldiğimde, takım müdürümün çok daha kötü bulduğu "Sassy Dubois" olmuşum, özellikle de büyük sponsorluk isimleri ortalıkta dolaşırken

anlaşmaları tartışıyorduk. Aracımız büyük otomobil devleri tarafından desteklenen parçalara sahip olsa da, finansmanımız çok azdı. Tıpkı diğerk takımlar gibi kendimizi kanıtlamak için yeterli fonu sağlamamız gerekiyordu. Çoğunluğu kadınlardan oluşan bir mühendislik ekibi ve padok ekibiyle, burada söz konusu olan çok şey vardı.

Yine de bunun beni rahatsız etmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. İlk üç yarışında iki podyum elde etmiş ve üçüncü yarışta 5. olmuştum. Sürücüler şampiyonasında ikinciydim ve sezonun geri kalanı için oynayacaktım.

Bir erkeğin dünyasında yaşayan bir aslandım ve kimse beni durduramazdı.

Sezonun ilk galibiyeti büyüleyiciydi. Sadece dört yarış sonra, sadece podyuma çıkmayı değil, en yüksek basamağa çıkmayı da başarmıştım. Soluma baktığımda, kardeşimin bana dünyanın en büyük ayı kucaklamasını yapmaya çalışırken şampanya patlattığını gördüm. Gözlerindeki gurur ifadesi içimi ısıttı ve ailemin son yirmi dört yıldır bana verdiği desteğı hatırlattı. Medyanın "*kardeşler arasında gergin bir savaş*" olarak nitelendireceğinden emin olduğum bu yarışta Henri'yi geçmiş olsam da, onun gözlerinde bana duyduğu sevgi ve mutluluğu görebiliyordum.

Podyumdaki kutlamadan ayrılırken "Tebrikler Peaches, seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadığını duydum. Çocukken Amerika'yı sık sık ziyaret ederdik. Teyzemiz ve amcamız biz küçükken oraya taşınmışlardı, bu yüzden birkaç yılda bir Georgia'daki güzel evlerini ziyaret ederdik. Orada, yerel bir çiftlikte şeftali topladıktan sonra Henri bana şeftali demeye başlamıştı - ve ondan sonra bu isim yapışıp kalmıştı.

Şampanyadan sıırıslıklam olmuş ve ter kokan Henri'ye gülümsedim ve padoktan aşağıya, kollarını açmış beni bekleyen ekibimin yanına koşmadan önce ona son bir kez sarıldım.

Valkyrie'nin yarış stratejisti, Rennen F1 Takım Müdürü Felix Schmidt'in eşi Fiona Schmidt beni ilk karşılayan kişiydi. Valkyrie F1'in onu Rennen F1 Takımından çalmayı nasıl başardığını asla bilemeyeceğim ama son birkaç yıldır sırdaşım ve akıl hocam olmuştu. Formula 1 test pilotu olduğü için üzerimdeki baskıyı ve pilot olmanın ne kadar zorlu bir iş olduğunu biliyordu. Formula 1'de her şey erkekler *tarafından* ve erkekler *için* yapılmışmış gibi geliyordu.

"Tebrikler, Georgie. P1! Çok iyi hak ettin." Fiona bana kocaman sarıldı ve kocaman gülümsedi, ardından sırtımı sıvazladı.

"Bu galibiyetin neyi hak ettiğini düşünüyorum biliyor musun?" Kıkırdadım, yüzümde küçük bir muziplik belirtisi vardı, Fiona'nın bunu fark ettiğini kaşlarının hafifçe kalkmasından anlayabiliyordum.

"Hala medya görevlerini yerine getirmek zorundasın; sorma bile."

Yüzümdeki gülümseme hemen kayboldu. Bunun böyle olacağını biliyordum ama takımın ilk yarış galibiyeti sevincinin beni biraz rahatlatılabileceğini bir an için bile olsa umut etmişim ki bunu umut etmek bile saçmaydı. Bir yarış galibinin medyatik olması beklenirdi ve eğer Valkyrie F1 sponsor kazanmaya devam edecekse, yüzümü bir kameranın önüne getirip gülümsemem ve ne kadar mutlu olduğum hakkında sohbet etmem gerekiyordu.

Valkyrie takım müdürü Isabelle'e baktım, o da gülümseyerek bana el salladı. Sanırım onu tanıdığım süre boyunca Isabelle belki üç kez gülümsemişti, bu yüzden yarışı kazanmamın bunlardan biri olmasından onur duydum.

Isabelle Bianchi inanılmaz bir kadındı. W serisi ve Formula E'deki başarısı takdire şayandı. Zeki bir stratejistti ve onu sadece zorlu bir kişiliğe sahip olarak tanımlayabilseniz de, medyayı bir dahi gibi yönetme becerisine sahipti. Isabelle basınla yaşadığı zorlukların üstesinden büyük bir yetenekle gelmiş olsa da, ünü tüm padokta biliniyordu. Valkyrie'ye gelmeden önce Hermes F1'in İletişim Direktörü olarak görev yapmış ve basın Isabelle'le uğraşmanın değmeyeceği kadar sorun yaratacağını öğrenmişti.

Benim aksime, onun talepkâr doğası ve doğrudan yorumları hem basın hem de F1 camiası tarafından saygı görüyordu. Erkeklerin egemen olduğu bu sporda bir oda dolusu erkeğe hükmedebilir ve tam olarak istediğini elde edebilirdi. Sert dış görünüşü yarışlarda her zaman sergilenirdi, ancak altında yumuşak ve nazik biri olduğunu biliyordum. Kendisi için çalışan insanları son derece önemsiyor ve kadınlara ait bir Formula 1 takımı kurmak için adını ve itibarını tehlikeye atıyordu çünkü bize inanıyordu - şans verilirse kadınların motor sporlarında erkekler kadar başarılı olabileceğine inanıyordu.

Isabelle'e hızlıca başımı sallayıp el salladım ve yarış sonrası medya konferansı başlamadan önce tazelenmek için sürücü odama yöneldim. Sürücü odasından çıktığımda, bugüne kadarki en zorlu görevini üstlenmiş olan zavallı Medya Müdürüm Lizzie tarafından karşılandım. Yine de, basın etkinliklerinde yönetmek için muhtemelen bir kabus olsam bile, o

Dünyanın en cesur gülümsemesi ve en moral verici doğasıyla görevini yerine getirdi. Padokta yangın çıksa Lizzie'nin yine de "En *azından aydınlatmamız var!*" diye anons edeceğinden emindim.

"Georgie!" Lizzie bana kocaman sarıldı, neredeyse vücudumun üst kısmını boğacaktı. Lizzie 1.80 boyunda etkileyici biriydi, bu yüzden benim ufak tefek boyuma kıyasla her zaman üzerimde yükselirdi.

"Merhaba Liz, teşekkürler! Sonunda ne muhteşem bir yarıştı, Henri ve Noah ile öyle mücadele etmek, inanılmazdı." Durakladım, Lizzie'nin gözlerindeki gerilimi görünce cevap vermek için ağzını açmaya başladı. "Ama şimdi akbabaları besleme zamanının geldiğini varsayıyorum?" Toparlayabildiğim en iyi tonla sordum, sesim soruyla birlikte alçaldı.

"Evet, evet, medyaya hepimizin bildiği gibi bir yıldız olduğunu gösterme zamanı." Lizzie bana kocaman bir göz kırptı ve omzumu sıktı, bir yandan da beni garaj girişine doğru nazıkçe itti, sanki biraz itilmeden basın toplantısına geleceğime ikna olmamış gibiydi.

Medya merkezine vardığımızda, doğrudan ortadaki koltuğa baktım. Kariyerim boyunca ilk kez o koltuk benimdi, öyle heyecan verici bir duyguyd ki kardeşimin içeri girdiğini bile fark etmedim.

Henri uzanıp omzumu sıktı ve fısıldayarak, "Sadece sırt ve katlan, Peaches. Yakında kutlamak için içmeye gideceğiz." Ben de sırttım ve sandalyeme yerleştim, üçüncü sıradaki koltuktan bana gülümseyen Noah'ya başımı salladım ve konferans başlamadan önce bir kez daha tebrik etmek için fısıldadım.

Vücudumun neden bu şekilde tepki verdiğini hiçbir zaman anlayamadım, ancak durum ne olursa olsun, basın koltuğuna oturduğum ve ışıklar yandığı anda, hemen yoğun bir endişe hissetmeye başladım ve baş dönmesi vücudumu ele geçirmeye başladı. İşte olağanüstü, hak edilmiş bir galibiyet almıştım ama odaklanabildiğim tek şey aşırı terleyen ellerimin hissi ve bulanıklaşan görüşümdü. Daha da kötüsü, ağzımdan dökülen kelimeler hiçbir zaman tam olarak söylemek istediklerim ya da medyanın duymak istedikleri gibi görünmüyordu.

"Georgia, yeni Valkyrie F1 Takımıyla kazandığın ilk yarış için tebrikler. Bir Formula 1 yarışını kazanan ikinci kadın ve son otuz yılda ilk kadın olmak heyecan verici olmalı. Nasıl hissediyorsun?"

"Olağanüstü, gerçekten bir rüyanın gerçekleşmesi," diye cevap verdim, gazeteciye toplayabildiğim en büyük gülümsemeyi verdim ve cevabımın çok kaba görünmemesini umdum. Birkaç rahatsız edici saniye geçti ve şunu hissedebiliyordum

Gazeteci açıkça daha fazlasını söylememi bekliyordu. Gözlerimin konferansın arka tarafında duran Lizzie'ye kaymasına izin verdim, yüz ifadesi devam etmemi istiyordu, ama ben daha bir kelime bile edemedim gazeteci çoktan yoluna devam etmişti.

"Henri, Georgia'yla kırkırıncı turda epey çektiğinizi gördüm. Kız kardeşin tarafından yenilmek nasıl bir duyguydu?"

"Harika bir mücadeleleydi! Kız kardeşim inanılmaz bir sürücü ve Valkyrie F1 arabası şimşek gibi hızlı. Ayak uyduramadığım için hayal kırıklığına uğradım ama böyle bir yetenekle mücadele etmek zor. Ayrıca, beni yenerse, bu gece içkileri benim değil onun ısmarlaması gerekeceğini biliyordum, yani hepsi bir kayıp değil." Bunu söyledikten sonra dönüp bana göz kırptı ve kalabalıktan birkaç kıkırdama yükseldi.

Gözlerimi devirerek Henri'nin omzunu itmek için eğildim. Henri oradayken bu basın etkinlikleri her zaman daha idare edilebilir oluyordu. Kuşkusuz en büyük hayranımdı ve onun neşeli hali beni her zaman daha rahat hissettirirdi.

Basın toplantısı devam ederken, soruların çoğu Noah ve Henri'yi hedef aldı ve bana cevaplayacak çok az soru bıraktı. Medyanın zamanının çoğunu 2. ve 3. sıradaki sürücülere soru sorarak geçirmesine daha çok iççerlemem gerekirken, aslında rahatlamış hissettim. Daha az soru sorulması, bu işi kendim için daha az berbat etme şansı anlamına geliyordu.

Bir saat sona ermeye başladığında kendime daha çok güveniyordum. Lizzie'nin deyimiyle 'güneşli mizacımla' birkaç soruya daha yanıt vermiştim ve medya ilişkilerimi geliştirmeye başladığımı hissediyordum - bir saatin sonunda ne kadar geliştirebilirseniz o kadar.

"Georgia, artık bir yarış galibi olduğuna göre, eminim Dünya Pilotlar Şampiyonası'nı kendi gözünden görmeye başlamışsındır. Sence yarışlarda daha fazla kadın görmenin zamanı geldi mi?"

Ah, işte buradaydı, her erkek gazetecinin tüm şoförlere, özellikle de bana sormaya bayıldığı o aptalca soru. Sanki beni bir yalanın içinde bulup "*Aslında bence kadınlar ait oldukları yere, mutfağa geri dönmeli*" dedirtmeye çalışıyorlarmış gibi sorarlardı bu soruyu. Ne yazık ki, kendimi durduramadan, sadece oldukça belirgin göz devirmemle eşleşen en bıkkın iç çekışı yaptım.

"Sanırım bu sorunun cevabını hepimiz biliyoruz çünkü katıldığım her basın etkinliğinde bunu sormayı başardınız. Ne dememi bekliyorsunuz... Hayır mı?"

Arka planda Lizzie'nin el salladığını görebiliyordum, parmağıyla boğazını sıkıyor, geri alamayacağım bir şey söylemeden önce bırakmamı işaret ediyordu.

Ama artık çok geçti.

'Sassy Dubois' yayınlanmıştı ve sessizlik sağır ediciydi. Yardım için Henri'ye baktım, ama yüzü bana daha önceki tavsiyesini dinlemem gerektiğini söylüyordu: "*Sadece sırt ve katlan, Peaches.* Ama dinlememiştin, bu yüzden 'iki numaralı kapı'yı seçtim, ilki kadar büyük olmayan bir seçenек.

"Açıkçası, sporda daha fazla kadın olmasını istiyorum. Eğer daha fazla kadın olsaydı, belki de hepimiz 'aşk hayatım', 'adet döngüm' ya da 'hangi yarış sütyenini giyiyorum' gibi konulara odaklanmaktan vazgeçerdiniz çünkü Lily ve ben taciz edilecek parlak, yeni oyuncaklar olmazdık." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bunun yanlış bir şey olduğunu anladım.

Birkaç garip andan sonra F1 Medya ve İletişim Başkanı sahneye çıktı ve tüm gazetecilere katıldıkları için teşekkür etti. Henri bir şey söyleyemeden ben hızla yerimden fırladım ve çıkışa doğru koşmaya başladım, hayranlar ve gazeteciler beni bombardımana tutmadan önce hızla kaçmayı umuyordum.

Lizzie peşimden koştu, uzun bacakları ona hızla yetişmesini sağladı. Valkyrie F1 misafirperverlik süitine geri döndüğümüzde, Isabelle'in yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesini görebiliyordum. Bir saat önce yüzündeki gülümseme yerini hayal kırıklığına uğramış bir kaş çatmaya bırakmıştı. Parmağıyla beni işaret ederek ofisine 'gelmemi' istedi.

"Bakın, siz bir şey söylemeden önce, biliyorum. Bu konuyu kapatmalı ve her zamanki gibi '*Evet, elbette motor sporlarında daha fazla kadın olmasını istiyorum, falan filan*' şeklinde cevap vermeliydim. Ama bu sefer yapamadım. Asık suratlı, tekrarlayıcı ve açıkçası kaba olmaya başladı," diye tartışmaya başladım Isabelle'in ofisine girerken.

"Georgia, basın geri zekâlı olmasını takdir ediyorum," diye karşılık verdi Isabelle masasına otururken, delici yeşil gözleri sanki daha önce okuduğu ama önemli bir şeyi gözden kaçırmış olma ihtimaline karşı yeniden okuması gereken bir kitabı okuyormuş gibi beni kesiyordu. "Ama ne yazık ki F1 gazeteci topluluğu bir gecede değişmeyecek, bu yüzden bizim işimiz onlara bu değişim için rehberlik etmek. Yavaş olacak - bunu biliyorsunuz - ve bir muhabire bağırarak sizi sadece öfkeli bir kafa gibi gösterecek, bu da basının *görmek istediği* ve *kesinlikle* Allah'ın belası bir nedenle hakkında yazmak istediği bir şey."

Isabelle'in haklı olduğunu biliyordum. Erkek egemen bir sporda değişim yavaş olacaktı ve dikkatli olmak zorundaydık. Nesiller boyu yarışan

kadınlar

Her hareketimiz ve mücadelemiz dört başarılı yarıştan sonra kazanılmayacaktı - başarılı bir sezondan sonra bile kazanılmayacaktı. Medyanın benden nefret etmesi diğer takımları kadın sürücüleri işe almaya teşvik etmeyecekti, yoksa kendi 'Sassy Dubois' kabuslarını yaşayacaklardı.

"Biliyorum, özür dilerim. Bir sonraki yarış için bunun üzerinde çalışacağım ve Lizzie ile bazı cevaplar hazırlayacağım."

Isabelle başını salladı, konuşmayı ilerletmek için bir neden olmadığını biliyordu. Sinirlenmiş olabilirdi ama günümü mahvetmek istemiyordu. Artık bir Formula 1 galibiydim ve Dünya Pilotlar Şampiyonluğu için mücadele ediyordum.

Ofisinden çıktıktan sonra Strateji Müdürü Fiona ve Medya Müdürüm Lizzie'nin Isabelle'in ofisine girip kapıyı kapattıklarını gördüm. İçimden bir ses bir sonraki yarışta onların tartışmalarını duyacağımı söylüyordu ama umurumda değildi - bu gece kutlama gecesi idi.

İkinci Bölüm

CEHENNEMDE SOĞUK BİR GÜN

Gürcistan

Barselona'da yarışı kazandığım gece tarif edilemezdi. İspanya güzel bir ülkedy ve hava ilkbaharın başlarında olduğu kadar soğuk değildi. Otel odama vardıktan çok kısa bir süre sonra Henri, bir elinde şampanya şişesi, diğer elinde en sevdiğim çikolatalı kekten bir dilim ile kapıma dayandı.

"Peki, bu pastayı Monako'dan buraya kadar ben kazanırım diye mi getirdin?" Agresif bir şekilde pastaya doğru hamle yaparak sordum.

"Hayır, ben kazanırsam diye getirdim," dedi alaycı bir tavırla ve pastayı benim ulaşamayacağım bir yüksekliğe kaldırırken bana göz kırptı. "Ama madem sen kazandın, paylaşabiliriz diye düşündüm." Zavallı şaka girişimine kıkırdadım ve yatağa oturması için başımla işaret ederek ona bir kaşık uzattım.

"Yani..." Henri konuşmaya başladı ve ben tam olarak ne konuşmak istediğini biliyordum. Basın patlamasını ele almak istediğini anlamam için ikiz olmamız gerekmiyordu.

"... yani muhabire bağırmamalıydım. Evet, biliyorum," diye homurdandım ağızma büyük bir lokma daha kek tıktırırken.

"Isabelle bu konuda ne dedi?"

"Belli ki hoşnutsuzdu. Maison de Klotho ile büyük bir sponsorluk anlaşmamız var ve bunun suya düşmesinden endişe ettiğini biliyorum. Bu büyük bir marka, en büyük moda evlerinden biri ve marka Valkyrie F1'e özel olacak. Keşke sponsorlar basına kirpiklerimi gösterme yeteneğim yerine yarış potansiyelimi ve galibiyetlerimi önemseseler."

Bu sözleri söylerken bile, içten içe bunun hiçbir sporcu için geçerli olmadığını biliyordum. Son üç Dünya Pilotlar Şampiyonası'nın sahibi Noah Hendriks bile sponsorlara kur yapmak ve etkinliklere gülümseyerek katılmak zorundaydı. Yetenekli olmak bir şeydi - yetenekli olmak ve kalabalığı yönetebilmek başka bir şeydi. Ben sadece ikincisinde o kadar iyi değildim.

"Sadece ham yetenek sana sponsor kazandırmaz, Peaches. Aslında, bugünlerde daha az şey ifade ediyor gibi görünüyor. Yani, Oliver'a bakın. Bu yılki Wilmington F1 aracında zorlanıyor ama yine de tüm sponsorlarını elinde tutuyor." Ağzıma bir lokma daha kek tıktırmadan önce Henri'ye hafifçe başımı salladım. Henri'nin haklı olduğunu biliyordum ve Oliver'ın durumunu sık sık tartışırdık.

Henri her ne kadar neler yaşadığımı anlamak istese de anlamıyordu. Kamera önünde her zaman parlayan kişi o olmuştu; genç yaşta bile röportaj yapmayı ve yarışları, arabayı - her şeyi tartışmayı seviyordu. Öte yandan ben, bir kamera bana on adım yaklaştığında tuvalete koşmakta ustalaşmışım. Indy Car'a katılmadan önce sosyal medyada muhtemelen yirmiden az paylaşımım vardı. İçine kapanık bir insandım ve tanımadığım insanların önüne çıkarılıp herkesin cevabını zaten bildiği sorular sorulmasından nefret ederdim. Kendimi sirkte herkesin görmesi için sergilenen bir maymun gibi hissediyordum.

Henri, "Amerika'da bununla uğraşmak zorundaydın," diye düşündü.

"Yaptım ama daha çok kapalı kapılar ardında oldu. İşin tuhafı, Amerikan halkı yarışırken adet döngüsüyle nasıl başa çıkıldığını merak edebilirdi ama kimse bana ulusal televizyonda soracak kadar cesur değildi. Amerikalılar biraz alıngan bir grup insan," dedim ve kardeşimin kıkırdamasını sağladım.

Indy Car'daki ilk yılım zor geçti ama ilk galibiyetimden sonra işler yoluna girdi. Halk gerçek beni görmeye başladığında ne kadar saygı görmeye başladığımdan etkilendim ve en önemlisi, takımım ve medya spora getirdiğim kadın taraftar sayısını sevdi. Amerikalıların iyi olduğu bir şey varsa o da spor takımlarından para kazanmaktı ve kimse ürün satın alan ve gazetecinin yayın kanallarına abone olan yeni bir taraftar kesimini kızdırmak istemiyordu. Menajerimin de dediği gibi, *Amerika'da para konuşur*.

Pastayı yedikten ve kalan şampanyayı içtikten sonra Henri otel odasına gitti, böylece ikimiz de hazırlanabilecektik. Tüm olumsuz düşüncelerimi kafamdan atmaya ve bunun yerine yarışı kazanmanın keyfini çıkarmaya odaklanmaya karar vermişim ki bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Gözden geçirirken

Öğleden sonraki basın görüntülerinde, patlamamın aslında ne kadar kötü olduğunu tartışıp durdum. Twitter'ı kontrol edemeyecek ya da takımın en son sosyal paylaşımındaki yorumları okuyamayacak kadar korkak olduğum için harika olmadığını biliyordum.

Saat 9'da alarmım çaldığında, ceketimi ve çantamı kaptığım gibi asansöre yöneldim ve yol boyunca cüzdanımı karıştırarak çılgınca anahtar kartımı aradım. Asansör kapılarına yaklaştığımda vücudumun sert bir şeye çarptığını hissettim. Geriye doğru düşmeden önce, büyük bir el belimi kavradı ve beni ileri doğru çekti. Düşünmeden, kendimi sabitlemek için ellerimi kaldırdım ve aşk kitaplarımın '*sağlam kaslardan yapılmış*' olarak tanımlayacağı - ya da belki de Apollo'nun kendisi tarafından yapılmış - bir göğüsle temas ettim. Bir sonraki fark ettiğim şey kokuydu - leylak ve çam karışımı gibi kokan bir kolonya. Az önce beni kış üstü düşmekten kimin kurtardığını görmek için başımı kaldırdığımda onun Cheshire Kedisi sırtışını gördüm.

Luca Rossi. Yılın playboyu ve varlığının felaketi. Kardeşimin Hermes'teki yarış takım arkadaşı Luca Rossi ile her hafta nasıl başa çıktığı beni aşıyordu.

"Biliyorsun Cara, bana yakın olmak istiyorsan sadece istemen yeter. Destek için her zaman buradayım," dedi Luca göz kırparak ve benim hoşuma gitmeyecek kadar boğucu bir sesle. Gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek bir gösteri yaptı ve birden kendimi onun karşısında çıplak hissettim. Bu ilgi karşısında vücudumun biraz ısınmasını görmezden gelmeyi tercih ettim ve ellerini belimden zorla çekerek elbisemi hızla düzelttim.

"Luca, görüyorum ki her zamanki gibi kendini övüyorsun."

Asansörün kapıları açıldı ve Luca önce benim girmemi işaret etti. Luca beni takip ederken ben de asansörün karşı tarafında durdum ve gözle görülür rahatsızlığıma sırtıttım. Neyse ki asansör yolculuğuna tam bir sessizlik içinde devam ettik. Arada sırada gözlerinin bana baktığını hissedebiliyordum ama İtalyan'la göz göze gelmekten korktuğum için onunla yüzleşmeyi reddettim.

Luca'nın hiç kuşkusuz pistteki en yakışıklı sürücü olması önemli değildi; kesinlikle en çekilmez olanıydı. Yakışıklı olduğunu biliyordu ve gittiği her yerde kızlar ona atlıyordu. Geçen yıl Mayorka açıklarında bir yatı 'ödünç alırken' yakalanmış ve Avrupa'da yarış efsanesi olan ailesi için tam bir utanç kaynağı olmuştu. Halkla ilişkiler ekibinin temizlemek zorunda kaldığı pisliklerin sayısı, bu şirketin bir halkla ilişkiler firması değil, temizlik hizmeti olarak reklam yapmasını gerektirirdi.

Zemin kata indiğimizde asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldığında hızla asansörden dışarı fırladım, Henri, Éliott ve Oliver'ın beni beklediğini gördüğüm yere doğru koşmaya başladım. Oliver beni görür görmez kocaman bir kucaklamayla karşıladı ve beni kucağına alıp etrafında döndürdü.

"Tebrikler küçük Dubois!" Oliver beni bir yumrukla yere bırakarak duyurdu.

"Ne güzel bir sürpriz, Oliver! P12'yi duyduğuma üzıldüm ama bir sonraki yarışta iyi şanslar. Sanırım Miami senin yarışın olacak. Bana tam Miami'lik bir adam gibi geliyorsun," dedim göz kırparak. Oliver bana teşekkür ederken kıkırdadı, beni hâlâ sıcak kucağında tutuyordu.

"Evet, biraz zor bir yarış oldu. Wilmington F1 aracı umduğumuz gibi değil ama otuz yılı aşkın bir süredir ilk kadın kazananı kutladığım için heyecanlıyım. Sonuncu da olsaydım, yine de sizinle kutlamayı kaçırmazdım."

Wilmington F1 pilotu Oliver Williams'ı tarif etmem istendiğinde, aklıma Grinch'in kalbinin orijinal boyutunun üç katı büyüdüğü sahne geliyor. Oliver'ın kalbi normal bir insanınkinin üç katı büyüklüğündeydi ve sevgi ve kahkahadan başka bir şey değildi. Onunla takılmaktan her zaman keyif almışımdır. Valkyrie F1'deki koltuğum açıklandığında bana en çok destek veren sürücülerden biri olmuştu, sürekli tebrik mesajları atıyor ve herhangi bir sorum olup olmadığını soruyordu. Akıl hocalığı çok sevimliydi ve büyük memnuniyetle karşılandı. Wilmington'da zor bir sezon geçiriyordu ve otuz iki yaşında, önünde arkasında olduğundan daha az F1 günü olduğu gerçeğiyle boğuştuğunu görebiliyordum.

"Vay, vay, vay, Dubois ailesinin artık iki Formula 1 yarış galibi var. Ne kadar heyecan verici." Beni tebrik eden kişiye dönüp baktığımda, bir başka yarışçı ve ağabeyimin yakın arkadaşı olan Éliott Simon'un kocaman bir gülümsemeyle orada durduğunu ve sırtımı sıvazlayıp hızlıca sarıldığını gördüm.

"Tebrikler Georgie," diye fısıldadı. "Bu arada, ailen seninle inanılmaz derecede gurur duyduklarını söylememi istedi." Éliott'un ailesi yolculuğumun her adımında yanımdaydı. Hatta kazandığım sezonda Indy Car yarışımı izlemek için annemle birlikte seyahat etmişlerdi. Simonlar yakın aile dostlarımızdı ve bu yarışta bulunup beni desteklemeleri benim için çok önemliydi.

"Onlara teşekkür ettiğimi ve Miami'de hep birlikte akşam yemeği yiyeceğimizi söyleyin."

"Bundan hoşlanacaklarına eminim," diye başını salladı Éliott.

Arkamı döndüğümde kardeşimin sesini duydum, "Hey Luca, bize katıldığın için teşekkürler. Etrafta İspanyolca konuşan birinin daha olması iyi olacak. Tanrı biliyor ya Peaches okulda hiç dikkatini vermedi." Hemen durdum ve kardeşime sert bir memnuniyetle ters ters baktım.

"Öncelikle, Languages dersinde o kadar yüksek sesle horlarken yakalanan ben değilim ki, okul evde uyuduğumuza inanmadıkları için ailemizi aradı." Henri buna güldü, olayı çok iyi hatırlıyordu. Ailelerimiz çok kızmış ve çok utanmışlardı. "İkincisi, Luca'nın bu gece için daha iyi planları vardır, değil mi?" Ben sordum, muhtemelen biraz fazla hızlıydı ve Éliott'un sesindeki aciliyete kıkırdamasına neden oldu. Henri cevap veremeden arkamdan hafif bir alay sesi duydum.

"Saçmalama. Yarışı kazanmamızı kutlamaktan daha iyi bir şey düşünemiyorum," diye mırıldandı Luca ve bana kendine özgü Cheshire kedisi sırıtışını yaptı. İçten içe ürperdim ama gülümsememi yüzümde tutmaya devam ettim. Nedense basın toplantılarında duygularımı gizleyemiyordum ama Luca'nın yanındayken hayal kırıklığımı saklamakta sorun yaşamıyordum. Luca'nın beni nasıl kızdırdığını görmesine izin vermemin onun kazandığı anlamına geleceğini biliyordum ve buna izin veremezdim - hem pistte hem de pist dışında.

Bu kısa konuşmanın ardından Éliott boğazını temizledi ve gruba akşam için yola çıktığımızı duyurdu. Kısa bir süre sonra kulübe vardık, hepimiz sürücüler için ayrılmış VIP bölümüne doluştuk. Uzakta, diğer Wilmington F1 pilotu Edward'a ve Edward'ın yarışını izlemek için tam zamanında gelmeyi başarmış olan kız arkadaşı Lauren'a el salladım. Lauren ile bu yıl tanışmış olsak da, yakın bir arkadaşım olmaya başlamıştı ve padokta bana eşlik etmesini her zaman takdir etmişimdir. Bazen Lily dışında konuşacak başka bir kadın arkadaşına ihtiyaç duyuyordum ve erkeklerle dolu padokta Valkyrie garajı dışında çok fazla kadın yoktu.

"Bu Sassy Dubois değil mi?" diye güldü Edward standımıza doğru yürürken, şık İngiliz aksanı dilinden rahatça dökülüyordu. "Basın toplantısının sonunu çok beğendiğimi söylemeliyim. Yine de bir dahaki sefere, bence bunu değiştirmeli ve onlara '*hayır, bu aslında bir erkek sporu*' demelisin, akbabalara hakkında yazacakları *gerçekten* ilginç bir şey vermelisin." Edward bana göz kırptı, çok iyi biliyordu ki

derimin altında. Gazetecinin bu durumunun gülünecek bir şey olmadığını bilsen de Edward'ın yorumuna gülümsemekten kendimi alamadım.

"Çok komik, ama gazetecilere yazacak eğlenceli bir şeyler vermek istiyorsan, belki de onlara bir keresinde padoka sürüş ayakkabıların olmadan nasıl gittiğini ve onları sana getirmesi için utanç verici bir şekilde anneni aramak zorunda kaldığını anlatmalısın." Edward sıkıntıyla ofladı, ama o komik günü hatırlarken gözlerinde bir eğlence pırıltısı görebiliyordum. "Hayır, onlara bir Wilmington gibi giyindiğin zamanı anlatmalıyım.

F1 teknisyeni ve beni korkutmak için sürücü odama gizlice girdi." Buna gülmekten kendimi alamadım; padokta yaptığım en iyi şakalardan biriydi.

Edward ve ben on yılı aşkın bir süredir birbirimize şaka yapıyorduk, ancak son zamanlarda aramızdaki şaka savaşları kontrolden çıkmaya başlamıştı, öyle ki Wilmington F1 Takımının CEO'su ve Takım Müdürü Arthur Johnson geçen yıl ofisinde dolaşan başka bir hamstera sahip olmamak için beni Wilmington garajından men etmişti.

"Medyadaki imajımın yeterince sert olduğunu düşünüyorum, İngiltere'nin en sevdiği sevgili çocuğu Edward Davis'i korkuttuğum için medyanın benden nefret etmesine gerek yok," diye sııttım, kolumu boynuna doladım ve başının üstünü şefkatle kaşıdım.

"Isabelle'in yüzündeki ifadeyi görmeliydin," diye araya girdi Lily grubun yanına gelirken. "Georgie'nin o yarışı kazanması iyi oldu, yoksa gazeteci o aptal soruyu sorduğunda televizyonu kırabilirdi."

"Isabelle'in yüzündeki ifadeyi sadece hayal edebiliyorum. Korkunç muhtemelen bunu tarif bile edemez!" Edward, Isabelle'in Edward'ın sık sık gördüğü, yoğun ve etkilenmemiş bakışlarını hayal ederken ürpererek karşılık verdi.

Gecenin geri kalanı sorunsuz bir şekilde devam etti, içkiler dolduruldu ve uzun uzun tüketildi. Işıklı, damalı dans pistinde çeşitli sürücülerle, kız arkadaşlarıyla ve gecenin ilerleyen saatlerinde katılan bazı eğitmenlerle dans ettim. Gece kapanmaya başladığında Luca'yı barın köşesinde gördüm, eli sadece ona atlayan bir modelin belindeydi.

Klasik Luca, sponsorlarının geri çekilmeye başlamasına şaşmamalı, diye düşündüm kendi kendime. Geçenlerde Isabelle ve Sponsorluklar Direktörümüzün

Hermes F1 Takımı'nın Luca'nın playboy eğilimlerini dizginleme girişimini tartışan bir sohbet.

Onlara iyi şanslar.

Arkamı döndüğümde, standımızda ona katılmam için işaret eden Edward'a el salladım.

"Söyle bana aşkım, Luca'dan neden bu kadar nefret ediyorsun?" Edward o güzel, iri ela gözleriyle bana bakarak düşündü.

"Ondan nefret etmiyorum," diye ısrar ettim, sesimdeki küçümsemeyi gizlemeye çalışarak. Edward sanki yalan söyleyen ağızından çıkan tek bir kelimeye bile inanmadığını söylemek istercesine kaşlarını çatı.

"İyi. O sadece çok ukala ve bencil. Gittiğimiz her yerde kızlar kendini ona atıyor ve biliyorsun ki kendini inanılmaz derecede beğeniyor. Her hafta kolunda farklı bir modelle geliyor, tıpkı herkesin sandığı playboy gibi. Yani, adam bir yata el koydu ve aldığı tek şey bir bilek tokadı oldu," diye alay ettim ama kelimeler ağızından dökülürken ne kadar önemsiz göründüğümün farkındaydım.

Neden umurumda olsun ki? Luca kardeşimin takım arkadaşıydı, başka bir şey değil. Ve artık kendi F1 takımım olduğu için yarış hafta sonlarında onu zar zor görüyordum. Artık Hermes F1 garajına girmeme izin verilmiyordu - takım müdürü Francesco'nun şaka yapmayı sevdiği gibi, Hermes'in stratejilerinden bazılarını çalmayayım diye. Doğrusu, Francesco'nun Hermes F1'in gözde bir numaralı pilotu Henri'nin dikkatini dağıtmamı istemediğinden oldukça emindim, ki haklıydı da. Bir keresinde Henri'nin kahvesine pul biber katmıştım, ancak daha sonra bunun Francesco'nun Henri'nin şoför odasında bıraktığı kahve olduğunu öğrenmiştim. *En iyi şakalarımın biri değildi.*

"Sanırım birileri biraz kıskanç görünüyor," diye alay etti Edward.

"Hiç şansım yok. Luca Rossi'yle çıkmam için cehennemde soğuk bir gün olması gerekecek," diye homurdandım.

Edward bana sert bir bakış attı ama konuyu kapattı, konuşma Oliver ve Lily'nin gelip Oliver'ın otel odasında pizza dolu bir parti vereceklerini duyurmalarıyla sona erdi, bu çok cazip bir teklifti. Lily'nin benimle kol kola girerek kalkmama yardım etmesine izin verdim, barın kapanış müziğini kendi kendine usulca mırıldanıyordu.

Bardan çıktığımızda Luca'nın yanında güzel bir kadınla bir taksiye bindiğini gördüm. Göz göze geldik ve taksinin arkasına binmeden önce bana göz kırptı. Luca beni bakarken yakaladığı için sinirlenerek içimden kendimi azarladım.

Üçüncü Bölüm

BU BENİM DOĞAMDA VAR.

Gürcistan

Miami Grand Prix'sinden önceki Pazartesi günü Miami'ye vardık. Avrupa dışındaki yarışlar her zaman Avrupa'da yerleşik sürücülerin daha fazla zaman dilimi ayarlaması yapmasını gerektiriyordu, bu nedenle zaman dilimi değişimine hazırlanmak için genellikle 4-5 gün erken geliyorduk. Uçaktan inip jet köprüsüne yürüdüğümde, sadece dayanılmaz olarak tanımlanabilecek bir sıcaklık ve nemle karşılaştım.

Berbat, Lily'nin dediği gibi berbat.

Lily'nin saçlarını atkuyruğu yapmasını izledim, yüzü buruşmuştu, sıcaktan rahatsız olduğu belliydi. Lily her zaman çok derli toplu, çok sık ve düzgündü; bu terden sıırıslıklam olmuş görünüm İngiliz doğumlu şoför için yeniydi. On beş dakikadır buradaydık ve ikimiz de iliklerimize kadar ıslanmıştık. Şaşırtıcı bir şekilde, bu Lily'nin Amerika Birleşik Devletleri'ne sadece ikinci geliyordu; diğer tek geliş Circuit of the Americas'ta Formula W'de yarıştığı zamandı.

Otele yerleştikten sonra Lily ve ben, Miami'ye erken gelen en büyük kardeşim Henri ve Hugo ile bir şeyler içmek ve bir şeyler atıştırmak için aşağıya indik. Yarın yarış toplantıları için hepimiz erken kalkmak zorundaydık ve ben de kendimi mümkün olduğunca çabuk saat değişikliğine alıştırmak istiyordum.

Hugo oturduğu yerden kalkıp ağzındaki son kırıntıları silerken, "Yarın sabah görüşürüz, Peaches," dedi.

"Oh evet, medya eğitiminde bana yardım etmeye mi geliyorsun?" Alay ettim, gerçi Hugo davet *edilmiş* olsaydı şaşırmazdım. En büyük ağabeyim inanılmaz derecede iyi konuşurdu ve Henri gibi o da

medyaya konuşuyordu. O ve Isabelle padokta birlikte çok zaman geçirmiş, bir yarış pilotu olarak geleceğim hakkında uzun sohbetler yapmış ve oldukça yakınlaşmışlardı.

"Onun gibi bir şey. Yarın görüşürüz."

Hugo'nun bununla ne demek istediğinden emin olamadığım için kaşlarımı çattım ama boş verdim. Amerika'ya taşınana kadar Hugo benim yarış menajerimdi ve sonra o bile Indy Car'da bana rehberlik edecek profesyonel bir menajere ihtiyacım olduğunu kabul etti. Hugo her zaman tek satırlık şifreli cümleler kurardı ve eninde sonunda ne demek istediğini anlayacağımı biliyordum.

Ertesi gün kan ter içinde uyandım ve otel odamdaki klimayı daha da açmadığıma pişman oldum. Çabucak duş aldım ve Valkyrie takım kıyafetlerimi, güzel bir kraliyet mavisi polo ve beyaz kot pantolonumu giydim. Vale alanına girdiğimde güzel Bugatti Chiron'un beni beklediğini gördüm. Valkyrie'de çalışmaya başladığımda ekip bana bir Volkswagen Beetle hediye etmişti ki Isabelle'in bunu çok komik bulduğunu biliyordum. Diğer takımlar sürücülerine süper arabalar hediye ediyordu, ancak Valkyrie'de, beni dehşete düşüren bir şekilde, süper arabalarımızı "hak etmemiz" gerekiyordu, bu yüzden Isabelle bize sponsorlarımızdan birinden "mantıklı otomobiller" dediği şeyleri vermişti.

Ucuz piçler, ama klasik Isabelle.

Ama artık Miami'de olduğumuz için, ekip Lily ve benim F1 pilotlarına daha uygun bir şeye ihtiyacımız olduğunu düşündü ve ikimiz de bundan şikayetçi olmadık. Küçük böceğimi gizliden gizliye sevmeye başlamış olsam da, şimdiye kadar üretilmiş en hızlı sokak tipi yasal arabalardan birini geri çeviremezdim. Lily Amerika'da araba kullanmaktan nefret ediyordu, bu yüzden ikimiz de Chiron'uma bindik, direksiyonda ben vardım ve geçici Valkyrie F1 ofislerine doğru yola çıktık.

Padoka doğru yürürken Isabelle konferans salonunda kendisine katılmamı işaret etti.

"Birazdan görüşürüz, Lily!" Takım arkadaşşıma bağırdım ama o beni çoktan atletik antrenörüm Chris için terk etmişti, yüzündeki ifadeye bakılırsa paylaşacak önemli bir dedikodusu vardı.

Konferans salonuna girdiğimde karşılaştığım manzara beklediğimden çok farklıydı. Aslında, tüm F1 maaşım üzerine bahse girerdim ki k a r şı m d a oturan manzarayı asla göremeyecektim. Oturan

Valkyrie F1 konferans masasında kardeşlerim Henri ve Hugo, ardından Hermes F1 Takım Müdürü Francesco, Hermes İletişim Direktörü Hilda ve biricik Luca Rossi - kardeşimin takım arkadaşı ve tam anlamıyla baş belası bir adam.

Henri'ye tuhaf bir bakış attım ama o sadece uzaklara baktı, derme çatma pencereden dışarı bakıyormuş gibi yaptı. Benimle göz teması kurmamak için elinden geleni yaptığını anlayabiliyordum ve doğrusu bu, korkunç bir şeyler olacağının ilk işareti olmalıydı. Henri'nin bir sırrı olduğunu gösteren en büyük işaret göz teması kurmamasıydı. Bu, onun doğal çekiciliğinin işe yaramadığı tek andı. Hermes'in altın çocuğu Henri, suçlu olduğu zamanlar dışında her *zaman* göz teması kurardı.

Ben otururken Fiona ve Lizzie odaya girdiler ve generallerini kuşatan bir ordu ya da mahkûmunu koruyan bir gardiyan gibi iki yanıma oturdular. Lizzie önüme bir latte koydu, hafifçe gülümsüyordu ama yüzünde biraz endişe olduğunu görebiliyordum - sanki az önce bana getirdiği kahveyi yüzüne sıçratmamı bekliyormuş gibi.

"Peki... neden düşmanın karargâhında olduğumuzu söyleyecek biri var mı?" Luca kıkırdarak gerginleşmeye başlayan durumu hafifletmeye çalıştı.

Kapıyı kapatırken Luca'ya kaşlarını çatan Isabelle'e döndüm.

"Başlamadan önce," diye duyurdu Isabelle, odanın önünde durarak, "buradaki herkesin bunun kolay bir karar olmadığını bilmesini istiyorum, ancak Francesco ve Sponsorluk ekibimizle konuştuktan sonra, bunun her iki takım için de en iyi hareket tarzı olduğunu düşünüyoruz. İkinizin de bundan memnun olmayacağını biliyorum ama bunun her ikinizin de medya ve daha da önemlisi sponsorlarınız nezdindeki imajınızı güçlendireceğine inanıyoruz."

Isabelle'in kimden bahsettiğini merak ederek etrafıma bakındım. *Beni ve Henri'yi mi kastediyordu? Bu doğru olamazdı çünkü o zaman Luca neden burada olsun ki?*

"Bu konuyu uzatmaya gerek yok - Georgia ve Luca, uzun tartışmalardan sonra ikiniz için en iyisinin çıkmaya başlamanız olduğuna karar verdik."

Kendimi tutamadan, biraz kontrolsüz de olsa, kutusundan yeni çıkarılmış kutudaki bir jack-in-the-box gibi gülmeye başladım. Bu o kadar çirkin görünüyordu ki, bunun bir şaka olması gerektiğini düşündüm. Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlemeye başladım.

"Çok komik, Isabelle. Bunu sana Henri mi ayarladı? Geçen hafta yaptığım şakanın intikamı mı bu?" Kahkahalar arasında tükürdüm.

Ben kapıya yaklaşmadan Fiona kolumu hafifçe tuttu ve oturmamı işaret etti. "Bu bir şaka değil Georgia," dedi Fiona yavaşça ve ben tekrar oturmaya başladığımda içimi panik kaplamaya başladı.

"F1 gazeteci topluluğu Luca'yı seviyor. Kamerayı kullanma ve soruları yanıtlama konusunda çok iyi, ki bu konuda ciddi bir çalışma yapmanız gerekiyor. Luca ile kuracağınız bir ilişki, bazı basın toplantılarında size katılmasına olanak tanıyacak ve aksaklıklar yaşadığımızda yolunuzu kolaylaştırmaya yardımcı olacaktır. Sosyal medyada neredeyse on milyonu bulan geniş bir hayran kitlesi var ve onun hesabı sizi medyanın gözünde güçlendirebilir."

Luca ağzını açacak oldu ama daha bir şey söyleyemeden Francesco sert bir şekilde sözünü kesti: "Ve Luca, senin playboy imajın bazı sponsorluk anlaşmalarımızı riske atıyor, en önemlisi de Helios Güneş Gözlüğü anlaşması. Onlar dünyanın en büyük güneş gözlüğü tedarikçisi ve bu yıl özel anlaşmamızı artırmak istiyorlar, ancak tüm bu parti ve yatlarla el koyma olaylarıyla, markayı temsil edecek en iyi kişi olduğundan emin değiller. Georgia ile çıkmak sana ihtiyacın olan meşruiyeti ve ciddi bir sürücü olduğun ve sadece sosyal avantajlar için bu işte olmadığın konusunda güvenilirlik sağlayacaktır." Luca *yüksek sesle* alay etti ama kendini savunmak için hiçbir şey söylemedi, muhtemelen benim gibi afallamıştı.

"Kimse buna inanmayacak!" Luca'yla aramda çılgınca bir el hareketi yaparak bağırdım.

"İşte Henri burada devreye giriyor," diye ekledi Lizzie. "İnsanlar sizi geçen yıl Henri'nin tanıştırdığına ve o zamandan beri de birlikte takıldığınıza inanacak. Hikâyenin satılmasına yardımcı olacak."

"Peki ya Éliott ve Oliver gibi benim de arkadaşım olan diğer sürücüler, onlar buna asla inanmayacaklar."

Ben daha devam edemeden Hilda araya girdi: "Bu yüzden onlara bu işin ciddiyetini anlatacağınızı umuyoruz. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, her iki koltuğunuzun da finansmanı risk altında. Arthur Johnson'la konuştuk, kendisi Wilmington F1 Takımı'ndan Oliver ve Edward'la görüşmeyi kabul etti. Hugo da yakın aile dostları olduğunuz için Éliott ile bu konuda konuşmayı teklif etti. Diğer sürücülere gelince, bu olay ortaya çıktıkça tepkilerini ölçeceğiz ve sonra nasıl tepki vereceğimize karar vereceğiz."

Duyduklarıma inanamıyordum. Diğer sürücülerin birdenbire buna inanması ya da kabul etmesi mümkün değildi. Ne duyduğumdan emin değildim.

Luca gibi birine razı olduğumu düşünmelerini sağlamaktan ya da gazetecilerle konuşamayacak kadar aptal olduğum için onları benim için yalan söylemeye ikna etmekten daha çok nefret ediyordum. Henri'ye baktım, beceriksizce parmaklarını oynatıyor, hâlâ benden başka odadaki her şeye bakıyordu.

"Bu korkunç fikri kabul etmekte bir sakınca görmüyor musun?" Henri'ye soğuk bir şekilde sordum, yüzümde ihanet ifadesi vardı. Sonunda bana döndü ve iç çekti.

"Üzgünüm, Peaches, ama haklılar. Sonunda seni Formula 1'e soktum. Birlikte hayallerimizi yaşıyoruz ve Maison de Klotho ya da bir başkası senin benim bildiğim kadar harika olduğunu göremiyor diye seni kaybetmek istemiyorum." Alay ettim ve kardeşime gözlerimi devirerek işaret ettim; Henri her zamanki gibi mükemmel bir şekilde hazırlanmış bir ifadeydi. Hugo'nun bunu kabul etmesini anlayabiliyordum. O benim ağabeyim ve eski menajerimdi ama Henri bunun beni nasıl etkileyeceğini biliyordu. Bu anlaşmadan ne kadar nefret edeceğimi biliyordu ve önceden haber vermemesi bana ihanet gibi gelmişti.

"Bu çok saçma!" Öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi ayağımı yere vurarak bağırdım. "Buna katlanmayacağım ve bunu yapmayacağım. Formula 1 koltuğumdan vazgeçmem gerekiyorsa, tamam, istemiyorum. Ben piyasadaki en iyi sürücülerden biriyim ve sponsorları mutlu etmek için bunu yapmak zorunda olmam çok saçma. Sürüş yeteneğini önemsemeyi ne zaman bıraktık?"

Kendimi durdurup ne yaptığımı fark edemedim ayaklarımı beni kapıya götürdü ve yüzümden yaşlar boşanarak koridorda şoför odama doğru koşmaya başladım. Kapıyı çarptım ve kapıya yaslandım, bacaklarımı kucaklarken yere düştüm.

Bu olamaz, bu olamaz, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken defalarca tekrarladım. Belli ki bu son sözlerde ciddi değildim. Gerçek şu ki, Formula 1 koltuğumu kaybetmemek için her şeyi yapabilirdim, hatta sahte bir ilişkiye bile başlayabilirdim. Ama bu sahte ilişki neden katlanamadığım tek sürücüyle olmak zorundaydı?

Şoför odamın kapısının çalındığını duyduğumda grubun Hugo'yu gönderdiğini hemen anladım. Kapının diğer tarafında kimin durduğunu anlamam için kendini tanıtmaya gerek yoktu. Henri, Hugo'yu tanıyacak kadar aptal değildi.

Onunla konuşmak isteyeceğimi düşünürdüm ve Hugo büyük kararlarda her zaman benim fikir danıştığım kişi olmuştur.

"Git buradan, Hugo!" Bağırđım.

"Georgie Pie, hadi gel, konuşalım," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı. Tüm sağduyuma rağmen ayağa kalktım, kapıyı açtım ve içeri gelmesini işaret ettim.

"Kendini evinde hissetmemekte özgürsün," dedim kinle, zavallı kelimeler ağzımdan çıktığında daha da kötü geliyordu. Hugo biraz kıkırdadı ve masaj masamın karşısındaki kanepeye oturdu.

"Bak, bu durumun ideal olmadığını biliyorum. Berbat olduğunu da biliyorum. Senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Henri'den çok daha fazla şey yaşamak zorunda kaldın. Bugün olduğun yere gelmek için iki kat daha fazla çalışmanı izledim.

Ama Georgia, işte bu *yüzden* bu iyi bir fikir. Senin en büyük destekçin olduğumu biliyorsun. Eğer bunu gerçekten yapmak istemiyorsan ekibe söylerim ama gerçek şu ki senin için endişeleniyorum. Isabelle bazı sponsorluk konuşmalarından beni haberdar etti ve adil olmasa da senden daha çok Lily gibi olmanı *bekliyorlar*. Bunun yanlış olduğunu biliyorum, hepimiz biliyoruz ama bu sana Formula 1'de on yıldan fazla yarış kazandırabilecek kısa vadeli bir çözüm. İlk kadın Dünya Pilotlar Şampiyonu olma şansın var. Luca gibi sinir bozucu biriyle çıkman anlamına gelse bile bu hayalini kaybettiğini görmek istemiyorum." Hugo sözlerini bitirdi ve masaj masama doğru ilerleyerek yanıma oturdu. Kollarını omuzlarıma doladı ve nazikçe bana sarıldı.

Birkaç dakikalık sessizliğin geçmesine izin verdim, söylediklerini gerçekten düşündüm. İçten içe Hugo'nun haklı olduğunu biliyordum.

Piç her zaman haklıdır, diye homurdandım içimden, gözlerimdeki yaşları silerken.

"Ama neden Luca? Éliott özgür değil miydi?" Dedim, dudaklarımdan küçük bir kıkırdama çıktı.

"Éliott'un bunu sadece sana yardım etmek için yapacağından emin olsam da, takım Luca'yı seçti çünkü onun da iyi bir basına ihtiyacı var. İkinizin de kaybedecek büyük bir şeyi var." Ve işte gerçek buydu. İkimizin de kaybedecek değerli bir şeyi vardı ve bu motivasyon tüm fiyaskonun satılmasına yardımcı olacaktı.

"Tamam. Yapacağım. Ama sponsorluk beklentilerim tersine dönmeye başladığı an, bu işi bitireceğiz."

"Anlaştık." Hugo sanki bir iş anlaşması yapacakmışız gibi elini uzattı. Küçük bir kahkaha attım ve sanki yüzyıllık bir anlaşmaya varmışız gibi elini sıktım.

Biri şeytani uyarsın diye düşündüm. Cehennemde soğuk bir gün sonunda geldi.

Hugo ile konuştuktan sonra koridora geri döndüm ve Isabelle'in ofisine doğru ilerledim. Sanki aklımı okumuş gibiydi çünkü daha kapıyı çalamadan, "İçeri gel Georgia," diye bağırdı. Kendimi mezbahaya doğru götürülen bir domuz gibi hissettim. Artık geri dönüş yoktu.

Ofise girdiğimde Fiona ve Lizzie'nin Isabelle'in masasının karşısındaki koltukta oturduklarını gördüm. Lizzie bana gülümsedi, o kadar sıcak bir gülümsemeydi ki elimde olmadan ona küçük - *çok küçük* - bir gülümsemeyle karşılık verdim. Isabelle'in masasının yanındaki sandalyeye doğru yürüdüm ve oturdum. Birkaç sessiz saniye geçti, hiçbirimiz tek kelime etmedik. Birkaç dakika daha geçtikten sonra içimi çektim ve buzları eritmeye karar verdim.

"Siz üçünüz bunun benim için en iyi seçenek olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?" Beklediğimden daha akıllı başında bir şekilde sordum.

"Evet," diye yanıtladı Isabelle basitçe. "Luca Rossi'nin önümüzdeki birkaç ay boyunca garajımızı ziyaret etmesine katlanmaktan daha iyi bir şey bulabilseydim, onu bulurdum." Bunu söylerken gülümsemese de sesinde hoş bir hava vardı.

"Peki o zaman plan nedir?" Anlaşmayı kesinlikle kabul edeceğimi onlara söylememe gerek yoktu sanırım. Koltuğum çok önemliydi ve onlar da bunu biliyordu.

Lizzie koltuktan kalkarak, "Ağırdan alacağız," dedi. "Bu hafta Miami'de, yarın Luca'yla birlikte yemeğe çıkmanız ve Perşembe günü Henri ve Edward'la bir şeyler içmeniz gibi ufak tefek şeyler yapacağız. Hermes F1 bu hafta sonu birkaç kez Luca'nın garajına uğramana izin verdi ve seni 'yanlışlıkla' sosyal medyada yakalayacaklar, bu da hayranlar arasında bazı spekülasyonlar yaratacak."

"Podyuma çıkarsam Luca'yı öpmeyeceğim." Çok az tanıdığım bir adamı öpme fikri yeterince kötüydü, ama Luca'yı sahte bir sevinç patlamasıyla öpmek podyum kutlamamı mahvetmeye yeterdi ve ben buna katlanamazdım.

"Kimse senden bunu yapmanı istemiyor." Lizzie *şimdilik* söylemese de, ima edildiğini biliyordum. Herhangi bir sürücü podyuma çıktığı anda, medya hemen sevgilisini aramaya başlardı - her fotoğrafçı o kazanan öpücüğü yakalamaya çalışırdı.

"Bu hafta sonu ilişkinin tohumlarını atmak, taraftarların neler olup bittiğine dair spekülasyon yapmasını sağlamakla ilgili. İyi haber şu ki, diğer Hermes F1 pilotu kardeşiniz olduğu için, taraftarlar kardeşinizin takım arkadaşının kız kardeşiyle çıkması fikrine bayılacaklar. Bu kolay bir satış olacaktır."

İçimi çektim çünkü Lizzie'nin haksız olmadığını biliyordum. Peri masalı romantizmleri böyle yapıldı. Hayranların ilişkimize bayılacağından hiç şüphem yoktu - Hermes F1'in altın çocuğu Henri Dubois'nın kız kardeşi inanılmaz yakışıklı iki numaralı pilotlarıyla çıkıyordu - eğer bir hayranıysanız sevilmeyecek ne vardı?

"Bu haftanın tüm ayrıntılarını Miami taslağınıza ekledim, böylece ne zaman ve nerede bekleneceğinizi biliyorsunuz." Lizzie tüm bu saçmalıklardan gurur duyuyormuş gibi bana sırtıttı. Üzerinde yunuslar olan pembe Lisa Frank klasörünü aldım, şüphesiz Miami'yi temsil ediyordu ve açtım. Lizzie'ye hak vermek gerekirse, otuz dakikalık aralıklara ve Luca'nın garajına yaptığı küçük ziyaretlere kadar haftayı mükemmel bir şekilde organize etmişti. Sayfaları çevirirken onaylarcasına başımı salladım, kendisinden biraz fazla memnun görüldüğü için ona doğrudan bakmamayı tercih ettim. Daha fazla suçluluk hissetmem gerektiğini biliyordum. Medya konusunda yaptığım hata sadece beni etkilemiyordu. Şimdi Lizzie'ye kişisel asistanım ve ilişki yöneticim olarak fazladan bir iş vermişti ki bunu kabul etmediğini biliyordum.

"Teşekkürler Liz. Lily ve Chris biliyor mu?"

"Onlara birazdan söyleyeceğiz. Lily ile yarış stratejisi üzerine görüşmek üzereyiz. Neden spor salonuna gidip antrenmanına başlamıyorsun?"

Ve böylece karar verilmiş oldu. Yarından itibaren, sadece griddeki en çekilmez ve kibirli sürücü olarak tanımlanabilecek biriyle bir ilişki içinde olacaktım. Lizzie'ye başımı salladım ve yaralı egomu sağaltmak için sürücü odama gittim.

"Tak, tak, içeri girebilir miyim?" Kapıda atletik antrenörüm Chris'in sesini duydum. Chris, Indy Car'daki ilk yılımdan beri benim atletik antrenörümdü ve yarış hafta sonlarında birbirimizden ayrılmazdık. ABD'ye taşındığımda Indy Car'da kimseyi tanıımıyordum ve Chris'i antrenörüm olarak almak, boğulmakta olduğum bir havuzda bana can yeleği verilmesi gibiydi. Nazik, düşünceli, komik ve muhtemelen tanıdığım en şımarık insandı. Onun

Yarış endüstrisinde çalışan bir eşcinsel olarak yolculuğum bana ilham verdi ve kısa sürede yakın arkadaş olduk.

"Eğer hayır dersem, bu bugünkü antrenmanı atlayabileceğim anlamına mı geliyor?" Arkamı döndüğümde Chris'in yüzünde aptalca bir sırıtış gördüm, ardından özür dileyen bir gülümseme geldi ve bana "*Şeytanla evli olsan bile yine de sana antrenman yaptırırdım*" dedi. Onun sırttan yüzüyle alay ettim. Belli ki Isabelle ona ekibin hazırladığı çirkin plandan bahsetmişti.

"Luca ile yakın bir arkadaşlığınız olmadığını biliyorum, ama hey, eğer griddeki herhangi biriyle sahte bir ilişki kuracaksan, en azından en çekici ve en seksi sürücüyü seçmişler. İnkâr edemezsin Georgie, o adam tekerlekler üzerinde seks yapıyor - *kelimenin tam anlamıyla*." Chris yaptığı berbat kelime oyununa gülerken omuzlarını oynattı.

"Ayrıca, babası muhtemelen gezegendeki en iyi insanlardan biri. Belki Mayorka'daki yazlık evlerini ziyaret edersiniz. İşte bu zahmete değer!"

Chris iyimser biriydi. Muhtemelen Lizzie ile bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorlardı. Onları sık sık garajın arkasında, saçma sapan sosyal medya videolarına bakarken kıkırdarken görürdüm. Gezegendeki en geveze iki insandılar ve birlikte olduklarında hiçbir şey onları durduramazdı. Arkama yaslanıp hidrasyon paketimi bitirirken uzun ve bıkkın bir iç geçirdim.

"Her şey çok saçma. Kimse buna inanmayacak."

"Şaşırabilirsiniz. Luca olsa olsa iyi bir aktördür. Muhtemelen en iyi seçeneklerden biri o."

Kimin hakkında konuştuğunu hatırlatmak için Chris'e sert bir bakış attım. Duyduklarıma inanamıyordum. Sanki Chris bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen pişman olacağım bir şey söyleyecekken, kapının bir kez daha çalındığını duydum.

"Hay Allah, bugün bütün padokları mı göreceğim?" Kızgınlığım niyetlendiğimden daha kaba bir şekilde ortaya çıktı, ancak ifadem için hemen özür dilememe fırsat kalmadan Lily içeri girdi - yüzünde kocaman bir sırıtış vardı ve bana özrümü anında unutturdu.

"Günaydın Georgie. İçeri girip işlerin nasıl gittiğine bir bakayım dedim," dedi tatlı karamel damlayan bir sesle. Ona boş boş baktım. Takım arkadaşım işlerin nasıl gittiğini çok iyi biliyordu.

"Harika, Lily. Sanırım eğlenceli haberleri duymuşsundur: Basının hep m e r a k ettiği o erkek arkadaşı kendime kazanmayı başardım." Lily

Bunun üzerine kıkırdadı ve sırtımı sıvazladı.

"Başını dik tut, Georgie. Kim bilir, belki de o sert, karanlık, yakışıklı dış görünüşünün altında Luca Rossi'de hoşuna gidecek bir şeyler bulabilirsin." O daha tek kelime edemeden yastığımı alıp ona fırlattım ve Chris'le birlikte benim talihsiz durumuma kıs kıs gülmelerine neden oldum.

"Luca Rossi hakkında öğreneceğimi düşündüğüm tek şey, onun tam da hayal ettiğim kadar çekilmez biri olduğu." Lily bana maskaralığımın pek de ikna olmadığını gösteren bir bakış attı.

"Medyada berbat olursak bize yakışıklı erkek arkadaşlar verileceğini bilseydim, belki de senin kitabından bir sayfa alırdım." Dilini bana doğru uzattı ve sonra arkasını dönerek şoför odamın kapısına yöneldi.

"İstersen seve seve değiştiririm," diye arkasından bağırdım. Lily yastığımı aldı ve odadan çıkmadan önce bana geri fırlattı, hala kendi kendine kıkırdıyordu.

Salı gününün geri kalanı sorunsuz geçti - ya da en azından hayatımın alt üst olmak üzere olduğu söylendiği düşünülürse olabildiğince sorunsuz geçti. O akşam yatağa atladığımda, sonsuza kadar tavana baktım. Henri daha önce otel odama uğramış, hatasını telafi etmeye çalışmıştı ve ona bu kadar kızgın olmanın yanlış olduğunu bilsem de elimde değildi. Ondan beni yalnız bırakmasını istemiştım ve sürpriz bir şekilde beni dinlemeye karar vermişti. Hayal kırıklığına uğramıştım, öfkeliydim ve kendime karşı dürüst olursam, *kıskanıyordum*. Henri'nin herkesin sevdiği '*daha iyi Dubois*' olmasını kıskanıyordum. Hermes'in altın çocuğunun basınla sanki bir ömür boyu en iyi arkadaşmışlar gibi konuşabilmesini kıskanıyordum.

Gerçek şu ki, kızgın ve dar kafalıyım ve hayatımda bir günlüğüne sadece kızgın ve dar kafalı olmak istedim.

Luca

O Salı sabahı Valkyrie F1 merkezinden ayrıldığımda öfkeliydim. Bu işin her yerinde babamın pis kokusu vardı. Babam, Valkyrie F1'e katıldığımdan beri, nazik bir şekilde ifade ettiği gibi, "kendime çeki düzen vermem" için bana baskı yapıyordu.

sezon başladı. Ancak Mayorka'daki yat olayından sonra, kendisi karışmadan önce kendimi toparlamam için tam olarak dört yarışım olduğunu açıkça belirtmişti. Sanırım ciddiydi çünkü işte beşinci yarıştaydık ve bu maskaralığın her yerinde onun müdahalesi vardı.

Hermes F1 ofislerine hışımla girdim ve doğruca ailelerin ağırlandığı süite yöneldim; burada hem babamı hem de annemi şık bir fincan İtalyan kahvesinin tadını çıkarırken gördüm. Ellerimi masaya vurmadan önce Dubois ailesinin orada olmadığından emin olmak için hızlıca bir göz attım.

Babamın gözlerinin içine bakarak, "Ufak bir uyarı iyi olurdu," dedim.

"Bunu yapmış olsaydım, bugün Valkyrie'deki toplantıya katılacağından şüpheliyim?" Babamın ses tonundan rahatsız olmuştum ama haklı olduğunu da biliyordum.

"Söyle bana, neden Georgia Dubois? O gezegendeki en sıkıcı kadın. Yarış odaklı olmayan bir konuşma yapabilecek kapasitede olduğunu bile sanmıyorum."

"Güzel, belki sana yarış hakkında bir şeyler öğretir, böylece araba hakkındaki *gerçek* soruları yanıtlamak için daha uygun olursun," diye karşılık verdi babam.

Verdiği cevap karşısında gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Araba hakkında çok şey biliyordum ve babam da bunu biliyordu. Söylemek istediği şey, '*Güzel, belki yarışa daha fazla, partiye daha az odaklanırsın*' idi ama ben bunu duymazdan geldim. F1'deki çaylak yılımda çekilmez Noah Hendriks'in takım arkadaşı olarak hayatta kalmıştım. Bir sezon boyunca sıkıcı, 'her şeyi bilen' Georgia Dubois'nın erkek arkadaşı gibi davranarak hayatta kalabilirdim. Sahip olduğu tek şey şüphesiz padoktaki en güzel kadınlardan biri olmasıydı. Ne yazık ki güzelliği, donuk kişiliği ve büyükanne gibi giyinme eğiliminin gölgesinde kalıyordu.

"Şimdi, Flash, kabalaşma. Sana bir iyilik yapıyor ve bence onda görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu anlayacaksın, aşkım." Georgia'nın *bana iyilik* yaptığı imasıyla alay ettim; buna benim kadar onun da ihtiyacı vardı ama annem hiç kimse hakkında tek bir kötü söz söylemezdi. Onu bu yüzden severdim ama aynı zamanda en sinir bozucu özelliği de buydu.

Çocukluk lakabım annemin ağzından çıkar çıkmaz öfkemin alevlendiğini hissettim. Annem ona asla kızgın kalamayacağını biliyordu. Anne ve babama bir süre daha boş boş baktım ama bu savaşı kaybettiğimi biliyordum. Gerçek şu ki, babamdan kaçış yoktu. O bir efsaneydi.

Yarış dünyası ve eğer o ve takım müdürüm Francesco Bianchi bu konuda hemfikir olsalardı, ben istesem de istemesem de bu gerçekleşecekti.

"Artık sinir krizi geçirmeyi bıraktığına göre, neden Matteo'nun ofisine gidip haftalık programını almıyorsun? Hem pistte hem de pist dışında yoğun bir hafta var ve senden Hermes ve Matteo'nun senin için hazırladığı programa uymanı bekliyorum."

Masadan bir kurabiye aldım ve arkama bakmaya cesaret edemeyerek diğer yöne döndüm. Matteo benim sevgili kuzenim ve menajerimdi ama bugün öğrendim ki o kesinlikle önce menajerim, sonra kuzenimdi.

Ofisine vardığımda kapıyı hafifçe çaldım ve beni beklediğini bildiğim için yanıt beklemeden içeri girdim.

"Ahh Luca, bu sabah bana katılman ne güzel. Gel, otur. Eminim birçok sorunuz vardır." Başımı salladım ve kanepeye oturup az önce bana doldurduğu kahve fincanını aldım.

"Bu dosyada hafta sonu için programınız var. Yarın Georgia ile birlikte okyanus kıyısında küçük bir restoranda sizin için ayarladığımız güzel bir randevuya gideceksiniz. Çok romantik," dedi göz kırparak. Cevap olarak ürperdim ve ona daha az sıfatla devam etmesini söyleyen bir bakış attım.

"Oradan sonra Henri ve Edward ile bir şeyler içeceksiniz, pistte bir yürüyüş yapacaksınız ve garajınızda 'kazara' küçük bir toplantı yapacaksınız. Her şey bu dosyada açıklanıyor, ama tabii ki sorularınız için buradayım."

Dosyayı ondan aldım, her an patlayacak bir bomba gibi tutuyordum. En azından Wilmington F1 için yarıştığım zamanlardaki eski yarış partnerim Edward'ı daha fazla görebilecektim. Edward en yakın arkadaşlarımdan birine dönüşmüştü ve bu fiyaskoda bana yardım edecek olması içimi rahatlatmıştı.

Matteo kıkırdadı, "Bunun sana haksızlık gibi göründüğünü biliyorum ama inan bana, bu bizim için iyi. Anlaşmaları sağladıktan sonra bu küçük kâbusu senin için sona erdireceğiz." Başımı salladım ve dosyayı çantama koydum.

"Tamam, en iyisi sen antrenmanına git. Miami büyük bir şehir."

Gürcistan

Ertesi gün, muhtemelen sıcaktan ve susuzluktan kaynaklanan büyük bir baş ağrısıyla uyandım, ama durumumdan Luca'yı sorumlu tutmaya karar verdim. Bugün çarşambaydı, yani randevu gecesi idi ve bu flört sahtekârlığının resmi başlangıcıydı. Telefonuma uzandığımda Henri'den gelen birkaç cevapsız arama ve kahvaltı yapmak isteyip istemediğimi soran bir mesaj gördüm.

Pek sayılmaz, diye düşündüm kendi kendime ama ikiz kardeşimden sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyordum. Ona bir saat içinde aşağıda buluşacağımızı mesaj attım ve gün için hazırlanmaya başladım. Kıyafet koleksiyonumuzun bir parçası olarak, Valkyrie bize bu hafta sonu tüm medya etkinlikleri için arabanın rengine uygun sevimli mavi sundress'ler getirdi. Elbise giymeyi pek sevmem ama bunlar güzel dikilmişti ve üzerime tam oturdu - ayrıca hava kaynıyordu, bu yüzden elbise iyi geldi. Kadın sürücülerden oluşan ve kadınlar tarafından yönetilen bir takım olmamızın bir avantajı da bize kıyafet vermek için can atan pek çok moda markamızın olmasıydı. Şüphesiz tüm erkek meslektaşlarımızdan daha iyi kıyafetlerimiz vardı.

Otel odamdan çıktığımda, tepeden tırnağa Hermes F1 kıyafetleri içinde Luca Rossi'den başkasını göremedim. Başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. Onu tanıdığımdan beri ilk kez yüzü gerçekten okunamaz haldeydi. Her zamanki Cheshire kedisi sırıtışının yerini boş bir bakış almıştı. Ona doğru başımı salladım ama o kıpırdamadı, sanki yavaşça kaybolan bir serapmışım gibi boş gözlerle bana bakıyordu. Asansörün kapıları açıldığında ikimiz de birbirimizden olabildiğince uzakta durmaya dikkat ederek içeri atladık.

"Sanırım bu akşam görüşeceğiz?" Luca'yı görmezden gelmeye devam etmek istiyordum ama baskıcı sessizlik dayanılmaz hale gelince, bu garipliği kırmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Hâlâ bana bakmayan Luca başını hafifçe bana doğru eğerek onayladı.

Harika, benimle flört etmekten dilsiz olmaya geçti. Çok şirin, diye düşündüm kendi kendime.

Asansör kapıları açılır açılmaz, asansörden öyle hızlı çıktım ki, biri beni bir zombinin kovaladığını düşünebilirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir zombi tarafından kovalanıyormuşum gibi hissettim - Luca Rossi'nin cansız zombisi.

Otelin restoranına girdiğimde Henri beni fark etti ve el salladı.

Kardeşim masamızdan kalkıp beni her iki yanağımdan öperken, "Güzel elbise, çok güzel görünüyorsun," dedi.

Kıçını öp.

"Teşekkürler, sen de fena görünmüyorsun. Yeni kız arkadaşın mı giydirdi seni?" Kıkırdayarak söyledim.

Başını salladı, yüzünde kızgın bir ifade vardı. Yeni kız arkadaşı hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyordu. Henri kısa bir süre önce Christine ile çıkmaya başlamıştı; kardeşimin yarışlarıyla daha az, VIP süitiyle daha çok ilgilenen bir influencer'dı. Christine ile çok az ortak noktamız olmasına rağmen, itiraf etmeliyim ki Henri son birkaç aydır çok daha iyi giyinmeye başlamıştı.

"Yani, dün hakkında-"

"Bak, biliyorum-" İkimiz de aynı anda söyledik. Küçük bir kahkaha attım ve önce onun gitmesini işaret ettim.

Henri, "O toplantıya girdiğinizde pusuya düşürülmüş gibi hissetmenize üzüldüm," diye söze başladı. "Sen oraya gitmeden hemen önce bana anlatmayı yeni bitirmişlerdi. Aksi takdirde sana daha önce bir şeyler söyleyeceğimi biliyorsun."

Başımı salladım, Isabelle ve Fiona'nın Henri'ye önceden çok fazla şey söyleyecek kadar aptal olmadıklarını çok iyi biliyordum. Artık birbirimize neredeyse göbekten bağlıydık ve Henri hiçbir zaman sır saklayabilmesiyle tanınmamıştı.

"Biliyorum. Çok kızdığım için özür dilerim. İçinde bulunduğumuz durum çok zor." Ağabeyim başını salladı, eli masanın diğer tarafına geçerek benimkini tuttu.

"Bakın, Luca tam bir pislik gibi görünüyor ama onu tanıdıktan sonra o kadar da kötü biri olmadığını anlıyorsunuz. Aslında oldukça komik ve şaşırtıcı bir şekilde harika bir golfçü. Bence ikinizin sandığınızdan daha fazla ortak noktası olacak."

"Bundan kesinlikle şüpheliyim," diye alay ettim. Henri kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyor olabilirdi ama bu onun kazanmasına izin vermeyi planladığım bir savaş değildi. Henri gözlerini devirdi ama ne zaman bırakması gerektiğini biliyordu.

"Ne olursa olsun, yarın içki içmek için ben de orada olacağım, Edward da öyle. Eğlenceli olacak. Bir süredir üçümüz birlikte takılmamıştık."

"*Yalnızca* üçümüz olmayacağız. Luca da orada olacak," dedim işaret ederek.

"O zaman Luca ve Edward'ın bu kadar iyi anlaşması iyi bir şey, değil mi?" Henri karşılık verdi, yüzü bana *bu* küçük tartışmayı kazanamayacağımı söylüyordu.

Tartışmaya devam etmek yerine, takımlarımızın bizim için hazırladığı çeşitli aptalca etkinlikleri tartışmayı tercih ettik. Hem Hermes hem de

Valkyrie'nin küçük meydan okumaları, fotoğraf çekimleri ve buluşma ve selamlaşmaları vardı.

gün. Bazen yarıştan önceki basın günlerinin yarışın kendisinden daha zorlu olup olmadığını merak ediyordum.

Saat 16:00'da saatime baktım ve Lizzie'nin dikkatini çeken bıkkın bir iç geçirdim, o da bana sadece sempatik bir bakışla karşılık verdi. Belki Luca'yla geçireceğim randevu gecesinden korktuğum içindi, belki de bu aptal medya günlerine alışmaya başlamıştım ama bugün umduğumdan çok daha çabuk geçmişti. Muhtemelen ilkiydi ama içten içe ikinci olmasını umuyordum.

Otel odama girdiğimde ilk olarak yatağımın üzerinde mükemmel bir şekilde yayılmış güzel mor bir elbise fark ettim.

"Tabii ki Hermes moru," diye homurdandım.

Gözlerimi devirerek elbiseyi elime aldım ve stilini inceledim. Bir Hermes şoförüyle çıkmak zorunda kalmam yeterince kötüydü; şimdi de benden kendi renklerini giymemi bekliyorlardı.

Plana göre Luca akşam saat 7'de otelin önünde olacaktı. Sahildeki küçük bir Küba restoranında rezervasyonumuz vardı ve Luca bizi parlak sarı bir Lamborghini olan arabasıyla oraya götürecekti. Hermes F1 takımı motorlarını Lamborghini'den alıyormuş, dolayısıyla otomobil üreticisi de pilotlarına bir Lamborghini Aventador hediye etmiş. *Güzel olmalı.*

Saat 7:10'u gösterdiğinde hazırlanmayı bitirmiştım, alt kattaki Luca'ya biraz geç kalacağımı biliyordum.

Güzel, Luca biraz bekleyebilir, diye düşündüm kendi kendime. Çantamı ve ceketimi aldım ve merdivenlerden indim. *Ne kadar yavaş, o kadar iyi.*

Otelin ana kapısına yaklaştığımda Luca'nın Lamborghini'sinin yolcu kapısına yaslanmış, dalgın dalgın telefonunu karıştırdığını gördüm. Boğazımı temizledim ve bana baktı, gözlerinin hemen elbisemi ve vücudumu taramasına izin verdi. Yüzündeki ifadeden mor bir elbiseyle gelmemi beklemediği anlaşıyordu. Gözleri hızla vücudumda aşağı yukarı gezindi ve eğer o anda onun farkında olmasaydım, yüzündeki şok ve hayranlık ifadesini kaçırabilirdim. Neredeyse görüldüğü kadar hızlı bir şekilde ifadesi kayboldu ve Luca o sabah asansörde tanıdığım sert, tarafsız Luca Rossi'ye geri döndü.

"Georgia, ne iyi ettin de geldin," dedi kuru bir sesle. Ben cevap veremeden aracın yolcu kapısını açtı ve binmem için işaret etti. Bir yanım protesto etmek, küçük bir kriz çıkarmak ve ona feminizm ve bir kapıyı nasıl kendim açabileceğim konusunda ders vermek istiyordum ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı. Ayrıca, bu biraz önemsiz görünüyordu ve merdiven boşluğunda kendime bu önemsizlik üzerinde çalışacağıma dair söz vermişim.

"Güzelleşmenin zamanı olmaz Luca," diye karşılık verdim ve arabasının yolcu koltuğuna tırmandım.

Luca sürücü tarafına atladı ve arabayı çalıştırdı, bana tek kelime bile etmedi. Araba yolculuğu kısa ve sessiz geçti, ki bu en iyisiydi, çünkü ona ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyordum. Yola çıkmadan önce Lizzie bana Luca'ya sormam için bir dizi soru vermişti; bir ilişki içindeki iki insanın bütün bir topluluğu çıktıklarına ikna edebilmeleri için birbirleri hakkında bilmeleri gereken her şeyi içeren sorulardı bunlar. Soru kartlarını elime aldım, gergin araba yolculuğu sırasında onları çıkaracak cesareti kendimde bulamadım.

Restorana vardığımızda Luca arabayı valenin önüne park etti ve hızla yolcu tarafındaki kapıya yaklaştı. Elini uzattı, ben de memnuniyetle kabul ettim, çünkü topuklu ayakkabılarla yere bu kadar alçak bir arabadan inmek neredeyse imkânsızdı. Acınası bir teşekkür mırıldandım ve Luca arkamdan gelirken hostes standına doğru yürüdüm. Ben daha ne yaptığını anlamadan Luca elini nazikçe sırtımın alt kısmına koydu ve hostes bizi masamıza doğru yönlendirmeye başlarken elini orada bıraktı.

Restoranın içinde yürürken, çeşitli insanların gözlerinin bizi aşağı yukarı süzdüğünü görebiliyordum. Bizi tanımışlar mıydı? Muhtemelen - yüzlerimiz son birkaç haftadır Miami'deki reklam panolarının her yerindeydi. Bu hafta sonu Formula 1 Grand Prix'sinin yapılacağını bilmemek için bir kayanın altında yaşıyor olmak gerekirdi. Masamıza oturduğumuzda, bizden birkaç masa aşağıda bir çiftin telefonlarını çıkarıp mesajlaşıyormuş gibi yaptıklarını gördüm ama fotoğrafımızı çektiklerini biliyordum.

Pekala, kediler çantadan çıktı. Artık geri dönüş yok.

Luca bunu fark ettiyse de bir şey söylemedi. Onun yerine doğrudan menüye yöneldi, belli ki eğitim dolu bir günün ardından açlıktan ölüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kadar gergin olmasaydım ben de aynı derecede açlıktan ölürdüm. Birkaç dakika içinde bir garson yaklaştı ve içki siparişimizi sordu.

"Köpüklü su," diye yanıtladım hemen. Luca bana sanki az önce zehir sipariş etmişim gibi baktı.

"Bir şişe Duckhorn Vineyard Merlot alacağız," dedi. Garson başıyla onayladı ve bize spesiyalleri açıkladıktan sonra ana yemeklerimizi seçmemiz için yanımızdan ayrıldı.

"Yarış haftalarında içki içmem, yani yarış bitene kadar," dedim nihayet garson gözden kaybolduğunda. Luca sanki o kadar saçma bir şey söylemişim ki anlaması mümkün değilmiş gibi kaşlarını çattı.

"Eğer bunu atlatacaksak, bu alışkanlığını değiştirmek isteyebilirsin," dedi.

Her zamanki beyefendi Luca, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Cevabımı ilerletmek istedim ama vazgeçtim. Medeni olmayı öğrenemezsek uzun bir sezon olacak.

"Lizzie ve Matteo bizim için bazı sorular hazırladılar. Medya gelip sorular sorduğunda birbirimiz hakkında yeterince bilgi sahibi olamayacağımızdan endişeleniyorlar." Çok kaba olacağından emin olduğum bir cevap vermeden önce küçük kart destesini çıkardım ve ilk soruyu okudum.

"Yarışmak dışında yapmayı en çok sevdiğin şey nedir?" Bu soru karşısında içimden homurdanmak istedim - *ne kadar asık suratlı* - ama kendimi sakın tuttum. Eğer bu gösteriyi satacaksak bunları bilmem gerekiyordu. Ve eğer koltuğumu koruyacaksam bu gösteriyi satmam gerekiyordu.

"Golf oynuyorum." Luca'ya devam etmesini işaret ettim ama garson suyum ve şarabımı getirmişti. Ben itiraz edemedim garson iki bardak doldurmuştu bile.

Siktir et, diye düşündüm kendi kendime, belki de Luca haklıdır. Biraz şarap bu akşamı kurtarabilir.

Bir yudum aldım ve canımı sıkan bir şey oldu, bir kadeh şarap muhtemelen şimdiye kadar tattıklarımın en iyisiydi. Şarap züppesi değildim ama Luca mükemmel bir şişe seçmişti. *Çünkü tabii ki şımarık velet aynı zamanda bir şarap züppesiydi.*

Luca şarabı içmemi itaatkâr bir şekilde izlerken sırtıttı. Piç kurusu bundan hoşlanacağını biliyordu ve beni yarış öncesi ritüelimi bozmaya ikna ettiği için bundan zevk alıyordu.

"Resim yapmayı severim," dedim şarabımdan ikinci bir yudum alarak. "Sıra sende." Kartları Luca'ya uzattım. Kaşlarını çattı ama bir sonraki soruyu okumayı tercih etti.

"En sevdiğin renk ne?" Hafifçe alay ederek sordu. "Altın. Seninki mi?"
"Mor."

Ağzım bir karış açık ona baktım. Tabii ki mordu, Hermes piçi. Doğrusunu söylemek gerekirse mavi demek istemiştım ama en sevdiğim rengin F1 takım arabamın rengi olduğunu itiraf edersem kulağa *aptalca geleceğini* düşünmüştüm. Luca'nın mor dediğini *duyduktan* sonra haklı olduğum ortaya çıktı - kulağa aptalca geliyordu. Bunun üzerine içimden sırttım ve meşhur sırtımı sıvazladım.

İyiymi, Georgia.

İçimdeki iğneleyici monolog için kendi sırtımı sıvazlamaya devam edemeden Luca soruları bana geri verdi.

"En sevdiğin film?" Ben sordum.

"Bu aptal soruları kim yazdı?" Luca homurdanarak kartları benden geri aldı. "Kimse bize birbirimizin en sevdiği filmin ne olduğunu ya da hangi makarna türünü sevdiğimizi sormayacak." Onun yorumunu görmezden geldim ve soruma cevap verdim.

"En sevdiğim film Kefaret."

"Hiç görmedim." Bu beni şaşırtmadı. Luca bana aşkları baştan mahkum olan iki insan hakkındaki romantik filmleri izleyen biri gibi gelmedi. Bana Terminatör, Transformers, Michael Bay tarzı bir adam gibi geldi.

Bol aksiyon, güzel kızlar, az olay örgüsü.

Luca birden, "Bilmek istediğim bir şey var," dedi. "Henri ne zaman senden bahsetse, senin ne kadar komik ve sevimli olduğundan bahsedip duruyor." "Sevgilim" derken tırnak işareti kullanmıştı ama ben onları görmezden gelmeyi tercih ettim. "Neden medyanın önünde böyle olamıyorsun?"

Bir anda aklımdan milyonlarca şey geçti, söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama gerçeğin beni zayıf göstereceğini biliyordum ve Luca Rossi'nin önünde zayıf görünecek halim yoktu. Söylemem gereken şey, medyanın önüne çıktığımda içimdeki rüzgârın dışarı atıldığını hissetmemdi. Ya da medya kalemine yaklaştığımda avuçlarım o kadar terledi ki yüzümden ve ellerimden damlayan ter damlalarından başka bir şeye odaklanmakta zorlandım. Hızlıca yaptığım açıklamaların küstahça olması gerekmiyordu - tek istediğim röportajın bir an önce bitmesi ve garajıma çekilebilme.

Ama Luca'nın bunların hiçbirini bilmesine izin veremezdim. *Düşmana zayıflık gösterme, diye* hatırlattım kendime.

"Tıpkı dışarıda parti yaparken kendini kötü seçimler yapmaktan alıkoyamadığın gibi Luca. Bu benim doğamda var," dedim sinsi bir sırıtışla. Bu iğneleyici sözün onun gözünden kaçmayacağını biliyordum.

Georgia: 1 Luca: 0

Ondan sonra garson geri geldi ve siparişimizi aldı. Yemeğin geri kalanı nispeten sessiz geçti. Restorandan çıkmadan önce birkaç soru daha sorduk ama heyecan verici bir şey yoktu. Biz ayrılırken müdür bize yaklaştı ve bir fotoğraf istedi. Görünüşe göre büyük bir Hermes F1 hayranıydı - *tipik* - ve onun ve Luca'nın bir fotoğrafını çekip çekemeyeceğimi sorma cesaretini gösterdi. Üzülerek de olsa kabul ettim. Bunu daha sonra Henri'den kesinlikle duyacaktım.

Yine de 1. randevu tamamlanmıştı. Akşam yemeğini atlatmışım ve şimdi sadece Perşembe günü içkilere ve Hermes garajına birkaç ziyarete katlanmak zorundaydım. Bunu yapabilirdim - *ne yanlış gidebilirdi ki?*

Dördüncü Bölüm

ISI? BIBERLERİ ÇIĞ YERİM.

Gürcistan

Perşembe sabahı geldi ve Salı ve Çarşamba günlerinde olduğu gibi, daha fazla tanıtım gösterisi ve küçük medya hikayeleriyle doluydu. Sabah yerel çocuk hastanesini ziyaret ettik ve bundan gerçekten keyif aldım. Çocuk hastanesini ziyaret etmek ve genç kızlarla konuşmak günümü gerçekten aydınlattı. Padok alanına varana kadar bulutların üzerindeydim ve Lizzie bana zorunlu sürücüler toplantısından sonra Luca ile pistte bir yürüyüş planladığımı hatırlattı.

Sürüş kariyerim boyunca ilk defa, bu FIA sürücüler toplantısının sonsuza kadar sürmesini istemiştim ama ne yazık ki bu toplantı inanılmaz derecede kısa sürdü. Hermes garajına gitmeden önce Lizzie elime daha fazla soru içeren başka bir indeks kartı tutuşturdu.

Çünkü dün geceki diğerleri çok iyi gitmişti, diye düşündüm kendi kendime. Ona teşekkür ettim ve Valkyrie F1 şapkam ve Helios güneş gözlüklerimle yola koyuldum. Luca'nın bir numaralı sponsoru tarafından üretilen güneş gözlüklerini takmanın Luca'ya neyin tehlikede olduğunu hatırlatabileceğini düşündüm ve eğer bu onu kızdırırsa, o zaman daha da iyi olurdu.

Garaja vardığımda Francesco'ya tatlı bir şekilde gülümsedim ve aynı zamanda Isabelle'in kocası olan Hermes F1 takım müdürüne el salladım.

"Henri'yi görmeye mi geldin?" Francesco gözlerinde dostça bir pırıltıyla sordu. Ona öfkeyle gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Piç herif Luca'yı görmeye geldiğimi biliyordu ama bunu söylememi istiyordu.

"Hayır, aslında Luca bana pistte küçük bir yürüyüş sözü verdi," dedim elimden geldiğince tatlılıkla, "ayrıca bu hafta sonu Hermes F1 stratejisinin tüm ayrıntılarını öğrenmek için iyi bir zaman olacağını düşündüm."

göz kırparak ekledi. Francesco'nun yüz ifadesinden cümlemin son kısmını eğlenceli bulmadığı anlaşılıyordu ama umurumda değildi - Valkyrie F1 stratejistimiz Fiona buna çok gülecekti.

Francesco başını salladı ve onu takip etmemi işaret etti. Hermes garajı güzel ve iyi tasarlanmıştı. Etkilendim, ama sanırım onlarca yıllık Formula 1 yarışları insana bunu kazandırıyor - iyi yağlanmış bir makine. Luca'nın sürücü odasına yaklaştığımızda kapıyı yavaşça çaldım.

"İçeri gel," diye bağırdı Luca kapının diğer tarafından. Luca'nın odasından ne beklediğimden emin değilim ama kesinlikle bu değildi. Sanırım Henri'nin odasına girdiğimde ne gördüysem onu bekliyordum - tam bir karmaşa. Ama bunun yerine, sadece seri katil temizliği olarak tanımlanabilecek bir şeyle karşılaştım. Odası tertemizdi. Luca yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olmalı ki kuru bir kahkaha attı.

"Bütün erkekler kardeşin gibi pasaklı değil." Ona küstahça bir karşılık vermek istedim ama dürüst olmak gerekirse, bazı erkeklerin kendilerine çeki düzen verebildiğini bilmek beni biraz rahatlattı.

"Gidelim mi?" Ben de cevap verdim.

Luca başıyla onayladı ve garajdan hızla çıkarak piste doğru ilerledik. Miami pisti F1 için yepyeni bir pistti, bu yüzden takımlardan birkaçı pistte dolaşıyor ve bordürlerden düzlüğün genişliğine kadar her şeyi analiz ediyordu. Pistte yürümeye devam ederken önümüzde parlak yeşil bir tişört gördüm.

"Oliver!" diye seslendim ve yeşil gömleklinin arkasını dönmesine neden oldum. Luca homurdandı, belli ki Oliver'la sohbet etmekle ilgilenmiyordu ama onu görmezden geldim ve Oliver'a el sallamaya devam ettim.

"Bu Küçük Bayan Sassy Dubois değil mi?" diye seslendi Oliver, koşup bana kocaman sarıldı ve beni yerden hafifçe kaldırdı. Luca'ya başıyla selam verdi, o da başıyla karşılık verdi ve gözlerini Oliver'ın yüzünden başka bir yere dikmemek için elinden geleni yaptı.

"Miami sana iyi davranıyor mu?" Oliver'ın Los Angeles'ta yaşadığını ve Miami'yi sık sık ziyaret ettiğini biliyordum ama yine de şehri her ziyaret ettiğinde heyecanını gizleyemiyordu.

"Her zamanki gibi muhteşem. Peki ya sen Luca, köklü Küba kültürünün ve mutfağının tadını çıkarıyor musun?" Oliver cevabı biliyordu. İkimiz için de Luca'nın vücudunda kültürlü bir kemik bile yoktu ama yine de Luca'nın kıvranışını izlemek eğlenceliydi. Luca sadece başını salladı, belli ki pistte etrafına bakınıyor ve bu konuşmadan bir çıkış yolu arıyordu.

İhtiyacı olduğunda arkadaşı Edward neredeydi? İçimden kendi kendime kıkırdadım.

"Edward bu akşam hepinizin içmeye gideceğini söyledi. Kulağa eğlenceli geliyor." Oliver'ın davet için can attığını biliyordum ama bunu bir çift ve en yakın iki arkadaşları arasında samimi bir akşam olarak göstermemiz gerekiyordu.

"Merak etme, galibiyetimi kutladıktan sonra iyi içkileri Pazar gününe saklayacağız," dedim ona göz kırparak. Şakacı bir şekilde omzumu tuttu ve bana o kocaman Oliver kahkahasını attı.

"Eğer bu akşam bir şeyler içmek istiyorsak, şu patika yürüyüşünü bitirsek iyi olacak," dedi Luca, belli ki bu konuşmadan sıkılmıştı. Ben de isteksizce başımı sallayarak onayladım. Yarınki Serbest Antrenman seanslarından önce hâlâ yapılacak çok şey vardı.

Luca ve ben pist yürüyüşümüzün geri kalanını tamamen sessizlik içinde tamamladık. Pistten çıkıp pit yoluna dönerken Éliott'un yanından geçerken bana el salladı, kolumu hafifçe sıktı ve göz kırptı. Ona "*Lütfen Tanrım, kurtar beni*" diyen bir bakış attım ama Éliott onu benimle konuşmaya zorlayamadan gitmişti. Garajlara geri döner dönmez Luca'yı Hermes'e bıraktım ve Hermes grubuna başka bir şey söylemeden Valkyrie garajına geri döndüm.

"İyi bir yürüyüş yaptın mı?" Ofisine girdiğimde Fiona başını bilgisayar ekranından kaldırarak sordu. Ona bence her şeyi anlatan bir bakış attım. Sadece kıkırdadı ve bana bir tablet uzattı.

"Al, git pist analizini gözden geçirmeyi bitir. Yarın daha fazla konuşuruz."

Sonraki birkaç saati Fiona'nın hazırladığı pist analizini gözden geçirerek ve ekiple çeşitli yarış stratejilerini tartışarak geçirdim. Lizzie'nin sürücü odama girdiğini görene kadar başımı kaldırıp saati kontrol etmedim. Tableti yere bıraktım ve Lizzie'yi görmek için döndüm, her zamanki gibi gülümsüyor ve baloncuklar çıkarıyordu.

"Pekâlâ Georgie, dünyayı fethetmeye hazır mısınız?" Lizzie sordu, gözlerinde benim hoşuma gitmeyecek kadar parlak bir ışıltı vardı.

"Medya ejderhasını beslemeye hazır mısınız yani?" Ona tek kaşımı kaldırarak alaycı bir şekilde cevap verdim.

"Aynı şey," diye karşılık verdi. Gülmek zorunda kaldım. Lizzie'yle hiç sıkıcı bir anım olmadı.

Diğer tüm sürücülerin beklediği medya merkezine doğru yol aldık. Gerçeği söylemek gerekirse, bu medya günleri en iyi günlerdi.

Çünkü en azından konferans odasında benimle birlikte dört sürücü daha vardı. Bizi her zaman her seansta beş ila altı sürücü olmak üzere dört gruba ayırırlardı, bu yüzden asla takım arkadaşınızla birlikte olmazdınız. Eğer son yarışta birkaç sürücü kaza yaparsa, FIA onları bir araya getirmeye özen gösterirdi. FIA'nın gözünde ne kadar çok drama o kadar iyiydi, özellikle de BBC son birkaç yıldır yayınlanan Formula 1 belgesel programı Full Throttle için basın toplantısını çekiyorsa.

Tipik olarak, FIA Henri ve beni bir araya getirdi. Kardeşlerin karşılıklı şakalaşmalarından keyif aldılar, ancak Edward'ı oturumumuza eklediklerinde derslerini aldılar. Medyanın sorularının hiçbirine yanıt alabildiğini sanmıyorum ve Edward röportajın yarısını gerçek anlamda kahkaha krizleri içinde geçirdi.

Segmentime girdim ve tabii ki koltuğumun yanında Luca oturuyordu.

Oh, FIA, beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın.

Kuşkusuz, dün akşamki pist yürüyüşümüz ve akşam yemeğimizden sonra padokta bazı fısıltılar vardı. Her ne kadar sosyal medyada patlamamış olsa da, ekip bu basın toplantısının ve bu akşamki içkilerin herkesin - Luca ve ben hariç herkesin - istediği ilerlemeyi sağlamasını bekliyordu.

Ayağa kalkıp bana mini bir sarılma yapan Luca'ya başımla selam verdim.

"Bir günde iki kez, Cara, ne şanslıyım," dedi Luca sessizce, ama ön sıradaki gazetecilerin duyamayacağı kadar da sessiz değildi. Ona sıırtım ve oturdum. 6 kez Dünya Şampiyonu olan ve sürüş akıl hocalarımdan biri olan

Eric'in sağında olmasına şükrettim. Bana bir yumruk attı ve bilmiş bir bakış attı. *Hiçbir şey* onu geçemedi. Anladığım kadarıyla Hugo, Eric ve eski sürücülerden Otto'yu bu dramadan haberdar etmişti çünkü bu konuda bana bir şey söyleme olasılığı en yüksek olanlar onlardı ve olumsuz basın etkileşimleri sırasında beni savunan ilk iki sürücü hep onlar olmuştu.

Konferans, pist, diğer takımların uygulayacağı olası stratejiler ve değişken hava koşullarında yönetimle ilgili olağan sorularla başladı. Miami Mayıs ayında yağmur yağmasıyla bilinir ve yarınki hava durumu raporu kesin değildi. Ya kavurucu sıcak ya da bardaktan boşanırcasına yağmur olacaktı. İkisi arasında bir şey yoktu.

"Georgia, Amerika'ya dönüp Formula 1 araçlarıyla yarışmak nasıl bir duygu?"

Bu basit, anlaşılır bir soruydu. Buna kolayca cevap verebilirdim. Ama cevap vermek için ağzımı açtığımda ellerimin kenetlenmeye başladığını hissettim. Hemen yutkundum, yüzümdeki kuru noktayı hafifletmeye çalıştım.

boğazımda bir düğüm oluştu. Sağıma baktım ve kameraya parlak bir şekilde gülümseyen Eric'i gördüm; gözlerinin hafifçe bana doğru kaydığını görebiliyordum. "*Bu çocuk sende*" der gibi parmağını bana doğru salladı.

"Evet, geri dönmek güzel." Gazeteci hafifçe başını salladı, belli ki biraz daha fazlasını bekliyordu.

"Daha önce Güney'de yarıştığın için, yarınki sıcağa hazır olacağını düşünüyor musun? Bugün birkaç sürücünün sıcaktan dolayı birkaç kilo verdiğini duydum." Doğruydı, sıcak korkunçtu ve arabadan içeri girdiğimden çok daha hafif bir şekilde çıkmıştım. Biraz gözlerimi devirmek istedim. Gazeteci erkek sürücülere arabada sıcağa dayanıp dayanamadıklarını sormayı ihmal etmişti ama bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye karar verdim.

Yine de sanırım iç çatışmam çok uzun sürüyordu çünkü cevap veremeden Luca'nın, "Lütfen, sıcakla savaşmaya daha hazır birini düşünemiyorum - dün akşam yemekte Georgia'nın bir jalapeño biberini bütün olarak yuttuğunu gördüm," diyerek şaka yaptığını ve bana dönüp göz kırptığını duydum.

Sesinin boğucu doğasını ve yüzündeki hafif sırıtışı fark etmem bir anımı aldı ama fark ettiğimde Luca'ya dönüp '*senin neyin var*' der gibi baktım, yüzüm biraz şok olmuştu. Yüzümün kızardığını, yüzüme hafif bir sıcaklık yayıldığını hissedebiliyordum. Sağ tarafımda, basın toplantısındaki diğer iki sürücü gibi, Eric'in de kahkahalarla güldüğünü duydum, eğlendiğini gizlemeye çalıştığı belliydi. Eric bana göz kırptı, Luca'nın imasını anladığı belliydi.

Luca padokta baharatlı yiyecekleri sevmesiyle tanınıyordu, öyle ki Hermes F1'in sosyal medya sayfalarında baharatlı yemek yarışmaları yapıyordu. Luca'nın zavallı kardeşim Henri'ye baharatlı yemek yeme yarışmalarında meydan okumasını izlemek kalabalığın favorisi haline gelmişti. Ekibi onun aslında bir jalapeño biberi olduğu şakasını yapmayı severdi çünkü içinde jalapeño olmayan yiyecekleri nadiren yerdı. Bir keresinde onu bir jalapeño'yu doğrayıp makarna yemeğine koyarken izlemiştim ki bu kesinlikle o güne kadar gördüğüm en iğrenç şeylerden biriydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Luca'nın yaptığı son derece kötü bir şakaydı ve iki yanımdaki toy sürücülerin kıkırdamasını sağlamış olmasından nefret ediyordum.

Gazeteci de şakayı anladıysa, bir kahkaha atmasına rağmen hiçbir şey söylemedi.

Gazetecinin "Yeterince adil," diye yanıt verdiğini duydum, bu etkileşimden ne anlam çıkaracağından belli ki emin değildi.

Konferansın geri kalanı oldukça iyi geçti. Neyse ki gazeteciler, Luca'nın biraz utanç verici yanıtından sonra yanıtlaması oldukça kolay gelen birkaç kolay soruyla beni baş başa bıraktılar.

Sanırım Fiona haklı; piç kurusu en azından medya konusunda iyi.

Basın toplantısı biter bitmez Lizzie beni şoför odamda karşıladı. Normalde konferanstan sonra benimle garaja kadar yürürdü ama Luca'nın menajeri Matteo ile yaptığı toplantı dikkatini dağıtmıştı.

"Pekâlâ Georgie, otele dönme ve bu akşamki içkiler için hazırlanma vakti geldi," dedi Lizzie kafasını şoför odama sokarak. Atletizm antrenörüm Chris kaşlarını oynatarak bana baktı ve yüzünde hafif bir sırıtışla masaj masasından kalkmama yardım etti.

"Ah evet, kötü şöhretli ama şeytani derecede yakışıklı Luca Rossi ile bir randevu daha," diye araya girdi. Onun yorumunu görmezden gelmeye çalıştım ama Lizzie'nin bundan gizliden gizliye hoşlandığını biliyordum. Öte yandan Chris bunu *açıkça çok* fazla seviyordu.

Çaresizce onları görmezden gelmeye çalışarak masadan çantamı aldım ve park ettiğim Bugatti'ye yöneldim. Sürücü koltuğuna atladığımda Edward'ın bana el sallayarak yanımdan geçtiğini gördüm. Camımı indirdim ve o da bana dünyanın en büyük beşliğini çaktı.

"Eller olmaz, Edward. Onları yarın araba kullanmak için saklamalıyım," diye takıldım.

"Bilemiyorum Georgia. Gördüğüm kadarıyla, eğer seni listeden çıkarırsam, ben de bir sıra yükseleceğim," diye şaka yaptı.

Ona sadece ellerimi salladım ve "Bu gece görüşürüz, ezik" diye bağırdım.

Bu akşamki içkiler otelimize oldukça yakın bir barda olacaktı. Yine Luca beni alacak ve bizi Lamborghini'siyle bara götürecekti. Bu kez, özellikle de Amerika'da araba kullanmayı bildiğim için, neden yine onun Lamborghini'sini almak zorunda olduğumuz konusunda homurdandım ama bana bunu bir kenara bırakıp yoluma devam etmem söylendi. Görünüşe göre, tamamı kadınlardan oluşan ekibimdeki hiç kimse bir kadının sürekli olarak randevularda araba kullanamayacağının söylenmesinin cinsiyetçiliğini duymak istemiyordu - kızartacak daha büyük balıkları vardı. Isabelle bana başım öndeyken bırakmamı söyleyen bir bakış attı, ben de öyle yaptım.

Bazılarını kazanırsın, bazılarını kaybedersin.

Bu sefer Luca'yla buluşmaya geç kalmamaya karar verdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, Henri ve Edward'ı göreceğim için heyecanlıydım ve oraya ne kadar çabuk varırsam Luca'nın varlığını o kadar çabuk görmezden gelebileceğimi düşündüm. Edward'ın kız arkadaşı Lauren'in bana hediye ettiği yeni kot pantolonla şirin bir üst giydim. Luca'yla tekrar karşılaştım.

otelin önündeydi. Güzel, koyu altın rengi düğmeli bir gömlek giyiyordu.

Tabii ki benim 'en sevdiğim rengi' giymeye karar verdi - sanırım dün geceki 'soru zamanı' sırasında birileri beni dinliyordu, diye düşündüm kendi kendime.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Luca altın rengi düğmeli bluzu ve Lucky marka kot pantolonuyla gerçekten iyi görünüyordu. Altın rengi giymesi zor bir renkti ama Luca'nın giydiği hemen hemen her şeyin içinde iyi görüldüğünden şüpheleniyordum. Arabaya yaklaştığımda bana baktı ve sırttı, belli ki ona baktığımı fark etmişti. *Ukala piç.*

Georgia: 1 Luca: 1.

Bara vardığımızda hemen Henri'nin yanına koştum ve ona kocaman sarıldım. Salı günkü kızgınlığım yatışmıştı ve son iki gün boyunca aralara birkaç sohbet daha sıkıştırmayı başarmıştık. Edward bizi Luca'ya sarılarak karşıladı ve bu beni şaşırttı. Wilmington'da iki yıl boyunca takım arkadaşı olduktan sonra ikisinin yakın arkadaş olduğunu biliyordum ama arkadaşça sarıldıklarını fark etmemiştim. Daha çok 'arkadaş olmamız gerektiği için arkadaşız' diye düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, Edward herkesle arkadaştı. Ona bir taş verseniz, onu en iyi arkadaş yapmayı başarırdı.

"Luca, Georgia, ikinizi de görmek ne güzel," dedi Edward, kaşlarını ikimize doğru imalı bir şekilde oynatarak. İkimizin de yüzünü görünce hemen durdu. Luca'nın yüzünde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama benimkine benzediğini hayal ettim - Edward'in maskaralıklarından etkilenmemiş ve ilgisiz. Henri garip bir şekilde güldü, her zamanki gibi grubun barış koruyucusuydu. Luca ve ikiz kardeşimin takım arkadaşı olarak, durumu çok hassas bir şekilde oynamak istediğinden şüphem yoktu. Dördümüz masaya oturduk; Luca ve ben birlikte, Edward ve Henri de karşımızda oturuyordu.

"Yarın için araba nasıl Edward?" diye sordum.

"Sıcaktan dolayı molalar zor olacak, ama bir tür atılım yapmayı umuyoruz," diye cevap verdi, sesinde hüznü bir ton vardı. Edward Wilmington için yarışmayı seviyordu. Ona F1 startını veren takım buydu ama bu yıl yaptıkları araba yarış kazanacak kadar iyi değildi - en azından kendi deyimiyle henüz değil.

"Bu hafta sonu isteyerek sıcak olacak, dört gözle beklemiyorum. Mayıs ayında Miami'de yarışmanın iyi bir fikir olduğunu kim düşündüyse kovulmalı." Edward ve Henri kıkırdadı ama Luca yorumuma ilgisiz görünüyordu.

İtalya'nın sıcağında büyüdüğü için Luca'nın sıcağa daha alışık olduğunu sanıyordum. En azından bu konuda hiç endişeli görünmüyordu.

Biraz daha sohbet ederken bir grup erkek masamıza yaklaştı ve fotoğraf çektmek istedi. İşte küçük bir grup olarak büyük anımız. Söylemeye gerek yok, bu tür fotoğraflar her zaman sosyal medyada yer alır. Yarına kadar, ilgilenen herkes dördümüzün bu fotoğrafını görmüş olacaktı.

Birbirimize sokulduk ve ben itiraz edemedim Luca elini belime koyarak beni biraz daha yaklaştırdı, bu da beni fotoğraf için ona doğru eğilmeye zorladı. Tepki vermeye fırsat bulamadan, nerede olduğumuzu ve bunu neden yaptığımızı hatırlayarak kameraya gülümsedim. Birdenbire telaşlandığımı hissettim ve bundan nefret ettim.

Bir yandan Luca Rossi bana çok yakın bir şekilde dokunmuştu ve bu beni rahatsız etmişti ama diğer yandan Luca Rossi'nin belimi yumuşak bir şekilde kavraması hoşuma gitmiş, neredeyse rahatlatmıştı - muhtemelen son zamanlarda dokunulmaya ne kadar aç hissettiğimin bir kanıtı. Bu maskaralığın ortasında biriyile çıkamazdım.

Grup bize teşekkür ederken, birkaç kişinin gizlice grubumuzun fotoğraflarını çektiğini fark ettim. İlk fotoğrafın yarattığı kargaşadan sonra insanlar bizi fark etmeye başlamıştı. Luca elini belimden çekti ama sırtımda tutarak hafifçe aşağı yukarı sürtmeye devam etti. Açıkça fark edilebilecek kadar değil ama birinin beklenmedik bir şekilde o anı yakalamasına yetecek kadar.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, takımın beni neden Luca ile eşleştirdiğini anlayabiliyordum. Luca tek kelime bile etmeden hem taraftarları hem de medyayı manipüle etmekte ustaydı. Edward, Henri ve Oliver gibi bize en yakın olanlar bunun bir saçmalık olduğunu bilse de, dünyanın geri kalanı için biz sıkı bir arkadaş grubuyduk - bazılarımız diğerlerinden daha yakındı.

"Şeftali mi? Dünya'dan Georgia'ya mı?" Bana sorgulayan bir bakışla bakan Henri tarafından aniden düşüncelerimden koparıldım.

"Bir bira daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, böyle iyiyim. Bu hafta alkol almama kuralımı zaten iki kez ihlal ettim; yarınki Serbest Antrenman öncesinde bunu zorlamaya gerek yok."

"Hep yarışa odaklanıyorsun, hiç rahatladığın oluyor mu?" Luca alay etti.

"Evet, ben kazandıktan sonra." Luca bu yorumuma sinirlenerek kaşlarını çattı ama sonra boş verdi.

Çocuklar hesabı kapatmadan önce birer bira daha aldılar. Arabalarımız ve pist hakkında biraz daha sohbet etmeye devam ettik. Edward, Henri ve Luca hafta başında yaptıkları golften bahsettiler.

Biralar içildikten sonra park yerine geri döndük. Edward ve Henri'ye sarılıp vedalaştım ve her ikisine de iyi şanslar diledim çünkü Serbest Antrenman seanslarından önce ikisini de görmem pek olası değildi. Otele dönüş yolculuğu sessizdi ve "*Dilini kedi mi yuttu?*" diye sormamak için kendimi zor tuttum ama bunun yerine Lizzie'nin sorularından birini sormayı tercih ettim.

"İşte ilginç bir soru," dedim ve Lizzie'nin günün erken saatlerinde bana verdiği bir kartı çıkarırken nihayet sessizliği bozdum.

"Hayatınızdaki en önemli kişi kim?" Ben soruyu sorduktan sonra birkaç dakika boyunca arabanın içinde garip bir sessizlik oldu. Belki de fazla kişisel bir soru sormuştum ama Luca bana bu tür şeyleri pek önemseyen biri gibi gelmemiştir.

"Babam," dedi aniden. Devam etmesini işaret ettim ama etmedi, ben de sadece başımı salladım çünkü bir dereceye kadar bunu anlamıştım. Çok yakın bir aileden geliyordum, birbirlerine her konuda destek olan bir aileden.

"Tarafsız kalmak için elinden geleni yapan annemin yanı sıra, kardeşlerim. Ailem başıma gelen en iyi şey." Luca bir an için cevabımı düşünüyormuş gibi baktı.

"Henri demediğine şaşırdım. Siz ikiniz her zaman birbirinize bağlısınız," diye alay etti. Ve böylece ailelerimiz hakkında güzel bir an olabilecek şey sona erdi, ben de karşılık olarak sadece alay ettim.

"İki kardeşimi de *eşit derecede* seviyorum," diye karşılık verdim. *Pislik.*

"Elbette biliyorsun," diye nefesinin altından fısıldadığını duydum. Her ne kadar bir şeyler söylemek istesem de, buna karşı çıktım ve yolculuğun geri kalanını sefil bir sessizlik içinde sürdürmemize izin verdim.

Cuma günü hava o kadar da acımasız değildi, burada *oldukça* kelimesi önemli. Hava sertti ve hala çok sıcaktı, ancak bulutlar bize biraz sığınak sağlamıştı. Piste vardığımda padok heyecanla doluydu. Her yerde fotoğrafçılar, hayranlar ve medya vardı.

Oraya vardığımda birkaç kameraya el salladım ama olabildiğince hızlı bir şekilde garajıma yöneldim.

Garaja girdiğimde şoför odasına adım attığımda Lily, Chris ve Lizzie'nin Lizzie'nin telefonunun etrafında döndüklerini gördüm.

"Peki bu onuru neye borçluyum?" diye sordum ve bana neler olduğunu anlatmak için sabırsızlandığı her halinden belli olan Lily'den bir çığlık kopardım.

"Küçük numaran işe yaradı! Luca ile şu fotoğraflarınıza bakın!"

Toplandıkları masaya doğru topallayarak gittim ve bir göz attım. İşte oradaydık - Luca ve ben restoranda - ikimiz de şarabımızı içiyor ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

Yanımızdaki sinir bozucu çiftin randevumuzun fotoğraflarını çektiğini biliyordum, diye kendi kendime homurdandım.

Instagram'da gezinirken ikimizin dün akşam hem restoranda hem de barda çekilmiş sayısız fotoğrafını gördüm; bunların arasında Luca'nın kolunun belimde ve sırtımda olduğu fotoğraflar da vardı. Böyle küçük dokunuşlar herkes için çok şey ifade ediyordu ve Luca bunu biliyordu.

"Görünüşe göre küçük planınız işe yarıyor," diye araya girdi Chris. "Hayranlar ikinizi de *seviyor gibi* görünüyor."

Tabii ki yaptılar. Onlara göre bu, cennette yapılmış bir eşleşmeydi.

"Oh, şuna bak! Akşam yemeği randevusu çok romantik görünüyor," diye iç geçirdi Lily, sanki artık bir parçası olduğum bu saçma komployu *gerçekten* kıskanıyormuş gibi. "Haftalardır çıktığınız bile yazıyor. Bu da kimyanızın uyuştüğünü gösteriyor." Bana göz kırptı, beni ne kadar kızdırdığının açıkça farkındaydı.

F1INSIDER

Liked by F1GossipGirls and 50k others

F1INSIDER NEW COUPLE ALERT! Are Luca Rossi Jr. and Georgia Dubois an item? Sources tell us they've been seeing each other for several weeks now. Click our link to find out what the brothers think of Luca dating their sister! #LucaRossi #GeorgiaDubois

"Senin için yazdığım sorulardan herhangi birini ona sordun mu?" Lizzie birbirimizi tanımamız için yaptığı planın işe yarayıp yaramadığını görmek için sabırsızlanarak sordu. Başımı salladım ve bu konuyu daha fazla tartışmak istemediğimi belli etmeye çalıştım.

"Annndddd...?" Chris gözlerinde bıkkınlıkla bana baktı. Bu yeni, gizemli erkek arkadaş hakkında daha fazla şey öğrenmek için can attığını biliyordum.

bana dayatılmıştı.

"Mor rengi sevdiğini öğrendim," diye basitçe cevap verdim.

"İyi ki sana o mor elbiseyi giydirmişim o zaman," dedi Lizzie, sersemlemiş bir halde omuzlarını sallayarak. Bunun üzerine o, Lily ve Chris kahkahalara boğuldular.

"Öldüğünü ve cennete gittiğini düşünmüş olmalı!"

"Bundan şüpheliyim," dedim ciddiyetle, ama hiçbirini bana inanmıyor gibiydi. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa-" Başladım ama ben devam edemedim Chris yeni bir Instagram gönderisi açtı.

"Şimdi şuna bir bakın!" Her ne kadar hepsinin gitmesini istesem de, merakımın beni yenmesine izin verdim ve bir sabah için yeterince sosyal medya görmüş olsam da Chris'e benim için okumasını işaret ettim.

"Diyor ki, 'Söylentilere göre Georgia Dubois padokta yeni bir sürücüsüyle yoluna devam ediyor - ünlü F1 şampiyonu Luca Rossi Sr'ın oğlu Luca Rossi Jr. Kaynaklar bize söylentilere göre eski erkek arkadaşı ve yarışçı Éliott Simon'ın bu eşleşmeye öfkelenildiğini söylüyor."

Bunun üzerine hayatımda duyduğum en büyük iniltiyi çıkardım. Görünüşe göre sahte erkek arkadaş bulma konusunda gerçek erkek arkadaşlardan daha şanslıyım. Basına göre, sadece birkaç gün içinde iki sahte sevgili edinmeyi başarmıştım.

"Eminim Éliott buna bayılacaktır," dedim alaycı bir tavırla. Yıllardır medya ve hayranlar Éliott ve benim çıktığımıza dair spekülasyonlar yapıyordu. Elbette, flört ediyordu ve ilişkimiz oldukça dokunaklıydı ve platonik görünmeyecek kadar yakındık, ama gerçek şuydu ki, Éliott kardeşimin en iyi arkadaşıydı - ve Henri ikimizin de birbirimize yasak olduğunu açıkça belirtmişti, Éliott ve ben buna - bir şekilde - saygı duymaya karar vermiştik.

"Küçük reklam gösterinizin işe yaramasına sevindim, ama Serbest Antrenman için hazırlanmalıyım," dedi Lily, yerinden kalkıp bana küçük bir sarılma hareketi yaparak.

"Orada iyi şanslar!" Ben de bağırdım ama sosyal medya paylaşımını tekrar tekrar okurken dikkatim hâlâ Chris'in telefonundaydı.

Serbest Antrenman 1. ve 2. seansları, hava durumu göz önüne alındığında beklediğimden daha iyi geçti. Her ikisinde de P3 oldum ki ikinci antrenman seansındaki sıcaklık ve ön kanadımdaki sorun düşünüldüğünde bu kötü bir sonuç değildi. Hem Noah hem de Henri'nin beni geçmesine sinirlendim ama en azından sırasıyla P4 ve P6'da gelen Luca'yı yenmiştim. Seanslar bittikten ve yarış mühendisim ve Fiona ile verileri yeterince inceledikten sonra, yanıma gelmemi işaret eden Lizzie ile göz göze geldim. Ne istediğini biliyordum. Dedikodu değirmenini karıştırmanın ve hayranlara ekstra bir şeyler vermenin zamanı gelmişti. Korkunç garaj ziyareti zamanı. Hafta sonunun 1 numaralı garaj ziyareti. Eğer bu ziyaret sırasında ölmezsem, yarın ikinci bir ziyaret için tecrit edilecektim.

Çok güzel.

Arabamdan indiğimde Lizzie beni garajda karşıladı.

"Pekâlâ, gitme zamanı!" diye bağırdı, sanki bunun beni daha da heyecanlandıracağını düşünmüş gibi kalçalarını hafifçe salladı.

"Tamam, garaja gittiğimizde arsızca davranıp Francesco'ya Luca'nın orada olup olmadığını sorman gerekiyor."

"Luca neden orada olmasın ki? O bir Hermes F1 pilotu..." Lizzie'ye sivri bir bakış atarak araya girdim, o da uygun bir şekilde görmezden gelerek devam etti.

"Sonra Luca gelip sana sarılacak, Serbest Antrenman'ın nasıl geçtiğini soracak, falan filan." Sonuna '*falan filan*' eklemesine bayıldım. Luca ile tek ortak noktamız araba yarıştırmıyor olmamızdı - Serbest Antrenman hakkında konuşmak ikimiz için de bariz ve tek seçenek gibi görünüyordu.

Hermes garajına vardığımızda Lizzie kask saçımı düzeltti ve ben de yapabildiğim en sahte gülümsemeyi takındım. Yaklaşırken Francesco gözüme çarptı. Belli ki bunun için hazırlanmıştı.

"Merhaba Francesco, Luca buralarda mı? Garajın önünden geçiyorduk ve seansının nasıl geçtiğini görmek istedim." Rahatça sordum.

Francesco başını salladı ve daha şoförünün adını söyleyemeden Luca, yarış takımını kalçalarına bağlamış bir halde sallanarak dışarı çıktı. O da benim gibi Miami sıcağından sıırıslıkam terlemişti ve yanmaz giysisi tenine o kadar yapışmıştı ki, yanmaz taytının altından karın kaslarının ve göğsünün çıkıntılarını görebiliyordunuz. Bakmamak için elimden geleni yaptım - Luca'nın egosunu daha da yükseltmesine ihtiyacım yoktu.

"Oh, bakın kim uğramış? Serbest antrenman nasıl geçti, Cara? P3 aldığını duydum, güzeldi." Lakap karşısında içten içe irkildim. Ne zamandan beri bana romantik lakaplar takmasında bir sakınca olmadığını söylüyordum? Ne olduğunu anlamadan Luca

Kollarını belime dolamıştı ve birbirimize sıkıca sarılmıştık. Başımı kaslı göğsüne yasladı ve beni iyice sıktı, eğer terden sırılsıklam olmasaydı bundan gizliden gizliye zevk alabilirdim. Luca inanılmaz derecede çekici ve formdaydı; bunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Evet, araba iyi hissettirdi ama sıcaklık çok yorucuydu. Yarın sıralamalardan önce biraz yağmur yağmasını umuyorum, daha serin olur."

Luca ve ben biraz daha garip bir şekilde sohbet ettik ve göz ucuyla Hermes F1 sosyal koordinatörünün '*yanlışlıkla*' konuşmamızı filme aldığını görebiliyordum. Birkaç dakika sonra Luca elini sırtıma koydu ve sanki ikiz kardeşim de orada yarışmıyormuş gibi bana garajı gezdiriyormuş gibi yaparak beni içeri götürdü. Bu turu milyonlarca kez deneyimlemiştim ve Luca'nın küstahlığı karşısında gözlerimi devirmemeye çalıştım. *Bu aptalca maskaralığa kim inanırdı ki?*

Bir on dakika daha geçti ve Matteo ile Lizzie'nin "*İyi numara yaptınız çocuklar*" dercesine başlarını salladıklarını görebiliyordum. Lizzie bana yaklaştı ve garaja geri dönmemiz gerektiğine dair bir hikaye uydurdu ve sonra yola çıktık. Garaj ziyareti tamamlandı. Bu özel sosyal medya hikayesi ortaya çıktığında, Oliver ve Éliott'un bu utanç verici ziyaretini duyacağımdan emindim, zayıf egomun kaldırabileceğinden emin değildim.

Beşinci Bölüm

DIREK YOK, SORUN YOK

Gürcistan

Cumartesi sabahı Serbest Antrenman 3 tamamlandığında, sıralama turları için kendimi hazır hissediyordum. Sabah biraz yağmur yağmıştı, bu da sıcaklığı düşürmüştü, ancak bu sadece nemin arttığı anlamına geliyordu, bu da motorum ve vücudum için zor olacaktı. Bir Rennen F1 aracı tarafından engellendiğim için zor geçen birkaç turun ardından Q1'i kolayca geçtim. Q2 farklı bir hikayeydi, ancak P9 almayı başardım, bu da beni en azından sıralamanın son aşamasına soktu.

Yarış mühendisim Mel'in telsizden "Tek ihtiyacın olan ilk on," dediğini duydum, beni neşelendirmek için kötü bir girişimdi. Ben bir şampiyonluk adayıydım ve 2. çeyrekte P9 ile yetinmek istemiyordum. Neyse ki Lily de geçmeyi başarmıştı ki bu takım için harikaydı. Araçlarımıza alışıyorduk ve yeni kanat geliştirmeleri olağanüstüydü.

Q3 başladığında, çıkış turunda arabamdan gelen yüksek bir ses duydum. "Kahretsin, bu da ne?" Telsize doğru homurdandım.

Mel'den tek duyduğum "Kutu, kutu," oldu. Tamirciler arabaya hızlıca bir göz attıktan sonra döşemelerime sıkışmış bazı kalıntılar buldular.

Harika, sadece harika. Şu anda ihtiyacım olan şey bu değil, diye kendi kendime sessizce söylendim. Ekip arabayı çabucak piste geri döndürdü, ancak elde edebildiğim en iyi başlangıç pozisyonu P8 oldu. Lily ise P5'te kalmayı başardı.

Garaja döndüğümde öfkemi gizlemeye çalıştım ama Mel ve Fiona'nın yüzlerindeki ifadeden ne hissettiğimi anladıklarını anladım. Arabadan atlayıp

Kokpitten çıkıp doğruca şoför odama gittim ve kaskımı koltuğumun üzerine attım.

"Siktir!"

Her yarış şampiyonluk için önemliydi ve şimdi önümde takım arkadaşım vardı, bu da yarın geçmemi daha da zorlaştıracaktı. Yarış kıyafetlerimi çıkardım ve mümkün olduğunca soğuk olmasını tercih ederek duşa girdim. Duştan çıktığımda kapının çalındığını duydum.

"Georgie, benim, Oliver. İçeri girebilir miyim?" Hemen üzerime bir şeyler giydim ve kapıyı açtığımda Oliver'ın elinde bir şişe şarap ve iki solo bardakla karşımda durduğunu gördüm.

"Bir içki iyi gelir diye düşündüm." Wilmington şoförü içeri girdi ve kendini evindeymiş gibi hissederek masaj masama oturdu. Oliver'ın elindeki bardağı mutlulukla alarak başımı salladım.

"Ee... Luca'yla işler nasıl gidiyor?" Nazikçe sordu. Gözlerindeki hafif parıltıyı fark etmeden edemedim - belli ki o da benim mutsuzluğumdan zevk alıyordu.

"*Gerçek* bir soyтарыyla *sahte* bir şekilde çıkarken olabildiğince iyi," diye karşılık verdim.

Oliver buna güldü, içkisini kaldırdı ve benimkiyle çarpıştırdı.

"Evet, Arthur Edward ve bana plan hakkında bilgi verdiğinde ikimizin de oldukça şaşırdığını söylemeliyim. Bununla birlikte, Edward'ın sezon sonunda *gerçekten* çıkıyor olacağınıza dair bir iddiası var."

"Edward *aslında* tam bir aptal," diye karşılık verdim.

"Doğru... ama Luca'nın senden hoşlandığını düşünüyor, biliyorsun."

"Hiç sanmıyorum. Luca Rossi'nin benim hakkımda sevdiği tek şey, derimin altına girme yeteneği."

"Peki, sence bu daha ne kadar sürecek?" Oliver'ın gözlerinde beni kışkırtmak istemediğini görebiliyordum ve konuşmayı hızla farklı bir yöne çekme çabasını takdir ettim.

"Sponsorlar paralarını hak ettiğimize karar verene kadar sanırım." Oliver masaj masasından kalktı ve bana sarılıp sıkılmak için hareket etti.

"Başını dik tut, aşkım. Kim bilir, belki Luca'da hoşuna gidecek bir şeyler bulursun?"

Neden herkesin bunu söyleyip durduğunu sormak içimden gelmedi ve bunun yerine Oliver odamdan çıkarken ona kocaman bir gülümseme verdim. *Luca neydi, benim dışımda tüm padokun çözdüğü bir muamma mı?*

Oliver gittikten sonra otele gitmek için çantamı hazırladım. Bu gecenin uzun ve uykusuz bir gece olma ihtimali güçlüydü. Ama iyi tarafından bakarsak, direğe çıkmamanın en iyi yanı neydi? *Bugün medyayla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım.*

"Ve bu güzel Miami Pazarında 100 Fahrenheit derecelik bir sıcaklık var," diye anons ettiğini duydum radyonun. Dünkü sıralama seansında gördüğümüz bulutların kaybolmasının yasını tutarak hemen kapattım. Cumartesi günü, utanç verici bir şekilde sekizinci sırada başlamamdan da anlaşılabileceği üzere acımasız geçmişti. Lily bile benden daha iyi bir sıralama elde etmeyi başarmıştı, beşinci sıradaki mükemmel sıralama için ona kızdığımın değil ama son dört yarışta beşincilikten daha düşük bir sıralama elde etmemiştim ve takımın bir numaralı sürücüsü olarak takım arkadaşımın benden daha iyi bir sıralama elde etmesi canımı yakıyordu - gezegendeki en tatlı insan olsa bile.

Yarış 12:30'da başlayacağı için sabah erkenden padokta olmam bekleniyordu - özellikle de Luca'nın garajına tekrar uğrayacaksam. Ancak bu sefer, Matteo ve Lizzie'nin kararına göre, küçük bir 'uğrama'dan daha fazlası olacaktı. Sosyal medyada işler bu kadar iyi gittiğine göre, bir İtalyan kahvesi randevusu kesinlikle sıradaydı.

Kahve sevgim tüm pistte biliniyordu. Hatta hayranlarım bana küçük kahve kutuları yapıyor ve imza günlerine geldiklerinde bana kupa hediye ediyorlardı. Son birkaç aydır ekibimizin ziyaret ettiği ülkelerdeki yerel kahve markalarını destekleyen birkaç ortak Instagram paylaşımı yapmıştım.

Dün gece Henri'ye bu sabah 9:30'da hazır olmasını açıkça belirttim, yoksa Luca'yla bir kez daha garip bir "*Aman Tanrım, seni burada bulduğuma inanamıyorum... Hermes garajında.... olman gereken yerde*" anı için Luca'yla tek başıma yüzleşmek zorunda kalacağım.

Atletik antrenörüm Chris'le birlikte sabah 9'da padoka vardım. Chris, Indy Car'da başladığım bir ritüel olan yarış günü etkinliklerine genellikle tek başıma gelmeyi sevdiğimi biliyordu. Yarıştan önce sabahları yalnız olmak hoşuma giderdi - sadece ben, düşüncelerim ve özenle hazırlanmış bir çalma listesi ve bir fincan kahve, ama bugünlerde her şey olup biterken Chris benimle arabaya binmeyi teklif etti ve hayır diyemedim. Arkadaşlığı takdir ettim.

Chris'le birlikte garaja girerken Lizzie, "Günaydın," diye seslendi. Üzerinde parlak sarı bir bandana vardı.

Sanki Miami'nin kavurucu sıcaklığını sağlayan güneşi taklit ediyormuş gibi görünüyordu. Ona da söyledim ve o da sadece 'kulaktan kulağa' olarak tanımlanabilecek bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Miami yağmur getirirse diye güneş ışığını getirmeyi deneyeyim dedim, ama şimdi korkarım çok işe yaradı," diye kıkırdadı. Eşyalarımı odama bıraktım ve telefonumu aldım.

"Bu küçük kahve randevusunu bitirelim de yarışma odaklanmaya geri döneyim mi?" Ben önerdim.

"Evet, evet, gidiyoruz," diye şarkı söyledi Lizzie,

Padokta yürürken birkaç tanıdık yüz gördüm, özellikle Éliott ve ailesi, Hermes misafirperverlik girişine girdiğimde bana el salladılar, Éliott'un yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma vardı. Belli ki Henri ona bu sabahki etkinlikten bahsetmişti.

Hermes girişine vardık ve nöbetçi bizi sorgulamadan içeri aldı. Sanırım ona Valkyrie'den küçük bir grubun bu sabah geleceği söylenmişti. Misafirperverlik süitine girdiğimde Luca ve Henri'nin beni beklediğini gördüm, Luca'nın elinde iki fincan kahve vardı.

Akıllı adam - eğer önceden demlemiş olsaydı, etkileşimi 2 dakika kısaltabilir miydik? Kendi kendime düşündüm. Üzerinde anlaşılabileceğimiz bir şey varsa, o da birlikte geçirmek zorunda olmadığımız her dakikanın bir kazanç olduğuydu.

"Bakın kim gelmiş Henri, Valkyrie F1 takımı yarış stratejimizi çalmaya gelmiş," diye güldü Luca kahve fincanını elime tutuştururken, biraz fazla zorlayarak da olsa, fincanın hafifçe yere dökülmesine neden oldu.

"Saçmalama, Valkyrie'de kaybetme stratejilerini çalmayız," diye karşılık verdim. Luca neredeyse gerçek gibi görünen bir kahkaha attı ama Henri o kadar da eğlenmiş görünmüyordu. Hermes'in F1 stratejisi -ya da sık sık yakındığı gibi stratejisizliği- konusunda çok alıngandı.

Henri bana küçük bir sarılma ve *'bunu yapmak zorunda olduğun için üzgünüm'* gülümsemesiyle, "Yalnız yaşlı Hermes'te bizi ziyaret etmen ne güzel," dedi.

"Luca, Hermes F1'in padoktaki en iyi kahveye sahip olduğunu söyleyerek övündüğünde, gelip denemem gerektiğini biliyorsunuz. Bu cesur bir iddia. İtalyan kahvesi hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," dedim ikisine de göz kırparak. Bunu söylerken kendimi biraz aptal gibi hissettim - İtalyanlar inanılmaz kahveleriyle tanınırlardı ve geçen yıl kardeşlerimle birlikte İtalya'da bir kahve gezisi yapmıştık.

Luca, muhtemelen geçen hafta çok miktarda İtalyan espressosu içtiğimi gördüğü için bana hızlı ve şaşkın bir bakış attı ama şöyle dedi

hiçbir şey söylemedi ve üçümüze masaya oturmamızı işaret etti, yanına bir koltuk çekerek Henri'yi karşımızda oturmaya bıraktı.

"Bugün için kendini hazır hissediyor musun? Pol pozisyonuna sahip olmak gerçekten iyi hissettiriyor olmalı?" Kardeşim için heyecanlı görünmeye çalışarak Henri'ye sordum. Pol pozisyonunu hak etmişti; tüm hafta sonu boyunca son derece iyi sürmüştü.

"Kazanırsan diye Monako'dan yanımda pasta getirmediğim için üzgünüm," diye ekledim göz kırparak.

"Sorun değil. Galibiyetimi kutlamak için seni bu gece benimle çıkmaya zorlamakla yetinmek zorundayım." Gözlerimi devirerek içten içe sekizinciliğimi birinciliğe çevirebilmek için dua ettim, böylece Henri ve Luca'yla çıkmak zorunda kalmayacaktım, bu da muhtemelen alamayacağımı bildiğim bir 'tepedeki kiraz' ödülüydü.

Lizzie gitmemi işaret etmeden önce on dakika daha üçümüz arasında sohbet etmeye devam ettik. Hermes F1 sosyal koordinatörünün üçümüzle ilgili ihtiyaç duydukları tüm görüntüleri almasını sağladığını biliyordum. Henri'ye son bir kez sarıldım ve arkamı dönmek üzereyken Henri'nin beni hafifçe Luca'ya doğru ittiğini ve bana "*Sarıl ona*" *der gibi* baktığını hissettim.

Belki biraz fazla garip bir şekilde ellerimi Luca'nın beline doladım ve ona şimdiye kadar deneyimlediğim en garip yan sarılmayı yaptım. Luca kıkırdadı, beni vücuduna doğru çekerken kollarını bana doladı ve dokunuşuyla benim vücudumun da ısınmasına neden oldu. İnanılmaz derecede sıcaktı ve yine o parfümü sürüyordu - İspanya'da asansör beklerken ona rastladığım gece sürdüğü parfüm - leylak ve çam ağacı kokan parfüm. Bir an için gözlerimi kapatıp kokuyu içime çektim ve hemen açıp Luca'dan uzaklaştım.

"Tamam, geri dönsen iyi olur. Birincilik kolay olmayacak, bu yüzden hazırlanmam gerek." Kardeşime küçük bir sırıtış attım ve sonra karavanıma doğru yola koyuldum.

"Gördün mü Georgie, o kadar da kötü değilmiş!" Hermes misafirperverlik süitinden çıkarken Lizzie duyurdu. Haklıydı, idare edilebilirdi ama bunu ona belli etmeyecektim.

"Evet, kardeşimi görmek güzeldi," dedim usulca. Lizzie bunun üzerine sırıttı. Kahve randevusunun *o kadar da* kötü olmadığını asla kabul etmeyeceğimi biliyordu, ama kazanabileceği yerde kazandığını kabul edeceğini biliyordum.

Sonraki birkaç saat yarışa hazırlanmakla geçti. Chris ile antrenman seansları, tepki süresi egzersizleri ve Fiona ve Isabelle ile yarış stratejisi incelemeleri vardı. Biraz dinlenmeye ihtiyacım olacağını biliyordum.

Podyuma çıkmam mucizeydi ama bunun için çaba göstermeye hazırdım. Tek ihtiyacım olan önümdeki araçlardan birkaçının yarış dışı kalmasıydı - ve Blaue Flügel F1 Takımı, hatta Hermes F1 takımı bile bu konuda iyiye gidiyordu.

"Pekâlâ, binme zamanı Georgie," diye bağırdığını duydum yarış mühendisim Mel'in garajın karşısından. Başımı salladım, arabaya sürünerek girdim ve telsizimi taktım.

"Burası her zaman bu kadar sıcak mıdır?" Kendi kendime mırıldandım. Suyumu bulmak için etrafıma bakındım ve sonra radyo düğmesine bastım.

"Umm, bir sorun var gibi görünüyor. Su neredeyse boş," diye seslendim.

"Sorun değil Georgie, arabayı hafifletmemiz gerekiyordu. Her ons önemli," diye karşılık verdi Mel rahatça.

Yarış ekibim dışarının 100 derece olduğunu bilmiyor muydu? Telsize homurdandım ama başka bir şey söylemedim. Mel geçen yıldan beri benimle birlikteydi. Harika bir yarış mühendisiydi, en iyilerden biriydi ve Valkyrie F1 ile anlaştığımda onu yanıma almam gerektiğini biliyordum. O güne kadar duyduğum en sert güneyli tonuna sahipti ama matematiği, son on yılda yedi Takım Kurucu Şampiyonluğu kazanmış olan Rennen F1 Takımı'nın en iyileriyle aynı seviyedeydi.

"Tamam, ama bunu alışkanlık haline getirmeyelim." Bunun bir kısmının benim hatam olduğunu biliyordum. Sıralamada sekizinci olmuştum ve zaman kazanmamız gerekiyordu. Şampiyonluk tehlikedeydi ve doksan dakikalık bir yarışı biraz daha az suyla atlatabilirdim.

Birkaç dakika sonra pittten çıktım ve formasyon turumu tamamladım.

"Nasıl gidiyor, GG?" GG, Mel'in telsizden bana seslendiği isimdi - Indy Car'daki ilk yarışımız sırasında "*Georgia çok uzun!*" dediğinden beri bunu yapıyordu - bu yüzden GG yapıştı kaldı.

"İyi hissediyorum, bana şans dile." "Asla ihtiyacın olmaz."

Sekizinci sıraya geldim ve bekledim. Işıkların sönmesini beklemek her zaman yarışın en kötü kısmıydı. Bekleyiş, bir rollercoaster'ın en tepesinde bulunan bir grup insanla aynı seviyedeydi. Arabayı ızgaradan çalıştırmaya bayılırdım. Formula 1 aracı kullanmanın büyüsunü ve mucizesini anlatacak kelime yoktu. O arabaya bindiğim her gün hayalimi yaşadım.

Beşinci ışık söndü ve sanki bir haftadır yemek yememiş ve bana yemek ikram edilmiş biri gibi arabayı çalıştırdım. Bu galibiyete ya da en azından podyuma çıkmaya açtım. Üç saniye içinde iki sıra atlamıştım bile. Diğer iki takım aracı kötü start almıştı ve bu fırsatın kaçmasına kesinlikle izin vermeyecektim. *İyi bir sürücü bulabildiği her fırsatı değerlendirir.*

Yirmi beşinci tura başladığımda, önümde bir Blaue Flügel F1 aracının ışıklarının yanıp söndüğünü gördüm. Ne olduğunu anlamadan sürücüyü geçiyordum ve kanat aynamda arabasının pist kenarında öldüğünü görebiliyordum.

"Sarı bayrak, GG, şimdi P5." *Harika, sadece iki yer kaldı.*

"Sıra Henri, Luca, Lily, Noah. Noah'ın ön kanadında bir sorun var, onu yavaşlatıyor. Box Box."

"Anlaşıldı." Yani Lily, Noah'ı geçmeyi başarmıştı - aferin *Lil*. Pite girdim, yeni bir lastik seti aldım ve yoluma devam ettim.

"Sarı bayrak bu turda kalkacak. Hadi itelim."

On tur sonra Noah'ın DRS'sini kazandım ve aracını hızla geçtim. Artık yarışta P4'te yer alıyordum, Noah da arkamdaydı.

"Burası gerçekten çok sıcak, Mel. Her şey yolunda mı?" Telsize doğru mırıldandım. Kontrol etmeyi kabul etti ve hemen geri gelip arabanın iyi olduğunu ve itmeye devam etmemi onayladı. Ve itmeye devam ettim çünkü kırkıncı tura geldiğimde Lily'nin arkasıdaydım.

"Lily'ye söyle, hızı ben ayarlıyorum; yoldan çekilmesi gerekiyor. Çok yavaş sürüyor." Telsizden talep ettim. En iyi anlarımdan biri değildi, genellikle takım emirleri mühendislerden sürücülere gelir, tersi değil, ama daha az deneyimli takım arkadaşımı geçebileceğimi biliyordum. Noah hemen arkamdaydı ve eğer hızımızı arttırmazsak kalan lastiklerimi P4 pozisyonumu korumak için kullanacağımı biliyordum.

Mel'in tek cevabı "Bekle," oldu.

"Hayır, Fiona'ya söyle ya Lily bana pozisyonu verir ya da ben Onu.

İşe başladığımda Isabelle bizim bir şoför ekibi olduğumuzu açıkça belirtmişti, Dünya Sürücüler Şampiyonasını kazanmak için en büyük umuda sahip olan bir numaralı sürücü bendim ama Isabelle elimizden gelse podyumu diğer sürücünün elinden alacak değildi. Lily'den yerini bana vermesini talep etmek Fiona ya da Isabelle'i mutlu etmeyecekti ama bu podyuma çıkabileceğimi biliyordum. *Bu podyuma çıkmak zorundaydım.*

"Lily size düzlükteki pozisyonu vermesi için talimat aldı. Çabuk ol." Cevap vermedim ve düzlüğe ulaştığımızda onun yanından geçip gittim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, az önceki patlamamdan dolayı biraz utanmıştım ama şimdi P3'tüm ve Luca benden sadece beş saniye öndeydi. Bunu başarabilirdim.

"Ve bu da en hızlı tur, GG."

Neyin değiştiğinden tam olarak emin değilim ama kırk ikinci tura geldiğimde kalp atışlarımın yavaşladığını hissetmeye başladım, ancak bu tür bir yarış hızında hızlı atması gerektiğini biliyordum. Luca'yı takip eden yarış temposuna alıştığım da, inanılmaz derecede sıcak olduğumun farkına vardım - ve başım sanki biri beyzbol sopasıyla vurmuş gibi hissediyordu. Pipetimi emdim ama suyumun bittiğini biliyordum. Otuzuncu turdan beri dışarıdaydım. Dudaklarım ve ağzım tamamen kurumuştı ve tuzlu ter yüzümden o kadar hızlı damlıyordu ki sürekli vizörümü yırtıyormuşum gibi hissediyordum. Indy Car'ın son yarışından beri hiç bu kadar midem bulanmamıştı, o yarışı kazanırsam şampiyonluk kupasını eve götüreceğimi biliyordum.

Radyo düğmesine basmaya gittim ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Zaten ne söyleyeceğimden de emin değildim. Artık sadece on beş tur kalmıştı ve bir on beş tur daha hayatta kalabilirdim. Başımı öne eğdim ve önümdeki yola odaklandım. Luca'nın arabasını önde görebiliyordum ve sadece 2,5 saniyelik farkı kapatmam gerekiyordu.

"GG, son turda beklediğimden daha fazla yavaşladın. Her şey yolunda mı?" Mel'e nasıl hissettiğimi söyleyerek cevap vermek istedim, ancak kelimeleri söyleyecek enerjim yoktu, bu yüzden sadece sürmeye devam ettim ve radyoda bir "*uh huh*" söyledim.

Elli tur. Yedi tur daha kaldı.

"Aradaki boşluk üç saniye, GG." Mel'in beni zorlamam için cesaretlendirmeye çalıştığını biliyordum. Luca'ya karşı zaman kaybetmiştik. Sesi biraz sinirli geliyordu ama mühendislerin sürücülerine kızdıklarında kullandıkları ama dikkatlerini dağıtmak istemedikleri o yumuşak ses tonuyla. Ona sadece bayılmamaya odaklanmaya çalıştığımı nasıl söyleyebilirdim? Dışarıdaki sıcaklık endeksi neredeyse 115 derece olmalıydı.

Elli altıncı tura geldiğimizde telsizim sustu. P3'ü alacağımı kabul ettikleri açıkça ortaya çıkmıştı.

"Son tur, GG, en hızlı tur için bastıralım. Henri şu anda onu elinde tutuyor."

Derin bir nefes aldım. En hızlı tur bana ekstra bir puan kazandıracaktı ve şu anda her puan önemliydi. Vizörümü kaldırdım ve tekrar indirdim, yüzüme çarpan iki saniyelik havanın tadını çıkardım.

"Siktir et Georgia, hadi itelim," diye mırıldandım kendi kendime. Sanki zaman durmuştu ve pistteki tek kişi bendim. Muhtemelen Grand Prix'lerde attığım en iyi turda uçuyordum. Sıcaktan kör olmuş olabilirdim ama kardeşimin bu küçük zaferi elimden almasına izin verirsem lanetlenirdim.

"P8'den P3'e, GG, çok iyi ve en hızlı tur. Tebrikler! Ne yazık ki Lily 53. turda yarış dışı kaldı. Aküsündeki sorun nedeniyle yarıştan çekilmek zorunda kaldı. Yarış sırası Henri, Luca, sen şeklindeydi." Kendi kendime sessizce homurdandım. En azından Lily'yi geçtiğim için kendimi suçlu hissetmem gerekmiyordu.

Umduğum gibi bir yarış galibiyeti değildi ama yine de kendimle gurur duyuyordum. Telsiz düğmesine bastım ve ekibe bir şeyler söylemeye gittim, ancak ağzımı açtığımda yoğun bir mide bulantısı dalgası beni vurdu - yarışın adrenalini tükenmişti ve aniden ne kadar yoğun bir şekilde hasta hissettiğimi fark ettim. "Evet... uh... teşekkürler... ekip..." Zorlukla da olsa dayanabildim. Sanırım

Kimse bana bir şey söylemediği için ekip yarış hakkında üzgün olduğumu düşündü. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir şeyler söyleyebildiğime bile şaşırmıştım. Pistte son soğuma turunu atarken, üçüncülük tabelasının beni beklediği pit yoluna girdim ve arabamı park ettim.

Park yerine vardığımda, arka planda Henri'nin arabasının üstünde galibiyetini kutladığını görebiliyordum. Birazcık gülümsedim.

Piç herif sonunda başardı; aferin ona. Kardeşimi tebrik etmek için kendimi arabadan dışarı çekmeye çalıştım ama vücudum bir milim bile kıpırdamadı. Haleyi tekrar çektim ama hiçbir şey olmadı.

Belki de yeniden toparlanmak için kısa bir süreye ihtiyacım vardı, diye düşündüm kendi kendime. Arabadan ayrıldığımdan emin oldum ve tekrar denedim.

Kahretsin.

Görüşüm kararmaya başladığında, birinin beni arabadan çıkarmaya başladığını hissettim. Güçlü kollar beni kokpitten çıkardı ve kollarımı omuzlarına doladı.

"Seni yakaladım," diye fısıldayan yumuşak bir ses duydum. Henri miydi? Hayır, olamazdı; bu kişi ondan daha uzun ve kardeşimden biraz daha tıknazdı. Her kimse hızla kaskımı çıkardı ve ağzıma bir pipet soktu, beni hâlâ kokpitimde tutuyordu.

Su şişesindeki sıvıyı hızla emmeye başladığımda, "Daha yavaş iç," diye azarladı. Geniş bir nefes aldım ve tanıdık bir şeyin kokusunu aldım.

Leylaklar ve am ağaçları.

Luca'nın beni tuttuğunu fark ettim.

Kendime gelmeye başladığımda gözlerimi açtım ve doğrudan onun kahverengi gözlerine baktım. Yumuşak, endişe dolu ve benim gözlerimin içine bakıyorlardı. Yüzünü incelediğimde, sağ gözünün kenarında küçük bir çil olduğunu fark ettim. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve nefes alış veriş i düzenliydi. Gerçekten çok güzel bir adamdı.

Neyin var senin? İçimden kendimi azarladım. Arabanda neredeyse bayılıyordun ve burada düşmana bakıyorsun. Sıcaktan bitkin düşmüş olmalısın.

"İçmeye devam et," diye emretti Luca ve beni kokpitten çekerken omzuna daha sıkı tutunarak dinledim. Göz ucuyla ağabeyimin bana doğru koştuğunu görebiliyordum, yüzünde panik ifadesi vardı. Luca beni yere bıraktı ama sıkıca tutarak ağırlığımı ona vermeme izin verdi. Ayaklarım dengesizdi ama esintiyi yüzümde hissetmeye başladığımda kendimi biraz daha güçlü hissediyordum.

Henri beni Luca'nın elinden almak için uzandı ama Luca onun yolunu kesti. "Onu yakaladım. Onu sıkıştırma," dedi ağabeyime. Henri kimseyi dinleyen biri değildi ama paniğe kapıldığı için biraz geri çekilip bana yer açtığını söyleyebilirdim. Şimdiye kadar, Noah ve Eric de dahil olmak üzere diğer sürücülerden birkaçı gelmişti.

Birinin, "Onu tıbbi çadıra götürelim," önerisini duydum.

Ne olduğunu anlamadan Luca beni gelin gibi kucağına almıştı ve kardeşimle birlikte beni tıbbi çadıra doğru götürüyorlardı. Arkamdan Mel ve Fiona'nın Luca ve Henri'ye seslendiklerini ve beni sorduklarını duyabiliyordum.

Tıbbi çadıra girdiğimizde doktor "Muhtemelen sadece sıcak yorgunluğu," dedi. Görüntüleri izlemişti ve çoktan serum paketlerini hazırlamaya başlamıştı. Luca beni tıbbi yatağı yatırdığında kendimi yeniden hissetmeye başlamıştım, yoğun mide bulantısı dalgaları yatışmıştı.

"Ben iyiyim. Bana bir dakika ver, sonra gidip tartılabilirim." Henri ayağı kalkma ısrarımla alay etti ve elini göğsüme koyarak beni tekrar aşağı itti.

"Peaches, biraz uzanman gerekiyor." Ama kimse beni durduramadan, kendimi derme çatma tıbbi yataktan aşağı attım - biraz dengesiz bir şekilde - ama kendimi yakaladım ve yukarı doğru fırladım. Kardeşim az önce

Sezonun ikinci F1 yarışında onunla birlikte podyuma çıkmak için uzun ve zorlu bir mücadele verdim - hiçbir şey beni durduramayacaktı.

"Şuna ne dersiniz," diye önerdi doktor, "podyum kutlamasına gidebilirsiniz, ancak kutlama bittikten sonra daha fazla sıvı almak için sizi tekrar burada görmeyi umuyorum. Bu su ve hidrasyon paketini yanına al." Ben itiraz edemedim doktor su ve hidrasyon karışımını elimde tuttuğum Hermes F1 su şişesine boşalttı - daha sonra bunun Luca'nın su şişesi olduğunu fark ettim.

Henri çadırdan çıkmama yardım etti ve soğuma odasına doğru yürümeye başladık; burada yarış kıyafetimi çıkarıp atletime bağlamaya başladım. Yanmaz tişörtüm tamamen ıslanmış ve üzerime yapışmıştı. Pek şık bir görüntü değildi ama F1 kameraları odada olmasaydı kesinlikle gömleğimi çıkarırdım.

F1 TV kameraları Luca'yı durdurmamıştı. Arkamı döndüğümde üstsüz Luca'nın sandalyelerden birine oturmuş, sırlıklam olmuş saçlarını gömleğiyle ovuşturduğunu gördüm. Muhtemelen biraz fazla uzun bir süre bakakaldım ve sonra su şişesini zorla ağzıma geri sokan Henri'nin yanına oturdum,

"İç, Peaches," dedi, gözlerinde ciddi bir bakış vardı. Serinleme odasına geldiğim için sinirlendiğini biliyordum ama ısrarcı olmuştum.

Henri soluna döndüğünde, ekranda yarışın tekrarını izleyen gömleksiz Luca'yı gördü. Luca'ya bir şeyler mırıldandığını duydum, o da Henri'ye kuru kuru bir şeyler söyledi. Henri bana döndü ve hafifçe sırtıttı. Bakarken yakalanmıştım. Dava et beni, Luca çekiciydi. Kimse beni kör olmakla suçlamamıştı, sadece medya konusunda kötüydüm. Luca'ya gömleğini geri giymesi söylendiği belliydi çünkü gözlerini devirdi ama yine de terli gömleğini tokatladı.

Gösteri bitti hanımlar, kendi kendime kıkırdadım. Yarına kadar internetin her yerinde üstsüz Luca'nın yüzlerce GIF'inin olacağını biliyordum.

Kısa süre sonra üçümüz de podyuma çıktık ve kazananların podyum şapkalarını takarak Henri'nin üzerine şampanya püskürttük. Eğer biri bana en sevdiğim anılarımdan birini sorsaydı, mutlulukla bunun kardeşimle podyuma çıktığım herhangi bir an olduğunu söyledim. Kimin daha yüksek adım attığı önemli değildi - Henri ile o podyumda olmak bir rüyanın gerçekleşmesiydi.

Marşlar bittikten ve şampanya patlatılması sona erdikten sonra soğuma odasına doğru yürüdük. Valkyrie'nin takım doktoru Paula beni merdivenlerin dibinde karşıladı ve sağlık çadırına doğru götürdü. Biraz daha sıvı ve Tylenol aldıktan sonra kendimi yeni bir insan gibi hissetmeye başlamıştım. Sıvı almaktan nefret etsem de, bunun basın toplantısına katılmaktan daha iyi olduğunu düşündüm.

"Nasıl hissediyorsun?" Arkamdan bir sesin beni çağırdığını duydum. Isabelle birkaç dakika önce beni kontrol etmek için gelmişti.

"Çok daha iyi, teşekkür ederim."

"Bugün mükemmel bir yarış çıkardınız. Harika bir tempo gösterdin. Onları gelecek hafta alacağız." Başımı sallayarak onayladım ama ona temkinli bir şekilde baktım. Isabelle'in takım telsizinden benim çıkışıma değinmek istediğinden şüpheleniyordum ama hiçbir şey söylemeyince rahat bir nefes aldım. Isabelle bugün beni biraz rahatlatacak gibi görünüyordu.

"Kendini daha iyi hissettiğine göre Georgia, sanırım kazananlar konferansı için hazırlansan iyi olur. Otuz dakika içinde başlıyor. Kendini daha iyi hissedersen diye ertelediler." Eğer daha iyi bilseydim, Isabelle'in yüzünde hafif bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim.

Lanet olsun, medya görevlerini kaçıрма hayali buraya kadarmış.

Isabelle yarış organizatörlerinden benim radyodaki çıkışımı cezalandırmak için konferansı ertelemelerini istemiş miydi? Kesinlikle. Isabelle damarıma nasıl basacağını biliyordu. Podyuma çıkmak için bu kadar agresif davranmasaydım, medya görevlerini yapmak zorunda kalmayacağım gerçeği gözümünden kaçmadı.

Basın toplantısına girdiğimde Luca'ya doğru yürüdüm ve ona su şişesini uzattım.

"Teşekkür ederim... bugün için," dedim usulca. Su şişesini aldı ve biraz salladı.

"Burada ne varsa bitirmelisin." Kaşımı kaldırdım ve Luca'ya sorgulayan bir bakış attım. Neden bu kadar önemsiyordu ki? Yani, bir şekilde önemsemek zorundaydı; bu anlamaya onun da ihtiyacı vardı ama ben bile ilişkimize 'yeni başladığımız' için son derece nazik davrandığını kabul etmek zorundaydım. Ona sadece başımı salladım ve bu kez orta koltukta oturmanın keyfini çıkaran Henri'nin diğer tarafına oturdum.

Henri eğildi ve fısıldadı, "Hermes su şişesi eline çok yakışıyor, biliyor musun?"

"Öyle mi, gelecek yıl koltuğunu bana mı vereceksin?" Fısıldayarak karşılık verdim ve Luca'dan bir kıkırdama duydum.

Henri daha tek kelime edemeden basın toplantısı başlamıştı. Gazeteciler kazanana her zamanki sorularıyla başladılar - lastikler ve yeni pist üzerine bir tartışma. Tartışma sıcaklıklara döndüğünde gazetecilerden biri bana döndü.

"Georgia, bundan sonra nasıl hissediyorsun? Yarışın sonunda oldukça kötü görünüyordun." Başımı salladım ve cevap vermek için mikrofonu elime aldım.

"Evet, bildiğiniz gibi ağırlık sorunlarıyla uğraşıyorduk ve takım suyum sınırlandırmanın gerekli olduğunu düşündü. Bu biraz zor bir karardı çünkü sekizinci başlamam nedeniyle aracı daha iyi dengelememiz gerekiyordu ama yine de bunun tekrar yapabileceğimiz bir karar olduğunu sanmıyorum." Son kısımda yüzümü buruşturdum, muhtemelen Isabelle'in söylememi istediği şey bu değildi ama gerçek buydu. Bunu bir daha yapamazdım.

"İyi olmana sevindik. Ancak daha fazla kadının spora katılması için büyük bir baskı olduğu için sormak zorundayım, sence ısı hassasiyetinin kadın olmanla bir ilgisi var mı?" Gazeteci soruyu sorarken, adama boş boş baktım; şaşkınlık, nasıl hissettiğimi ifade edebilmemin tek yolu. Henri'nin yanımda gerildiğini hissedebiliyordum ama ikimiz de bir şey söyleyemeden yanımdaki mikrofondaki kalın bir İtalyan aksanı duydum.

"Az önce onu duymadın mı? Sebebin arabadaki su eksikliği olduğunu söyledi. Bunun kadın olmakla ne ilgisi var?" Ses sertti ve hayal kırıklığıyla doluydu. Sağ tarafa döndüm ve Luca'nın ayakta durduğunu, gazeteciye yaklaştığını ve açıkça bir cevap beklediğini gördüm. Gazeteci şok olmuş gibiydi, ağzı açık bir şekilde Luca'nın gözlerinin içine bakıyordu.

"Biliyorsunuz, hepimiz araçlardaki su tüketimiyle mücadele ediyoruz. Ağırlık kısıtlamaları nedeniyle, pist sıcaklığına ve sıralamalardaki yerimize bağlı olarak ayarlarımızda suyu en aza indirmek zorunda kalıyoruz," diye konuştu Henri, havadaki gerginliği gidermeye ve durumu yatıştırmaya çalışarak. Basının benden hoşlanmadığını biliyorduk ama Luca'ya da düşman olmalarını göze alamazdık. Henri ayağa kalktı ve Luca'nın omzuna vurdu. Neyse ki Luca gözlerinde hâlâ öfke dolu bir ifadeyle koltuğuna çekilmeye başlamıştı bile.

Luca'nın patlamasının şokunu hâlâ üzerinden atamamış olan gazetecinin aklına gelen tek şey, "Doğru, evet, elbette," demek oldu. Dönüp gazeteciye ters ters bakmaya çalışan Luca'ya baktım.

"Lily'nin yarışın %98'ini bayılmadan tamamlayabildiğine bakılırsa, hayır, bunun kadın olmamla hiçbir ilgisi yok ve her şey kurulumum ve su eksikliğimle ilgili," dedim, kendime güvenim gelmeye başlamıştı.

"100 derecenin çok üzerindeki sıcaklıklarda 300 km/s hızla gidiyoruz. Bu hafta sonu araç hakkında çok şey öğrendik ve sınırlarımızı öğrendik ve önemli olan da bu. Ancak şunu söyleyebilirim ki bir sonraki yarışa her zamankinden daha güçlü bir şekilde döneceğim. Yani, birinin Luca'ya kendi yarışında podyuma nasıl çıkılacağını göstermesi gerekiyor."

Luca'ya sinsi bir gülümseme verdim ve gazeteciye döndüğümde sağımdan gelen kahkahaları duydum. Şoktan mı emin değilim ama Luca başını geriye atmış, gözleri kapalı, '*elleri göğsünde*' gülüyordu. Henri'nin de dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Bunu göreceğiz Cara, göreceğiz," diye kıkırdadı Luca, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Altıncı Bölüm

BİR DESTE ISKAMBİL KAĞIDI LÜTFEN.

Gürcistan

Miami'den sonra Lily ve beni fabrikaya çağırdılar, böylece yarışlarımızı sanal olarak pratik etmek için kullandığımız bir makine olan simülatöre girebildik. Ekip, Monza'ya getirmek istedikleri ve ikimiz için de heyecan verici bir olasılık olan araçlarda daha fazla yükseltme yapmıştı. Miami yükseltmeleri inanılmazdı ve Monza yükseltmelerinin yarış hızımızı daha da arttıracığını biliyordum.

Ama en iyi kısmı? Fabrikada geçirdiğim birkaç günün ardından Monako'daki evimde sadece ben, Henri ve İtalya seyahatimizden önce bizi ziyaret etmeye karar veren Lily ile beş gün geçirdim.

Luca yok, talepler yok ve en önemlisi gazeteciler yok.

Fabrikadaki son günümde bir 'sosyal medya toplantısı' için çağırıldım. Lizzie, Lily ve benim gelecek haftaki randevularımızla ilgili genel bir toplantı yapıyormuşuz gibi konuşsa da, davetli listesine bakarak *aslında* ne konuşacağımızı biliyordum. Monza'nın "sahte randevu" planının iç yüzünü öğrenecektim.

Aydınlık Valkyrie F1 yönetim kurulu odasına girdiğimde ilk gördüğüm şey, Luca ile Miami Grand Prix'sinde çekilmiş bir fotoğrafımızı yansıtan devasa bir projektör oldu. Serinleme odasında çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Luca gömleksizdi ve benim yüzümde o güne kadar şahit olduğum en büyük gülümseme vardı.

Aman Tanrım, diye düşündüm kendi kendime, lütfen, Tanrı aşkına, bana bunun fotoşop olduğunu söyleyin.

Ekrandaki fotoğrafa tepki veremedenden arkamdan gelen bir kahkaha patlaması duydum. Lily ve Chris toplantı odasına girmişlerdi ve her ikisi de toplantı odasındaki televizyona bakarken okullu kızlar gibi kıkırdıyorlardı; televizyonda hâlâ benim gömleksiz Luca'ya bakarken çekilmiş fotoğrafım ve yüzümde boğucu bir sırıtma vardı.

Mahcup olmak nasıl hissettiğimi anlatmaya yaklaşamadı bile.

"Lütfen oturun da başlayalım," dedi Lizzie, yanına oturmamı işaret ederek. Her ne kadar oturmak istesem de, tek yapabildiğim ayakta durup fotoğrafa bakmaktı, yüzümde mutlak bir şok ifadesi vardı.

Donmuş gibi hissettim.

"Georgia oturacaktı ama o yavru köpek gözleriyle Luca'ya bakmaktan kendini alamıyor," diye kıkırdadı Chris. Hemen onu tersledim ve dilimi dışarı çıkardım, çocukça bir hareketti ama az önce Luca'ya okulun oyun kurucusu tarafından baloya davet edilmiş bir genç kız gibi bakarken yakalanmışım, bu yüzden kendimi çocuksu hissediyordum.

Yanımdaki en yakın koltuğa oturdum, hâlâ ekrandaki fotoğrafa bakıyordum. Kısa süre sonra, Luca'nın üstsüz fotoğrafının yer aldığı bir Instagram gönderisine geçti.

"Oh iyi, şimdi herkesin bu *bakış* hakkında konuştuğunu biliyorum," diye kendi kendime homurdandım. "Ne şanslıyım." Lizzie biraz kıkırdadı ama boğazını temizleyerek herkesin sessiz olmasını işaret etti.

"Doğru, söylemeye gerek yok, sosyal medya departmanında işler harika gidiyor. Farklı paylaşımları takip ediyoruz ve hayranlar ikinizi çok seviyor. Spekülasyonlar çok yüksek. Yarıştan sonra Luca ve Georgia Twitter'da trend oldular." Lizzie ellerini birbirine vurdu, çıkan gürültüyle yerimde hafifçe zıpladım. Bence kendisiyle biraz fazla gurur duyuyordu.

"Arabadan çıkmaya yardım etmesi, kesinlikle paha biçilemez. Gazeteciye karşı seni savunması? Üstteki kiraz. Daha iyi bir medya etkileşimi isteyemezdim."

Bununla alay ettim. Ben orada 100 derecenin üzerinde sıcaktan ölüyordum ama sosyal medya ekibinin tek düşünebildiği keşfedilen altın madeniydi. Elbette, Luca medya sirkinin önünde beni şiddetle savunmuştu, bu beni şaşırtan bir şeydi ama ben de kendimi savunmuştum. Yarış sonrası bilgilendirme yazılarında kimse bundan bahsetmedi.

"Taraftarlar bu işe çok sıcak baktığından ve önümüzdeki yarış Luca'nın ev yarışı olduğundan, Matteo ve ben zaman çizelgesini biraz öne çekmeye karar verdik." Bu açıklamayla birlikte kaşlarımı temkinli bir şekilde kaldırdım.

"Bir tad ne kadar?" Sesimdeki kasvetli tonun fark edilmeyeceğini biliyordum.

"Önümüzdeki hafta Luca'yla birlikte padokta daha göz önünde olmalısınız..." Lizzie daldı gitti, belli ki bir sonraki söyleyecekleri konusunda biraz endişeliydi. Bilinçsizce koltuğumun kenarına oturarak devam etmesini işaret ettim.

"Padok boyunca el ele tutuşmanızı ve birlikte birkaç etkinliğe katılmanızı sağlayacağız," dedi çok hızlı bir şekilde, muhtemelen hepsini duymayacağımı umarak. Onu padokta beni yönlendirirken hayal ettim, sosyal medya toplantısı sırasında dinlemediğimi ima edebilmek umuduyla *"Sana ofiste söylemiştim" dedi.*

Planı kesinlikle benim üzerimde işe yaramazdı. Ne zaman Luca'nın adı geçse tetikte oluyordum. Derin bir iç çektim çünkü ilişkimizi ilerletmemizin an meselesi olduğunu biliyordum. Bir hayranın zihninde, yıllardır arkadaş olan ve yaklaşık bir aydır çıkan bir çift el ele tutuşmuştu.

Kısa bir duraksamadan sonra, tartışmanın bir anlamı olmadığını bilerek nihayet başımı salladım.

"Peki, sanırım bu mantıklı." Lizzie'nin yüzünün aydınlandığını görebiliyordum. Belli ki buna karşı koymamı bekliyordu ama yüzüne yayılan rahatlama bana biraz mutluluk verdi.

En azından bugün Lizzie'yi mutlu edebilirim. Ellerini çırpı ve bana kocaman bir sarılmak için yanıma geldi, önüme en yeni seyahat programını bıraktı, her yerinde İtalyan bayrakları olan bir dosya.

"Mükemmel! İşte seyahat programınızın geri kalanı. Oh, ve bir şey daha - yan yana iki oda ayırttık. Bu Luca'nın ev sahibi olduğu bir yarış ve taraftarlar sizin çok *sevimli olmanızı* bekleyecek - ayrı otellerde kalmanız mantıklı gelmedi."

"Ayrı odalar, değil mi?" Temkinli bir şekilde sordum. Sanki Luca Rossi ile aynı odayı paylaşacaktım.

Griddeki en yakışıklı sürücü olması... ya da inanılmaz kokması... ya da ben sıcaktan bayılmadan önce beni arabadan çıkaracak kadar bilinçli olması önemli değildi... Ortak bir oda kesinlikle olmazdı.

Düşüncelerim Lizzie tarafından kesildi, "Tabii ki! Yarıştan önce uykunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, biri neden ayrı odalarınız olduğunu sorarsa Luca'yla paylaşacağın hikâye de bu, anladın mı?" Başımınla onayladım. Yeterince kolay görünüyordu.

Toplantının geri kalanı Lizzie'nin insanların bizimle ilgili paylaştığı birkaç Instagram gönderisini daha incelemesiyle sona erdi. Bunlardan biri Hermes F1 sosyal medya ekibinden geliyordu ve Luca'nın bana düzenlediği 'kazara' tur için Hermes garajına yaptığım ziyaretle ilgili sevimli bir paylaşım yapmışlardı. Onlara karşı dürüst olmak gerekirse, gerçekten de şirin görünüyordu. Luca şekerçi dükkanına girmiş bir çocuk gibiydi ve bana yeni gelen en havalı ürünleri gösteriyordu.

Herhangi bir sponsorun gönderileri görüp görmediğini ve anlaşmalarda herhangi bir değişiklik olup olmadığını sordum. Lizzie bunu reddetti, ki bu çok mantıklıydı. Bu sponsorluk durumunu tersine çevirmek için çok daha fazla çaba sarf etmemiz gerekecekti.

Luca

Miami hiç şüphesiz sezonun bugüne kadarki en iyi yarışıydı. Podyuma çıkmayı başarmıştım ve arabaya gerçekten güven duymaya başlamıştım. Sürüş hayatımı ne kadar çabuk toparlarsam ve kişisel hayatımı ne kadar özel hale getirirsem, Küçük Bayan Sassy Dubois'dan da o kadar çabuk kurtulabilirdim. Ancak, onu arabadan çıkarmama yardım ettikten sonra, medya ve hayranlar çılgına dönmüştü. "Georgia'nın Kahramanı" olarak selamlanıyordum - ki bu kendimi gülünç hissettiriyordu. Tek yaptığım bir sürücünün arabasından çıkmasına yardım etmektir. Ben iyi bir insandım ve herkesin temel şeyleri yapmamla ilgili yaygara koparmasını hoş karşılamadım - kimse benden ona yardım etmemi beklemiyor muydu?

Yanaştığı anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Georgia'nın bir yarışta podyuma çıktığında yaptığı arabadan atlama hareketi vardı. Dürüst olmak gerekirse, oldukça şirindi ve bu sefer atlamayınca bir şeylerin ters gittiğini anladım. Kardeşine yenildiği için kızgın olacağını düşünmüştüm ama Henri ile kutlama yapmak için arabadan inmeyi asla ihmal etmezdi.

Onu arabadan çıkardığımda yüzündeki panik ifadesi gerçektir. Sanki ilk kez gerçek Georgia'nın bir anlık görüntüsünü görüyormuşum gibi hissettim.

O

her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı değildi. İnsan gibi görünüyordu ve Küçük Bayan Mükemmel'in çevreye normal bir tepki verdiğini görmek rahat bir nefes aldırdı. Ve gözlerimin içine baktığında, içimde görmezden gelinmesi zor bir şeyler kıvılcımlandı.

Hermes F1 fabrikasına yaptığımız ziyaretin son gününde Henri ve ben bir iletişim toplantısına çağırılmıştık - toplantının Georgia ve benim Monza'daki ilişkimizle ilgili olacağını hemen anlamıştım. Odaya girdiğimde iletişim müdürüm Bella sırtımı sıvazladı.

"İyi işti Luca, Georgia'yı arabadan öyle çıkarmak, tam bir altın. Sonra da basın toplantısında onu savunmak? Tek kelimeyle harika," diye tebrik etti. Onu başından savdım ve geçen hafta sonu elde ettiğim *asıl* başarı olan P2 için tebrik edilmemesine çok sinirlenmiş gibi görünmemeye çalıştım.

"Hiçbir sürücüyü arabasında bırakmayacağım. Ekibinin ona yaptığı şey aptalca ve tehlikeliydi - ayrıca o gazeteci tam bir pislikti. Bir süredir ona haddini bildirmek istiyordum," diye mırıldanarak cevap verebildim.

"Ne olursa olsun, seyirciler bu ilişkiyi seviyor gibi görünüyor. Henri, barda yaptığın o küçük canlı hikaye altın değerindeydi. Henri'nin ikinize tuzak kurduğuna dair spekülasyonlar artıyor, bu da bizi evinizdeki yarışta ilişkiyi kamuoyuna açıklayabileceğimiz mükemmel bir hafta sonuna götürecektir," diye ekledi Matteo.

Elbette evimdeki yarıştan faydalanacaklardı. Sonunda Monza'da kazanma şansım vardı ve iletişim ekibim daha çok Georgia ve benim bir çift olarak nasıl etkileşimde bulunacağımız konusunda endişeliydi. Ekip, padokta el ele yürümemiz için yapılan planı açıkladı. Her zamanki garaj ziyareti, muhtemelen bir pist yürüyüşü ve ardından program izin verirse bir etkinlik olacaktı.

"Kim bilir, belki podyuma çıkarsan sana küçük bir tebrik öpücüğü verir," dedi Matteo kıkırdayarak. Bu yorum üzerine Henri boğazını temizledi, kuzenlerimin maskaralıklarından hiç hoşlanmadığı belliydi.

Henri kuru bir sesle, "Aceleci davranmayalım," dedi.

"Merak etme dostum, kimse kız kardeşini benden daha az öpmek istemez," diyerek Henri'nin omzuna dramatik bir şaplak attım. Bu şakayı takdir edeceğini düşünmüştüm ama onun yerine bana döndü ve gerçekten gücenmiş görünüyordu. Kız kardeşini öpmemi istemiyordu - ama açıkça kız kardeşini öpmek *istememi istiyordu*.

Not edildi.

"Bu yarışta odalarınız yan yana olacak, böylece ikinizin padoktan geliş gidiş görüntülerini kolayca alabileceğiz. Bu yarışta rotasyon yapacağız; Georgia bazılarını kullanacak, sen de bazılarını kullanacaksın."

Dehşete kapılmış yüzüm her şeyi açıklıyordu çünkü ben daha bir şey söyleyemeden Matteo araya girdi: "Luca, paylaşmak zorundasın. Arabayı sadece senin kullanman tek taraflı bir ilişki gibi görünmesine neden olacak ve hayranların onun hiçbir yere arabayla gitmesine izin vermediğin yorumunu yapmaya başlayacak. Bunun önüne geçiyoruz." Haklı olduğunu biliyordum ama yine de Bugatti'ye binmek tüm insan doğasına karşı bir suç gibi geliyordu.

"Tamam, onunla aynı odayı paylaşmak zorunda kalmadığım sürece yaparım."

Henri'nin gözleri büyüdü, sanki bir gün beni ve *sevgili* kız kardeşini aynı otel odasına tıkabileceklerini düşünmüş gibiydi. Buna kıkırdadım.

Oh, Henri, Hermes'in saf, küçük altın çocuğu.

Gürcistan

Monza'ya oldukça erken vardık ve özel uçaktan inen servisimiz bizi doğruca Lily ve benim kaldığımız otele götürdü. Otel, tarihi şehir merkezinin merkezinde yer alan hoş ve eski bir binaydı. Odamın kapısını açtığımda, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en büyük ve en sevimli süiti gördüm. Odanın içinde iki yatak odası ve geniş bir oturma odası vardı.

Sonunda, düzgün büyüklükte bir oda.

Henri'ye geldiğimi bildiren bir mesaj attım ve bu akşam yemekte buluşmak isteyip istemediğini sordum. Neyse ki bu akşam Luca'nın potansiyel sponsorlar ve VIP'lerle önemli bir yemeği olduğu için onunla yemek yemekten kurtulmuştum. Anlaşılan kimse bizim bir sponsorluk yemeğinde bir araya gelmeye hazır olduğumuzu düşünmüyordu. *Bana göre hava hoş.*

Georgia: Akşam yemeği?

Evet, Éliott ve Oliver'a mesaj atarım.

Georgia: Kulağa hoş geliyor.

Yarış hafta sonu için kıyafetlerimi yerleştirdim. Yine Valkyrie F1 bize hafta için oldukça eğlenceli ürünler hazırlamıştı: daha fazla güneş elbisesi, arabaya uygun blue jeanler ve hafta sonu için çeşitli üstler. Birkaç tasarımcı ekibe ulaşmış ve padokun geri kalanının giydiği klasik erkek versiyonundan daha iyi pololar tasarlayıp tasarlayamayacaklarını sormuş, Isabelle de "*Elbette*" demişti. Isabelle sadece sürüş yeteneklerimizi satmak için burada değildi; takıma para kazandıracak her şeyi seve seve satardı. Elinden gelse para kazanmak için her hafta sonu Lily ve benimle piknik randevularını açık artırmaya çıkaracağından emindim. Ama takımın kıyafetlerini pazarlamayı umursamıyordum - eğer padokta şeytanla el ele dolaşacaksam, en azından bunu şık bir şekilde yapacaktım.

O gün için giyinmeden önce duş almaya karar verdim. Öğleden sonra misafirperverlik salonunda bazı VIP'lerle toplantımız vardı ve ter içinde kalıp uçak gibi kokarak gitmek, zengin marka elçilerini sponsor olmaya ikna etmeye çalışan biri için uygun görünmüyordu.

Duşumu bitirirken, ana odadan gelen bir gürültü duydum ve içimi panik kaplamaya başladı. Biri içeri mi girmişti? F1'de bazı çılgın taraftarlar vardı ve herkes bu sporun 'kadınlara izin vermesinden' heyecan duymuyordu. Lily ve ben sosyal medyada pek çok taciz mesajı almıştık ama neyse ki hepsinin boş laf olduğu ortaya çıkmıştı.

Lizzie hafta sonu için bazı ekstralar hakkında beni bilgilendirmeye gelmiş olmalı, diye kendimi ikna ettim. Yine de genelde kapıyı ilk o çalardı.

Ama duştan çıktığımda, sadece bir havluya sarınmış, odama girmeden önce kapıyı almadığı için Lizzie'yi azarlamaya hazırken, çok daha kötü bir şey gördüm - *Luca Rossi*. Beni sadece bir havluyla ayakta görür görmez gözleri neşeyle vücudumu taradı ve karşısındaki manzaraya sırttı.

"Sana da merhaba. Sanırım Miami'den sonra seni *üstsüz* görmem *de* adil olur, ama önce bana bir yemek ısmarlaman gerekiyor," dedi göz kırparak.

"Burada ne halt ediyorsun?" Banyoya geri koşarak çığlık attım. Kafamı kapıdan çıkardım ve ona baktım, hâlâ bir cevap bekliyordum.

"Resepsiyona göre burası benim odam. Sanırım asıl soru şu: Neden buradasın, benim duşumda duş alıyorsun?"

"Burası benim odam, seni aptal."

"O zaman odayı paylaşıyoruz gibi görünüyor, çünkü benim anahtar kartımın çalıştığı çok açık," diye karşılık verdi ve bir soytarı gibi anahtarıyla kapıya doğru işaret etti. "Kesinlikle olmaz. İmkânı yok. Olmaz öyle şey. Şimdi arkanı dön ki odama geri dönebileyim. Ve sakın rahatına düşkün olma. Eminim Lizzie bunu anlayacaktır. sıralandı."

Luca kıkırdadı ama arkasını döndü. O döner dönmez elimde cep telefonumla odama koştum. Sanki o bir radyo sunucusuymuş ve ben de dokuz numaralı şanslı dinleyici olacak umutlu bir hayranmışım gibi Lizzie'nin numarasını çılgınca aradım.

"Lizzie, Tanrı'ya şükür telefonu açtın. Bir hata olmuş. Luca benim odamda, aynı odayı paylaştığımızı iddia ediyor! Bu odaların yan yana olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Ne demek o senin odanda?" Sesinden onun da en az benim kadar şaşkın olduğu anlaşıyordu. "Otel arayıp bu işi halledeyim."

Telefonu kapattım ve Valkyrie takım kıyafetlerimi giydim. Duvarın diğer tarafından Luca'nın boğuk sesini duyabiliyordum, belli ki Matteo'ya şikâyet ediyordu. Giyindikten sonra odamdan çıktım ve konuşmalarının sonunu duydum.

"... bu kabul edilemez. Bunu düzeltmelisin," diye tısladığını duydum Luca'nın. "Boş zamanlarımı onunla padokta geçirmek zorunda kalmam yeterince kötü. Otel odamda kendime ait bir alana ihtiyacım var!" Luca dönüp bana baktı, hâlâ orada olduğumu görünce yüzünde sert bir ifade belirdi.

"Kıyafet bulduğuna sevindim." Ben daha ona karşılık veremediğim Lizzie telaşlı telefonuma cevap veriyordu.

Luca'ya sinirli bir bakış atarak, "Lütfen bana iyi haberlerin olduğunu söyle," diye tükürdüm.

"Ne yazık ki Georgia, Hermes F1 koordinatörü yan yana odaları almak için aradığında - otel yan yana iki oda duydu, size içinde iki oda olan bir süit ayırttılar ve bu hafta sonu Grand Prix nedeniyle otel tamamen dolu..." Sonunda sözünü kesti ama gerçek şu ki "maalesef" kelimesinden sonra dinlemeyi bırakmıştım.

Luca yüzümden haberin kötü olduğunu anlamıştı çünkü ona döndüğümde çantasını kanepeye çarpıp oturdu ve öfkeli bir iç geçirdi. Ben daha bir şey söyleyemeden bavulunu açıp tuvalet malzemelerini yerleştirmeye başladı.

Fokur fokur kaynıyordum. Tek bir isteğim vardı ve o da yerine getirilmemişti. Luca telefonuna baktı ve yüzü her şeyi anlatıyordu. Matteo da ona aynı şeyi söylemişti.

"Sadece yolumdan çekil," diye ısırđım ve odama geri dönüp kapıyı çarparak çıktım.

VIP deneyimime gitmeye hazır olur olmaz, Luca'yı bir kez daha düşünmeden odamdan çıktım.

VIP deneyimi güzel ve bilgilendiriciydi ve konukların tepkilerinden, moda evi Maison de Klotho'nun da aralarında bulunduğu birkaç potansiyel sponsorla iyi bir ilerleme kaydettiğimiz anlaşıyordu. Sponsorların çoğu bana araba hakkında sorular sordu, ancak özellikle bir sponsor bana Luca hakkında sorular sordu - daha doğrusu beni tebrik etti. Lily sponsorun arkasında durup etkileşime bakarken ve bir yandan da küçük bir çocuk gibi kıkırdarken gözlerimi devirmemek ve kusacakmış gibi yapmamak için elimden geleni yaptım. Lily bundan çok fazla zevk alıyordu.

Isabelle'e otel odası durumu hakkında şikâyetle bulunduğumdan emin oldum, ancak ekibin geri kalanından farklı bir otele yerleştirilmeyeceğimi açıkça belirtti.

"En azından bu, Luca ile padokta zamanında olacağınız anlamına geliyor," dedi, Luca Rossi'ye otel odamda katlanmak zorunda olanın o değil ben *olduğumu düşünürsek*, çok fazla tavırlı olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle.

Strateji toplantısından sonra akşam yemeği için hazırlanmak üzere otele döndüm. Doğrusunu söylemek gerekirse Henri, Éliott ve Oliver ile akşam yemeği yiyeceğim için inanılmaz heyecanlıydım. Dördümüz bir araya gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve onlara anlatacak çok şeyim vardı. Ayrıca Edward'a bir kutu Krispy Kreme çöreği göndermişim, içine de uygun bir şekilde şeftali doldurmuşum, bu yüzden kutuyu açtığında yaşayacağı büyük hayal kırıklığını duymak için sabırsızlanıyordum. Edward, donutlara olan mutlak sevgisi nedeniyle donut markasından sponsorluk almıştı. Biz çocukken, bir oturuşta yarım düzine donut yer ve sonra daha fazlası için geri dönerdi.

Otel odamızın kapısına geldiğimde derin bir nefes aldım.

Bunu yapabilirsin Georgia; bu hafta sonu hayatta kalabilirsin, dedim kendi kendime. Süitimizin oturma odasına girdiğimde duş sesini duydum.

Koşuyorum.

Mükemmel, hızlı bir kaçış yapabilirim. Hemen süit odamın güvenliğine koştum ve çabucak güzel bir allık pembe elbise giydim. Açık ten rengi topuklu ayakkabılarım ve Cartier bilekliğimle birlikte, uzun zamandır ilk kez kendimi rahat ve güzel hissediyordum. Kardeşim ve en iyi arkadaşlarımla akşam yemeği yiyecektim ve bir kez olsun dünyada her şey yolundaymış gibi hissettim.

Rahatlama ve berraklık anımı gerçekten hatırlayamadan odamdan çıktım ve bir kez daha durumumun gerçekliğiyle yüzleştim - durumumun gömleksiz gerçekliğiyle.

Orada, karşımda duran Luca Rossi'den başkası değildi, duştan yeni çıkmıştı, banyodan hâlâ buhar çıkıyordu. Havlusu beline sarılmıştı, kalçalarının etrafından oldukça aşağı sarkıyordu ve her an yere düşecekmiş gibi görünüyordu.

Tanrım, keşke öyle olsa, diye düşündüm hemen, içimden kendimi azarlamadan önce, bu yorumu derinlerde gizli bir yere ittim.

Senin neyin var Georgia? Bu Luca Rossi - her iki takımınızın da pantolonunun içinde tutamadığı için size yüklediği playboy. Ne yazık ki kendi kendime yaptığım konuşmayı bitiremeden Luca çoktan bana dönmüştü ve ben yine bakarken yakalanmışım.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?" Luca göz kırparak sordu. Hemen düşüncelerimden sıyrılıp arkamı döndüm ve hışımla omzumu ona doğru uzattım.

"Üzerine bir şeyler giyme şansın var mı? Unuttuysan söyleyeyim, burası ortak kullanım alanı" diye karşılık verdim.

"Ve en sevdiğin yarışçının ikinci zirvesini görme fırsatını elinden mi alayım? Beni ne tür bir adam sanıyorsun?" Ben yüzümü buruştururken o alay ediyordu çünkü artık Miami'den sonra soğuma odasında beni ona üstsüz bakarken yakalayan fotoğrafı gördüğünü biliyordum.

"Muhtemelen bir kadın tarafından gömleğini giymesi hiç söylenmemiş bir adam, ama her şeyin bir ilki vardır Luca, o yüzden giy şunu," diye tısladım. Meydan okumama karşılık olarak kıkırdadı. Göz ucuyla önümdeki aynada onun şeklini görebiliyordum. Tam arkamdaydı ve bana doğru yaklaşmaya başlamıştı. Bana doğru ilerlemeye devam etti ve ben tepki verip kapıya doğru ilerleyemeden Luca'nın nefesini enseme hissettim, bu da omurgamda hafif bir ürpertiye neden oldu.

"Kartlarını doğru oynarsan, Amore, beni daha fazla görebilirsin," diye usulca kulağıma fısıldadı. Sanki vücudum onun kim olduğunu unutmuş gibiydi çünkü içimde bir sıcaklık oluşmaya başladığını hissediyordum, bacaklarım itiraf etmek istediğimden biraz daha titrek hale gelmişti. Luca'nın bana bu kadar yakın olması, sıcak nefesini ensemden hissetmek, sinirlerimi ateşe veriyor gibiydi. Ona cevap vermeye, esprili bir şeyler bulmaya çalıştım ama o anda tek düşünebildiğim dudaklarının boynuma ne kadar yakın olduğu, nefesinin tenimde ne kadar iyi hissettirdiği idi.

Kendimi daha fazla utandırmadan arkamı dönüp kapıya doğru yöneldim, ama kendimi durduramadan odaya geri dönüp bağırdım: "Umarım elimdeki kâğıt destesi kaybetmiştir, çünkü asıl istediğim seni daha az görmek, yani bunu kendini yok etmeye dönüştürebilersen çok mutlu olurum!"

Kapıyı çarparken, o piçin yüzünde bir sırıtış olduğunu biliyordum. En iyi cevabım değildi ama zor bir durumda işimi görürdüm - gerçek bir zor durumda.

Yedinci Bölüm

ÇOCUKLAR, HAKSIZ MIYIM?

Gürcistan

Etrafımdaki hiçbir şeye dikkat etmeden, kendi kendime homurdanarak doğruca asansöre yöneldim. Ne yazık ki asansöre bir değil üç BBC gazetecisi ve F1 TV'nin sunucularından Michael Clifton ile birlikte bindiğimi fark edemeyecek kadar gafildim. Ben *yüksek sesle* Luca hakkında düşüncesizce bir şeyler mırıldanırken tüm medya kalemi orada durmuş, açıkça eğlenmiş ve bana bakıyordu.

Hafif bir boğaz temizleme sesi duyduktan sonra başımı kaldırdım ve Michael ile yüz yüze geldim. Bana küçük bir gülümseme verdi ve kaşlarını çattı - belli ki mırıldandığımı duymuştu.

Harika, Georgia, sadece harika, kendi kendime lanet ettim. Daha başlamadan her şeyi mahvetmeyi başardın - tam bir moron.

Bir an önce durumu kurtarmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden söyleyecek mantıklı bir şey bulamadan, "Çocuklar... haksız mıyım?" diye ağzımdan kaçırdım. Michael'a göz kırptım ve Luca'nın bir konuda bana takıldığını ima edercesine ona küçük, şeytani bir gülümseme verdim ve endişelenme dünya, biz hala gerçek - *sahte* - çıkıyoruz.

Michael kendi kendine sessizce kıkırdadı ve bana başıyla onay işareti yaptı. Neyse ki arkamdaki kadın gazeteci daha yüksek bir sesle kıkırdadı da kendimi biraz daha az gergin hissettim.

"Bu konuda ellerin dolu, Georgia." Hiçbir fikri yoktu.

"Hermes'in şoförlerinin şeytani derecede yakışıklı ama gülünç derecede kalın kafalı olması gibi bir şartı olmalı," diye sııttım.

Dört gazeteci de gülüyor.

Güzeldi, Georgia.

Gürcistan: 1 Gazeteci: 356,876

Kısa bir süre sonra asansörün kapıları açıldı ve ben de gruba başımla selam verdikten sonra asansörden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışarak otelin önüne doğru hızla koşmaya başladım. Otelin önünde Lamborghini'siyle beni bekleyen Henri vardı. Kişisel görüşüme göre, son zamanlarda çok fazla Lamborghini'ye bindiğimi hissediyordum, ancak Monza'da park etme fikri bana gazetecilerle dolu bir asansörde olmaktan daha fazla endişe veriyordu - *neredeyse*.

Yolcu koltuğuna atladığımda Henri, "Tam zamanında, Peaches," dedi.

"Kusura bakmayın, otelde küçük bir aksilik oldu, o yüzden hazırlanmak beklediğimden uzun sürdü." Henri küçük, sempatik bir gülümseme takındı. Belli ki içinde bulunduğum durumdan haberdar edilmişti.

"Ben de öyle duydum. Onlara çok kızgınım. Bunu sana ya da Luca'ya yapmamalıydılar."

"Ya da Luca? Luca'yı boş ver, o bundan zevk alıyor," diye ağzımdan kaçırdım. Kardeşime otel odasında Luca'yla aramızda geçen olayı - onun yarı çıplak takım arkadaşına bakarken nasıl yakalandığımı - anlatmak istemiyordum. Bu çok utanç vericiydi ama Henri'nin Luca için üzülüyor gibi görünmesine de sinirlenmişim, çünkü Luca bundan zevk alıyor ya da en azından bundan en iyi şekilde yararlanıyor gibiydi.

"Bunun doğru olmadığına eminim, Peaches. Demek istediğim, merkezde Luca odayı paylaşmak istemediği için kıyameti kopardı. Beklediğinizden çok daha özel bir insan."

"Madem bu kadar *özel* bir insan, neden *kamuoyunda* yaptığı tüm hataları örtbas etmek için medyanın tüm bu 'iyi' ilgisine ihtiyaç duyuyor?" Isırarak karşılık verdim.

Kıçımın özel kişisiymiş. Henri sadece kıkırdadı.

"İyi, iyi, Luca'nın biraz yardıma ihtiyacı var. Tüm söylemeye çalıştığım, bir kitabı kapağına göre yargılamayın, tamam mı? Sonuçta hikayeyi sevdiğinizi fark edebilirsiniz."

Henri bu tür küçük 'moral verici' konuşmalar yapmakta iyiydi. Küçüklüğümden beri bana bu konuşmaları yapardı. İnsanların sandığından çok daha klişeydi ve bu yüzden onu severdim - çoğu zaman. Cevap olarak hafifçe homurdandım ve bunun devam etmek istediğim bir konuşma olmadığını belirttim.

"Yani, onu öpmek zorunda falan değilsin. Ayrıca, ayrı odalarınız var, değil mi?" Henri gözlerini yoldan ayırmıyordu ama tavırlarından Luca'ya karşı koruyucu ağabey ve takım arkadaşı çizgisini dengelemeye çalıştığı anlaşıyordu.

"Banyoyu paylaşmak zorunda kalabiliriz ama en azından kendi yatağım ve Luca'nın hayaletinden saklanabileceğim bir odam olacak," diyerek Henri'ye sırttım.

Araba yolculuğunun geri kalanı oldukça olaysız geçti. Henri'nin konuşmanın Luca kısmını tartışmaya devam etmek istediği belliydi ama bu sefer en azından bir ipucu alabildi. Pisti ve sıralama gününde Hermes garajına yapacağım ziyareti konuştuk. Luca ve ben Perşembe gününden itibaren piste her gün birlikte, el ele gelecektik. Neyse ki, onunla bir sonraki doğrudan etkileşimim Cuma akşamı tüm sürücülerin davet edildiği küçük bir basın yemeğinde olacaktı. Monza komitesinden küçük bir karşılama. Luca'nın birkaç kelime söylemesi ve benim de onun yanında oturup sponsorların budayıp satabileceği küçük bir çiçek gibi gülümsemem bekleniyordu.

Henri'yle birlikte restoranın önüne geldiğimizde Oliver'ın çoktan masaya oturmuş olduğunu gördüm. Hiç şüphesiz yeni çıkan bir tasarımcının kıyafetlerini giyyordu ve her zamanki gibi çok hoş görünüyordu. Arabadan atlayıp uzun zamandır arkadaşım ve akıl hocam olan Oliver'a koştum ve ona krallara layık bir şekilde sarıldım.

"Bu Edward'ın yeni baş düşmanı değil mi?" diye kıkırdadı Oliver.

"Kim? Ben...?" Yüzümdeki sırıtış beni ele verse de kayıtsızca söyledim. "Edward Davis'in bana karşı neden kin beslediğine dair hiçbir fikrim yok."

Oliver kıs kıs güldü ve telefonunu çıkarıp bana muhtemelen o güne kadar gördüğüm en iyi fotoğraflardan birini gösterdi. Edward'ın yüzünde kocaman bir çatık kaş, elinde bir Krispy Kreme donut kutusu tutarken çekilmiş bir fotoğraftı, içi uygunsuz bir şekilde sadece şeftalilerle doluydu, görünürde donut yoktu. Yarış hafta sonlarında ekiple paylaşması için ara sıra ona çörek kutuları gönderdiklerini biliyordum. Her zaman canlı hikayelerinde bunlar hakkında paylaşımlar yapıyordu.

"Tabii ki kukla, kutuyu sosyal medyada paylaşmadan önce kutunun içindekilere bakmayı akıl edememiş, bu yüzden de hayranlarına göstermek için kutuyu açtığında gördüğü tek şeyin meyve - hem de şeftali - olduğunu söylemeye gerek yok." Bu noktada Henri arabayı park etmişti

Oliver'ın omzunun üzerinden sinirli Edward'ın fotoğrafına bakarak gruba yeniden katıldı.

"Dikkat etsen iyi olur, Peaches; bunun hesabını senden soracak," diye kıkırdadı Henri, ben de sırtarak karşılık verdim. Edward'ın önümüzdeki birkaç yarış haftasonu boyunca bir noktada bana zarar vereceğinden hiç şüphem yoktu, ama bu şaka oldukça görkemli hissettiriyordu ve başarımın tadını çıkarmaya niyetliydim.

Georgia: 3 Edward: 2

Aslında Georgia'ydı: 4, ama Arthur'un ofisindeki hamster olayını saymamaya karar verdik.

"Bunları Edward'a kim gönderdiyse meyve konusunda harika bir zevki varmış," diye cevap verdim ve Oliver bir kahkaha daha atarken sırtını sıvazladım.

Arkamdan gelen bir ses "Şüphesiz, bugünlerde şeftalilerin çok moda olduğunu duydum," dedi. Arkamı döndüğümde Éliott'un her zamanki gibi şık bir şekilde bana gülümsediğini gördüm. Üzerinde hoş bir mavi düğme ve yeni tasarım pantolon vardı. Arkadaşıma sıcak bir gülümseme verdim ve o da yanıma gelip bana aynı derecede sıcak bir şekilde sarıldı. Kolonyasının kokusunu alabiliyordum - tarçın ve çilek. Éliott her zaman ev gibi kokardı.

"Bize katılman ne güzel, Éliott," dedim alaycı bir tavırla, saatimi göstererek.

"Bir Fransız her zaman biraz geç kalır; bunu biliyorsun Georgie," diye sırttı.

Hostes grubumuza onu takip etmemizi işaret etti. Restoranın arka tarafında, biraz daha özel ve meraklı gözlerden uzak, muhteşem bir masamız vardı, son zamanlarda medya sirkinin önünde ve merkezinde olduktan sonra rahatlatıcı bir fikirdi. Luca ile olan maskaralık başladığından beri çocuklarla yüz yüze gerçek anlamda konuşamamıştım, bu yüzden rahatlayacağım ve medya tarafından yönlendirilmeden dürüst bir konuşma yapacağım için heyecanlıydım.

Dördümüz oturduk ve Éliott paylaşmamız için güzel bir şişe kırmızı şarap sipariş etti. Yarışlardan önce araba kullanmama geleneğim Luca'yla 'çıkmaya' başladığım anda kapı dışarı edilmiş gibi görünüyordu. *Öyle olsun; zaten çok iyi bir içki tiryakisi değildim.*

"Ee Georgie, Luca'yla işler nasıl gidiyor?" Éliott başladı; gözleri muziplikle doluydu ama sesinde gerçek bir ilgi vardı. Éliott yıllar içinde Henri kadar yakın bir arkadaş ve kendine güvenen biri olmuştu.

Kardeşlerimden sonra, güncellemeler ve sorular için aradığım kişi hep o oldu.

"Onlar neyse odur," diye kuru bir şekilde cevap verdim.

"Lizzie işlerin iyi gittiğini söylüyor. Hayranlar, medya ve sponsorlar ikinizi çok seviyor," diye araya girdi Henri ve devam etmem için başını salladı.

"Evet, ben de öyle duydum," dedim açıkça ve Oliver'ın kıkırdamasına neden oldum. "Neyse ki birlikte çok az zaman geçirmek zorunda kaldık. Sadece ara sıra pazarlama gösterileri yapıyoruz. Ama bu hafta sonu farklı olacak; aktif olarak bir çiftmişiz gibi davranmamız, el ele tutuşmamız... gibi saçmalıklar yapmamız gereken ilk hafta sonu." Üçü birden kahkahayı bastı ve bunun son yorumum üzerine olduğunu biliyordum.

"Ah Georgie, dünyada erkek arkadaşıyla el ele tutuşmayı *saçmalık olarak* nitelendirecek tek kız sensin." Éliott tüm bu durumdan ne kadar rahatsız olduğumu görünce çok eğlendi.

"Eğer *gerçek* bir erkek arkadaş olsaydı, eminim bundan daha az rahatsız olurum. Şeytanla el ele dolaşmak bana pek keyif vermiyor," diye tısladım.

Éliott beni kızdırmakta her zaman başarılı olmuştur. Bu yüzden ilk tanıştığımızda onu oldukça sinir bozucu bulmuştum. Küçükken hep benimle uğraşıyor, benimle alay ediyor gibiydi, ama ben büyüdükçe ve ona karşılık verecek cesareti kazandıkça, arkadaşlığımız hızla gelişti. Ve sonra, *çok* kısa bir süre için, daha fazla bir şeye dönüştü.

Yıllardır medya benim ve Éliott hakkında spekülasyonlar yapıyordu ve on sekiz yaşındaki iki genç için eğlenceli geçen birkaç ay boyunca haklı çıkacaklardı. Lisedeyken Éliott'u özlemek için o kadar çok zaman harcamıştım ki, kafamda yaşayacağımız ilişki türünü gerçekçi beklentilerin çok ötesinde inşa etmiştim. Gençtim ve kendimi aşık sanıyordum.

Kişiliklerimizin birbirine zıt olduğu ortaya çıktı, hem de zıt kutuplar birbirini çeker tarzda değil. Altı hafta boyunca birbirimizi duvara toslattık ve sonra kısa sürede sevgili olmaktan çok arkadaş olduğumuzu fark ettik. Her ne kadar arkadaşlığımızı sürdürmek istesem de, içten içe o tür bir insan olmadığımı biliyordum. Ayrıca Henri'nin bunu öğrenmesi halinde Éliott'a çok kızacağını da biliyordum ve onların dostluklarının arasına girmek istemiyordum. Yine de Éliott benim ilk aşkımdı - *gençlik aşkı olsa bile*. Birlikte olduğum ilk erkekti, bu yüzden kalbimde özel bir yeri vardı. Onun fikirleri benim için çok önemliydi.

"Oh, Georgie..." Éliott bana gülümsedi ve başını salladı, belli ki cevabımla biraz eğlenmişti.

"Luca'ya neden bu kadar kızgınsın ki?" Oliver sordu.

"Bu hikâyeyi anlatmak için dünyada yeterince zaman olduğunu sanmıyorum," dedi Éliott küçümseyerek. Luca'nın beni neden sinirlendirdiğini bilen tek kişi oydu; Henri bile bunun Luca'nın kendini beğenmiş bir pislik olmasından kaynaklandığına inanıyordu. Bu kesinlikle işin bir parçasıydı, ama nedenin geri kalanı? Grupla paylaşmak için iyi bir zaman gibi görünmüyordu. Bir restoranda gözlerden uzak olabilirdik ama her yerde gözler ve kulaklar vardı. Ayrıca Luca'nın Henri ile ilişkisi önemliydi. Onlar takım arkadaşıydı ve birlik içinde olmaları gerekiyordu. Kendi dramamla gelip yangına körükle gitmeme gerek yoktu.

"Bilmiyorum, W serisi sürücülerle sürekli flört etmesi, hayranlarına saygı duymaması, playboy yaşam tarzı..." Elimi kaldırdım ve Oliver'a dramatik bir gösteri yaparak nedenleri parmaklarımla saymaya başladım. Dürüst olmak gerekirse biraz önemsizdi ama söz konusu Luca Rossi olunca kendimi durduramıyordum.

Luca, Luca 'Playboy' Rossi'ye, ben de Georgia 'Petty' Dubois'ydim.

Henri, "Basın toplantısında seni savundu," dediğinde ona "*Neden Luca'yı bu kadar çok savunuyorsun?*" diye bağırarak bir bakış attım. Henri'nin takım arkadaşına karşı beni savunmak için bu kadar zaman harcıyıp harcamadığını merak ediyordum. Sadece çekilmez olarak tanımlayabileceğim bir adamla, tüm süiti kendi özel odası gibi kullanmaya karar vermiş bir adamla bir odada sıkışıp kalmıştım ve Henri'nin son birkaç gündür yaptığı tek şey Luca'nın tarafını görmem için ısrar etmekte.

"Doğru, ve seni arabadan çıkardı. Kendini iyi hissetmediğini nereden biliyordu ki?" Oliver, yüzü suçlulukla kaplı Henri'ye gizlice bir bakış atarak sordu. Kutlama yapmakla meşgul olduğu için bayılmak üzere olduğumu göremeyen ağabeyimin kendini suçlu hissettiğini biliyordum. Ona bunun onun hatası olmadığını söyledim; her yarıştan sonra beni kontrol etmek gibi bir sorumluluğu yoktu. Onun kız kardeşi olabilirdim ama bu yarışlarda ben sadece başka bir sürücüydüm ve öyle muamele görmek istiyordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdim. "Hiç sormadım."

Éliott kaşlarını çatarak bana baktı, sorma zahmetine girmememden pek etkilenmediği belliydi. Doğrusu bilmek de istemiyordum. Luca'nın vücut dilimi Miami'de acı çektiğimi bilecek kadar iyi okuması beni korkutuyordu. Yarattığım canavarın altında başka bir Luca'nın saklanıyor olma ihtimaliyle yüzleşemeyecek kadar korkak olduğumu içten içe biliyordum.

Belki de gözlemci, nazik ve şefkatli. *Çünkü eğer başka bir Luca varsa, tüm bu gösteri beklenenden çok daha zor olacaktı.*

Dördümüz arasında garip bir sessizlik oldu ve bundan sonra kimse ne söyleyeceğini bilemedi. Neyse ki garson gelip siparişimizi aldı ve kısa bir süre sonra da yemekler geldi. Gecenin geri kalanı Luca'sız sohbetlerle dolu sorunsuz bir şekilde geçti. Henri bana geç olduğunu ve gitmemiz gerektiğini işaret etmeden önce bir süre oturup sohbet ettik.

Henri'nin Lamborghini'sine atladığımızda Éliott ve Oliver'a seslendim, "Bu hafta sonu iyi şanslar; size tur atarken el sallayacağımdan emin olabilirsiniz!" İkisi de bana orta parmaklarını gösterip güldüler, eminim nefeslerinin altında bana küfrediyorlardı.

Henri beni odama kadar geçirdi ve odasına gitmeden önce beni sıktı. Otel odasının kapısını açtığımda sessizce içeri süzıldüm, gerçekten boş olmasını umuyordum. Muhtemelen olması gerekenden biraz daha fazla içmiştim ve Luca'nın birkaç kadeh şarabın beni ne kadar etkilediğine tanık olmasını istemiyordum. Éliott ikinci bir şişe kırmızı şarap sipariş etmişti ve tadı şaraptan çok üzüm suyuna benziyordu ve ben lezzetli kırmızı şarabı geri çevirecek biri değildim. Eğer kriptonit Süpermen'in zayıflığıysa, iyi bir şişe kırmızı şarap da kesinlikle benim zayıflığımdı.

Neyse ki Luca'dan hiçbir yerde iz yoktu.

Hermes F1'in katılmasını istediği sponsorluk etkinliğinde oyalanmış olmalı, diye düşündüm, topuklarımı tekmeleyerek, nereye düştüklerini pek de umursamadan. Pelüş kanepeye doğru ilerledim, yolda buzdolabından bir şişe su aldım. Telefonumu elime aldım ve bir süre Instagram'da gezindim, bir yarıştan önce asla yapmamam gereken tek şeyi yaptım - Valkyrie F1 sosyal medya sayfasındaki yorumları okudum. Ancak, ilişkimiz hakkında spekülasyon yapan ve hepsi de olumlu olan F1 Hayranı hesaplarının sayısı beni hoş bir şekilde şaşırttı.

"Neden beni ve Luca'yı bu kadar çok seviyorlar?" Gözlerimin kapandığını hissedene kadar kaydırmaya devam ederek homurdandım. Muhtemelen kalkıp makyajımı silmem ve yatağa gitmem gerektiğini biliyordum ama kanepede çok davetkârdı. Ne kadar uyuduğumdan emin değilim ama Luca'nın ortak oturma odamıza gelmesiyle uyandım. Ayakkabılarını tekmeliyor ve yüzünde kocaman, aptal bir sırıtişla bana bakıyordu. Uyurken elbisem vücudumdan yukarı doğru çıkmış ve dantelli siyah tangamın ona gösterildiğini fark ettim.

"Neden böyle seksi iç çamaşırlarını benden saklıyorsun, Cara?" diye sordu ve elbisemi hızla aşağı çekmeye çalıştım. Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Gözleri utancımı içiyordu. Elbisemin üst kısmı aşağı inmişti ve sütyenim tüm dünyanın görmesi için sergileniyordu. Luca bana doğru ilerlemeye başladı, ben kanepede kıpırdamadan oturup elbisemi yavaşça yerine çekerken gözleri benimkilere takılmıştı. Kalkıp hareket etmem gerektiğini biliyordum ama vücudum donmuş gibiydi. Belki de birkaç kadeh şarabın etkisiydi ama bir yanım Luca'nın bana yaklaştığında ne yapacağını görmek istiyordu.

"Akşam yemeğin iyi geçti mi?" diye sordu rahatça. Luca bana doğru yaklaşıyordu, gözbebekleri büyümüştü, bir aslanın vücut diline sahipti ve sıradan bir sohbet etmek istiyordu.

"Senin sponsorluk gecenden daha iyi olduğuna eminim," diye takıldım. Luca şimdi önümde duruyordu ve elini uzatıp usulca yanağıma dokundu. Ben tepki veremedim Luca koltukta oturur pozisyona geçti ve beni kucağına çekti. Güçlü elleri belimi tutarken, ben de onun üzerine oturmuş, elbisemi bir kez daha yukarı kaldırmış, dünyadaki tüm umursamazlığımı sonsuza dek kaybetmiş bir halde, onun lezzetli kalın kalçalarına sarılmıştım.

Telaşlanmam gerektiğini biliyordum. Pişman olacağım bir şey yapmadan ya da biraz fazla *zevk almadan* önce bu koltuktan kalkıp doğruca yatağa gitmeliydim. Ama hareket edecek gücü kendimde bulamıyordum. Luca'nın vücudumdaki elleri çok hoşuma gidiyordu ve doğruyu söylemek gerekirse, yıllardır bir erkek beni bu şekilde yakalamamıştı - Amerika'da yaşarken sahip olduğum son erkek arkadaşımın beri ve o hiçbir şeyde usta değildi, özellikle de bir kadını doruğa çıkarma sanatında.

Öte yandan Luca'nın bir kadını yatakta nasıl memnun edeceğini çok iyi bildiğini görmek için dahi olmaya gerek yoktu. Tüm o kadınların kendilerini ona atmalarının bir nedeni olduğunu biliyordum; bu sadece yakışıklılığı ve parası değildi. Tüm padok, Luca'nın bir kadının vücudunu ne kadar iyi tanıdığının dedikodusunu yapıyordu.

"Bana eşlik etmek için orada olsaydın daha iyi olurdu," diye kulağıma usulca fısıldadı. "Özellikle de bu güzel dantel takımını giydiğini bilseydim."

Kızardım, buna ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum. Ondan kurtulup yatağa gitmem gerektiğini biliyordum ama küçük bir parçam Luca'nın ellerinin üzerimde -ve içimde- olmasının nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordu.

Bu sahte ilişkinin ödülleri neden ben almayayım? Düşündüm. Luca'yla *sahte bir ilişki* yaşarken gidip başka biriyle *çıkamazdım*, bu yüzden bu mevsimde sevişme olasılığım inanılmaz derecede düşüktü. Başımı aşağı eğdim ve dudaklarımı onun dolgun, kırmızı dudaklarının sadece birkaç santim ötesinde bıraktım.

"Beni kızdırmaya çalışmakla meşgul olmasaydın belki de sırrımı sana açıklardım. Kartlarını doğru oyna, belki sana Cumartesi günü yarış takımımın altına ne tür bir iç çamaşırı giymeyi planladığımı söylerim."

Luca kaşlarından birini kaldırdı, söyleyeceklerimle ilgilendiği belliydi, yüzü sessizce daha fazlasını söylemem için yalvarıyordu ve ben de sırtışımı gizlemeye çalıştım. Belli ki sadece yanmaz iç çamaşırlarımı giyecektim ama Luca Rossi hakkında bir şey biliyorsam, tüm Pazar gününü kuralları çiğneyip takım elbisemin altına seksi mor bir iç çamaşırı takımı giydiğimi düşünerek geçireceğini biliyordum.

"Gerçekten de hep konuşuyorsun ama hiç oynamıyorsun," diye fısıldadı. "Bahse girerim hayatında tek bir FIA kuralını bile çiğnememiştir."

Gözlerimi devirmiştım ama blöfümü görmüştü. Aklıma çiğnediğim bir kural gelmiyordu. *Çok iyiydim ve bununla gurur duyuyordum - çoğu zaman.*

Luca karşılık veremememden yararlanarak beni yavaş ve tutkulu bir öpücüğe çekti, ben de açgözlülükle karşılık verdim. Ellerinden biri dantelli siyah tangamın bel bandıyla oynamaya başlayana kadar yavaşça ellerinin vücudumda yukarı ve aşağı doğru ilerlemesine izin verdi. Bana baktı, sessizce parmaklarının hedefleriyle oynamasına izin vermemi istedi - akşam yemeğinden önce yemeğiyle oynayan bir kedi gibi. Yavaşça başımı salladım ve kendimi Luca'ya bıraktım. Parmakları bel kemerimin içine kaydılar ve onu en çok istediğim yeri yavaşça okşamaya başladı. Ne kadar ıslak olduğumu hisseder hissetmez, yavaşça bir parmağının ıslaklığıma girmesine izin verdi, sadece içime zar zor kayıyordu. Yüksek sesle inledim, kalçalarımı parmağının üzerinde daha da aşağı itmeye çalıştım, ama diğer kolu belimin etrafına sarıldı ve hareketlerimi durdurdu.

"Ah ah ah, o kadar da hızlı değil," diye sırttı. Yüksek sesle inledim, hayal kırıklığının bilinmesine izin verdim, ama Luca hayal kırıklığımı severek sırtıtmaya devam etti. Yine de, parmağının tamamını içime sokup içeri ve dışarı pompalamaya başladığında biraz rahatlamama izin verdi. Yavaş ve acı verici olsa bile, inanılmaz hissettiriyordu. Neyse ki inlemelerim bana ikinci bir parmak kazandırmıştı ve Luca onu biraz daha hızlı pompalamaya başladı. Yüzü artık benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Gözleri doğrudan benimkilere bakıyor, beni yattığım diğer tüm erkeklerden daha hassas bir şekilde parmaklarken her ifademi izliyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, beni parmaklarıyla boşaltan tek erkek Éliott'tı, ama henüz on sekiz yaşında çocuk sayılırdık, yani ikimizin de hiç deneyimi yoktu

gerçekten sevdiğimiz şeylerle. Ancak Luca söz konusu olduğunda, bu adamın tecrübeli olduğu ve parmaklarını tam olarak doğru noktada kıvrırken ne yaptığını tam olarak bildiği anlaşıyordu. Kendime yaklaştığımı hissedebiliyordum ve daha yüksek sesle inlemeye başladım.

"Oh, Luca... daha fazla... lütfen..." Onun için ne kadar çabuk dağıldığımdan biraz utanarak yalvarmaya başladım. Bana sırtıttı ve üçüncü bir parmağını içime sokarak dudaklarımdan o güne kadar duyduğum en müstehcen iniltinin dökülmesine neden oldu.

"Kahretsin, benim için çok iyi gidiyorsun," diye mırıldandı kulağıma. Kulağıma yaptığı yumuşak övgülerden mi, yoksa hızını artırmış olmasından mı emin değilim, ama şimdi sadece akıllara durgunluk veren bir orgazm olarak tanımlanabilecek bir şeye doğru hızla ilerliyordum. Zirveye ulaştığımda, adını haykırdım ve yoğun zevkimin içine hızla yuvarlandım, Luca beni tüm orgazmım boyunca becerirken omzuna tutundum.

Birdenbire her şey durdu.

Sanki bedenim cennet gibi bir rüyadan fırlamış gibi hissediyordum ve otel süitimizin oturma odasında Luca'nın kucağında olmak, İtalyan'dan inanılmaz bir orgazm yaşamak yerine Luca Rossi karşımda duruyor, kaşlarını kaldırıp sessiz bir soruyla bana bakıyordu - dudaklarında ukala bir sırıtış.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bunu rüyamda mı görmüştüm? O anda yüzümdeki panik ifadesini gizlemeyi başaramadığımı anladım.

"Her şey yolunda mı, Cara?" Luca alçak ve derin bir sesle sordu. Bu basit soru, *gerçekten* endişelenen birinden çok, avını tuzağa düşürmüş ve onunla oynamaya karar vermiş bir aslana benzeyen bir sestene geliyordu. Luca'nın sesi sanki piyangoyu kazanmış da benim utancım ve kafa karışıklığım onun ödülü olmuş gibiydi.

"Şey... evet... tabii ki, neden olmasın ki?" İstedğimden biraz daha telaşlı da olsa cevap verdim. "Kanepede uyuyakaldım, biraz yarış öncesi geleneği," diye beceriksizce yalan söyledim ona.

Bunu neden söyleyeyim ki? Kimin böyle bir geleneği var ki? Kendimi azarladım. Aptal.

"Elbette, seni uyandırdığım için özür dilerim. Sen sadece... birine sesleniyordun ve kâbus görüp görmediğinden emin olamadım." Luca gerçekten kâbus gördüğümü düşünseydi, son cümleyi şeytana bile pabucunu ters giydirecek kadar şeytani bir sırıtışla söylemezdi.

"Hayır." Sonundaki 'p' harfini patlatarak söyledim. "Sadece bu hafta sonu podyuma çıkmayı hayal ediyordum."

"O zaman neden adımı seslendiğin anlaşıyor," diye sırttı. "Podyumda en üst sırada yer aldığım için beni tebrik ettiğinizi varsayıyorum?"

Yirmi dört yıllık hayatımda yanaklarımın hiç bu kadar kızardığını hatırlamıyorum. İlk kez Luca'ya ne söyleyeceğimi kesinlikle bilmiyordum. Yüzüm kızardı ve avuçlarımın inanılmaz derecede terlediğini hissettim. Yakalanmışım. Luca'nın benim küçük yalanıma gerçekten inanmış olma ihtimali, son sıradaki takımın bu yıl inşaatçılar şampiyonasını kazanması kadar olası görünüyordu. Böyle bir şey olamazdı.

Yine de son sözü söylemezsem kendim olamazdım, bu yüzden elimden geldiğince büyük bir iştahla koltuktan kalktım ve Luca'nın gözlerinin içine bakarak cevap verdim: "Saçmalama Luca, sadece şampanyamı ve kupamı garaja taşımak için yardıma ihtiyacım olduğu için sana sesleniyordum. Sahte bile olsalar erkek arkadaşlar bunun için değil midir?" Arsızca söyledim.

O cevap veremedi doğruca odama yöneldim ve kapıyı gürültüyle kapattım. Makyajımı çıkarmayı unutun; yarın mecbur kalana kadar bu odadan çıkmayacaktım.

Sekizinci Bölüm

PIST KAVGALARI GECE GEÇ SAATLERE KADAR SÜRÜYOR

Gürcistan

Sabah olur olmaz odamdan çıkıp banyoya koştum, olabildiğince hızlı bir şekilde duş alıp üstümü değiştirdim ve sonra Luca'yı tekrar kanlı canlı -ya *da havlu içinde-* görmemek için aceleyle odama geri döndüm. Luca Rossi'yle ilgili bir seks rüyası görmüş olmam mı yoksa Luca Rossi'nin beni kendisiyle ilgili bir seks rüyası görürken yakalamış olması mı beni daha çok dehşete düşürüyordu, emin değildim.

İkincisi, kesinlikle ikincisiydi.

Tanrım, bu onun şişirilmiş egosuna hiç yardımcı olmayacak, diye düşündüm kendi kendime.

Bu sabah ya da günün herhangi bir saatinde Luca'nın yüzüne nasıl bakacaktım? Saati görmek için saatime baktım - sabah 8:00.

Harika, Luca'yla aşağıda buluşup arabama binmemize sadece bir saat kaldı.

Bugün aldatmacanın resmi başlangıcıydı. Luca ve ben piste birlikte, yeni aşık olmuş bir çift gibi el ele gelecektik. Onu bekleyen çok sayıda hayranı olduğu için Hermes her zamankinden daha erken gelmemizi istemişti, bu da benim de her gün erken saatlerde padokta sürükleneceğim anlamına geliyordu.

Üzerimi değiştirdikten sonra odamdan çıkıp Luca'nın odasına yöneldim ama onun kapısının da banyo kapısı gibi açık olduğunu fark ettim.

Oh, şükürler olsun, aşağıda kahvaltı ediyor olmalı, diye iç geçirdim kendi kendime, rahatlamıştım çünkü bu kahvaltıya gizlice inebileceğim anlamına geliyordu.

Luca'yı rahatsız ediyor. Güzel tasarımı bir Ted Baker omuz çantası olan Valkyrie çantamı aldım, o günkü eşyalarımınla doldurdum ve asansöre yöneldim.

Lütfen boş ol, lütfen boş ol, diye sessizce dua ettim beni dinleyen Tanrı'ya. Asansörün sesini duyduğumda, açık asansör kapılarına baktım ve bir şeyi fark ettim - geçmiş yaşamımda kesinlikle birine haksızlık etmişim.

Orada, önümde Luca Rossi'nin ailesi duruyordu. *Asansör, eğlenenin ölmek için gittiği yer mi?*

Annesi beni gördü ve babası içeri girmem için el sallarken elini asansör kapılarının üzerine koyarak kapanmalarını engelledi.

"Georgie Pie!" diye bağırdı annesi. Takma adımı bu kadar rahat kullanması beni biraz şaşırtmıştı ama şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaptım. "Seni görmek ne güzel. Bu Valkyrie kıyafeti içinde çok şık görünüyorsun. Seni ve Lily'yi nasıl giydireceklerini gerçekten iyi biliyorlar." Bu duruma ne kadar sinirlenmek istesem de Luca'nın annesinin gülümsemesi sıcak ve inanılmaz derecede davetkârdı.

"Günaydın," diye karşılık vererek asansöre atladım. Luca'nın babası sırtımı sıvazlarken bana sıcak bir gülümseme verdi.

"Oh iyi, Luca kahvaltıda bize katılıp katılmayacağından emin değildi. Dün gece kendini biraz kötü hissettiğini söyledi. Umarım daha iyi hissediyorsundur," dedi sempatik bir gülümsemeyle.

Doğrusu buna ne diyeceğimi bilemiyordum ve yanaklarımın kızarmaması için elimden geleni yapıyordum ama Luca'nın annesi başını eğip o muhteşem kahverengi gözleriyle bana bakarken biraz kırmızı bir renk aldıklarını biliyordum. Luca'nın ailesinin dün gece oğullarıyla ilgili bir seks rüyası gördüğümü bilmelerini *kesinlikle* istemiyordum.

"Um... evet, her şey yolunda, sadece sağlam bir gece uykusuna ihtiyacım vardı."

Rossi'lerle kahvaltıdan nasıl kurtulabilirim? Rossi'lerle kahvaltıdan nasıl kurtulabilirim? Tekrar tekrar sorguladım. Zekalarına hakaret etmeyecek kadar inandırıcı bir bahane bulmaya çalışarak çeşitli senaryolar üzerinde düşündüm. Ne yazık ki Luca'nın inanılmaz derecede sevimli anne ve babasına layık bir mazeret düşünemedim asansörün kapıları açıldı ve annesi kollarını benimkilere bağlayarak beni zarif bir şekilde asansörden dışarı sürükledi.

"Luca alt katta bizim için bir masa ayarlamış," diye bağırdı. Neşesi sinirlerimi bozmaya başlamıştı ama yine de başımla onayladım. İçeri girdiğimizde

Luca dört değil de üç kişilik bir masaya oturduğunda yüzündeki şaşkınlık ifadesini görebiliyordum.

"Luca, bak asansörde kime rastladık. Hostese fazladan bir sandalye çekmesini söyle," diye oğluna seslendi baba Luca. Bir an için Luca babasının isteğini reddedecekmiş gibi göründü, ancak birkaç dakika boyunca bana şaşkınlıkla baktıktan sonra, koşar adımlarla ev sahibinin standına gitti ve masaya dördüncü bir sandalye konulmasını istedi. Annesi beni bir sandalyeye oturttu ve çantamı alarak masanın altına yerleştirdi.

"Bu hafta sonu için çok heyecanlıyım," diye haykırdı. "İtalya'ya geri dönmek çok güzel. Flash, birkaç ay önce Monza pistinde gerçekleştirdiğimiz PR fotoğraf etkinliğinden beri bu hafta sonunu dört gözle bekliyordu."

Buna nasıl yanıt vereceğimden tam olarak emin değildim ama nereden geldiğini anlıyordum; Monako Grand Prix'si için ben de aynı derecede heyecanlıydım. Bir yarışçının kendi evindeki Grand Prix'si o yarışçı için gerçekten de sezonun taç mücevheriydi ve onu kazanmak? Bu her sürücünün hayalimdi, en yakın arkadaşlarının ve ailesinin önünde kendi evindeki yarışı kazanma hayalimdi.

Hostes yanımdaki dördüncü sandalyeyi çekti ve Luca garip bir şekilde oraya oturdu, belli ki soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışıyordu. Bu hafta sonu üzerinde çok fazla baskı vardı ve henüz sahte kız arkadaşıyla kahvaltı etmeye hazır olmadığı belliydi. Ona küçük bir gülümseme verdim, bir çeşit özür diledim.

Bana göz kırptığında hemen pişman oldum, fısıldarken dudaklarında boğucu bir gülümseme oluştu, "Umarım dün gece düzgünce dinlenebilmişsindir. Bu hafta sonu dikkatinin dağılmasını istemem." Gözlerindeki pırıltı açıldı - Luca Rossi bu işin peşini yakın zamanda bırakmayacaktı.

Kaşlarımı çattım, "Saçmalama; bu hafta sonu hiçbir şey seni yenmemi engelleyemez." Bunu ailesinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle söylediğimi sanıyordum ama belli ki hedefi ıskalamıştım çünkü babası kocaman bir kahkaha attı.

"Oh, Flash, bu hafta sonu gerçek bir rakibin var, görüyorum. Güzel! Heyecanlı bir yarış bekliyorum. Valkyrie F1 arabası inanılmaz bir hıza sahip ve kız arkadaşın arabasını nasıl kullanacağını çok iyi biliyor." Babasının Luca'nın kız arkadaşı olduğumdan bahsetmesi karşısında hafifçe kızardım. Günün sonuna kadar insanların bana sürekli kız arkadaşı diyeceğini biliyordum ama bunu ilk kez babasının ağzından duymak bende kelebekler ve korku karışımı tuhaf bir his yarattı.

Bugün farklı olacaktı; bunu biliyordum. Daha önce hiçbir piste birinin kız arkadaşı olarak gelmemiştim, sadece sürücü olarak gelmiştim ve padokta yürürken farklı hissetmemem gerekirken, sürücülerin kız arkadaşlarına odaklanan medya sirkini düşünmeden edemiyordum. Edward'ın kız arkadaşı Lauren sık sık bundan şikayet ederdi. Sürekli olarak ne giydikleri ve erkek arkadaşlarının yanında nasıl davrandıkları değerlendiriliyordu - medya ve halk tarafından sürekli olarak *'bu kız arkadaş, aslında hiçbirimizin tanımadığı bu sürücü için yeterince iyi mi'* değerlendirmesi yapılıyordu.

Hem şoför hem de şoförün kız arkadaşı olmanın getirdiği baskıları düşünürken açlığım depreşmeye başladı. Bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum ama içimde büyük bir endişe dalgası varken vücuduma yiyecek sokma düşüncesi kusma isteği uyandırıyor. Luca'nın tavır değişikliğini fark edip etmediğinden emin değilim ama aniden bacağımda bir el hissettim.

El bacağıma hafifçe sıktı ve Luca'nın fısıldadığını duydum, "Biraz daha kahvaltı etmelisin; bugün sıcak bir gün olacak ve tüm hayranlarımı selamlamak tahmin ettiğinden daha yorucu olacak." Bana küçük bir sırıtış attı, açıkça durumu hafifletmeye çalışıyordu, ki küçük bir parçam bunu takdir etti. *Kısa süreli* hayal kırıklığıma rağmen eli hızla kalçamdan çekildi ve Luca kahvaltısına geri döndü.

Ailesine belli etmemeye çalışarak ona ters ters baktım ama bir kaşık daha yulaf ezmesi aldım ve kâseyi bitirmek için elimden geleni yaptım. Luca haklıydı; Hermes padokundaki öğle yemeğimiz öğleden sonraya kadar planlanmamıştı, bu yüzden o zamana kadar bir sürü medyadan kurtulmam gerekiyordu. Sonunda sesimi bulana kadar dördümüz birkaç dakika daha sessizlik içinde oturduk.

"Hepinizin ona küçüklüğünden beri Flash dediğinizi biliyorum ama merak ediyorum, bu lakap nereden geliyor?"

"Ahh, güzel bir soru," diye düşündü babası, çatalını bırakmadan önce yumurtasından bir ısırık daha aldı. "Keşke uzun, sürükleyici bir hikâyesi olduğunu söyleyebilseydim ama aslında oldukça basit. Gördüğünüz gibi Luca çocukken go-kartıyla yarışmayı saplantı haline getirmişti ama annesi onun yarışması konusunda her zaman endişeliydi - kartlar bile tehlikeli olabiliyordu. Bu yüzden annesinin endişelerini gidermek için her yarıştan önce annesine *'Merak etme anne, hemen döneceğim'* derdi. Televizyonda duyduğu bir Amerikan sloganıydı bu ama aklından çıkmamıştı. Çok geçmeden ailenin benimsediği bir slogan haline geldi ve biz farkına bile varmadan yarışlarda ona Flash demeye başladık. O yarışlara katılmaya başlayınca hayranları da şimşek logosunu benimsedi.

Formula 1'e girdim ve oradan devam ettim." Luca babasının anlattıkları karşısında biraz utanmış görünüyordu ama hiçbir şey olmamış gibi yemeye devam etti, hafifçe kızarmış yanakları başka bir hikâye anlatsa da.

"Küçük Luca'nın ne kadar sevimli bir ana kuzusu olduğunu tahmin edebiliyorum." Luca'ya laf sokma girişimim karşısında hızlıca gülümsedim ama annesi ona çok sevgi dolu bir ifadeyle baktı, o da annesine gülümsedi; aralarındaki etkileşim bir an için kalbimi ısıttı.

Yani Luca "Playboy" Rossi aynı zamanda Luca "Momma's Boy" Rossi'ydi - ilginç.

Sabah 9 sularında Luca saatine dokunarak bana gitme vaktinin geldiğini işaret etti. Bizi öğle yemeğinde görmek için sabırsızlandıklarını söyleyen ailesiyle vedalaştık ve ardından güzel mavi Veyron'umun beni beklediği otelin önüne doğru yola koyulduk. Isabelle bizi bir Volkswagen Beetle'a bindirmek istemişti ama Hermes kesinlikle olmaz dedi. İkilemde kaldım çünkü Luca'nın bir Beetle'a bindiğimizi fark ettiğinde yüzünde belirecek ifade çok komik olurdu ama diğer yandan yeni Veyron'u kullanma fırsatını asla geri çevirmedi. Arabaya atladığımızda, Luca yavaşça yolcu koltuğuna kaydı, siyah Lamborghini'sinde olmadığımız için açıkça sinirlenmişti.

"Merak etme Luca, arabadan hastalık kapmazsın," diye kıkırdadım tereddütüne. Sırıttı ve gözlerini devirdi, bu sırada emniyet kemerini taktı.

"Bu hafta sonu çok göz önünde olacağımız için bazı soruları gözden geçirmemiz gerektiği söylendi," dedi Luca, sesi biraz tedirgindi. Tavrındaki değişiklik karşısında şok olmuştum. Luca her zaman çok ukala, çok *Bay Kendinden Emin biri olmuştur*, sesinin belirsizlikle titrediğini duymak tuhaftı.

"Tabii, ateş et."

"Formula 1 pilotu olmak istediğinizi ne zaman anladınız?" diye sordu.

"Ben beş yaşındayken babam bizi Monaco Grand Prix'sine götürdü.

Orası

Bugün hâlâ hayatımın en güzel hafta sonlarından biri. Dün gibi hatırlıyorum. Arabalar parlak ve güzeldi, hava inanılmaz derecede güneşliydi ve babam yarışın büyük bölümünde beni tuttu, farklı arabaları gösterdi ve bana yarış pistini anlattı. O anda bir yarış arabası sürücüsü olmak istediğimi, onu gururlandırmak istediğimi anladım." Sanki Luca söylediklerimi düşünüyormuş gibi havada rahat bir sessizlik vardı.

"Sanırım babam profesyonel bir sürücü olduğundan beri profesyonel bir sürücü olacağımı hep biliyordum," dedi omuzlarını silkerek. Tam olarak anlamamıştım.

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum ama her şey düşünüldüğünde mantıklı olduğunu sanıyordum. Babası F1 şampiyonu olmasaydı Luca'nın ne olacağını merak ediyordum ama sormamaya karar verdim. Luca cebinden bir kâğıt daha çıkardı ve soruyu okudu.

"En sevdiğin makarna hangisi?" O bunu söylerken, kendimi tutamadım ama bir homurtu çıkardım.

"Bunu gerçekten bilmemizi istiyorlar, değil mi?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak alay ettim. "Benimki spagetti, tam bir klasik. Henri inanılmaz bir bolonez spagetti yapar. Ne zaman onun evinde ailece akşam yemeği yesek, bize en lezzetli Teksas tostunu yapar, Amerika'daki ailemizi ziyaret ettiğimizde öğrendiği bir tarif."

"Henri aşçı mı? Bunu tahmin edemezdim," diye homurdandı Luca, açıklamam karşısında biraz şaşırılmıştı. "Makarnayı severim; sosu ne olursa olsun basit, klasik ve yapımı kolaydır."

Ne kadar pratik biri, diye düşündüm kendi kendime. Luca bana peynirli makarna seven biri gibi gelmemişti ama şimdi tek hayal edebildiğim, Luca'nın beş yaşında bir çocuk gibi peynirli makarnayı suratına tıktırmasıydı - tabii ki üzerine jalapeños ekleyerek. Bu görüntü karşısında küçük bir kahkaha attım.

"Makarnam komik mi?" diye alay etti, belli ki biraz alınmıştı.

"Hayır, hayır, eminim yetişkin erkekler her zaman peynirli makarna yiyordur," diye takıldım. Gözlerini devirdi ve bir şey söyleyecek oldu ama padoka vardığımızda çenesini kapalı tutmaya karar verdi. Otoparka girdiğimizde, her yerde bir sürücünün gelmesini bekleyen hayranları görebiliyordum.

"İşte başlıyoruz," diye kendi kendine fısıldadığını duydum Luca'nın; sesi neredeyse duyulmuyordu ve durumun ağırlığını gözlerinde görebiliyordum. Hayranları ona tapıyordu ve bu baskı tarif edilmesi zor bir canavardı.

Derin bir nefes aldım, toplayabildiğim en büyük gülümsemeyi takındım ve arabadan çıktım. Arabaların ve barikatların etrafında oluşmaya başlayan kalabalığa baktım.

İtalya gerçekten de kalabalığı ortaya çıkarıyor, diye düşündüm kendi kendime, bir kez daha uçsuz bucaksız hayran denizine bakan Luca'ya bir bakış attım. Birkaç dakika sonra Luca yolcu tarafındaki kapımdan dışarı çıktı ve el sallayarak kalabalığı çılgına çevirdi. Birdenbire her yönden çığlıklar ve tezahüratlar yükselmeye başladı, Luca'ya tezahürat yapıyor, imza ve fotoğraf isteniyordu. Luca bagaja doğru yürüdü ve benim çantamla kendi çantasını çıkarıp dikkatle bana uzattı. Kayışı omuzlarıma geçirdim ve yüzümde küçük bir gülümsemeyle ona baktım.

Luca bunun ne anlama geldiğini biliyordu - insanlara istediklerini vermenin zamanı gelmişti. Ellerimize baktı ve benimkileri tutarak parmaklarımızı birbirine kenetledi. Tekrar gözlerimin içine baktı ve o kocaman Cheshire kedisi sırtışıyla gülümsedi.

"Aşağı yürümeye hazır mısın?" diye sordu. Başımı salladım ve Luca'nın bizi padok kapılarına doğru götürmesine izin verdim, ikimiz de ürünleri imzaladık ve olabildiğince çok hayranla selfie çektik.

"Georgia! Georgia! Georgia! Sen ve Luca çıkıyor musunuz?" Sese doğru baktığımda genç bir kızın elinde Valkyrie şapkasıyla bana gülümsediğini gördüm. Ben cevap veremedim Luca eğildi ve ona kocaman bir gülümseme verdi.

"Griddeki en iyi yarışçıyı kaptım, sence de öyle değil mi?" diyerek küçük kıza sırtıttı ve kız kıkırdarak ikimizle birlikte bir selfie çekti istedi, biz de memnuniyetle bunu yerine getirdik.

Yarış pilotu olmanın en iyi ikinci yanı genç kadın hayranlarımla etkileşim kurmaktır. Onlarla konuştuğumda gözlerinin parladığını görmek bana bunu neden yaptığımı hatırlattı. Bu sporda değişimin olması gerekiyordu ve Lily ile buna öncülük ettiğim için kendimle gurur duyuyordum. *Kadınlar artık grid kızları değildi - biz sürücüler, mühendisler ve Takım Müdürleriydik.*

Luca ve ben taraftar barikatını aşarak padok yürüyüş yolunun güvenlik girişine doğru el ele ilerledik. Luca ve ben geçerken, Wilmington F1 Takımı pilotu Edward, parlak yeşil renkli gülünç kapüşonuyla, yeni oyuncağını görmüş bir golden retriever gibi koşarak yanımıza geldi.

"Vay, vay, vay, bunlar F1'in en ateşli yeni çifti değil mi!" Edward bize seslendi, kaşlarını ikimize doğru oynatırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Bunun için neden Henri'nin övgü aldığını bilmiyorum. Bu onurun bana ait olması gerektiğini düşünüyorum," dedi gururla. Luca onun karnını dürterek fazla gürültü yapmamasını hatırlattı. Edward Davis'in bunu bizim için berbat etmesine ihtiyacımız yoktu. Ben zaten bu konuda iyi bir iş çıkarıyordum.

"Neden bu kadar erken geldin? Takım müdürü tasmanı kısa tutmaya mı çalışıyor?" Alay ettim.

"Bu sabah molalar hakkında ekstra bilgi alıyordum, erken gelip Luca Rossi çılgınlığının nasıl geliştiğini görebileceğimi düşündüm." Luca bununla alay ederek Edward'ın kafasına vurdu.

"Bu sabah üçümüzün de aynı basın toplantısında olacağını duydum; bunun nasıl olabileceğini merak ediyorum," diye sırtıttı Edward. "Üçümüzün de

FIA, özellikle yarış öncesi medya yayınlarını daha fazla kişinin izleyeceği anlamına geliyorsa, ortalığı karıştırmaya çalışmasıyla biliniyordu.

"FIA'da asla sıkıcı bir an olmaz," diye homurdandım. "Seninle sohbet etmek ne kadar güzel olsa da, Luca ve benim ilgilenmemiz gereken medya görevlerimiz var," diyerek Luca'yı yanımdan uzaklaştırdım.

"Basın toplantısında görüşürüz," diye bağırdı Luca kalın İtalyan aksanıyla. Edward bize el salladı, Luca'yı Valkyrie padok girişine doğru çekmemi izlerken kıkırdıyordu. Köşeyi dönüp garaja girdiğimizde, hem hayal kırıklığı hem de bu ilk maskaralığın şimdilik sona ermesinden duyduğum memnuniyetin bir göstergesi olarak elini bıraktım.

"Seni 11'de alırım!" Şoför odama doğru oflaya puflaya ilerlerken Luca bana bağırdı.

Sonraki doksan dakikayı ekip tarafından hafta sonu için çeşitli faaliyetler hakkında bilgilendirilerek geçirdim. Basın toplantısından sonra garaja geri dönecek, daha fazla strateji bilgisi alacak ve ardından Hermes misafirperverlik merkezinde Henri ve Luca ile öğle yemeği yiyecektim - kardeşimin bu tomurcuklanan ilişki için ne kadar heyecanlı olduğunu göstermek için başka bir tanıtım gösterisi. Tabii ki bu Henri'nin fikriydi ve bu benim için gerçekten sinir bozucuydu. Tüm bu zamanı Luca'yla bir odada geçirmek zorunda olduğumu biliyordu; şimdi ona öğle yemeği molamı da vermek zorundaydım. Henri bu durumu sadece beni daha fazla görebilmek için kullanmaya çalıştığını söyledi ki bu o zamanlar kulağa hoş geliyordu ama bir o kadar da sinir bozucuydu.

Saat on bir olmuştu ve Luca söz verdiği gibi Valkyrie garajının dışında beni bekliyordu. Basın toplantısı 11:15'te başlayacaktı ve Lizzie ile Matteo, aşık bir çift gibi el ele, birleşik bir cephe olarak zamanında gelmemizi istiyorlardı. Basın toplantısına doğru hızla ilerlerken Lizzie Luca'nın yanında yürüyor, sanki yıllardır en iyi arkadaşlarmış gibi onunla mutlu bir şekilde sohbet ediyordu. Luca Lizzie'nin sürekli konuşmasından rahatsız olduysa da bunu belli etmedi, onun yerine Lizzie'ye daha önce hiç duymadığım kadar dolu cümlelerle karşılık verdi.

Basın toplantısı odasına girdiğimde Edward'ın yanı sıra Éliott da oturuyordu ve Luca ile benim odaya girdiğimizi görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Stratejik olarak en soldaki iki koltuğa oturmuşlardı, Rennen F1 Takımı için yarışan bir başka İngiliz pilot Oscar Parker ise en sağdaki koltuğa oturmuş, ortadaki iki koltuğu Luca ve bana bırakmıştı. Doğruca Edward'a baktım, ona ölüm bakışları fırlattım ama o beni fark etmemiş gibi davranarak Éliott ile sohbet etmeye devam etti.

Görünüşe göre Edward da bundan biraz fazla zevk alanlar listesine katıldı.

Orta koltuğa oturmaya gittiğimde, F1 TV'nin baş sunucusu Michael Clifton yüzünde kocaman bir sırıtışla yanıma geldi ve "Luca ile aranızın düzelmesine sevindim" diye fısıldadı. Ben de ona gülümseyerek, sıkılmış dişlerimi saklamak için elimden geleni yaparken bana hafifçe göz kırptı.

Harika, demek Michael asansörde mırıldandığımı duymuştu. Başımı salladım ve ona küçük bir gülümseme verdim, ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum ama az önceki gaftan kurtulduğum için biraz rahatlamış hissediyordum.

Edward ve Luca'nın arasına güzelce sıkıştırılmış orta koltuğa oturdum ve basın toplantısının başlamasını bekledim. Lizzie arkadaydı ve ellerini yüzüme doğru sallayarak gülümsemem gerektiğini işaret ediyordu. Padoktan ayrılmadan önce Isabelle bana "*Mutlu ilişkiler yaşayan insanlar gülümser Georgia*" diye hatırlatmıştı, ben de onu terslemiştim - takım müdürüm - muhtemelen kariyerim için pek de parlak bir hareket değildi.

Michael basın toplantısını düzene soktu ve tüm sürücülerini gerçekten etkileyen bir konu olan porpoising hakkında konuşmaya başladı. Oscar'ın elbette bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı, ancak bir Rennen F1 aracı kullanıyor olsaydım muhtemelen ben de söylerdim. Konuşmalar akmaya devam etti ve sunucu sonunda beni durdurdu.

"Georgia, bu hafta kendini daha iyi hissettiğini duyduk. İşler nasıl gidiyor?"

"Güzel," dedim yavaşça, gözlerimi Lizzie'ye dikip güvence istedim. Başını sallayarak devam etmemi işaret etti. "%100 iyileştirdim ve yarın arabaya binmek için sabırsızlanıyorum. Yarışa gerçekten ilginç bir şeyler katacağımı düşündüğüm bazı yeni geliştirmelerimiz var."

"Bu sefer yeterince su içtiğinden emin olacak mısın?" diye şaka yaptım yorumcu, belli ki son yarışta yaptığım harcamalarla dalga geçmeye çalışıyordu. Sadece kaşlarımı çatıttım.

Bugünlerde gazetecilik dediğimiz şey bu muydu? Luca'nın bir şey söylemek üzere olduğunu hissedebiliyordum ama elimi uzatarak bunun bende olduğunu işaret ettim.

"Şimdi, Jeremy, Valkyrie ırkının sırlarını veremeyeceğimi biliyorsun," dedim şakacı bir şekilde, gözlerimi biraz kırıştırarak gazeteciye baktım, o da belli ki benden bir tepki almayı bekleyerek garip bir şekilde kıkırdadı. Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. *Güzel.*

Göz ucuyla Luca'nın gözlerini gazeteciye diktiğini ve dudaklarında küçük bir gülümseme oluştuğunu görebiliyordum. Ne olduğundan emin değilim ama Luca'nın orada olması bana medyayla iletişim kurmak için ihtiyacım olan cesareti ve güveni vermişti. Luca'nın benim adıma araya girmek üzere olduğunu görmek, gazetecilerle iletişim kurmak için ihtiyacım olan itici güç olabilirdi. Suratımı asmak ya da bağırıp çağırmak yerine, beni rahat bırakmaları gerektiğine dair küçük bir imada bulunarak, aslında söylemeden onlara karşılık vermeye cesaret ettim.

Belki Isabelle haklıydı; Luca Rossi'nin bana nasıl medya yapılacağını öğretmesi iyi bir şey olabilirdi.

Basın toplantısından sonra, Lizzie arkamdan gelirken Valkyrie padokuna doğru yürüdüm. Hermes'teki öğle yemeği bittiğinde, akşama kadar Luca'dan kurtulmuş olacaktım. Luca'nın bu gece büyük F1 podcast'lerinden birinde bir işi vardı. Luca ile canlı bir akşam programı yapıyorlardı, kendi yarışlarında tüm yarışçılarla yapmaya çalıştıkları bir şey, hayranların davet edildiği ve önceden soru gönderdikleri bir tür ev yarışı canlı serisi. Önümüzdeki hafta Monako'da benimle ve Henri'yle bir tane organize etmişlerdi.

Dört gözle beklenecek başka bir şey, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Hermes F1'den hiç kimse bugünden önce Lizzie'ye haber vermeyi düşünmemiştii ve Luca'nın podcast oturumuna gitmek istemesem de Lizzie haklıydı: Luca'nın canlı podcast'ine gitmem gerekiyordu. Neyse ki, VIP'lerle inanılmaz derecede erken bir sponsorluk toplantım olduğu bahanesiyle after party'den izin almıştım. Isabelle'in, gecemin bir grup hayranın arasında geçeceğini ve etrafımdaki herkes Luca'ya yaltaklanırken benim Luca'ya yaltaklanıyormuş *gibi yapacağımı* söyledikten sonra bana hediye ettiği küçük bir "özür dilerim".

En azından Henri ve Éliott gitmeyi teklif etmişlerdi, yani her şey kaybolmamıştı.

Luca podcast'e hazırlanmak için erken gelmişti, bu yüzden Henri, Éliott ve ben şampanya ikram edilen VIP odasına yönlendirildik, ben de bundan kesinlikle faydalanmaya karar verdim. Eğer bir saat boyunca Luca'nın Hermes hakkında anlattıklarını dinleyeceksem, bunun için çakırkeyif de olabilirdim.

Program sunucuları yeterince nazikti. Luca ve beni aşırı analiz ettiklerini, davranışlarımızdaki tutarsızlıkları tespit etmeye çalıştıklarını düşündüm. Neyse ki

Luca'ya gelince, medyanın gönlünü kazanmakta ustaydı ve birkaç garip konuşmadan sonra işler biraz daha normalleşmeye başladı. Gösteri başlamadan yaklaşık beş dakika önce koordinatör üçümüzü ön taraftaki koltuklarımıza yerleştirdi. İçeri girdiğimizde kalabalık tezahürat yaptı ve üçümüz yol boyunca birkaç selfie çektik.

Sunucular Luca hakkında güzel bir biyografi, karting geçmişi ve Formula 1'e girişi ile başladılar. Babasından, İtalyan bir sürücü olarak büyümesinden ve AC Milan'a olan sonsuz sevgisinden bahsettiler. Yaklaşık kırk beşinci dakikada biraz rahatlamaya başladım; belki de podcast sunucuları ilişkimizden bahsetmeyi planlamıyorlardı. Bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyordum çünkü podcast sunucusu sanki sıradaymışız gibi boğazını temizleyerek konuyu değiştirmek üzere olduğumuzu belirtti.

"Luca, dedikodulara göre F1'in en gözde bekârı artık bekâr değilmiş," dedi podcast sunucusu sinsice, Luca'ya kaşlarını oynatarak ve seyircileri güldürerek. Biraz yüzümü buruşturdum ama Henri yan tarafımı dürterek halka açık bir yerde olduğumuzu hatırlattı.

Luca sahneden bana göz kırparak, "Ooh, bu söylentiye sen de duymuşsun," dedi. Arkamdaki birkaç kızın ne kadar şanslı olduğuma dair fısıldaşmalarını duyabiliyordum.

"Yani, beni suçlayabilir misiniz? Bu kadar muhteşem bir gülümseme ve bu kadar büyük bir yetenekle Georgia'nın özel biri olduğunu görmek oldukça kolaydı." Seyirciler Luca'nın bu yorumuna 'ooh'ladı ve hayran kaldı, sahnedeki İtalyan'dan tamamen etkilenmişlerdi. Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım ve bana doğrultulmuş kameralar olmamasını umdum.

Saçmalık, diye düşündüm kendi kendime.

"Eminim kardeşinin onayını almak kolay olmamıştır, her ne kadar takım arkadaşın olsa da?" Sunucu, seyirciler arasında Luca'ya sinsice sırttan Henri'yi işaret ederek şaka yaptı.

Oh, Henri, diye düşündüm kendi kendime, Hermes'in altın çocuğu rolünü oynamaya her zaman hazır.

"Aslında başladığı günden beri onun en büyük hayranıyım. Sezon öncesi Henri'ye ipuçları vermek için elimden geleni yaptım, ancak Imola'ya geldiğimde, sonunda ona bir şans vermesini söylemek - daha doğrusu ona *yalvarmak* - zorunda kaldım. Henri tabii ki bana her zamanki gibi kız kardeşini incitirsem arabasını benim arabamın arkasına çarpacağını söyledi. Ona endişelenmemesini söyledim; eminim kız kardeşi ondan önce davranacaktır... Ne de olsa o daha hızlı bir Dubois sürücüsü." Luca kıkırdadı

ve Henri seyircileri eğlendirmek için onu el sallayarak uğurladı.

Bunu daha önce çalışmışlar mı? Kendi kendime düşündüm. Hermes F1 kıyafetlerini giymiş Francesco'nun, elindeki yarış stratejileriyle dolu panoyu görmezden gelip, Luca ve Henri'yi bu medya alışverişleri sırasında ne söylemeleri gerektiği konusunda eğittiğini hayal edebiliyordum.

"İtiraf etmeliyim ki, bugün sizi el ele padokta yürürken gördüğümüzde hepimiz şok olduk. Kabalık etmek istemem ama Georgia gibi hoş bir bayanı çekebileceğinizi düşünmemiştik," diyerek güldü.

Sunucuya bir şey fırlatmak istedim. Neden aslında söylemek istediği şeyi söylemedi? *Georgia Dubois gösterişli, çekici playboy Luca Rossi'yi tavlamayı nasıl başardı? F1'in gönül avcısını evcilleştirmeyi nasıl başardı? Luca Rossi neden Küçük Bayan Sassy Dubois ile anlaşmıştı?*

Keşke gerçeği bilseydi.

"Ne yani, onun benim ligimin dışında olduğunu mu söylüyorsun?" Luca'nın karşılık vermesi seyircilerin kahkahalara boğulmasına neden oldu. "Biliyor musun, ben de en az senin kadar şaşırdım. Dünyanın geri kalanı Georgie'yi sessiz, sıkıcı, gözü sadece kazanmaktan başka bir şey görmeyen bir yarış pilotu olarak görüyor. Ama benim tanıdığım Georgie için durum bundan daha farklı olamazdı." Luca'nın bununla nereye varacağını düşünmeye dayanamayarak gözlerini kapattım.

"Öyle mi?" Sunulan kişi Luca'ya devam etmesini işaret ederek sordu.

"Sanırım beni gerçekten kazanan şey, her zaman hazırda esprili bir söz bulundurma yeteneği... ve şakaları. Georgie kadar kıvrak zekalı biriyle hiç tanışmamıştım. Ya Edward'a yaptığı şakalar? Efsanelere konu olur. Silverstone'dan önce onu konuk ettiğinizde bunları ona sormalısınız. Kesinlikle çok komik.

Georgie'ye gelince, Monako'da ona neden benimle çıktığını sormanız gerekecek çünkü kesinlikle hiçbir fikrim yok; kör olmalı!" Luca, son sözünü şakacı bir şekilde yuhalayan seyircilere omuz silkti.

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum ve yüzümü bir kızarıklık kaplıyordu. Sanırım Luca'nın Edward'a yaptığım şakaları bilmesine şaşırmamalıydım; Wilmington'da yıllarca Edward'ın takım arkadaşıydı ve Edward'a harika şakalar yapmıştım, bu yüzden Wilmington F1 garajında 'yarı zorunlu' yasağım vardı.

"Georgie Dubois bir şakacı mı? İşte bu kesinlikle bir sonraki yarışta tartışmamız gereken bir konu, Henri," dedi ve elini sallayarak

parmağını kardeşime doğru uzattı.

Henri sadece güldü ve başını sallayarak yayıncıya "Anlatacak hikâyelerim var!" diye bağırdı. Henri'nin omzuna bir tokat attım ve Éliott'u çok eğlendirecek şekilde ona pis bir bakış attım.

"Şimdi Miami hakkında konuşalım. Georgia P3 noktasına geldiğinde, sanki kendini iyi hissetmediğini zaten biliyor gibiydiniz. Taraftarlar takımların araçların içine sohbet etmeniz için bir telsiz koyduğunu iddia etti - bunda doğruluk payı var mı?"

Şimdi gerçekten gözlerimi devirmek istiyordum. Sanki Valkyrie erkek arkadaşım ile sohbet edebilmem için fazladan kilo almama izin verecekti. Bu takımın kimler tarafından yönetildiğini sanıyordu, ortaokul kızları mı? Éliott'un yanımda hafifçe kıkırdadığını duydum, F1 podcaster'ının gülünçlüğünden hoşlandığı belliydi. Neredeyse hiç suyumuz yoktu; mühendisler 'ilişki telsizleri' eklemeyecekti.

Luca bu soru karşısında kıkırdamak için elinden geleni yaptı. İlk başta, soruyu yanıtlamaktaki tereddütünün saçma hayran teorisi karşısında şaşırmış olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm ama verdiği yanıt daha da şaşırtıcıydı.

"Hayır, hayır, inanın bana, yarış boyunca kendi kendime gevezelik ettiğimi kimsenin duymasına ihtiyacım yok; sanırım bana kesin deli derler," diye güldü, yüzü yavaş yavaş ciddileşmeye başladı. "Georgie, podyuma çıktığı her yarıştan sonra arabadan sevimli bir atlayış yapar; iki elini barlara koyar ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arabadan atlar. Her iki kolu da havaya kalkıyor ve bu aptalca 'cam yıkama' dansını yapıyor. Gerçekten çok sevimli. Arabadan hemen inmediğinde bir şeylerin ters gittiğini anladım. Dubois ikizleri hakkında bildiğim bir şey varsa o da birbirlerini ilk tebrik edenlerin onlar olduğudur. Kimin kazandığı önemli değil."

Etrafımdaki seyirciler "oh" çekmeye ve hayranlık duymaya başladığında, Luca'nın itirafı karşısında tamamen donup kaldığımı hissettim. Gerçekten de benim bu özelliğimi fark etmiş miydi? Henri'nin yanımda sertleştiğini, Luca'nın sözlerini düşünürken sırtının dikleştiğini ve muhtemelen Miami yarışında bunu fark etmediği için kendinden nefret ettiğini hissedebiliyordum. Henri hâlâ Luca'nın beni kurtarmaya ilk gelen kişi olduğu gerçeğini kabullenememişti. Bağımsız olsam da olmasam da Henri beni her zaman koruyacaktı. Éliott bile ne diyeceğini bilemez bir halde elleriyle oynuyordu.

"Peki, sebebin bu olduğunu biliyor muydun?" Éliott kulağıma fısıldadı. Başımı hafifçe salladım ve Isabelle'in bana takmamı söylediği gülümsemeyi yüzümde tutmaya çalıştım.

Doğrusu, o anda kafamın inanılmaz derecede karıştığını hissediyordum. *Luca ne zaman bunu fark edecek kadar önemsemeye başlamıştı? Luca benim hakkımda başka neleri fark etmişti? Cevaplanmasını istediğim asıl soru buydu ama bunun için sabırla beklemem gerekeceğini biliyordum.*

"Tam bir centilmen Luca," diye övünerek sırtını sıvazladı. "Georgia'nın iyi olmasına sevindik ve ikinizi yarış pistinde mücadele ederken görmeyi kesinlikle dört gözle bekliyoruz. Bu geceki son sorumuz ve sonra sizi serbest bırakacağız. Pistteki kavgalarınızın ilişkinizi etkileyeceğini düşünüyor musunuz? Bu yıl ikiniz de şampiyonluk adayısınız. Pistteki herhangi bir husumet pist dışı dramaya yansıdı mı?" Henri yanıma dirsek atarken alayımı gizlemek için elimden geleni yaptım.

"Hiç de değil, ikimiz de pistte azılı rakipleriz, bu doğru, ama gerçek şu ki, Georgie ile geçirdiğim her an beni daha iyi bir yarış arabası sürücüsü yapıyor, hatta daha iyi bir insan yapıyor," dedi yumuşak bir sesle. Luca şimdi doğrudan bana bakıyordu, güzel kahverengi gözleri ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissettiriyordu. Luca'nın bunu iğneleyici ya da esprili bir şeyle bitirmesi için sessizce meydan okuyarak ona bakarken donup kaldığımı hissettim. Bu kelebekleri uzaklaştıracak herhangi bir şey - Luca Rossi'nin neden düşmanım olduğunu kendime hatırlatacak herhangi bir şey.

"Örneğin, pistteki mücadelelerimiz beni defansif sürüş konusunda daha iyi hale getiriyor. Akşam yemeklerimizi bir otomobilin mühendislik yapısı hakkında sohbet ederek geçirdiğimizde, bir Formula 1 otomobilini nasıl daha iyi yönetebileceğime dair yeni bir şeyler öğreniyorum. Ve bir akşamı sarılıp onun en sevdiği film olan Kefaret'i izleyerek geçirdiğimizde, yarış hafta sonlarına da yansıyan inanılmaz bir huzur buluyorum."

Luca sanki son yorumunun ne olacağını düşünüyormuş gibi kısa bir an durakladı. Yavaşça dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve ekledi: "Ayrıca, pistte ne kadar çok kavga edersek, pist dışında o kadar çok barışırsınız."

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum ve ellerimi yüzüme götürerek kızarıklığımı mümkün olduğunca gizlemeye çalıştım. Spiker masasından kalkıp Luca'nın elini sıkarken, Luca'nın son esprisine hâlâ kahkahalarla gülen seyircilerin çoğu Luca'yı ayakta alkışlamak için yerlerinden fırladı.

Çok kızmıştım. Luca'nın tam da umduğum gibi iğneleyici ve esprili bir şeyle bitirmesine rağmen, birkaç gün önce hissettiğim kelebeklerin

dakikalar önce gitmemişti; hatta daha da güçlenmişlerdi.

Kadın düşkünü, benmerkezci Luca'yı küçümsemek kolaydı, ama bu Luca?
Bu düşündüğümünden daha zor olacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

GEORGIA DUBOIS'I ASLA KÜÇÜMSEME

Gürcistan

Dün geceki podcast etkinliğinden sonra Éliott ve Henri gece içkisi içmek için odama uğramışlardı. Fransız'dan, çoğunu görmezden gelmeye çalıştığım, hatırı sayılır miktarda sataşma gelmişti. Yine de, bu sabah taze bir kafayla uyandığımda bile, Éliott'un görmezden gelemediğim bir yorumu vardı: "*Ya Luca griddeki en iyi aktör ya da birinin sana aşık olduğunu söyleyebilirim.*"

Éliott'un bunu şaka yollu söylediğini biliyordum ama bu yorum üzerime yapışıp kalmıştı. *Luca neden bu kadar çok güzel şey söylemişti?* İlişkimizde henüz yeniydik; birkaç imada bulunup geçiştirebilirdi. Bunun yerine İtalyan şoför iki katına çıktı ve bölümün sonunu ilişkimize ayırdı.

Telefonumu şarjdan aldım ve Instagram'ı açtım, aklımı bu sabah düşüncelerimi tüketmeye başlayan adamdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Sosyal medyanın ilişkimden bir kaçış olacağını neden düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Instagram'ı açar açmaz arama sayfam Luca ve benim fotoğraflarımla doldu - podcast hakkında yorumlarla dolu F1 sayfası üstüne F1 sayfası.

"Ne zamandan beri tüm dünya podcast dinlemeye başladı?" Kendi kendime homurdandım.

El ele tutuştüğümüz bir fotoğrafa rastladığımda gözlerimi devirmekten kendimi alamadım - daha doğrusu el ele tutuştüğümüz yüzlerce fotoğrafa. Sanırım Lizzie haklıydı; medya ve hayranlar bunu yiyip bitirecekti.

En kötü şey değil, diye düşündüm kendi kendime. Bunu satmak istiyorduk ve hayranlarımız sattığımız şeyi satın alıyordu. Belirli bir gönderide durdum; dün geceki podcast ile ilgiliydi.

Instagram yorumlarını incelediğimde, hayranlarımın Luca'nın benimle ilgili yorumlarını anlayışla karşılaması beni çok şaşırttı. Dün geceki konuşmadan sonra bana yönelik nefretin artacağından endişe ediyordum; kıskanç hayranlar her zaman bir sorundu, ancak sürpriz bir şekilde yorumlar şöyleydi

Luca'nın benim için ne kadar iyi olduğuna ve beni nasıl daha sevimli bir insan haline getirdiğine odaklandım.

İşte bütün mesele bu, diye düşündüm kendi kendime, çok fazla alınmamaya çalışarak. Bir parçam bu numaranın işe yaramasından memnundu; ne kadar çabuk işe yararsa, ondan o kadar çabuk kurtulabilirdim. Oturma odasından gelen bazı sesler duydum ve çalar saatime baktım. Tam 7:00. Luca ve ben sabah 9'dan önce ayrılmayı planlamadığımız için hâlâ bir saat daha uyuyabilirdim.

Luca neden ayakta ve uyanık? Dün gece geldiğini duymamıştım, bu yüzden oldukça geç döndüğünü düşündüm.

Yataktan fırladım ve odamın kapısına yöneldim, dünyanın en kötü sabah insanının neden uyanık olduğunu görmek için inanılmaz derecede meraklıydım. Kapıyı hafifçe açtığımda Luca Rossi'nin koltukta oturmuş, başını ellerinin arasına almış, kendi kendine sessizce mırıldandığını gördüm. İleri geri sallanıyordu, yüzünde görebildiğim kadarıyla stresli bir ifade vardı. Kapıyı hafifçe kapattım, ne yapacağımdan tam olarak emin değildim. Bu özel bir an gibi görünüyordu ve Luca beni ne kadar kızdırsa da, onun özel anını işgal etmenin doğru olmadığını hissediyordum.

Yaklaşık bir dakika sonra banyo kapısının kapandığını duydum. Bunu bir kuyruk olarak kabul ettim ve parmak uçlarımla oturma odasına çıkıp küçük mutfığa doğru ilerledim. Su ısıtıcıma su doldurdum ve kahve çekirdeklerini öğütmeye başladım. Bu haftanın kahve çekirdekleri Denver, Colorado'daki küçük bir kavurma makinesinden geliyordu ve kısa süre önce dağlardaki bazı arkadaşlarını ziyaret eden Oliver Williams'ın hediyesiydi. Kahve çekirdeklerinin üzerine su dökerken Luca'nın gömleği elinde banyodan çıktığını gördüm. Luca'nın sırf beni kızdırmak için mi gömleksiz dolaştığını düşünmeden edemedim.

Buranın halka açık bir oturma odası olduğu ve kıyafetlerin gerekli olduğu konusunda kaba bir yorum yapmak için ağzımı açtım, ancak yüzü döndüğünde gözlerinin kırmızı ve şiş olduğunu, hafifçe çöktüğünü görebiliyordum. İtalyan'dan alışık olduğum parlak ve kararlı gözlere sahip değildi. Luca'yı ağlarken gördüğüm bir zamanı hatırlamıyordum, geçen yılki ilk galibiyetinden sonra bile. Luca bana başıyla onay verip yatak odasına doğru dönerken hemen çenemi kapattım.

Beni ona seslenmeye iten şeyin ne olduğundan emin değilim; belki de yüzündeki ifadeyi sayamayacağım kadar çok kez tecrübe ettiğim içindir. Yarış camiasında endişe doğal bir şeydi.

Bu yarışın onun için ne anlama geldiğini, üzerindeki baskıyı. Monza'da daha önce hiç kazanmamıştı; son yıllarda sürekli DNF üstüne DNF yaparak burada bir yarışı bile zar zor bitirmişti. Şimdi ise birinci sınıf bir arabası ve kazanmak için gerçek bir fırsatı vardı.

"Kahve ister misin? Burada iki kişiye yetecek kadar var," diye seslendim ona. Gerçek şu ki, kahve içme şeklime bakılırsa, ancak bir kişiye yetecek kadar vardı, ama bu jestin muhtemelen kahve bağımlılığımın daha önemli olduğunu düşündüm.

Luca'nın teklifimi düşündüğünü görebiliyordum, gözleri mutfaktan ayak parmaklarına doğru bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Beni çok şaşırtacak şekilde başını salladı ve kanepeye oturdu - hâlâ gömleksizdi. Ona bakmamaya çalıştım; belli ki kendini iyi hissetmiyordu ve benim onu süzmeme kesinlikle ihtiyacı yoktu. Gerçi içimden bir ses bunun onu daha iyi hissettireceğini söylüyordu.

Kahve hazır olur olmaz ona bir fincan uzattım ve yanına oturdum, sessizliğin odanın içinde süzülmesine izin verdim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve belki de hiçbir şey söylememe gerek olmadığını düşündüm. Bazen birinin yanınızda olması bile yeterliydi.

Birkaç dakika daha sessizlik içinde kahvelerimizi yudumladıktan sonra Luca nihayet konuştu. "Kahveni sade içmene şaşırdım."

"Kahveme krema ve şeker koyarak asla bir kahve kavurucusuna hakaret etmem," diye soluk soluğa kaldım, kırılmış gibi görünüyordum, ancak her yerdeki kahve adına biraz kırılmıştım.

"Çok gizemli bir kadın," diye kıkırdadı Luca.

Birkaç dakika daha geçmesine izin verdim ve sonra cesaretimi toplayarak odadaki fili sordum. "Bugün kendini iyi hissediyor musun?"

Luca güzel kahverengi gözlerini benimkilerden ayırarak derin bir nefes verdi. Sanki sormamı istiyordu - sanki benden izin almadan kendine sakladığı şeyi gönüllü olarak açıklamaktan korkuyordu.

"Aklımda bir sürü şey var, bilirsiniz, evimdeki yarış ve diğer şeyler. Kazanmayı hiç bu kadar çok istememiştim. Bugün benden çok fazla beklenti var - ailemden, arkadaşlarımdan, takımdan ve hatta ülkemden beklentiler var. On yıldan uzun bir süredir bir İtalyan sürücü kendi evinde kazanamadı." Sanki kelimeler ağzından dökülmeye devam ediyordu - sanki Luca ağzından çıkan her kelimeyle zihnindeki yükün biraz daha hafiflediğini fark ediyordu. Sadece oturdum ve dinledim, söylediği her şeyi içsel olarak işledim. Sözlerini kalbimde hissedebiliyordum çünkü Monako hakkında ben de aynı hislere sahiptim.

"Bazen her şey çok fazlaymış gibi hissediyorum, sanki arabam kaza yapsa daha kolay olacaktı gibi ve o zaman şu ihtimalle

yüzleşmek zorunda kalmayacakmışım gibi

yarışı tamamlamak, podyuma bile çıkamama olasılığı." Son yorumu beni biraz şok etse de bir yanım bunu anlıyordu. Luca'yı daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemiştim, bu yüzden söylediklerini kabul ettim ve bir sonraki ifademi dikkatlice düşündüm.

"Hayal kırıklığına uğratabileceğin tek kişi kendinsin," dedim sonunda. "Kimseye hiçbir şey borçlu değilsin. Kendin için sürüyorsun. Birçok şey olabilirsin Luca ama korkak değilsin. Bu hafta sonu ülkeneye duyduğun tutkuyla yarışacaksın ve bence bu senin gurur duyacağın bir şeye dönüşecek."

Luca sonunda başını kaldırdı; bakışları zihnimde bir delik açmaya başlamış gibiydi. Bir an için gözleri dudaklarıma kaydı ve Luca dudaklarını yalayıp yüzü yumuşamaya ve gözleri hafifçe kararmaya başladığında midemde bir kez daha keleklerin uçuştığını hissettim. Sessizlik üzerimizde rahatça oturmaya devam ederken, Luca'nın yavaşça eğilmeye başladığını görebiliyordum, dişleri alt dudağını hafifçe ısırırken gözleri benimkileri yakıyordu.

Luca Rossi beni öpecek mi? Bir süre panikledim ve sonra neden geri çekilmediğimi, neden hâlâ ona baktığımı düşündüm. *Beni öpmesini istiyor muydum?*

İkimiz de ne olacağını anlayamadan kapımızdan yüksek bir çarpma sesi geldi. Luca da ben de sıçradık ve Luca benden uzaklaştı, yanakları şimdi biraz kızarmıştı, sanki az önce paylaştığımız yoğun andan biraz utanmış gibiydi.

"Georgie, uyanık olma ihtimalin var mı?" Kapının diğer ucundan Lily'nin sesini duydum.

Kanepedeki yerimden hızla kalktım. Lily ve ben yakındık ama sabahın 7:30'unda kapımı çalması alışılmadık bir şeydi. Onun için kapıyı açtım ve karşımda hafifçe kızarmış bir Lily duruyordu.

"İyi misin Lil?" Gözle görülür bir yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için onu baştan aşağı süzerek sordum. Utangaç bir şekilde başını salladı, ben hâlâ pijamalarını giyerken odama bu kadar erken geldiği için biraz utandığı belliydi. Kapıyı açtım ve içeri gelmesini işaret ettim.

Luca'nın kanepede oturduğunu unutmuştum - *üstsüzdü* - pijama olarak yumuşak, dar bir Puma şort giymişti ve bu Lily'nin yüzündeki kızarıklıktan anlaşılıyordu.

"Oh, bir şeyi böldüysem özür dilerim!" Lily kıkırdadı, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Ona bunu düşünmemesini söyleyen bir bakış attım ve o da kanepenin karşısındaki koltuğa oturdu. Mutfığa geri döndüm ve ikinci tur kahveyi yapmaya başladım.

"Ben, uh... sadece koşuyordum ve uğrayabileceğimi düşündüm. Dün gece podcast'i dinledim; gerçekten komikti Luca," diye kıkırdadı. Biraz kızarıırken Lily'nin gözlerinin ona bir kez daha baktığını görebiliyordum. Luca sırtıttı, Lily'nin bakışlarını gizlemekte benim kadar iyi olmamasından memnun olduğu belliydi. Aralarındaki etkileşimi izlerken midemde hafif bir kıskançlık hissettim. Luca sahte bir erkek arkadaş olabilirdi ama Lily en azından benim önümde onunla sessizce flört etmiyordu. Yine de onu suçlayamazdım. Luca inanılmaz derecede çekiciydi ve üstsüz bir Luca mı? Çok seksiydi.

"Podcast iyi vakit geçirmemizi sağladı," diye onayladı Luca, kahvesini bitirirken. İlk tur kahve bittiğinde, herkese ikinci bir fincan doldurdum ve tekrar kanepeye oturdum, bu sefer Luca'ya öncekinden biraz daha yakındım, sanki Lily'ye aslında kiminle sahte olarak çıktığını hatırlatmak istercesine.

İçimdeki savaş kaybetmişti - kıskançlık kazanmıştı.

"Yani, uğradığın için minnettarım Lil, ama 7:30 senin için bile biraz erken." Lily erken kalkmakla ünlüydü. Yarış hafta sonlarından önce güneşin doğuşunu izlemek gibi tuhaf bir huyu vardı; yarış arabasına binmeden önce bunun kendisine huzur ve dinginlik verdiğini iddia ederdi.

"Biliyorum, özür dilerim. Sadece son birkaç haftadır arabada iyi gitmediğimi hissediyorum ve bugün için çok gerginim. Geliştirmeler harika olacak ama arabayı bir türlü kontrol edemiyorum. Arabaya karşı çalışıyormuşum gibi hissediyorum." Nereden geldiğini anlayarak başımı salladım. Lily harika bir sürücüydü ama bir Formula 1 aracını ele geçirmek zordu ve o çok gençti.

"Bunu bildiğini biliyorum ama tekrar söyleyeceğim. Bu senin ilk yılın Lil. Bu kalitede bir arabaya alışmak zaman alır. Benim senden çok daha fazla yılın var ve bu Indy Car olmasa da, arabalar Formula 1'e çok benziyor. Yaşla birlikte gelen bir sürü öğrenme var. Isabelle'in seni seçmesinin bir sebebi var. Bu hafta sonu yapman gereken tek şey başını öne eğmek ve takımın sana inandığı gibi inanılmaz bir sürücü gibi sürmek."

Lily'nin dudaklarında bir gülümseme oluştuğunu, gözlerinin biraz canlandığını görebiliyordum. Eğer şoförlük işimde başarılı olamazsam, terapist olarak çalışma potansiyeli vardı.

"Babamın her zaman söylediği gibi, bilgelik yaşla birlikte gelir," diye ekledi Luca. "Önünde birkaç şampiyonluk olacağından hiç şüphem yok,

Lily -

Muhtemelen bunun alacağından daha fazla," diye ekledi ve bana en sevdiği Cheshire kedisi sırtışını verirken saçlarımı karıştırdı.

Luca bana orta parmağını gösterirken, "Ve kesinlikle Luca'nın alacağından daha fazlasını," diye karşılık verdim.

Lily yirmi dakika daha kalıp kahvesini bitirdikten sonra odasına dönüp güne hazırlandı. O gider gitmez telefonumda bir ding sesi duydum, Lily'den gelen bir mesaj ekranı aydınlatıyordu.

Neden hala bu iyi adamla kızgın nefret seksi yapmadın?
Yoksa bu sabah böldüğüm şey bu muydu?

Georgia: Klas bir hanımefendi asla söylemez.

Mesajına hafifçe gülmekten kendimi alamadım. Lily bir şeyi bölmüştü ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve öğrenmeye hazır olduğumdan da emin değildim.

Luca ve ben sabahın geri kalanını sessizlik içinde geçirdik ve dokuz olur olmaz Sabah olduğunda, bu kez birlikte odadan çıktık ve Lamborghini'sini almak için valeye doğru yola koyulduk.

Padoka doğru giderken yol sessizdi. Luca ve ben hava durumu hakkında birkaç yorumda bulunduk ama sabahki konuşmanın devamı gelmedi. Vardığımızda dünkü rutinin aynısını yaptık. Luca çantamı bana verdi, elimi elinin içine aldı ve padokta birleşik bir cephe olarak yürüdük.

Valkyrie garajına girer girmez Lizzie tarafından dünyanın en büyük sarılması gibi hissettiren bir sarılmaya sürüklendim.

"Georgie, seni görmek inanılmaz güzel. Dün geceki podcast çekimi nasıldı?" diye neşeyle sordu ve ben de ona "*Dinlemeyip bütün geceyi sosyal medyayı kontrol ederek mi geçirdin?*" der gibi bir bakış attım. Lizzie cevap veremeden Isabelle ikimizi de ofisine çağırdı. Yüzünde gülümseme yoktu ama memnun olduğu belliydi.

"Günaydın. Georgia, görünüşe göre dün gece verimli bir akşam geçirmişsin. Az önce Maison de Klotho ile telefonda görüştüm ve Monako haftasında onlarla buluşmamızı istediler." Sözler Isabelle'in ağzından çıkar çıkmaz içimde büyük bir rahatlama hissettim.

"Oh! Aman Tanrım! Tanrım!" Lizzie çığlık attı. "Bu inanılmaz!"

"Bu sadece bir toplantı ama yine de bizim için doğru yönde atılmış bir adım. Böyle devam edersek yaz tatilinden önce bir sponsorluk anlaşması yapabiliriz." Isabelle doğrudan bana döndü ve gözlerini biraz kısarak baktı. "Bu

kameralara Sassy Dubois demek değil, anladın mı Georgia?" Ona yeni yürümeye başlayan çocuk muamelesi hakkında fikrimi söylemek istedim, ama bunun verimli olmayacağını biliyordum, bu yüzden daha tatlı bir yaklaşım seçtim.

"Evet, evet, içimdeki canavarı bastırmak için elimden geleni yapacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Unutmayın, bu akşam İtalyan Sürücüler Birliği etkinliğimiz var. Luca ile birlikte katılacaksınız ve Luca ile birlikte benimle, Francesco, Henri ve Lily ile aynı masada oturacaksınız. Bir araba sizi akşam 7'de alacak. Geç *kalmayın*. Odanıza bir elbise gönderme cüretinde bulundum."

"Ziller takılı halde orada olacağım," diye ıslıkla karşılık verdim. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, yapmam gereken bir antrenman var!" Ve böylece Isabelle'in ofisinden koşar adım çıktım, kendimden hak etmediğim kadar memnun hissediyordum.

Serbest Antrenman 1 ve 2 takım için harika geçmişti. İlk Serbest Antrenmanı ben kazanmıştım ama Henri ve Eric ikincisinde beni geçmişlerdi. Luca'nın bu iki seansta da birinci olamadığı için mutlu olmayacağını biliyordum.

Gün biter bitmez Luca'nın arabasına geri döndüm ve yolcu koltuğuna oturdum. Luca'nın yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görebiliyordum. Her zamanki sakın ve muzip yapısının yerini şimdi endişe ve rahatsızlık almıştı. Otele geri dönerken, bu konu hakkında ona tekrar yaklaşmayı düşündüm ama içimdeki korkak kazandı.

Süitimizin kapısını açtığımda, Isabelle'in bana gönderdiği elbisenin yatağımın üzerinde durduğunu gördüm. Elbise çantasını açtığımda beni neyin beklediğini görünce biraz dehşete kapıldım. Çantanın içinde, şimdiye kadar gördüğüm en seksi siyah elbise olarak tanımlayabileceğim bir şey vardı. Bunun Lizzie'ye ait olduğunu hemen anladım ve ona bir parça akıl vermek için telefonumu açtım. Sanki Lizzie arayacağımı biliyor gibiydi çünkü sadece bir zil sesinden sonra telefonu açtı.

"Isabelle'in odama gönderdiği elbiseyi açıklamak ister misin?"

"Ne kadar muhteşem değil mi? Göz kamaştırıcı görüneceksin." Lizzie'nin o hastalıklı tatlı sesi vardı, bana bunu çok sevdiğini söyleyen o ses.

"Bunu giyebilmemin imkanı yok."

"Maison de Klotho sponsorluğunu garantilemek için onlar tarafından tasarlanan o seksi siyah elbiseyle manşetlere çıkmandan daha iyi bir yol var mı?" Yanıt olarak homurdandım, ama ona aklımdan geçenleri söyleyemeden hat gitti

ölmüştü ve ben de bunun konuşmanın sonu olduğunu biliyordum. Elbise dikkat çekici bir parçaydı ve başları -ve fotoğrafçıların kameralarını- döndüreceği kesindi.

Saçımı ve makyajımı tamamladıktan sonra odama geri döndüm ve elbisemi giydim. Lizzie haklıydı - gerçekten de çok güzel görünüyordum, oturma odasına girer girmez de bunu doğruladım. Odaya girdiğimde, kanepede oturan Luca'dan yüksek sesli bir ıslık duydum. Gözleri yorgun - ve *biraz kırmızı*- görünüyordu ama yüz hatları rahattı ve dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Bu onuru hak etmek için ne yaptım ben?" Bir yanım yüzündeki arsız gülümsemeyi yumruklamak istiyordu. Gözlerinin üzerimde gezindiğini görebiliyordum, yavaşça üstümden aşağıya doğru iniyor, elbisenin yırtmacından dışarı taşan bacağıma dikkatle bakıyordu.

"Kendini kandırma Luca, bu Klotho adında bir kadın için. Onu duymuş olabilirsin, bilirsin, moda tanrıçası." Luca kaşlarını biraz kaldırdı, doğruyu söyleyip söylemediğimden tam olarak emin değildi - yüzünden bir parçasının bunu onun için giymiş *olabileceğimi* düşündüğü anlaşılıyordu, bu da beni son derece sinirlendiriyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" Çantamı kaparak sordum.

"Neredeyse, önce senin için küçük bir hediyem var." Luca çantasından küçük bir kutu çıkardı ve kesinlikle ilgimi çekti. Kutuyu sehpanın üzerine koydu ve almam için bana işaret etti.

Kutuyu dikkatle elime aldım ve sanki patlamak üzere olan bir bombaymış gibi yavaşça açtım. Afrodit'in Mücevher kutusunun içinde, gümüş bir zincirden sarkan şimşek amblemlili küçük bir kolye vardı.

Kolyeye bakarken içimdeki savaşın başladığını hissedebiliyordum. Afrodit'in Mücevherleri dünyanın en ünlü mücevher mağazalarından biriydi ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel tasarımlardan bazılarına sahipti.

Şaşırtıcı bir şekilde, kolye çok zevkliydi, üzerinde bir şimşek asılı olabileceği kadar zevkliydi, ama rakibimin sembolünü boynuma takma fikri beni kesinlikle rahatsız etti. Başımı kaldırıp Luca'ya baktım ve gözlerimin onun güzel kahverengi gözleriyle buluşmasına izin verdim.

"Gerçekten mi? Bir şimşek mi?" Luca bana gülümsemeye devam ederken sesimden damlayan alaycılığı görmezden geldi.

"Kendim tasarladım, Tesoro. Diğer sürücülerin seni bu siyah elbiseyle gördüklerinde herhangi bir fikre kapılmalarını istemem. Éliott'un sana nasıl baktığını gördüm." Luca'nın sesi ukalaydı ama Éliott'tan bahsederken içinde bir parça kıskançlık duyabiliyordum.

"Çabuk ol ve tak o zaman," diye mırıldandım, Luca'nın bu saçma kolyeyi takmam konusundaki sessiz isteğini kabul ederek. Zor bir gün geçirmişti ve en azından ona bir kemik atabilirdim. Luca kolyeyi ellerimden alarak arkamı dönmeme işaret etti. Luca'nın elleri çıplak omuzlarımda gezinip kolyeyi yerine yerleştirirken, kollarımda ve göğsümde tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Luca'nın dokunuşunun beni ne kadar etkilediğini fark etmemiş olması için sessizce dua ettim ama fark ettiğini biliyordum çünkü elleri daha da yavaşlamış, kolyeyi nazık bir dokunuşla bağlamıştı.

Sırtımdan çekilirken kulağıma "Bellissima," diye fısıldadı. Yüzüme hemen bir kızarıklık yayıldı, saklayamayacağımı biliyordum.

Luca çantamı alıp bana verdi ve odamızdan çıkarken bizi asansöre doğru yönlendirirken elini sırtımın küçük kısmına koydu. Luca ve ben asansörün kapısı açıldığında içeri adım attık ve boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Asansör inmeye başladı ama ne yazık ki benim için birkaç kat aşağıda durdu ve Éliott Simon'dan başkasını görmemek üzere açıldı.

"Vay canına Georgie, inanılmaz görünüyorsun," dedi Éliott ve asansöre girerken bana sarılıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Luca'ya doğru başını salladı ve ikisi el sıkıştı, Luca beni hafifçe kendine doğru çekerken yüzünde isteksiz bir ifade vardı. Rahatsız edilmeye ihtiyacı olmayan kızgın bir ayıyı kışkırtmaya çalışıyormuş gibi Éliott'a yan gözle bakarken parmakları belimde daireler çizmeye başladı.

Éliott, Luca'yı görmezden gelmeye devam etti, asansör inmeye devam ederken konuşmaya devam etti, ancak Éliott'un gözlerinde bir pırıltı görebiliyordum, mavi gözlerinde dans eden sessiz bir kahkaha vardı, sanki Luca'yı daha da kızdırmak için bana gevezelik etmeye devam ediyordu.

Asansör lobi katına açılır açılmaz Luca elimden tuttu ve beni asansörden -ya da daha büyük olasılıkla Éliott'tan- uzaklaştırdı. Söz verdikleri gibi, Isabelle ve Francesco dışarıda arabada bekliyorlardı. Isabelle bizi görür görmez el salladı, gözleri boynumdaki kolyeye kaydı. Sol kaşını kaldırdı, sessizce bana cevabını bilmediğim bir soru sordu. Omuz silktim ve arabaya atlayıp Luca'nın yanındaki boş koltuğa oturdum. Henri ve Lily çoktan arabanın içine girmiş, Wilmington F1 Takımı'nın bugün erken saatlerde yayınladığı Oliver ve Edward'ın aptal videosu hakkında sohbet ediyorlardı. Her ikisinin de gözleri

Göğsümdeki kolye Henri'nin dikkatini çekti. Ona ya da Lily'ye yorum yapmaları için meydan okuyarak ikisine de ters ters baktım.

Dalgıçlar Derneği'nin yemeğine vardık ve ön masalardan birinde yerimizi aldık. Luca'nın ailesi bizimkinin yanındaki masadaydı ve annesi yanımızdan geçerken bana kocaman sarıldı.

"Georgia, bu kolye çok güzel. Luca bunu tasarlarken harika bir iş çıkarmış," diye mırıldandı. En büyük gülümsememi takındım ve başımı sallayarak iltifatı için teşekkür ettim.

Luca ve ben masadaki yerlerimizi alırken, Luca'nın eline baktım ve parmaklarında dalgalanan küçük titremeleri fark ettim. Arada sırada ellerini peçetesine sürtüyordu ve ellerindeki teri sildiğini anlayabiliyordum.

Uzanıp elini elime aldım, ona gülümseyerek eğildim ve fısıldadım, "Konuşman harika olacak Luca."

Luca bana başıyla onay verdi ama elimi bıraktı, onun yerine terli ellerini pantolonuna sildi. Luca'yı böyle görmek tuhaftı. Luca'nın her zamanki neşeli ve ukala halinden çok farklı bir tavidir ve onu endişe ve kaygıyla dolu görmek bana neredeyse acı veriyordu. *Bu* anlaşılmaya başladığımızdan beri Luca'dan biraz daha az hoşlanmaya başlamış olsam da, karşımdaki Luca'dan hoşlanmadığımdan emindim.

Henri'ye dönüp Isabelle'le daha önce yaptığımız sohbete yeniden katılmak için çaba sarf ettim ama ikisinin sohbetini izlerken, FIA'nın gelecek yılın otomobiliyle ilgili yayınlayacağı yeni özellikleri umursayacak zihinsel kapasiteyi bulamadım - o anda tek endişem Luca'ydı.

Yavaşça Luca'ya doğru uzandım ve elimi Luca'nın kalçasına koydum. Sanki içgüdüselmiş gibi, elimin bacağına küçük daireler çizdiğini ve hafifçe sıkıldığını hissettim. Parmak uçlarımda onu hafifçe okşamasına izin verdim ve Luca'nın ne yaptığımdan emin olamayarak koltuğunda hafifçe kaydığını gördüm. Luca dönüp bana baktı, kaşlarını hafifçe kaldırdı, yüzünde sessiz bir soru vardı. Ona sadece gülümsedim ve Henri ile Isabelle'e dönerek bana yöneltilen bir soruya cevap verirken bir yandan da masanın altında onu nazikçe okşamaya devam ettim.

Luca'nın biraz rahatlamaya başladığını hissedebiliyordum, kendine gelmeye başladıkça formu biraz düşmeye başlamıştı.

Luca'nın konuşmayla ilgili kaygılarını aşmasına yardım etmenin neden benim sorumluluğum olduğunu düşündüğümünden emin değilim. Kafam bunun kısmen olduğunu biliyordu çünkü eğer

Luca konuşmayı mahvetti, medyanın ona bakışında bir gerileme olacaktı ve şu anda Luca'nın tek bir kelime bile söyleyebildiğini göremiyordum.

Ama bunda her şeyin dışarıdan mükemmel görünmesini isteme bencilliğinden daha fazlası vardı. Yoğun medya baskısının nasıl bir his olduğunu biliyordum. Hissettiği endişeyi biliyordum ve ben bile Luca'nın bunu yaşamasını izleyemezdim.

İçimden ne yapacağımı düşünürken aklıma utanç verici bir fikir geldi.

Lanet olsun, bunu yapacağıma inanamıyorum.

Çabucak ayağa kalktım ve elimde çantamla tuvalete doğru yürümeye başladım. Kabine girdiğimde mor dantelli tangamı hızla çıkarıp çantama koydum. Bir an ona baktım ve bana ne olduğunu merak ettim. Luca inanılmaz derecede geçerli, duygusal bir an yaşıyordu ve ben burada, sanki onu kurtaracakmış gibi külotumu kaydırarak çıkarıyordum.

Masaya doğru yürüdüm, dönüş yolunda diğer şoförlerden birkaçına el salladım. Oturur oturmaz dantelli tangamı elime aldım ve dikkat çekmeden Luca'nın ceketinin cebine soktum, dikkatini çekmek için onu biraz salladım. Luca ceketinin hareketini hissetti ve bana baktı, kaşları sıkıntıyla çatılmıştı.

Fısıldamadan önce ona hızlıca göz kırptım, "En azından şimdi seyircilerden birini çıplak hayal edebiliyorsun - bunun konuşma öncesi sinirlere iyi geldiğini duymuştum." Luca bana inanılmaz derecede şaşkın bir bakış attı ama ben ona sııttım ve Lily ile yarınki elemeler hakkında yaptığım konuşmaya geri döndüm.

Lily cevap verirken gözlerimin hafifçe elleri ceketinin cebinde olan Luca'ya kaymasına izin verdim. Cebine ne koyduğumu fark ettiği anda yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve gözleri sanki onunla oynadığım oyunu görüyormuş ve bu daveti memnuniyetle karşılıyormuş gibi dans etmeye başladı. Luca elini ceketinin cebinden çıkardı ve az önce yaptığım hareketleri taklit ederek kalçama koydu, dudaklarında sinsi bir gülümseme hâlâ dans ediyordu. Luca tekrar sohbete döndü ve ismi sahneye çağrılmadan önceki on dakika boyunca bize katıldı.

Luca sahneye çıktığında, ellerini tangamı soktuğum ceket cebine soktuğunu gördüm, dudaklarını başka bir gülümseme süslüyordu. Gözle görülür bir şekilde rahatladığını görebiliyordum ve konuşmasına başladı ki bu konuşma, beni şaşırtacak şekilde, bu sezon duyduğum en komik ve en sevimli konuşmalardan biriydi.

Monza pistinde küçük bir çocukken karting yaptığı zamanlardan bahsetti ve Hermes F1 Ekibine yarın kazanmak için yarışmasına izin verdikleri için iç açıcı bir teşekkür etti. Konuşmasını bitirirken kalabalık Luca için tezahüratlara boğuldu.

Aferin Georgia, diye kendimi tebrik ettim, bu biraz saçmaydı çünkü tek yaptığım çıldırmış bir kız gibi külotumu çıkarmaktı.

Gecenin geri kalanı sorunsuz geçti ve Luca konuşma tamamlandıktan sonra normal davranışlarına geri döndü. Gece sona ermeye başladığında Luca ayağa kalkarak gitme vaktinin geldiğini işaret etti. Vedalaştık ve Luca bize bir taksi çağırarak kapıyı benim için açtı.

Otele dönüş yolculuğu sessizdi, ikimiz de artık iç çamaşırı giymediğim gerçeğini tartışmak istemiyorduk, ancak Luca'nın yüzündeki sırıtma bana yeterince şey anlatıyordu. Luca bizi hızla taksiden indirdi ve asansöre bindirdi. Kapılar bizim kata açılır açılmaz Luca elimi tuttu ve bizi Formula 1 arabalarımızla aynı hızda süitimize sürükledi.

"Luc-" Beni yaramaz bir çocuk gibi otelin içinde sürüklediği için onu azarlamak üzereydim ama daha cümlemi tamamlayamadan Luca'nın dudakları dudaklarımdaydı, elleri belimde ve boynumdaydı, beni duvara doğru itti. Sanki içgüdüselmiş gibi Luca'yı kendime doğru çektim ve ellerimi sırtına koydum. Öpücük derin ve tutkuluydu, rüyamda hayal ettiğimden bile daha iyiydi. Luca ayrılırken alnını benimkine dayadı, ikimiz de nefesimizi tutarken gözleri bana bakıyordu, ikimiz de bir ömür gibi gelen bir süre boyunca tek kelime etmedik.

"Bu ne içindi?" Kendimi toparlamaya çalışırken sesim fısıltıdan başka bir şey değildi.

"Sanırım bunun ne için olduğunu biliyorsun," diye sırttı Luca. "İç çamaşırlarımı geri alma şansım var mı?"

Luca ceketinin cebinden tangayı çıkardı ve bir süre inceledi. "Ve iyi şans tilsimimi mi vereyim?" Sinsi sırıtışından ya da onu ulaşamayacağım bir yerde tutmasından hoşlanmamıştım. "Onu geri istiyorsan, hak etmen gerekecek," diye ekledi sinsi.

"Oh?" Tangaya uzanmaya çalışarak sordum. Luca tangayı ceketinin cebine geri koydu ve kanepeye doğru ilerleyerek ortadaki koltuğa oturdu ve kucağını sıvazladı. Luca'nın blöfünü görüp görmeyeceğimi anlamak için benimle dalga geçtiğini biliyordum.

Ama Luca'nın kazanmasına izin verecek havada değildim ve o kadar şampanyadan sonra kendimi birden cesur ve seksi hissetmeye başlamıştım, özellikle de Luca'nın gözlerinin vücudumda aşağı yukarı gezinmesini izlerken. Belki de Lily haklıydı - belki de Luca'yla seks yapmalıyım, bunu içimden atmalıyım.

Kanepede oturduğu yere doğru yürüdüm ve hem Luca'yı hem de kendimi şaşırtarak kucağına oturdum, elbisemin vücudumda yükselmeye başlamasına izin verdim. Luca'nın kemerine uzandım ve o da bir kaşını kaldırdı, bir sonraki hamlemi merak ettiği belliydi. Kemerini çözmeye başladım, dudaklarından yumuşak bir inilti dökülürken dudaklarımdan bir sırıtış geçmesine izin verdim. Fermuarını indirirken elimi kemerine attım ve devam etmemi isteyip istemediğini anlamak için kaşımı kaldırarak sessiz bir soru sordum. İfadesi şoktan ibaret olsa da gözlerinde başka bir şey görebiliyordum - arzu. Biraz bezgin bir şekilde de olsa başını salladı ve ben de elimi beline kaydırarak zaten sertleşmiş ve ağrıyan sikini avuçladım.

Pantolonunun ve boxer'ının kenarlarından tuttum ve kaldırmasını söyledim, pantolonu aşağı kayarken siki serbest kaldı. Luca'dan tam olarak ne beklediğimden emin değilim ama aklıma gelen tek şey *vay canına oldu*. Aleti kalındı ve ucunda önceden birikmiş sakız parlıyordu. Dudaklarımı yaladım ve dizlerimin üzerinde yere doğru kayarak dilimin sikinin dibinden ucuna kadar ilerlemesine izin verdim. Luca bir elini başıma koyup saçlarımı hafifçe kavrarken yüksek sesli bir inilti çıkardı. Onu ağzımın derinliklerine aldım, boğazımın arkasına vurmasına izin verdim.

"Siktir," diye homurdandı Luca. "Bu his-"

O cümlesini bitiremeden tekrar üzerine eğildim, nazik dokunuşlarla yavaşça uzunluğunu aşağı yukarı salladım. Alaycılığıma karşılık olarak saçlarımı daha da sert tuttu.

"Alay etmeyi bırak, Amore," diye talep etti ve dudaklarından büyük bir iç çekişin düşmesine izin verdi. Sabit bir ritim tuttururken ellerimin hafifçe taşaklarına masaj yapmasına izin vererek onu çalıştırmaya devam ettim. Luca'nın yaklaşmaya başladığını söyleyebilirdim çünkü inlemeleri daha yüksek sesle çıkıyordu ve ben onu çalıştırmaya devam ederken iki eli de saçlarımdaydı. Luca'nın üstümde inleyen bir karmaşa haline gelmesi uzun sürmedi.

"Ben gidiyorum-" Luca'nın cümlesini bitirmesine gerek yoktu - boşalmak üzere olduğunu biliyordum. Ağzıma boşaldığında çabalarımı iki katına çıkardım, Luca yüksekte inerken bana verdiği her şeyi emdim.

Bitirdiğimde ağzımı sildim ve yüzümde kocaman bir sırıtışla ona baktım. O anda gerçekten de daha önce hiç görmediğim bir Luca görmüştüm.

suskun biriydi. Belli ki blöfünü görmemi beklemiyordu, şikâyet ettiğinden değil. Ayağa kalktım ve elimi ceketinin cebine sokarak tangamı aldım.

"Bunu hak ettiğimi söyleyebilirim, sence de öyle değil mi?" Luca cevap vermeden odama geri döndüm, kalçalarımın her zamankinden biraz daha fazla sallanmasına izin verdim, kendimle gurur duyuyordum. Arkama bile bakmadım ama Luca'nın yüzünde hâlâ bir şok ifadesi olduğunu biliyordum.

Georgia Dubois'ı asla küçümseme, diye düşündüm kendi kendime.

Luca

Cuma günü İtalyan Sürücüler Birliği'nde geçirdiğimiz inanılmaz gecenin ardından, Cumartesi günü Georgia ve benim aramda şüphesiz biraz garip geçti. İkimiz de birbirimizden kaçmak için elimizden geleni yaptık; ikimizin de birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmediğimiz açıktı. Georgia Cuma günü yemekte harika görünüyordu ama yemekten sonra dizlerinin üzerinde sikimi emerken daha da iyi görünüyordu.

Gerçek şu ki, ona biraz aşık olduğumu hissetmeye başlamıştım. Tek başına beni sakinleştirmeyi başarmış ve hafta sonunu atlatmak için ihtiyacım olan güveni vermişti. İç çamaşırıyla yaptığı küçük numara çok şok ediciydi, özellikle de Küçük. Bayan Prim And Proper için çok şok ediciydi ama itiraf etmek istediğimden daha fazla etkilenmeme neden oldu.

Hissettiğim tüm duygular arasında, Georgia'nın Cuma akşamını bitirdikten sonra çekip gitmesine biraz sinirlendiğimi biliyordum. İyiliğinin karşılığını ödemek istiyordum ve en önemlisi, şu anda sahip olduğunu hissettiğim üstünlüğü ona bırakmak istemiyordum. Beni inanılmaz hissettirmişti ve ben borcumu ödememiştim.

Başkalarına borçlu olmaktan nefret ederdim ama Georgia'ya borçlu olmaktan nefret ederdim.

Kader beni Cumartesi günü o kadar iyi hissettirdi ki sıralama turlarında ondan intikam alabildim. Cuma gecesi yaptığı seçimler beni o kadar rahatlatmıştı ki Cumartesi günü pol pozisyonunu almıştım - ilk pol pozisyonum, hem de kendi evimdeki yarışta.

Belki de Georgia'yı daha sık kızdırmalıyım - benim için gerçekten işe yarıyor gibi görünüyordu, kendi kendime güldüm.

Artık Pazar öğleden sonraydı ve ben ilk sırada oturuyor, yarışın başlamasını sabırsızlıkla bekliyordum. Georgia sıralama turlarında P3'ü elde etmişti, Oscar Parker ise P2'de oturuyordu. Henri neyse ki yeni bir motor almak zorundaydı, bu yüzden sıralamanın en arkasından başlıyordu, bu da endişelenmem gereken bir kişinin daha azaldığı anlamına geliyordu.

Işıklar söner sönmez, hayatım buna bağlıymış gibi başlangıç çizgisinden fırladım. Araba inanılmaz hissettiriyordu ama umutlanmamam gerektiğini biliyordum çünkü son zamanlarda umutlarım takımın stratejisi yüzünden sürekli kırılıyordu.

Yirminci tura girildiğinde, Georgia'nın arkamdaki Rennen arabasına gerçekten yaklaştığını görebiliyordum. Onu geçmemesi için sessizce dua ettim. Oscar'ı Rennen'in gerisinde tutabilirdim ama arkamdaki bir Valkyrie farklı bir hikaye olurdu. Georgia sanki altında bir roket gemisi varmış gibi sürüyordu. İki tur sonra Georgia'nın Oscar'ı geçmesi ve bir sonraki turda beni geçmeye çalışması benim için sürpriz değildi. Beş tur sonra onu tam arkamda, DRS menzilinin içinde görebiliyordum.

İkimiz de pite girmemiştik ve ben girene kadar onun da girmeyeceğini biliyordum, iki takım da olabildiğince uzun süre dayanmaya çalışıyordu. Yirmi yedinci turda Georgia beni düzlükte yakaladı ve yanımdan geçip gitti. Yemin ederim, sadece bir saniyeliğine bana el salladığını gördüm.

Bunu hayal etmiş miydim? Kanım biraz kaynadı ama başımı öne eğdim.

Yarış mühendisimin kulağıma geldiğini duyabiliyordum. "Georgia pite giriyor. Box box." Tam söylediği gibi Georgia'nın pite girdiğini gördüm; dakikalar sonra ikimiz de P3 ve P4 pozisyonlarında çıktık. Kırkıncı turda ikimiz de P1 ve P2 pozisyonlarını geri almıştık.

Kırkıncı tura yaklaşırken Georgia'nın arabasının önümde 360 derece döndüğünü gördüm. Arabası hala pistteydi ve ileriye bakıyordu ama bir an için tüm arabası kontrolünü kaybetmişti ve kalbimin durduğunu hissettim.

Arkamdaki Rennen ne kadar yakındı? Ya onu görmediyse?

Georgia ne kadar çabuk döndüyse, o kadar çabuk tekrar hızlandı. Aynalarımda arabasının yeniden hızlandığını görebiliyordum ve Oscar Parker hızla tekrar onun arkasına geçmişti.

Hemen radyo düğmesine bastım. "Georgia'yla her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi makinistim, muhtemelen neden sorduğuma biraz şaşmıştı. "Baş aşağı Luca, sadece on üç tur kaldı."

Georgia'nın yaptığı hataya çok kızacağını bilsem de, bu bana öne geçmek için ihtiyacım olan fırsatı vermişti. Bu benim zamanımdı ve bu benim kaybedeceğim bir yarıştı. Georgia'nın hafta sonu erken saatlerde söylediği gibi, bu yarış kazanmayı sadece kendime borçluydum. Kazanmak ve hak etmek bana bağlıydı.

Ellinci tura gelindiğinde, Georgia'nın tekrar bana yaklaştığını görebiliyordum, Oscar Parker da hızla arkamdaydı ve bir DRS treni oluşuyordu. Georgia'nın bana yaptığı her hamleyi savunarak dayanmaya çalıştım. Son tura girdiğimde, Georgia'nın yarım saniye kadar arkamda olduğunu ve beni geçmeye çalıştığını biliyordum. Sıkıca tutundum. Bir dakika içinde damalı bayrağı yukarıda görebiliyordum ve birkaç saniye daha geçtiğinde çizgiyi geçmişim, aracım Georgia'ninkinin çok az önündeydi.

O anda sanki tüm dünya sessizliğe bürünmüştü. Sadece bir saniye sonra beynim kulağımdaki çılgılığı algıladı.

"Başardın!" Francesco'nun çizgiye geldiğini duydum. "Ne yarıştı ama!"

"Ekibe teşekkürler," diye seslendim ve gözyaşlarımın yavaşça yüzümden aşağı süzölmeye başladığını hissettim. Bunu başarmıştım. Georgia'yı geride bırakmayı ve evimdeki Grand Prix'yi kazanmayı başarmıştım.

Arabamı birinci noktaya park ettim ve sağıma baktım. Georgia P2 noktasında, arabasının üstünde, mühendisleri ona bakıp gülerken cam yıkama dansını yapıyordu. Hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum çünkü bu onun tamamen sürücü hatası yüzünden kaybettiği galibiyetiydi ama yine de P2 mükemmel bir sonuçtu ve benim dışımda griddeki diğer tüm sürücüler kendileri için olmasını diledikleri bir sonuçtu.

Arabadan atladım ve beni bekleyen aileme doğru koştum. Babama özellikle kocaman sarıldım ve o da bana öyle bir güçle sarıldı ki zorlukla nefes alabildim. Yarış kaskımı çıkardım ve anneme sarılıp öptüm, gözlerindeki yaşları fark ettim. Mülakat alanına doğru döndüğümde omzuma bir dokunuş hissettim. Georgia arkamdaydı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gözleri parlıyordu ve ilk kez gülümsemesi tamamen gerçek görünüyordu.

Georgia kollarıma atladı, kolları boynuma dolandı. Eğilip "Tebrikler Flash, iyi bir yarış kazandın" diye fısıldarken sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum. Ona teşekkür edecektim ki, "Buna alışma, haftaya yine geleceğim" diye ekledi. Georgia bana göz kırptı,

dudaklarında bir gülümseme. Onu yere bırakmaya gittim ama sonra hissettim - dudakları dudaklarıma değiyordu.

Öpüşme dünkü gibi değildi. Yavaş, dağınık ve tutkuluydu, muhtemelen etrafımdaki kameralar için fazla tutkuluydu ama umurumda değildi. Onu öperken ona daha sıkı sarıldım ve bir an için herkesin içinde olduğumuzu unuttum. Yanımda, Oliver'ın Edward'la birlikte bizi karşılamaya gelirken yüksek sesle ıslık çaldığını duydum.

Sonunda Georgia'yı yere bıraktım ve "Bir dahaki sefere Cara" diye fısıldadım. Georgia görüşme alanına doğru yürürken sadece kıkırdadı; gözlerim o yürürken onu takip etti.

Onuncu Bölüm

İNTIKAM SOĞUK YENEN BİR YEMEKİR

Gürcistan

Luca'yla öpüştükten sonra, az önce yaptığım şeyle -ya da neden yaptığım-la yüzleşmeye hazır olmadığım için kendimi soğuma odasına attım. Yani, Lizzie bana bunu satmam gerektiğini söylemişti ve hangi kız arkadaş kendi evindeki yarışı kazanmışsa erkek arkadaşını öpmez ki? *Luca'yı bu yüzden öpmüştüm.*

Kesinlikle o anda Luca'nın hayatımda gördüğüm en öpülesi yüze sahip olmasından dolayı değildi. Ya da o anda onun için o kadar çok sevinç duyuyordum ki, kendime engel olamıyordum. Ya da bu hata yüzünden kendime o kadar kızmıştım ki, kendime olan öfkemi dindirmek için düşünebildiğim tek şey Luca'dan bir öpücük almaktı.

Hayır, bu nedenlerin hiçbirinin mantıklı olmadığı sonucuna vardım.

P3'ü alan Rennen F1 pilotu Oscar Parker kısa bir süre sonra soğuma odasına girdi ve bana kocaman sarıldı. "Ne yarıştı ama Georgie! Yarışın sonunda seni geçebileceğimi düşünmüştüm ama son turun ikinci yarısında yaptığın savunma hamlesi harikaydı."

Yorumuna kıkırdadım ve ona tekrar sarıldım. Oscar tanıdığım en İngiliz şoför olabilirdi ama aynı zamanda en tatlılarından biriydi. Televizyon ekranında maçın tekrarını izlerken sessizce sohbet etmeye devam ettik. Birkaç dakika daha geçtikten sonra Luca nihayet yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdi. Oscar ve ben aynı anda hem onu alkışladık hem de selam verdik, sanki Luca kraliyet ailesindenmiş ve biz de onun hizmetkârlarıymışız gibi. Gerçi İtalya'da Luca o anda kraliyet ailesinden biri de olabilirdi. Kalabalığın tezahüratı sanırım bir zamanlar İtalyan kraliyet ailesinin aldığı tezahürattan daha yüksekti.

Luca içeri girdi ve kendini beğenmiş bir sırıtışla az önce ikimizin de öpüşmesinden dolayı beni tebrik etmek istercesine omzuma bir tokat attı. Buna biraz sinirlenmiştim. Burada üstünlüğün bende olması gerekiyordu. Kendini beğenmiş piç, buna hakkı olmadığı halde bile kendini beğenmişti.

Soğuma odası ve podyum seremonisinden sonra Luca, Oscar ve ben basın toplantısı odasına - ya da benim deyimimle *aslanın inine* - *götürüldük*. İlk ben girdim ve en sondaki yerimi aldım. Ardından Oscar içeri girdi ve beni görür görmez yüzünde kocaman bir sırıtışla bana bir beşlik daha çaktı. Rennen F1 Takımı'nın bu yıl bazı sorunlar yaşadığı bir sır değildi ama Oscar arabayı olağanüstü bir şekilde kullanıyordu. Hiç şüphesiz Rennen'de uzun bir geleceği vardı ve bu podyumdan sonra açıkça keyifliydi.

Sadece birkaç saniye sonra Luca içeri girdi, kıyafetleri hala şampanyayla ıslanmıştı. Yarış sonrası basın toplantılarından önce temizlenmemiz gerekiyordu ama Hermes ekibinin partiye devam ettiği açıktı. Luca içeri girdi ve bana kocaman bir sırıtış atarak göz kırptı. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu: Luca kaymağı yiyen kedi gibi görünüyordu.

Tanrım, Lamborghini'sini otele geri götürmek zorunda mı kalacağım? Luca'nın sarhoşluğunu düşündüm ve cevabımı hemen biliyordum. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim, yarışı kaybetmek mi yoksa bir Lamborghini'yi eve götürmek zorunda kalmak mı, ama bunu kaybetmenin cezası olarak kabul ettim. *Yarışı kazanmış olsaydım, eve arabayla dönmek zorunda kalmayacaktım; basın toplantısında sarhoş olan ben olacaktım.*

Luca içeri girip ona kocaman bir beşlik çakarken Oscar'ın kıkırdadığını duydum. Luca yerine oturur oturmaz hoparlörden sunucunun sesi geldi ve basın toplantısı başladı. Derin bir nefes aldım. Bana yarışı kaybettiren korkunç spin hakkında konuşmak zorunda kalacağımı biliyordum. Ellerimin nemlenmeye başladığını hissedebiliyordum, endişe yavaş yavaş vücudumu ele geçirmeye başlamıştı - avının etrafında dönen bir piton gibi. Yarış hatalarımı tartışmaktan nefret ederdim. Ne söylememi istiyorlardı ki? *Her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Medya bunu biliyordu. Takım biliyordu. Taraftarlar biliyordu.*

"Luca ile başlayalım. Luca, evinde hak ettiğin bu galibiyet için tebrikler. Nasıl bir duygu?"

"İnanılmaz, tek kelimeyle inanılmaz. Bu benim çocukluğumdan beri hayalimdi, Formula 1 aracıyla Monza'da kazanmak ve şimdi buradayım." Luca'nın cevabı karşısında içimde bir sıcaklık hissettim. Evinde kazanmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"Peki Luca, Georgia'nın arkanda döndüğünü gördüğünde ne düşündün? Yarıştaki ana rakibinin turunda biraz zaman kaybedeceğini bildiğin için biraz rahatladın mı?" Gazetecinin bu kadar kaba konuşmak istediğini sanmıyordum ama Luca bu sorudan pek de hoşlanmış görünmüyordu.

"Hayır, ilk düşüncem '*Kız arkadaşım iyi mi*' oldu. Bir yarışı asla kazanmak istemezsiniz çünkü başka bir yarışçı kendini potansiyel bir tehlikeye atar. Rekabetçiyiz ama sonuçta dünyada sadece yirmi iki kişiyiz. Birçoğunuzun buna inanmakta zorlandığını biliyorum ama biz aynı zamanda arkadaşız. Georgia'nın iyi olduğunu öğrendikten sonra başımı öne eğdim ve *yarışıma* odaklandım."

Luca'ya baktım ve gülümsedim. Gözleri hâlâ gazeteciye bakıyordu ama sanki cevabını verirken beni izliyormuş gibi hafifçe sağa kaydığını görebiliyordum.

Üstünlük buraya kadarmış, diye düşündüm kendi kendime.

"Bir sonraki Georgia için. Georgia, sonunda neredeyse Luca'ya sahip oluyordun. Anlat bize, bugün arabada ne oldu?"

"Maalesef araçta bir hata yaptım ve bu da spin atmasına neden oldu. Şanslıydım ki spin küçüktü ve P2'yi yakalamak için çabucak toparlanabildim. Sonlara doğru çok yakındık ama yarışı P2 ile bitirerek şampiyona liderliğimi sağlam puanlarla sürdürdüğüm için mutluyum." Bu rahat cevap için kendimi alkışladım ve cevabımdan emin olduğumu hissettim.

"Elbette, şu anda lider durumdasınız, ancak bu gibi hataların şampiyonluğu kazanmanızı engelleyeceğinden endişelenmiyor musunuz? Tüm bu küçük hatalar bir şeylere ekleniyor." Gazeteci bana sert bir yüz ifadesiyle baktı, şampiyona liderliğimden bahsettiğim için mutsuz olduğu belliydi. Soruyu sorduğu anda kanım kaynamaya başladı. Sinirli yanım ayağa kalkıp gazeteciye su fırlatmak istedi ama Sassy Dubois'nın evde bırakılması gerektiği için derin bir nefes almayı tercih ettim. Bu konuda endişelenmem gereken bir Maison de Klotho sponsorluğum vardı.

"Bu tüm sürücüler için geçerli. Evet, küçük hatalar olabilir ama şampiyonlar bunları her yarışta yapmaz. Eğer bu şampiyonayı kazanmak istiyorsam, bir sonraki yarışta ne olacağı konusunda endişelenemem. Sadece kazanmaya odaklanmalıyım. Bu yarışta bir hata oldu. Tekrar arabaya binene kadar bir sonraki yarış için endişelenmiyorum." Bunun iyi bir cevap olduğunu biliyordum çünkü arkadaki Lizzie'nin basın toplantılarımda nadiren görülen bir şekilde bana baş parmağıyla onay verdiğini gördüm.

"Elbette şampiyonlar her yarışta bu hataları yapmazlar; Eric Spencer ve Noah Hendriks'in geçmişteki galibiyetleri bunu kanıtlıyor. Ama şu ana

kadar

son altı yarışta üç hata yaptı. Bunu nasıl hesaba katarsınız ve hala şampiyonayı kazanacağınızı düşünürsünüz? Henri ve Noah'ın sadece birkaç puan önündesiniz. Bu sadece birkaç üçüncülük demek ve sonra onlar liderliği ele geçiriyor."

Kendimi durduramadan bacaklarımın hareket etmeye başladığını hissettim. Şimdi ayaktaydım, yumruklarım sıkılıydı ve yüzüm buruşmuştu. Tüm dünya kıpkırmızıydı.

"Sizin derdiniz ne lan?" Şimdi karşımda duran spor muhabirinin gözlerinin içine bakarak bağırdım. Dürüst olmak gerekirse biraz şaşırmış görünüyor. Belli ki beni kızdırmak istemişti ama bu tür bir patlamayı beklediğini sanmıyorum.

"Ne söylememi istiyorsun? Hayır, her hafta sonu küçük bir hata yapmayı planlıyorum. Şampiyonluğu kaybetmek için sabırsızlanıyorum!" Ellerimi havaya kaldırdım, hayal kırıklığım her kelimede daha da artıyordu. "Henri'nin Hermes F1 aracından 15 kat, Noah'ın Blaue Flügel F1 takım aracından 20 kat daha güvenilir bir aracım var. En azından her yarışta podyuma çıkıyorum, hata yapsam da yapmasam da." Omzumda bir el hissettim. Luca arkamda duruyordu. Yüzü yumuşaktı, gözleri derin bir endişe içindeydi. Elini benimkine doladı ve bana gülümsedi, o kocaman, güzel gülümsemesiyle.

Luca bir şey söyleyemeden Oscar söze girdi. "Georgie'nin bu yıl şampiyonluğu neden kazanacağını bilmek ister misiniz? Çünkü son altı yarış onu kızdırarak geçirdiniz; hiçbir şey bir sporcuyu medyanın yanıldığını kanıtlamak kadar motive edemez. Ayrıca, hava almaya çıkan bir balınaya benzemeyen tek araba da onda," diye ekledi gülerek.

Oscar'a dönüp gülümsedim ve Luca'nın elini sessizce sıktım. Sandalyeme geri döndüm ve bıkkın bir iç çekişle kendimi yere bıraktım. Isabelle memnun olmayacaktı ama o anda umurumda bile değildi.

Oscar'ın yorumundan sonra odada biraz sessizlik ve birkaç garip kıkırdama oldu. Sonunda başka bir gazeteci buzları kırdı ve sorular yedi dakika daha devam etti.

Bu patlamadan sonra kimse bana soru sormaya cesaret edemedi. *İyi oldu. Bunu aşmıştım.*

Lizzie beni ön tarafta karşıladı, yüzünde derin bir onaylamama ifadesi vardı. Hışımla yanından geçip gittim. Bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilirdim ki? Valkyrie garajına girdik ve hem Fiona hem de Isabelle'in Isabelle'in ofisinde beklediğini gördüm. Isabelle beni görür görmez odasına çağırdı. Bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Neyin var senin?" Isabelle doğrudan gözlerimin içine bakıyordu, delici yeşil gözleri bir kez daha her hareketimi değerlendiriyordu.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Isabelle bıkkın bir inilti çıkardı ve masasının arkasına oturup ellerini başının üzerine koydu. Etrafımızda garip bir sessizlik vardı ve onun düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Gazetecileri görmezden gelmeyi ne zaman öğreneceksiniz? Onlar çöp. Bunu siz de biliyorsunuz. Neden onlara istediklerini veriyorsunuz?" diye sordu.

"Gazeteciler bana insan gibi davranmayı ne zaman öğrenecekler?" Tersledim.

"Onlara bir olduğunuzu gösterdiğinizde." Isabelle başını kaldırıp bana sert bir bakış attı ve ben bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordum. Başkalarına örnek olarak - lider olarak - öğrettiğimize inanırdı ve lider sürücü olarak ben de ekip lideriydim.

Isabelle kesinlikle "*onlar alçaldığında, biz yükseliriz*"e inanıyordu. Ben daha çok "*İntikam soğuk yenen bir yemektir*" sözüne inanmaya başlamıştım. Bir gün onları oyunlarında yenecektim ama bugün o gün değildi.

"Özür dilerim," diyebilirdim sadece. Kendimi yenilmiş hissediyordum. Burada büyük bir P2 ile birlikteydim, şampiyonada liderdim ve kendimi her zamankinden daha kederli hissediyordum. Lizzie telefonunu çıkarıp mesajlarını kontrol edene kadar birkaç dakika daha kimse bir şey söylemedi.

"Matteo bana Luca'nın Lamborghini'sinde sizi bekleyeceğini söyledi. Hepimize bir iyilik yap ve arabayı onun için sür; o arabayı güvenli bir şekilde geri sürebileceğinden emin değilim." Yüzünde hâlâ boş bir ifade olan Isabelle'e bir kez daha baktım ve Lizzie'ye başımı sallayarak ofisten çıktım, bu sırada çantamı da aldım.

Gözlerimde yaşların biriktiğini hissedebiliyordum, bu yüzden kimsenin beni ağlarken görmesini istemediğim için aceleyle otoparka gittim. Benden fotoğraf isteyen hayranlarımı atladığım için kendimi kötü hissediyordum ama ağlayan bir hayranımın fotoğrafının onlara tek bir şeyi göstereceğini biliyordum: zayıflığımı.

Luca arabasındaydı ve bana el salladı. Arabanın yolcu tarafında oturuyordu; belli ki Matteo ona araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğunu söylemişti. Ben de zayıfça gülümsedim ve sürücü koltuğuna atladım. Henri'nin Lamborghini'sini birçok kez kullanmıştım, bu yüzden nefret etsem bile bana doğal geliyordu.

Belki de Bugatti olmayan bir arabayı sürmeye alışmalıyım; zaten koltuğumda daha uzun süre oturmam pek olası değil. Böyle düşünmenin bir

sürücünün kariyerinin sonu olabileceğini biliyordum ama kendimi durdurmak zordu.

Otoparktan çıkarken Luca'nın telefonunda mesajlaştığını görebiliyordum - muhtemelen ona sevgi dolu mesajlar gönderen yüzlerce arkadaşına ve ailesine teşekkür ediyordu, benim telefonumda ise tam tersi bir durum vardı, o anda annem ve babamdan gelen birkaç mesaj vardı ve Hugo ile Henri'nin bu karmaşa hakkında ne söyleyeceklerini bildiğim için o mesajları okumadan bırakmışım.

Aradan on dakika kadar geçti ve Luca benimle akşamki planları hakkında boş boş sohbet etmeye başladı. Lizzie bana büyük bir VIP partisi olduğunu ve yarışı kimin kazanacağına bakılmaksızın tüm sürücülerin katılacağını söylemişti. İçten içe bunun dışında kalabileceğimi umuyordum ama Luca P1 ve ben P2 iken bunun gerçekleşme ihtimali %0'dı. Luca günüyle ilgili sohbet etmeye devam etti, ancak sonunda bir an durup bana baktığında tavrının biraz değiştiğini görebiliyordum.

Luca

Georgia'nın yüzünden yaşlar süzölmeye başlamıştı ve her ne kadar ölüm sessizliğinde olsa da, bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum. Basın toplantısı planlandığı gibi gitmemişti. O şerefsiz Georgia'ya dış biliyordu ve bu sinir bozucuydu. Sanki içgüdüsel olarak direksiyondaki elini tuttum. Bunun doğru bir karar olup olmadığından emin değildim çünkü daha da çok ağlamaya başlamıştı.

"Kenara çek Georgia," dedim usulca. Başını hayır anlamında salladı.

Çekilmez kadın, diye düşündüm kendi kendime - yarı şaka.

"Ciddiyim, kenara çek." İkinci kez sorduğumda, küçük bir kafenin önünde yolun kenarına çekerek bana uydu. Elleri hâlâ direksiyonu kavriyordu ve bana bakmayı reddederek ön camdan dışarı bakıyordu.

Elini tuttum ve kendime çektim. Nefes alış veriş i ağırlaşmaya başlamıştı ve gözyaşları daha sert dökölüyordu. Emniyet kemerini çözdüm, onu sürücü koltuğundan çekip kucağıma aldım ve elimin sırtında daireler çizmesine izin verdim. Georgia şimdi daha çok ağlıyordu ve gözyaşları yüzünden gömleğime akmaya devam ederken yüzü boynumun derinliklerine gömülmüştü.

"Her şey yoluna girecek Georgie," diye fısıldadım kulağına. "Her şey yoluna girecek." Bundan başka ne söyleyeceğimi bilemedim ve gömleğime sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlarken onu yatıştırmaya devam ettim. İçimdeki her şey bana bunun gazetecilerin açıklamalarından daha fazlası olduğunu söylüyordu. Daha sezonun geri kalanı vardı ve ikinci olmak ağlanacak bir mesele değildi.

"Hayır, olmayacak. Koltuğumu kaybedeceğim," diye inledi, nefes alıp verişini kontrol altına almaya çalışıyordu.

"Isabelle fire bir dünya şampiyonu mu? Bundan şüpheliyim." Durumu hafifletmeye çalışarak sesimi yükseltmeye çalıştım.

"Dünya şampiyonu olamayacağım. Basın bunu açıkça belirtti. Henri ve Noah daha iyi sürücüler ve takımlar araçlarının güvenilirliğini düzelttiğinde, podyumlarda olmayacağım; Dünya Sürücüler Şampiyonasını kazanamayacağım."

Georgia devam ederken ona daha sıkı sarıldım, "Eğer Maison de Klotho sponsorluğunu benim yüzümden kaybedersek, ekip beni affetmez. Affetmek zorunda kalmayacaklar çünkü parasız kalacağız."

"Bir taşkınlık Maison de Klotho'nun Çarşamba günü sizinle görüşmesini engellemeyecek," diye söz verdim, ancak bunun doğru olup olmadığını tam olarak bilmiyordum. Moda markaları vefasızdı ve çabuk değişirlerdi; Formula 1 takımlarının çoğunun onlar tarafından desteklenmemesinin bir nedeni de buydu. "Ayrıca, sen ve Lily çok çekici bir takımsınız," diye ekledim göz kırparak.

Georgia'nın gözyaşları yavaşlamaya başladı ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana baktı, "Sen korkunç bir yalancısın Luca Rossi."

"Ve sen de çirkin bir ağlaksın," diye karşılık verdim, onu yanından dürterek. Bana ters ters baktı ama esprime güldü. Sırtını okşamaya devam edip gözyaşlarını silmesine izin verdiğimde aramızda rahat bir sessizlik oldu.

Gözyaşları yavaşlamaya başladığında yanağına uzandım ve gözyaşlarından birini parmağımla sildim.

Georgia gerçekten çok güzeldi. Onca gözyaşından sonra bile, o güne kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Arada sırada mankenlerle çıkmamla ilgili iğneleyici yorumlar yapmayı severdi ama gerçek şu ki, hiçbiri onun güzelliğiyle kıyaslanamazdı. Makyaja, takma kirpiklere ya da sahte bronzluğa ihtiyacı yoktu. Doğal hali nefes kesiciydi. Buna bir de komik zekâsı ve akli eklenince Georgia Dubois tam bir avdı.

Yıllar önce ona bu yüzden çıkma teklif etmiştim.

Yıllar önce o randevuda onu ekmemin nedeni de buydu. O benim için fazla iyiydi. Georgia Dubois gibi birini hak etmiyordum, bu yüzden beş yıl

Bir süre önce ona çıkma teklif ettikten sonra onu ekmiştim; eninde sonunda beni reddedeceğini bildiğim için çok korkmuştum. O zamanlar  liott Simon'a nasıl baktığını gördüm. Ne kadar çok istesem de bana asla aynı şekilde bakmayacaktı.

Georgia sonunda, "Bizi otele geri g t rmeliyim," dedi.

Benim -gizli- hayal kırıklığına rağmen, kucağımdan kalktı ve sürücü koltuğuna geri döndü. Yüzüne bir g l msemi yerleştirdi; zoraki görünüyordu ama önceki kadar zoraki değildi. Elini debriyajın üzerine koyduğunda, ben de elimi onunkinin üzerine koydum ve orada dinlenmesine izin verdim. Yolun geri kalanını tamamen sessizlik içinde otele doğru sürdük.

Georgia ve ben otele döner dönmez hızlıca bir şeyler atıştırdık ve kabul edilebilir parti kıyafetlerimizi giydik. Akşam 9 olur olmaz aşağıya indik ve Henri ile Lily'yi muhtemelen o güne kadar gördüğüm en büyük limuzinin önünde bulduk. Georgia Henri'ye daha önceki patlamasından bahsetmişse de bunu belli etmedi. Bunun yerine ona sıcak bir şekilde sarıldı ve birlikte limuzinin arka tarafına oturdular. Yarışı kazanan benim yerime Henri'nin yanına oturmayı seçtiği için kıskançlık duymanın saçma olduğunu biliyordum. Henri onun kardeşiydi ve o da zor bir gün geçirmişti; benim yerime  liott'un yanına oturmayı seçmiş gibi değildi.

Beynimin her bir parçası bunu unutmam gerektiğini biliyordu. Anlamadığım bir şey yüzünden başka bir sürücüye kin besleyen yirmi yedi yaşında bir adamdım. Aralarındaki ilişkinin ne olduğundan tam olarak emin değildim ama  liott birkaç yıl önce Georgia ile kısa bir süre çıktıklarını ağzından kaçırmıştı.

Kulübe vardığımızda her yerde fotoğrafçılar ve hayranlar vardı. Henri, Lily, Georgia ve ben limuzinden sürünerek indik ve kolumu Georgia'nın beline dolayıp onu kendime çektim, kulübe girerken hayranlara gülümseyip el salladım. Kulüp koordinatörü bizi kapıda karşıladı ve sürücüler, partnerleri ve davetli olan birkaç kişi için ayrılmış VIP süitine götürdü.  liott'un arka tarafta Noah Hendriks ve eşiyle birlikte oturduğunu gördüm.

Kız arkadaşım. Biz içeri girer girmez Éliott ayağa kalktı ve Georgia ile bana doğru yürümeye başladı.

"Orada iyi yarış, Georgie!" Éliott Georgia'yı kucaklayarak seslendi. Ardından elimi tutup sıktı ve beni de kucaklaması için kendine çekti.

"Tebrikler Luca, evinde kazanmak mutlak bir rüya. Umarım önümüzdeki hafta bunu en sevdiğimiz ikizlerden biriyle görürüz," diye ekledi arsızca.

Georgia onun omzuna şakacı bir tokat attı ve kirpiklerini benim hoşuma gitmeyecek kadar çok kırıştırdı.

"Bu bir *eğer* değil Éliott. Gelecek haftaki yarışı kazanacağım ve bu, kardeşimin benimle bir daha asla konuşmayacağı anlamına gelse bile umurumda değil." Dilini Henri'ye doğru uzattı, o da bu harekete karşılık verdi.

Georgia'ya eğilip bize içki getireceğimi söyledim ve bara doğru ilerledim. Georgia'nın Chambord'lu şampanya sevdiğini biliyordum, bu yüzden ona bunlardan bir tane, kendime de bir kadeh şampanya söyledim. Merdivenlerden geri döndüğümde Georgia ve Éliott birlikte oturmuş bir şeyler hakkında sohbet ediyorlardı. Birlikte biraz derin düşüncelere dalmış görünüyorlardı - Georgia'nın kaşları sanki Éliott'a yoğun bir şey açıklıyormuş gibi çatıktı.

Anında haksız olduğunu bildiğim bir acı hissettim. Her parçam Georgia'nın bana böyle güvenmesini diliyordu ama neden güvenmediğini biliyordum. Ben de playboy Luca Rossi'ye güvenmezdim. İkisinin oturduğu yere gitmek benim için küçük bir davranıştı. Özel sohbetlerine burnumu sokmamam gerektiğini biliyordum ama yarışın galibi bendim. Bir kez olsun hayalimi gerçekleştirmiştım ve eğer bunu kız arkadaşım ile geçirmek istiyorsam, bunu yapacaktım - bu ilişki sahte olsa bile. *Ama Tanrım, bir yanım öyle olmamasını diliyordu.*

"İçkin, Georgie," dedim kocaman bir gülümsemeyle, Georgia'nın yanına otururken Éliott ile göz teması kurdum. Biraz rahatsız edici bir sessizlik oldu ama dönüp bana gülümsedi ve başını salladı.

"Teşekkürler, Flash." Bu lakabı duyunca hemen biraz canlandım. Elbisesinin oldukça yüksek bir boynu vardı ama göğsüne doğru baktığımda, Cuma günü ona verdiğim kolyenin küçük parıltısını gördüm. Kendimi durduramadan kolyeyi elbisesinin içinden usulca aldım ve dışarı çıkarıp sergiledim.

Bana kaşlarını çattı, belli ki bu hareketimden hoşlanmamıştı. "Kimsenin aklına bir şey gelmesini istemem," diye sııttım. Georgia sadece yüzünü buruşturdu.

gözlerini Éliott'a çevirdi ve ona ırkını sorarak açık bir şekilde

beni görmezden gelme çabası.

Tamam, iki kişi oynayabilir.

Éliott cevap vermeye başladığında ayağa kalktım ve Oliver ile kız arkadaşı Lisa'nın yanına gittim. Daha fazla şoför gelmeye başladı ve saat 10:30'a yaklaşırken dans pisti yeni bir DJ ile açıldı.

Éliott ve Georgia'nın dans pistine doğru hareket ettiklerini gördüğümde bara dönmüş, bir içki daha alıyordum. Dans yeterince masum görünüyordu, ama yine de herhangi biri onların masum dansını daha fazlası için yanlış yorumlayabilirdi. İçimde öfkenin yükselmeye başladığını hissettim. Koltuğunu kaybetmekten bu kadar endişe duyan Georgia, basının eski sevgilisi olduğuna ikna olduğu bir şoförle dans ederek tüm planı riske atmakta bir sakınca görmüyordu. Gözlerimi ikisinden ayıramıyordum ve Éliott'un ona biraz daha yaklaştığını gördüğümde omzuma bir dokunuş hissettim. Gözlerimi bir an için Georgia ve Éliott'tan ayırdığımda, yanımda duran ve yüzünde kocaman bir sırıtiş olan güzel bir kadın gördüm.

"Bana bir içki ısmarlar mısınız?" Sesi ipeksi ve pürüzsüzdü ve bir ay önce bana yaklaşmış olsaydı, şüphesiz onunla eve giderdim.

"Elbette," dedim sırtarak ve barmene seslenerek bana bir bira daha, ona da bir martini sipariş ettim. İçkilerimiz gelir gelmez elini kolumda hissettim, benimle flört etmeye çalışırken tişörtümün altındaki kaslarımı sıkıyordu. Bana dokunabileceği varsayımından biraz rahatsız olarak hemen kolumu geri çektim. Geri çekilir çekilmez Georgia'nın bakışlarının benimkilerle buluştuğunu gördüm ve bunu gördüğünü biliyordum; yüzünde kıskançlığa benzer bir şey belirdi ve konuşmasına geri dönerken hızla kayboldu. Küçük bir zevk duygusu içimi kapladı ve kadına biraz daha yaklaşıp bakışlarımı onunkilere çevirdim.

Neyse ki ben kadına dans teklif etmek gibi aptalca bir şey yapamadan Henri ikimize yaklaştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Hermes'in altın çocuğunun yüzünde inanılmaz derecede onaylamayan bir ifade vardı.

"Takım arkadaşım ile konuşmamın bir sakıncası var mı?" Kadın onay için bana baktı, sanki Henri'ye defolup gitmesini söylemem için sessizce yalvarıyordu - *ki bir yanım bunu istiyordu* - ama yapmadım. Bunun yerine, kendimi sakinleştirirken kadının hışımla uzaklaşmasına izin verdim. Beni yapmak üzere olduğum o pervasız hareketten kurtardığı için Henri'ye teşekkür etmem gerektiğini biliyordum. Georgia ve Éliott'u ne kadar kıskandığının bir önemi yoktu - rastgele bir kadınla dans etmek

VIP bölümüne girmek Georgia'nın çocukluk arkadaşıyla dans etmesinden çok daha kötü bir karardı.

"Kız kardeşimle çıkacağını sanıyordum?" Henri tısladı; gözleri öfkeyle doluydu.

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama Georgia ve Éliott bunu hatırlamıyor gibi görünüyor," diye karşılık verdim.

Henri'nin gözünde arkadaşı Éliott yanlış yapamazdı. *Georgia da yapamazdı.* Henri bu yorumuma odadaki en aptal kişi olduğumu söyleyen bir bakışla gözlerini devirdi.

"Georgia ve Éliott arasında hiçbir şey olmuyor, bunu biliyorsun. Onlar sadece arkadaş, *hep öyleydiler.*" Henri'ye "*Ne kadar aptalsın sen?*" dercesine bir bakış attıktan sonra inanmayarak alay ettim.

"Daha çok sevişen arkadaşlar." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimden nefret ettim. Henri'nin gözleri büyüdü ve bir an için kafasının içinde dönen çarkları görebildim, sanki kız kardeşi ve en iyi arkadaşı arasında tanık olduğu yüzlerce konuşmayı tekrarlıyordu. Henri, şu anda eski yerlerinde sohbet etmekte olan Georgia ve Éliott'a döndü ve sanki kafasında bir ampul patladı.

En azından buradaki tek mutsuz kişi ben değilim, diye düşündüm kendi kendime. Benim açımdan iğrenç bir hareketti ama sarhoştum, sinirliydim ve *kıskançtım.*

Henri hışımla Georgia'nın oturduğu yere gitti ve gözlerinin içine bakarak yere çöktü. Duymadığım için ona ne söylediğinden emin değilim ama Éliott'un yüzünün solduğunu ve bana baktığını görebiliyordum, yüz ifadesinde öfke vardı. Georgia Henri ile birkaç kelime daha konuştuktan sonra ayağa kalktı ve hışımla bana doğru yürüdü.

"Gidiyoruz," diye ısrar etti. Georgia elimi tuttu ve bana gruba veda etme fırsatı vermeden kulübün girişine doğru koşmaya başladık. Edward ve Oliver çıkarken ıslık çalıp tezahürat yaptılar, şüphesiz aceleyle çıkışımızın biriyle yattığım için olduğunu umuyorlardı.

Geleceğimde çok daha kötü bir şey olduğunu biliyordum.

Gürcistan

Luca'yı aceleyle taksiye bindirdim. Henri bana gelip Éliott'la çıkıp çıkmadığımı sormaya nasıl cüret ederdi? Bu fikre nereden kapılmıştı ki? İncinmiş gibi davranmaya cüret ediyordu. Altı yıl önceydi. Henüz on sekiz yaşındaydım ve sadece altı hafta çıkmıştık. Her şey ikizlerimi ilgilendirmezdi.

Karşımda çok sarhoş bir Luca vardı ve bu benim için hiç de heyecan verici değildi. Orada oldukça garip bir şekilde oturuyordu. Kızgın olan ben olduğum için onu eve sürüklemem gerekmiyordu ama Henri bana Luca'nın barda inanılmaz derecede sarhoş olduğunu söyleyince onu eve götürmem gerektiğini anladım.

Onu o kadınla flört ederken görmüştüm ve doğrusu biraz kıskandığımı hissediyordum. Luca'nın sahibi değildim; *aslında* çıkmıyorduk bile, bu yüzden kıskanmaya hakkım olmadığını biliyordum. Onu dans pistinde yakalamış değildi çünkü o zaman çok öfkelenirdim. Geceyi Éliott'la dans ederek geçirdiğim için yorumumun ikiyüzlü doğası gözümünden kaçmamıştı ama çıktığımızı kimse bilmiyordu. Biz arkadaşlık ve arkadaşlarımızla dans etmeye hakkım vardı; ayrıca Edward ve Lauren da bize katılmıştı.

Luca takside gözle görülür bir şekilde daha rahat görünmeye başladı ve otele vardığımızda koltuğunda bana biraz daha yaklaşmıştı. Otel odamızın kapısına vardığımızda, alkolün Luca'yı açıkça ele geçirdiğini fark ettim ve gidip kanepeye uzandı, ayakkabılarını tekmeleyip odanın diğer tarafına fırlattı - dünyada umursamadan. Sarhoş haline gülmekten kendimi alamadım.

"Cara," diye seslendi, "seni yeniden gülerken görmek çok güzel." Sanki beni sarılmaya davet ediyormuş gibi iki elini birden uzattı. Ona yaklaştım ama sarılma davetini kabul etmeyerek ayaklarının yanındaki kanepeye oturdum.

"Öyle mi?" Ne hakkında konuştuğunu bilmiyormuş gibi davranarak rahatça söyledim.

"Daha önce çok üzgündün... bu beni de üzdü." Yüzüne kocaman, aptal bir sırıtma yerleştirerek basitçe söyledi. "Öpüşmemizden pişmanlık duyduğunu düşündüm," diye mırıldandı. Disney World'de kalamayacak kadar yorgun olan ama ailesinin uykusunu görmesine izin vermeyen bir çocuk gibi gözleri kapanıyor ve sonra hızla yeniden açılıyordu.

Ahh, demek öpücüğü düşünmüştü. Yumuşakça gülümsedim ve ona baktım. Luca bu sarhoş haliyle çok sevimli görünüyordu.

"Gecenin sonunda Luca Rossi'nin eve kiminle gideceğini tüm o güzel kadınlara göstermek zorundaydım," dedim göz kırparak.

Hadi ama Georgia, bundan daha iyi flört edebilirsin, diye kendimi azarladım.

Luca doğrulmaya başladığında bana doğru eğildi. Gözleri doğrudan benimkilere baktı ve derin bir nefes verdi. Elini çeneme doğru uzattı, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Bu gece eve birlikte gitmek istediğim tek kişi sensin," diye fısıldadı.

Kalbim bir an için durdu. Luca'nın sarhoş olduğunu hatırlamam gerekiyordu - çok sarhoş. Yine de gözlerinde samimi bir şeyler vardı. Yıllar önce onunla çıkmayı kabul ettiğimde söylemesini istediğim şey buydu. Ona sırlıslıkam aşkıttım ve kış tatili için Indy Car'dan döndüğümde Luca bana çıkma teklif etmişti. Kendimden geçmişim. Luca nazik ve komik biriydi ve Edward ondan övgüyle söz ediyordu.

Bu yüzden randevumuza gelmediğinde, beni o Monaco restoranında tek başıma bıraktığında utandım. Eve döndüm ve ağladım. Beni neden ektiğini söylemek için bir mesaj bile göndermemişti. Onun yerine sosyal medyada tek gördüğüm Edward ve Noah'la bir kulübe gittiği idi. Açıklamak için bana hiç ulaşmadı ama ben nedenini biliyordum.

Sıkıcıydım - çıkmaya çalıştığım erkeklerin birçoğu bunu açıkça belirtmişti. Ben bir erkek sporunda yarışan sıkıcı Dubois ikiziydim. *Bunun neresi seksiydi?*

Yine de buradaydım, podcast programında yaşadığım tüm o kelebekler tüm gücüyle geri dönüyordu. Yavaşça eğildi; dudakları dudaklarıma zar zor değiyordu. Sanki Luca beni öpmek için izin bekliyordu, %90'ını ortaya koyduğu için yolun %10'unda onunla buluşmamı bekliyordu.

Biraz eğildim ve usulca dudaklarını öptüm. Viski ve şampanya tadındaydılar. Elleri nazikçe çenemde kaldı ve öpücüğü biraz daha derine yönlendirdi. Gülümsedim ve o çekilip bana bakmadan önce onu biraz daha öptüm.

"Éliott'u seninle gördüğümde çok kışkandım, çok kızdım. Senin bir geçmişin olması beni rahatsız etmemeli ama ediyor." Biraz geri çekildim ve Luca'nın gözlerinin içine baktım.

"Ne dedin sen?" O bir şey söyleyemedi ayağa kalktım ve kanepeden uzaklaştım. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Henri, Éliott'la benim çıktığımızı bu şekilde öğrenmişti - *Luca ona söylemişti.*

Nutkum tutulmuştu - ve öfkeliydim. Ben geri çekilirken Luca şaşkın görünüyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Henri'ye söyledin mi?" Ben sordum. "Ne-"

"Hayır, bana gerçeği söyle," diye ısrar ettim. Luca bir şey söylemedi ama ben gerçeği biliyordum. Gözlerindeki suçluluk duygusunu görebiliyordum.

"Ona söylemek sana düşmezdi!" Ben de bağırdım.

"Éliott bana bunun bir sır olduğunu söylediğinde fark etmemiştim," diye homurdanarak ayağa kalkarken yalpaladı. Bana doğru uzandı ama ben daha da geri çekildim. Çok öfkeliydim. Topuklarımın üzerinde döndüm ve odama doğru yöneldim.

Ama kapıyı suratına çarpmadan önce, "Yıllar önce beni ektiğin için gerçekten üzülmüştüm. Görünüşe göre sana teşekkür etmeliyim. Gerçekten beni bir sürü kalp kırıklığından kurtardın. "

On Birinci Bölüm

SANA BİR HAMSTER ÖNEREBİLİR MİYİM?

Gürcistan

Monza yarışından sonraki Pazartesi sabahı uyandığımda Luca'ya hâlâ öfkeliydim. Hızla bavullarımı topladım ve havaalanında Edward, Henri ve Noah ile buluştum, ortak otel odamızdan çıkarken Luca'ya tek kelime bile etmedim. Üçümüz de orada yaşadığımız için Noah hepimize Monako'ya dönmek üzere özel bir jet kiralamıştı. Henri hâlâ benimle konuşmuyordu, ki bu sorun değildi çünkü onunla konuşmaya hiç niyetim yoktu.

Edward aramızdaki gerginliği fark etti ve moralimizi düzeltmeye çalıştı ama nafile. Doğrusu, Luca'ya olan kızgınlığıma o kadar odaklanmışım ki Henri'nin durumunu gerçekten irdeleyemiyordum. Hafta inanılmaz başlamıştı, Luca ve ben sonunda birbirimize bağlanmaya başlamıştık. Arabada panik atak geçirdiğimde, içinde bir yerlerde gömülü olduğunu bildiğim nezaketiyle beni rahatlatmıştı. Yarışta paylaştığımız o öpücük olağanüstüydü ve ona duyduğum kızgınlığı geride bırakmaya başladığımı hissettim. Düşmandan başka bir şey olma ihtimalimiz varmış gibi hissettim.

Uçak havaalanına indiğinde, Henri ve ben bizi eve götürmesi için kiraladığımız ortak bir arabaya atladık. Valkyrie F1 Takımı'nda yer aldığımı öğrendiğimde hemen Henri'nin binasından bir daire satın aldım. Yan komşusu satıyordu ve dünyanın büyük bir bölümünü birlikte gezeceğimiz için Henri'ye yakın bir yere taşınmak mantıklı geldi. Ayrıca, tüm kardeşlerime tekrar bu kadar yakın yaşamak eğlenceliydi, ama şu anda bu kararımın pişmanlık duyuyordum. Arabadaki gerginlik hissediliyordu. Belli ki ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Sitede çantalarımızı indirirken,

Henri bizi içeri aldı ve ikimiz de birbirimize tek kelime etmeden doğruca dairelerimize geçtik.

Sessizlik muamelesini hak etmiş miydim? Belki de. Ona Éliott ile olan ilişkimden bahsetmem gerektiğini biliyordum ama aradan altı yıl geçmişti. Şimdi bu konuyu açmak için biraz geç ve alakasız görünüyordu. Ona ya da başka bir erkeğe hiçbir şey borçlu olmadığımın bahsetmiyorum bile.

Ertesi sabah kapımın çalınmasıyla uyandım. Luca Çarşamba günkü Maison de Klotho toplantısından önce şehre gelmeyecekti, bu yüzden onun olamayacağını biliyordum. Neyse ki Lizzie toplantının hâlâ devam ettiği konusunda beni uyarmıştı. Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Tekrar nefes alabiliyordum.

Kapıyı açtığımda Henri ile yüz yüze geldim, bir elinde unlu mamuller, diğerinde iki latte vardı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu, kahveyi almam için başıyla işaret etti.

Başımı salladım ve poşet dolusu unlu mamulü alarak sehpanın üzerine koydum, ben de onun yanındaki koltuğa oturdum. Henri unlu mamulleri konteynırdan çıkardı ve yanımızdaki tabağa koydu.

İkimiz sessizce lattelerimizi yudumlariken birkaç dakika daha sessizliğin odayı sarmasına izin verdik.

Henri sonunda yüzünde üzgün bir ifadeyle, "Özür dilerim," diye itiraf etti. "Sana söylediklerim için özür dilerim. Haklısın. Bana bir açıklama borçlu değilsin. Bana söylemediğin için üzgün olsam da, sana Éliott'a karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini hiç sormadım. Bana yalan söylemiş değilsin." Başımı sallayarak onayladım ve bir sonraki sözlerimi düşünürken kahvemden bir yudum daha aldım.

"Hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim. Bunun sizi nasıl körleştirdiğini anlayabiliyorum. Doğrusu, sadece altı hafta sürdü; söylenecek pek bir şey yok gibiydi. Gençtik ve on sekiz yaşındaydık. Birbirimize hiç uymuyorduk, bu yüzden yakın arkadaşlığa geri döndük. Eğer ilerleseydi, kesinlikle sana söylerdik. Gerçi Éliott sana söyleyemeyecek kadar gergindi," diye kıkırdayarak ekledim ve Henri sırıttı.

"Olması gerektiği gibi. Sanırım Luca'nın bilmesine daha çok üzıldüm. Sen öz kardeşine bile söylemedin ama o biliyordu, öyle mi? Ama dün gece Éliott'a bundan bahsettiğimde, birkaç yıl önce bir partide Luca'ya yanlışlıkla söylediğini söyledi." Éliott'un Luca'ya *kazara söylediğine* inandığımdan tam olarak emin değildim. Éliott Luca'nın beni ektiğini biliyordu çünkü o gece aradığım kişi oydu. Bunu bilerek ağzından kaçırdığından şüpheleniyordum ama bunu Éliott'la daha sonra konuşacaktım.

Henri eklemeyen önce birkaç dakika daha sessizlik oldu, "Luca'ya bu kadar kızma. Bardaki o kadınla konuştuğu için ona kızmıştım ve savunma olarak sen ve Éliott'un dans etmenizden bahsettiğinde ona bağıarak sizin asla bir çift olmadığınızı söyledim ve yaptığının daha kötü olduğunu ima ettim. Ona karşı biraz eşeklik ettim," diye itiraf etti. Hermes'in altın çocuğu Henri'nin Luca'yla tartıştığını ve üstünlüğün kendisinde olduğunu düşündüğünü görebiliyordum.

"Ve sonra benimle alay ettiğinde, ona daha fazla baskı yaptım, ona ikinizin bir ilişki yaşadığınızı düşündüğü için aptal olduğunu ve Éliott'un sadece bir arkadaş olduğunu ve bir arkadaşla dans etmene izin verildiğini söyledim." Her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Luca'ya o kadar kızmıştım ki, kardeşimi kızdırmak istediği için Henri'ye sebepsiz yere bunu söylediğini düşünmüştüm. Ama aslında Luca hakkında en kötüsünü düşünmüştüm. Onun bir pislik olmasını bekliyordum ama aslında sadece kendini savunuyordu - hem de sarhoşken. Alkolün gevşek dudaklara neden olduğunu herkes kadar ben de biliyordum.

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Sanırım durup dururken sana söylediği için Luca'yı suçluyordum ama dürüst olmak gerekirse, bunu neden yaptığını gerçekten düşünemiyorum. Luca'nın senin bilmediğini düşünmesi için hiçbir neden yoktu... Éliott'un Luca'ya söylediğini bilmiyordum. Éliott ve ben grup arasında garip bir şey olmasını istemedik, bu yüzden hiçbir şey söylemedik."

Konuşmaya devam ettikçe kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım; omuzlarımdan bir yük daha kalkmıştı ama Luca'ya bağırdığım için de kendimi suçlu hissediyordum. O gece beni çok hayal kırıklığına uğratmıştı. Dün bana mesaj atmış, benimkinde kalmak yerine bir otel bulup bulamayacağını sormuştu.

Luca o gün Monza'yı kazanmıştı ve ben ona kendini bok gibi hissettirmiştim ama bunu telafi edecektim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama Monaco'dan önce özür dilemem gerektiğini biliyordum. Telefonu elime aldım ve Luca'ya elbette bende kalması gerektiğini mesaj attım. Ona mesajla özür dileyip dilememeyi tartıştım ama bunu yüz yüze yapmanın daha iyi olacağına karar verdim.

Sabah 10'dan kısa bir süre sonra Monako'daki Maison de Klotho ofislerine vardığımda Isabelle, Lizzie ve Lily çoktan dışarıda benim gelmemi bekliyorlardı. Birlikte güzel konferans salonuna girdik ve oturduk. Bir yandan

Isabelle ile aramızda hâlâ bir gariplik vardı ama ikimiz de bunu görmezden gelmeye karar vermiştik. Bugün mükemmel geçmeliydi.

Oturmamızdan birkaç dakika sonra Maison de Klotho yöneticisi Sara, gülümseyerek odaya girdi. "Günaydın hanımlar. Yarış hafta sonundan önce bizimle buluştuğunuz için çok teşekkür ederiz. Formula 1'in en yeni kadın pilotları burada olduğu için çok heyecanlıyız!" Ciyak ciyak bağırdı. Biraz şaşırmıştım. Ne beklediğimden emin değildim, ama bu fangirling yapan bir yönetici değildi. Daha önceki sözlerine cevap veremediğimden Sara tarafından kucaklandım ve güzel bir Maison de Klotho çanta önce benim önüme, sonra da Lily'nin önüne kondu.

"Toplantı için teşekkür olarak bizden küçük bir şey." Önümde takımımızın renkleriyle boyanmış güzel bir omuz çantası duruyordu. Lily heyecanla ellerini çırpı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Çok teşekkür ederim, çok güzel," dedim içten bir gülümsemeyle. "Çok güzel! Beğendiğinize sevindim. Maison de Maison'da çok heyecanlıyız. Klotho. Ve değerli erkek arkadaşın Luca Rossi'nin seninle modellik yapmak istediğini duyduğumuzda?" Dönüp beni işaret etti, "Çok heyecanlandık! Luca Pazartesi günü bize çok *tatlı bir* not gönderdi ve senin için tasarladığı o güzel Afrodite Takı kolyesini fark ettiğimizde, bunun iştiraklerimizden biriyle harika bir çapraz marka tanıtımı olacağını düşündük.

"Dürüst olmak gerekirse, Maison de Klotho'da geçirdiğim yıllar boyunca Luca'nın senin hakkında bize gönderdiği kadar sevimli ve şirin bir not görmemiştim." Valkyrie kadınlarından hiçbiri buna ne diyeceğini bilemediği için odada şok edici bir sessizlik oldu.

"Sen şanslı bir kadınsın Georgia; bu adamın seni sevdiği çok açık. Kim bilir, belki ikiniz arasında küçük bir nişan yüzüğü promosyonu yaparız," diye ekledi Sara kıkırdayarak, çok fazla mimoza içmiş bir anne gibi omuzlarını oynatırken.

Kahvemde boğulmamaya çalıştım. Bu ilişki sahte olmasa bile, sadece bir ay çıktıktan sonra Luca Rossi'yle evlenmeyecektim. Bir ay olmuş muydu ki?

Yüzümden belli oluyor muydu bilmiyorum ama tamamen şaşkına dönmüştüm. Luca Maison de Klotho'ya ulaşmıştı. Isabelle'e döndüm ama o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Isabelle'in yüzünde şaşkın bir ifade görmeye pek sık rastlamazdım ve açıkçası bu biraz ferahlatıcıydı. Şok olmuştu ve muhtemelen - *hayır, kesinlikle* - rahatlamıştı. Sorular içinde boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Luca: 1 Isabelle: 0

Sara satış konuşmasına kendini kaptırmış bir halde devam ederken bizim şaşkın ifadelerimizi fark etmedi bile. "Sizin ve Luca'nın denemesini çok istediğimiz yeni bir kadın ve erkek koleksiyonumuz var. Luca bana Monaco yarışından sonra Mayorka'da olacağınızı söyledi. Madrid'de bir ofisimiz var, küçük seyahatinize çıkmadan önce ikinizin de uğramak isteyebileceğinizi düşündük."

Yani Luca benim için küçük bir tatil mi planlamıştı? Benim için yeni bir haber, diye düşündüm kendi kendime, biraz sinirlenmişim ama bunu beklemem gerektiğini biliyordum. Pislik herif Maison de Klotho'ya ulaştığı için tekrar gözüme gireceğini mi sanmıştı?

Ukala piç. Gerçi bu konuda pek de haksız sayılmazdı. Kendimi toparlamaya çalışarak Sara'ya gülümsedim ve başımı salladım.

"Kulağa çok hoş geliyor!" Tüm bunlar hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin olamadan ciyaklamayı başardım. Zihnim dakikada milyonlarca mil koşuyordu. Sara bana gülümsedi, hoş, sıcak bir gülümsemeydi. Luca ve benim markayı birlikte temsil edecek olmamız onu gerçekten heyecanlandırmış görünüyordu.

"Ve Lily, senin ve Georgia'nın temsil etmesini çok istediğimiz bazı güzel çantalarımız var. Duyduğuma göre Lily'nin kendi yarışı olduğu için Silverstone'un lansman için harika bir zaman olacağını düşünüyordum." Lily gülümseyerek karşılık verdi, kendi yarışında bir şeyler sunma fikrinden heyecan duyduğu belliydi. Edward ve Eric her zaman koleksiyonlarla gelirlendi.

Toplantı bir saat daha devam etti. Sara bize çeşitli ürünler ve önümüzdeki birkaç yarışta katılmamızı istediği bazı çekimlerin eskizlerini gösterdi. Maison de Klotho Pazar günkü patlamamdan endişe duyduysa da bunu belli etmedi.

Toplantı biter bitmez ekiple vedalaştım ve evime döndüm. Luca önümüzdeki birkaç saat içinde gelecekti ve ben evi misafir için zar zor hazırlamıştım. Öğleden sonra saat 3 olduğunda kapımın çalındığını duydum. Kapıyı açtığımda Luca'nın güzel bir mor gömlek ve kışını inanılmaz gösteren bir kot pantolon giymiş olduğunu gördüm, bu sırrı ona vermeyeceğimden değil.

"Georgi-"

"Luc-" İkimiz de kıkırdayarak aynı anda söyledik. Önce benim gitmemi işaret etti.

"Henri ile konuştum... Çok özür dilerim Luca. Söylediklerim gerçekten kaba ve yersizdi. Monza'yı yeni kazanmıştın ve kulüpte senin yanında olmalıydım."

"Hayır, özür dilemesi gereken benim. Henri'ye söylediğim için özür dilerim. Senin ve Éliott'un hiç çıkmadığınız konusunda ısrar edince, ona karşı hayal kırıklığına uğradım. Kıskançlığımın araya girmesine izin verdim."

Kıskançlığımın yoluma çıkmasına izin verdim.

Bu gece eve birlikte gitmek istediğim tek kişi sensin.

Bu sözler zihnimde yankılandı. Luca gerçekten Éliott'u kıskanıyor muydu?

"Eğer yapabilirsek yeniden başlamak isterim," diye itiraf etti Luca. "Sana kötü davrandım, bunu biliyorum ama beni affedebileceğini düşünüyorsan arkadaş olmak isterim."

"Özür dilemek için çok iyi bir yöntemin olduğunu söylemeliyim. Maison de Klotho'ya ulaşmak hiç de fena bir hamle değil." Luca'nın yüz ifadesinin hafıflediğini görebiliyordum, yaptığı hamlenin kendisine bir iyilik kazandırdığını duymaktan mutluydu.

"Sakın inkâr etmeye kalkma; bugünkü toplantıda seni ifşa ettiler. Gelecek haftaki tatil planlarımızla birlikte," diye ekledim kaşlarımı kaldırarak.

"Bana kızacaksan, tatilimiz sırasında Mayorka'da da kızabiliriz diye düşündüm," dedi kıkırdayarak.

Luca ve ben sonraki bir saati sohbet ederek geçirdik. Ona daha az kızgın olmak iyi hissettirdi. Kısa bir süre sonra Henri yanımıza geldi ve Luca'dan özür diledi. Henri ve ben o akşam ev yarışları hakkında F1 Podcast'i yaptık. Henri'yi podcast'te çok fazla çılgınlık yapmaması konusunda uyardım. Doğrusu ne söyleyeceği konusunda gerçekten endişeliydim ama bunun beni etkilemesine izin vermemeye karar verdim. Bugün Maison de Klotho sponsorluğunu kazanmıştım ama savaşın daha yeni başladığını biliyordum.

Bize soracakları bazı soruları tartışmıştık ve Luca ile olan ilişkimden bahsetmemiş olsalar da, bunun kesinlikle masada olacağını biliyordum.

Henri ve ben sahneye doğru yürürken Luca, Noah, Edward ve Oliver'ın ön sırada oturduklarını görebiliyordum, Edward'ın yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Gülümsedim ve onlara el salladım, bu da Edward'ın bana bir öpücük göndermesine ve Luca'yı yanına itmesine neden oldu. Luca sadece gözlerini devirdi, Edward'ın maskaralıklarına katlanmaya hazır olmadığı belliydi. Onlara baktıkça aralarındaki dinamiği, arkadaşlıklarının hayranları arasında neden bu kadar saygı gördüğünü daha iyi anlamaya başladım. Buna gülümsedim

düşündüm. Edward'ı kardeşim gibi seviyordum ve düşündükçe, Edward Luca'yı bu kadar çok seviyorsa, bunun bir nedeni olmalıydı.

"Georgia, çaylak sezonundan çok etkilendik. Birkaç yarışa girdik ve şampiyonada lider durumdasın, inanılmaz." Yayıncının nazik sözlerine gülümsedim, iltifatlara biraz şaşırmıştım. Belki de Josh podcast'inde canlı bir izleyici kitlesinin önünde ona bağırmamı istemiyordu. *Güzel.*

"Neden çaylak sezonunuzda kazanmak için gerekenlere sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz?"

"Adanmışlık. Kazanmak için gerekenlere sahip olduğumu biliyorum. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir antrenman rejimim olmamıştı ve hayatımda hiç bu kadar formda olmadığımı hissediyorum. Etrafımda inanılmaz bir ekip var. Dünya standartlarında bir strateji ekibine sahip olduğum için çok şanslıyım. Ve pistteki en hızlı arabaya sahibim," diye ekledim sinsice, masanın öbür ucundan bana göz kırpan Henri'ye göz kırparak.

Josh buna güldü ve başını sallayarak Henri'ye döndü. "Henri, pistte kız kardeşinle mücadele etmek nasıl bir duygu?"

"Hayallerim gerçek oldu. Dubois kardeşler arasında sürüş konusunda daha iyi olduğumu her zaman biliyordum ve şimdi bunu herkese eşit şartlarda gösterebileceğim," diye şaka yaptı.

"Ama tüm ciddiyetimle söylüyorum, Peaches'in bu yolculukta benimle birlikte olması inanılmazdı. Yıllar önce ben Formula 1'e girdiğimde ve o giremediğinde kendimi sahtekar gibi hissetmiştim. Sanki ben de onun hayalini çalmışım gibi. Şimdi ikimiz de bu hayali *birlikte* yaşayacağız." Seyirciler Henri'nin bu sözlerine bayıldılar ve ben de küçük bir taklit yaparak Henri'nin beni itmesine neden oldum.

Ah Henri, Hermes sana sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını bilmiyor bile, diye düşündüm kendi kendime - yarı alaycı bir şekilde. O gerçekten de her takımın istediği bir şofördü. Kibar, zeki, kalabalığı idare edebilen ve *gerçekten* araba kullanmayı bilen biriydi.

"Söyle bana, Monaco'yu kazanmak ne anlama gelir? Georgia, sen önden gidebilirsin."

"Genç bir kız olduğumdan beri Formula 1 şampiyonu olmak istiyorum. Dünyanın dört bir yanındaki genç kızlara Formula 1'de yarışabileceklerini göstermek istiyorum ve bunu yapmak için motor sporlarının en önemli mücevherlerinden birini kazanmaktan daha iyi bir yer olamaz. Eğer bu turnuvayı kazanırsam, Motor Sporlarının Üçlü Tacı'nı kazanan ikinci pilot olacağım. Geçen yıl Indianapolis 500'ü kazanmıştım ve bir önceki yıl da Le Mans 24'te bir şekilde kazanmayı başarmıştım. Bu

Bu onuru kendi seyircimin önünde kazanmak benim için dünyalara bedel." Henri bana gülümsedi ve bir an için omzumu tutarak sıktı. İkimiz de bu galibiyeti çok istiyorduk ve bunun Cumartesi ve Pazar günleri tansiyonun yüksek olacağı anlamına geldiğini biliyordum ama bugün ortak bir hayali olan iki kardeşlik ve bu güzel bir duyguydu.

"Evet, ben de bu hissi paylaşıyorum," diye ekledi Henri. "Evimizde kazanmak... bu bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu. Şampiyonluğu istiyorum ama Monako'daki bu galibiyeti gerçekten istiyorum."

"İlginç bir yarış olacağını söyleyebilirim! Georgia, konuyu değiştirmek istemem ama söylentilere göre bu odadaki tüm kadınlar senden nefret ediyormuş, biliyorsun," diye mırıldandı sunucu, yüzünde arsız bir gülümsemeyle.

"Gerçekten mi? Odayı gazetecilerle doldurduğunuzu fark etmemiştim?" Ben de karşılık verdim ve seyircilerden bir kahkaha koptu. Bu kahkaha bana bir şey anlatıyordu: *onlar bile gazeteciler tarafından zorbalığa uğradığını biliyorlardı.* Josh da güldü, biraz garip bir şekilde de olsa, kendisinin de hala bir gazeteci olduğunu hatırlatan küçük bir hatırlatma.

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Nedenini düşünmem mümkün değil," diye ekledim, sesimi biraz daha yükselterek tüm sponsorların olmamı istediği aptal kadın yarışçısı oynadım.

"Hadi ama, Pazar günü Luca'yla öpüştüğünüzü hepimiz gördük. Bir sürü arkadaşım var ama hiçbirini *öyle* öptüğümü sanmıyorum." Josh beni kandırmıştı.

"Söyle bize Georgia, Luca Rossi herkesin yeni favori sürücüsünü kapmayı nasıl başardı?" Bunun üzerine homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Yeni favori sürücü mü? Kimin yeni favori sürücüsü? Burada F1 Old Boys ağından sponsorluk almak için mücadele ediyordum. *Kim senin favori yarışçısı olduğumdan şüpheliydim* - kendi annem bile sevgisini bölmek zorunda kalmıştı.

"Luca geçen hafta sonu onunla sohbet ettiğimizde sana sormamız için ısrar etti."

"Biliyorsun Josh, Luca istediği zaman oldukça inandırıcı olabiliyor," dedim göz kırparak, seyircileri çok eğlendirerek. "Ama işin ciddiyetine bakarsak, bu benim başıma geldi."

Tamamen yalan değil.

"Luca ile bir süredir arkadaşlık ve bir gün onun güzel gözlerine baktığımda arkadaşlıktan daha fazlasını istediğimi fark ettim. Ayrıca adam bana *yüzlerce* kez çıkma teklif etti. Sonunda ona bir kemik atmaya karar verdim. Israrı bu sefer gerçekten işe yaradı." Luca'yı biraz yumuşak bir aptal gibi göstermeyi amaçlamıştım, ama bu yorum açıkça geri tepti çünkü

Ben bu sözleri söyler söylemez, odadaki her bir kadın gözlerinde mutlak bir sevgiyle iç çekti ve açıkça Luca'yı alkışladı. Bu kadınlar onun için gerçekten çok üzülmüyorlardı ve yüzüne bakılırsa Luca bundan biraz fazla hoşlanıyordu.

"İkiniz için de gerçekten mutluyuz ama daha da önemlisi, hepimizin asıl konuşmak istediği soru. Medya ve taraftarlarla biraz zor zamanlar geçirdiğiniz bir sır değil. Takımınız yeni ve toplum olarak yeni başlayanlara karşı biraz sert olabiliyoruz."

Tabii, öyle Josh. Olmaları gerekiyordu çünkü ben... yeniyim. Yorumuna gülümsemekten kendimi alamadım.

"Ama bence biraz haksızlığa uğradınız. Aslında, kardeşinin padokta yaptığı bazı eşek şakaları konusunda sana yardımcı olabileceğini umuyordum. Çok zekice olduklarına dair söylentiler duydum!"

Henri'ye döndüm ve ne söyleyeceğini çok merak ettiğim için kaşlarımı çattım. Henri sadece Josh'a bakmaya devam etti ve podcaster'a gülmeye başladı.

"Oh, Josh, keşke yarısını bilseydin. Peaches'in Wilmington garajına girmesi yasaklandı."

"Oh, anlat bakalım." Josh, Henri ile öğle yemeği masasında dedikodu yapan iki kız öğrenciymiş gibi eğildi.

"Bunun kimsenin duymak isteyeceği bir hikâye olduğunu sanmıyorum," diye araya girdim, biraz utanarak, Henri'nin bununla nereye varacağını zaten biliyordum.

"Saçmalık!" Seyirciler beni yuhalarken Josh ellerini havaya kaldırdı.

"Gördüğün gibi Josh, Edward kemirgenlerden çok korkuyor - fare, sıçan, hamster, gerbil, fark etmez."

"Ben korkmuyorum, dostum!" Edward'ın ön sıradan bağırıldığını duydum. İkimiz de durduk ve ona *"Hiç zahmet etme Edward, hepimiz gerçeği biliyoruz,"* diyen bir bakış attık.

"Georgia birkaç yıl önce Edward'ın şoför odasına bir hamster getirmenin çok komik olacağını düşündü. Ona güzel bir kafes aldık ve Wilmington'ın Takım Müdürü Arthur'dan bir hediye olduğuna dair bir notla birlikte odaya yerleştirdik. Tek sorun neydi? Georgia kafesin kapısını kapatmamıştı ve yaklaşık bir saat sonra Arthur çantasını açtığında pahalı Armani evrak çantasının içinde bir hamster buldu. Söylemeye gerek yok, Edward'ı ofisine çağırdı ve

Hamster hakkında daha fazla bilgi edinmek için - Arthur'a en başta hamsterı verdiği için kızgın olan Edward'dan azar işitmek için."

Edward... çok iyi bir sporcu, kendi kendime kıkırdadım.

"Neyse ki Luca oradaydı ve hamsterı yakalamayı başardı. Anladığım kadarıyla artık Wilmington ofislerinde gururla yaşıyor. Yine de Georgia'ya yılın geri kalanında Wilmington garajını ziyaret etme yasağı kazandırdı." Şu anda yüzümün kıpkırmızı olduğunu biliyordum ve bunun bir video podcast olmadığı için yukarıdaki Tanrılara şükrettim.

"Vay, vay, vay, Dubois ailesinin böyle bir şakacıya sahip olduğunu kim bilebilirdi! Edward intikamını almayı başardı mı?" Josh sordu.

"Ooooh, evet!" Edward ön sıradan gururla ayağa kalktı ve seyircilere el salladı.

"Harika! Silverstone'da sana bunun nasıl bittiğini sormam gerekecek. Destan devam ediyor, bayanlar ve baylar!"

Kalabalığın kahkahaları yatıştıktan sonra Josh podcast'i bitirmeden önce bize birkaç soru daha sordu.

"Çok güzel bir podcast oldu. İkiniz de burada olmaktan büyük keyif aldınız. İkinizi de bu hafta sonu podyumda görmek için sabırsızlanıyoruz!"

Etkinlikten sonra sürücülerden podcast sonrası partiye gelmeleri istendi. Podcast Çarşamba günü olduğu için, Lizzie'ye ne kadar yalvarsam da katılmam mümkün olmadı. Neyse ki Lily parti sonrası bize katılabildi. Günün erken saatlerinde bazı İngiliz yatırımcılarla sponsorluk anlaşması yaptığı için podcast'i kaçırmak zorunda kaldı.

Lily ve ben bardan biraz uzakta bir masada oturuyorduk. Uzakta Henri ve Noah'nın birkaç hayranla sohbet ettiklerini, fotoğraf çektiklerini ve birkaç içkinin tadını çıkardıklarını görebiliyordum.

"Ee... Luca'yla barıştınız mı?" Lily bana yan gözle bakarak sordu ama gözlerini Henri ve Noah'dan ayırmadı.

Ona kaşlarımı çattım. Ona Luca'yla kavga ettiğimizi söylememiştim ama sanırım o bunu anlamıştı ya da belki de antrenörüm Chris söylemişti.

"Evet, iyiyiz," diye sııttım. "Artık her şey halloldu."

"Luca'nın Maison de Klotho anlaşmasını sağlamaya yardım etmesiyle bir ilgisi var mı?" diye sordu. İkimiz de mektubunun yardımcı olduğunu biliyorduk. Giyim firmaları erkek F1 pilotlarıyla nadiren büyük anlaşmalar yaparlardı, bu yüzden birinin onlar için modellik yapmayı kabul etmesi büyük bir teklifti, özellikle de bir takımın pilotu için

bu kadar büyük bir hayran kitlesine sahipti. Hermes F1, sporun en eski takımlarından biriydi ve Maison de Klotho'ya ihtiyaçları yoktu, ancak Maison de Klotho kesinlikle Hermes'i alırdı.

"Bu ve diğer bazı şeyler," diye dürüstçe cevap verdim. Henüz Lily ile fazla konuşmak istemiyordum. Arkadaştık ama son zamanlarda tüm bunları çok konuşmuş gibi hissediyordum. Tekrar anlatacak kadar içimde bir şey yoktu.

"Yani... Monza'daki öpücük. Bana o öpücüğün en azından biraz gerçek olmadığını söyleyemezsin," diye dürtükledi. Omuz silkmek istedim ama ona bakmak için döndüğümde yüzünde dünyanın en büyük sırtışı vardı, büyüklük açısından Edward'ın sırtışıyla ancak boy ölçüşebilecek bir sırtışı bu. Bana milyonlarca güneş gibi bakan bir yüzü varken Lily'ye kızmak zordu.

"Dediğim gibi, kibar bir kadın asla söylemez," diye cevap verdim arsızca. Onu gaza getirdiğimi biliyordum, bu yüzden şampanyamdan bir yudum daha aldım ve Luca'ya doğru baktım. O, Edward ve Oliver derin bir sohbete dalmışlardı ve üçünün de oldukça komik bulduğu belliydi. Lily buna kıkırdadı ve elimi tutarak beni Edward ve Luca'ya doğru çekti. Yürürken Luca'nın elini belime koyup sıkıca kavradığını hissettim.

"Verdiğin küçük röportaj güzeldi," dedi sırtarak. Söylediklerimden biraz fazla memnun görünüyordu ve ben de gözlerimi devirerek ona küçük bir itme hareketi yaptım.

"O koca kafana gitmesine izin verme," diye karşılık verdim.

"Bence bunun için ne gerekiyor biliyor musunuz - shotlar!" Oliver bardan elinde küçük bir orduyu doyuracak kadar içkiyle dönerken seslendi.

"Kesinlikle olmaz," diye ısrar ettim. Bu sezon neredeyse her yarışta alkol kuralımı çiğnemiştım, ama Cuma gününe kadar arabalarımıza binmemiş olsak bile shot yapmaya başlamayacaktım.

Oliver'ın açıkça söyleyeceği şeye başka bir çürütme öneremedim, Noah ağzından kaçırdı, "Tanrım, sana sıkıcı ikiz demelerine şaşmamalı." Sanki Noah'ın başı belaya girecekmiş gibi gruptan 'ooooh' sesleri yükselmeye başladı. Noah Hendriks'in bana sıkıcı demesi tencere dibin kara, seninki benden kara demektir. Bu adamın hayatı video oyunları ve yarışlardan ibaretti, başka bir şey değil. Kaba bir karşılık vermek istedim ama bunun onları daha da kızdıracağını biliyordum. Bunun yerine akla hayale gelmeyecek bir şey yaptım - Oliver'ın shot'larından birini kaptım ve *kendimi bildim bileli şampiyonmuşum gibi fondip yaptım*.

Kalabalık alkışa boğuldu. Tekila boğazıma kaçır kaçmaz öğürdüğümü gizlemeye çalıştım; tekila içmeyi en sevdiğim şey değildi ama Oliver'ın yüzündeki ifade buna değdi. Belli ki bunu yapmamı beklemiyordu. Shot bardağını masaya geri koyarken ona göz kırptım. Grubun geri kalanı shot'larını aldı, benim maskaralıklarım karşısında hâlâ eğlendikleri belliydi.

Gece ilerledikçe kendimi daha rahat hissetmeye başlamıştım. Bir tur daha shot - bu sefer votka - ve ardından birkaç kadeh daha şampanya tüketildi. Kendimi iyi hissetmeye başlamıştım, belki de biraz fazla iyi. Tuvaletten döndükten sonra ayağım takıldı ve Henri'nin üzerine düştüm, Henri beni yakaladığında sadece güldü.

"Sanırım Peaches bu akşam için yeterince içti, ha?" diye sordu bana yumuşak bir sesle, ama Oliver ve Luca'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Parmağımı yüzünde oynatarak ona kıkırdadım.

"Noppppppe," dedim, sondaki P harfini patlatarak. Henri kıkırdadı ama daha fazla yürümeme yardım edemedi Luca yanıma geldi, yüzünde kocaman, sevimsiz bir sırıtış vardı.

"Hadi, Amore," diye fısıldadı kulağıma. Bu aptalca lakapla alay ettim, yine o kelekler uçuşmaya başlamış olsa da. Luca sanki ondan uzaklaşmak üzere olduğumu, barda kalmama izin verilmesini istediğimi anlamış olacak ki, "Eğer şimdi benimle geri gelersen, söz v e r i y o r u m Perşembe ve Cuma g ü n l e r i piste gitmene izin vereceğim," diye devam etti.

Sanki sarhoş beynim bu heyecanı kaldıramadı. Biraz fazla heyecanlı bir şekilde başımı salladım ve "Peki Bay Rossi, anlaştık." diye homurdandım. Elini tutup sıktım ve bu sırada Lily, Oliver ve Henri'yi güldürdüm. Vedalaştık ve sallana sallana bardan çıktım. Neyse ki Luca bize bir taksi çağırmaı başardı ve oldukça hızlı bir şekilde daireme geri döndük.

"Biliyor musun, o kadar da yorgun değilim," diye mırıldandım, parmaklarımla Luca'yı işaret ederek. "Döndüğümde film izleyeceğim." Luca ısrarım karşısında başını sallayarak kıkırdadı.

"Sadece ben seçersem," diye ısrar etti.

"İyi ama sıkıcı bir şey seçme," diye karşı çıktım.

Luca

Georgia'nın dairesine girer girmez kendini kanepeye bıraktı ve topuklu ayakkabılarını çıkardı. Ben de onu takip ettim ve yanımda bir bardak su, bir hidrasyon paketi ve birkaç karaciğer takviyesi getirdim. İlk başta bana dilini çıkardı ve sabah akşamdan kalma olamayacağı konusunda ısrar etti. Alay etmemek için elimden geleni yaptım. Georgia bana sık sık sarhoş olan biri gibi gelmiyordu; sabaha kesinlikle akşamdan kalma olacaktı. İki shot ve birkaç kadeh şampanyadan sonra çok sarhoş olmasının da gösterdiği gibi toleransı berbattı.

Ama onu eşyaları almaya ikna edemezsem yarın pişman olacağını biliyordum. Ayrıca, yarın otağa tamamen akşamdan kalma bir Georgia ile gelirim Isabelle'in benden memnun olacağını sanmıyorum - içimden bir ses bunun için suçlanacağımı söylüyordu.

Bu yüzden onunla tekrar bir anlaşma yaptım - eşyaları alacak ve filmi seçmesine izin verecektim. Film izlemek istemiyordum ve onun sadece zorluk çıkardığını biliyordum ama beş dakika içinde uyuyakalacak kadar sarhoş olduğunu düşündüm.

Ayrıca, onu bu kadar sarhoş görmek oldukça sevimliydi. Her zamankinden çok daha dokunaklıydı, taksiye binerken koluma yapıştı. Bir ara neredeyse uykuya dalacaktı ve uyanmadan önce başı omzuma hafifçe kaymıştı. Bana zar zor dokunmasından bu kadar heyecanlanmamın acınası olduğunu biliyordum. Aşık olduğu kızın kendisine küçük bir ilgi gösterdiği liseli bir genç gibiydim.

Georgia hidrasyon paketini içtikten sonra kanepede bana yaklaştı ve arkasından bir battaniye aldı. Tamamen normalmiş gibi battaniyeyi ikimizin üzerine örttü ve "Üşümeni istemem" gibi bir şey mırıldandı. Battaniyenin içine daha da sokulurken gülmemeye çalıştım.

Kefaret'i seçmişti, ki bu beni şaşırtmamalıydı. Filmin birkaç dakikasından sonra ona baktım, uyumuş olmasını bekliyordum. Ama uyumuyordu. Aslında, filmi izliyormuş gibi bile görünmüyordu. Bu bakışı daha önce de görmüştüm ve içimden bir ses beyninin milyonlarca ışık yılı uzakta olduğunu söylüyordu.

Biraz daha içine kapanmaya başladığında, kolumu omzuna doladım ve onu göğsüme doğru çektim. Geri çekilmesini bekliyordum ama çekilmedi. Bunun yerine Georgia eğildi ve

Başını göğsüme yasladı, sıcaklığıma daha da sokuldu. Dudaklarıma bir gülümsemenin yayılmasına izin vermemeye çalıştım ama bu imkânsızdı. Burada, padoktaki en güzel kızla birlikteydim ve kollarıma sarılmıştı.

Geçen Pazar gününden sonra benimle bir daha konuşmayacağından, kaydettiğimiz ilerlemenin mahvolacağından endişe ediyordum. Bu yüzden Pazartesi günü ilk aradığım yer Maison de Klotho oldu. Sebeplerden biriydi. Georgia'nın beni affetmesi için bir şeyler yapmak istememin yanı sıra, koltuğunu kaybedebileceği fikri benim için felaketti çünkü bu onu her yarış hafta sonunda göremeyeceğim anlamına geliyordu.

Ve bu dayanılmaz bir düşünce haline gelmeye başlamıştı.

Bu sahte olsa bile, benim olmasa bile, bu kadar kısa sürede ona bağlanmıştım. Podcast'te söylediklerimde ciddiydim. Miami'deki o ilk yemekten beri Georgia beni daha iyi bir insan yapıyordu.

Birden dudaklarından bir şey döküldüğünü duydum. Eğildim ve yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı. *Bir şey mi söylemişti?* Gözlerini açtı ve bana baktı.

"Sen böyle rahat ve iyi davranırken, senden hoşlanmamak gerçekten zor, Rossi," diye fısıldadı yine. Bu kez cümlesinin sonunu bir hıçkırık takip etti. "Ve bu gerçekten çok sinir bozucu," diye ekledi.

Georgia başını tekrar göğsüme koydu ve gözlerini tekrar kapattı. Beni göremediğine sevindim çünkü yüzümdeki kocaman gülümsemeyi saklamamın imkânı yoktu. Onu kucağıma aldım ve yatak odasına götürerek yorganın altına yerleştirdim. Çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

"Sen de Dubois, sen de."

On İkinci Bölüm

ÜÇÜNCÜSÜ BİR TAÇ

Gürcistan

Perşembe sabahı, Luca'nın bir elinde bir fincan kahve, diğerinde bir parasetamol ve yüzünde kocaman bir sırtışıla başımda dikilmesiyle uyandım. İnledim ve yatakta dönerek yorganı başımın üzerine çektim. Luca'yla arkadaş olmak için anlaşmış olmamız umurumda değildi; bu sabah onun maskaralıklarını kaldıracak havada değildim.

"Günaydın Cara," diye ıslık çalarak perdelerime doğru yürüdü ve onları sonuna kadar açarak kavurucu güneş ışığının odama girmesine izin verdi.

"Lanet olsun, Luca, neden odamdasın? Kapı çalmak diye bir şey duymadın mı hiç?" Ona bağırdım ve yastıklarımın birini alıp üzerine fırlattım.

"Evet, Principessa, ama yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa, kapıyı çaldığımı duyamayacak kadar uyuyordunuz."

"Belki de kapıyı daha sert çalmalıydın," diye karşılık verdim ve parasetamolu elinden almaya çalıştım.

Bunun üzerine sırtıttı ve iki hapi başımın üzerinde daha yükseğe kaldırdı. "Bu sadece akşamdan kalma *kız arkadaşlar* için." Kız arkadaş ya da akşamdan kalma vurgusu pek hoşuma gitmemişti ama görmezden geldim. Başım zonkluyordu ve bana göre hayat kurtarıcı bir ağrı kesicisi vardı.

"Akşamdan kalma olduğumu kim söyledi?" Huysuzca mırıldandım. İçkili bir gecenin ardından gelen baş ağrısı, mide bulantısı ve bitmek bilmeyen susuzluk akşamdan kalma olduğum *anlamına gelmiyordu*.

Ne yazık ki %100 akşamdan kalmaydım, buna hiç şüphe yoktu ama Luca'nın bunu bilmesine izin verecek değildim.

Luca bana güldü ve iki hapı dün geceden kalma su şişemin yanına koydu. Doğrusu dün gece yatağa nasıl girdiğimden bile emin değildim. Luca beni yatağa mı götürmüştü? Son hatırladığım film izlemeye çalıştığım. Hapları yuttum ve elindeki kahveyi alıp iki yudumda mideye indirdim.

"Güzel, akşamdan kalma değilsen bugün güne başlayabiliriz," diye mırıldandı ve battaniyeleri tamamen geri çekti. Bir an için hızlıca kalktım, üzerimde pantolon olmadığını görünce dehşete kapıldım. Genelde büyük boy bir tişörtle uyurdum, pantolona gerek yoktu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Luca'yla birlikte yorganı çektiğinde gördüğümüz şey çok daha kötüydü - hâlâ dün geceki kıyafetlerim üzerimdeydi.

Ne kadar sarhoş olmuştum?

Sanki Luca zihnimi okuyabiliyordu çünkü "Bu kadar *az* içtiğine göre çok fazla sarhoşsun" dedi. Yüzündeki kendini beğenmiş ifade bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Ayağa kalktım ve onu kenara iterek tirabzandan havlumu aldım.

"Neden ikimize de bir iyilik yapıp defolup gitmiyorsun, ha?" Ona bağırdım ve banyonun kapısını büyük bir gürültüyle kapattım. Bir sürtük gibi davrandığımı biliyordum. Bana kahve getirmişti - sade, kremasız ve şekersiz, tam sevdiğim gibi, ayrıca biraz da parasetamol. Yine de bunu beni kızdırmak amacıyla yapmıştı ki hiç havamda değildim. Bugün Monaco Grand Prix'sinin ilk günüydü. Yarın muhtemelen kariyerimin en önemli yarışı için arabaya binmeden önce gazeteciler, basın ve hayranlarla sekiz saat gibi gelen bir süreyi atlatmak zorundaydım.

Ve bunun ilk yarısını akşamdan kalmayken yapmak zorunda kaldım. *Ne aptalım.*

Duşumu bitirdiğimde Instagram'ı kontrol etmek için telefonumu elime aldım. Bir yarıştan önce neden Instagram'ı kontrol etme ihtiyacı hissettiğimden hiç emin değilim. Hiçbir zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı ama sanırım yirmili yaşlarında bir kadın olarak *bu benim doğamda vardı.*

LightsOutPodcast

Liked by Valkyrie F1 Team and 30k others

LightsOutPodcast This week we checked in with Henri and Georgia Dubois and learned about their racing passions – both on and off the track. Most importantly, we finally got down to the elusive hamster story. Click the link in bio to learn more! #HenriDubois #GeorgiaDubois

Sonunda podcast ile ilgili olana gelmeden önce çeşitli gönderiler arasında gezindim. İçim rahatladı, yorumlar oldukça olumluydu. Yeterli Henri içeriği olmadığına dair yorumlar vardı ama bu beklenen bir şeydi. Hermes'in altın çocuğu kendi podcast'ine sahip olabilirdi ve dünya kadınları hala *sadece* Henri'den daha fazla içerik talep ediyor olurdu.

Yine de hayranlarım şakacı yönümü sevdiler ve bu beni oldukça şaşırttı. Bu yönümü dünyadan saklamak için o kadar çok zaman harcamıştım ki -

Hayranların tutunduğu tek şeyin bu olmasını beklemiyordum. Sanki beni insan yapan tek şey buydu... beni ilişkilendirilebilir kılan buydu.

Belki de gazetecilere bir eşek şakası yapmalıyım; o zaman onlar da beni insan olarak görebilirler, diye kıkırdadım kendi kendime.

Orada oturmuş F1 medya topluluğuna şaka yaparsam koltuğumu kaybetme ihtimalimin ne kadar yüksek olduğunu düşünürken Luca elinde pastırma, kızarmış ekmek ve ikinci bir fincan kahveyle odaya girdi. Dönüp beni sadece bir havluyla görünce bir an kekeleydi ve sonra geri çekilmeden önce bana hızlıca bir göz attı, ama ben yastığımı yataktan alıp ona fırlatmadan önce değil.

Ne yazık ki benim için bu, tüm havlunun yere düşmesine neden oldu ve üzerimi örtmek için yatağımdan yorganı çektim ve Luca'ya bağırdım, "Bir kez daha odama gelersen, Luca, seninle evlenmeye karar veren zavallı kadından asla çocuk sahibi olamayacağından bizzat emin olacağım! Anlaşıldı mı?" Luca kapıyı kapatırken kapının arkasından gelen kahkahaları duyabiliyordum. Çekilmez adam.

Çabucak giyindim, makyajımı yaptım ve saçlarımı ördüm. Tostumu ve pastırmamı olabildiğince hızlı bir şekilde mideye indirdikten sonra Henri ve Luca'nın oturup benim kahvemden birer fincan içtikleri mutfağa yöneldim.

"Kahvaltı için teşekkürler," diye mırıldandım Luca'ya doğru bakmadan. Doğrusu, yüzüne bakamayacak kadar utanıyordum.

"Merak etme Cara, artık ikimiz de birbirimizi çıplak gördük. Biliyorsun, ben şimdi, sen de rüyalarında" dedi göz kırparak. Bir an donakaldım ve sonra kahvesini güzel İran halımın üzerine tüküren Henri'ye döndüm. Henri bana döndü ve kaşlarını kaldırdı, ancak yüz ifadesinin bana bunun gerçekten doğru olup olmadığını sorduğunu görebiliyordum.

Kendimi durduramadan, "Umm... çıplak değildin!" diye ağzımdan kaçırdım. Bunu sahte erkek arkadaşıyla ilgili bir seks rüyası görmüş biri için fazla küstahça söylemiştim. Luca sadece sırtı ama ilgisini çektiği kesindi.

Kahretsin, bunu neden söylemiştim ki? Luca'nın bildiği, benim bildiğim, onun da -ne yazık ki- son seks rüyamda rol aldığını bildiği açıktı ama şimdi öfke çukurumda bunu doğrulamıştım. Arkamı döndüm ve boş kahve makinesiyle meşgul oluyormuş gibi yaparak içten içe ürperdim.

Henri'nin Luca'ya, "Umarım kız kardeşimi çıplak görmemişsindir," diye mırıldandığını duydum. Çok farklı nedenlerle olsa da bu şakadan hoşlanmadığı belliydi. Yüzümün kırmızının yeni bir tonuna büründüğünü biliyordum, bu yüzden kahve makinemle oynamaya devam ettim, sırtım ikisine dönüktü.

"Aklımdan *bile geçmezdi*," diye karşılık verdi Luca. O anda gerçekten ölebilirdim.

Neyse ki, garip sessizlik devam edemedi Henri'nin cep telefonu çaldı. Arayan takım müdürüydü ve kendi evindeki yarış için birkaç ekstra sosyal medya çalışması yapmak üzere onu biraz erken padokta görmek istiyordu. Henri yanıma geldi ve bana kocaman sarıldı, çıkarken de Luca'ya el salladı - biraz soğuk bir şekilde de olsa.

Luca ve ben kahvelerimizi sessizce bitirdik - *onun için kendini beğenmiş bir sessizlik, benim içinse utanç verici bir sessizlik* - ve sonra otoparkıma doğru yola koyulduk. Volkswagen Beatle'ımın yanına vardığımızda Luca bana döndü, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

"Bu da ne böyle?" Sesinde biraz eğlence - ama çoğunlukla korku - ile sordu.

"Bu bir araba," diye karşılık vererek sürücü koltuğuna oturdum. Luca yolcu kapısının yanında öylece durdu; yüzündeki şaşkınlık ifadesini tam olarak atamamıştı. Sanırım o anda Luca Rossi'yi sersemleterek susturmuştum ve kendimi oldukça muzaffer hissediyordum.

Georgia: 2 Luca: 1

Monaco padokuna vardığımızda, bir Perşembe günü için beklediğimden çok daha fazla insanla doluydu. Arabayı tahsis edilen kapalı otoparka park ettim ve ardından Luca ile el ele VIP alanlarından geçerek garajların bulunduğu ana alana doğru yürüdük. Hayranlarla birkaç selfie çektik ve bize söylendiği gibi kameralara el salladık.

Luca benimle Valkyrie garajına kadar yürüdü ve tam ayrılmak üzereyken Isabelle elini sallayarak ikimizi de yanına çağırdı. Luca dönüp bana baktı ve biraz gergin olduğunu görebiliyordum. Isabelle padokta oldukça ünlüydü ve Francesco'nun karısı olmasına rağmen Luca'nın ondan hâlâ korktuğunu hissediyordum. Francesco, Isabelle'e kıyasla çocuk oynacağıydı. Ofisine doğru yürürken Luca'nın kıvranışını görmekten az da olsa zevk alıyordum.

İçeri girmeden önce derin bir nefes aldım ve toplayabildiğim en büyük 'akşamdan kalma değilim, aptal olma Isabelle' yüz ifadesini takındım. Isabelle başını kaldırıp

İçeri girdiğimizde burnunu kıvırdı ve ikimizi açıkça değerlendirdi ve hemen yakalandığımı anladım.

"Dün gece çok mu içtin Georgia?" diye sordu, sesinde açık bir onaylamama tonu vardı. Isabelle ona dönüp azarlamadan önce Luca'nın küçük bir kıkırdama çıkardığını duyabiliyordum: "Kendini beğenmiş gibi bakma Luca. Birini tanımak için biri gerekir." Ve böylece ikimiz de annelerinden azar işitmiş iki küçük çocuk gibi sessizce yerimize oturduk.

Isabelle: 1 Luca: 1

Birkaç garip sessizlik anından sonra Lizzie, Hugo ve Lily ofise girdiler, onları Francesco ve Matteo izledi.

Nedir bu, Valkyrie padokunda bir parti mi? Homurdandım.

"Hepinizi buraya çağırdım çünkü BBC Luca ve Georgia hakkında bir bölüm yapmak istedi. Görünüşe göre, F1'in en yeni çifti reytingler için iyi olacak," diye duyurdu Isabelle. "Her ne kadar buna karşı çıkmak istesem de, bunun takım için kötü bir görüntü olacağını düşünüyorum. BBC, katılımdan bağımsız olarak hikayelerini duyurma konusunda çok iyi ve eğer aynı fikirde olmazsak, anlatıyı kontrol edemeyiz. Ne olursa olsun bunu gelecek sezona ekleyecekler; bari bunun bir parçası olalım."

Biraz ürperdim. Televizyona çıkmayı hiç hayal etmemiştim. Bırakın birinin kız arkadaşı olmayı, Full Throttle'ın bir sonraki sezonunda sürücü olarak yer alma fikri bile beni çileden çıkarıyordu. Medya etkinliklerinden nefret etsem de BBC belgeseli daha kötü hissettirdi çünkü bunun dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca insana ulaşacağını biliyordum. Formula 1 izlemeyen insanlar bile bunu izleyecekti.

Luca'nın yanımdaki koltuğunda biraz kaydığını hissettim. Bundan memnun olmasını beklerdim ama yüzü farklı bir hikâye anlatıyordu ve bu da beni meraklandırıyordu. Acaba sezon sonunda ayrılacağımızı bildiği ve bunun utancını yaşamak istemediği için miydi? *Muhtemelen.*

Sanki kimse ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir sessizlik vardı havada. Padokta sahte bir ilişki yaşamak başka bir şeydi; bunu ulusal bir televizyon programında dünyaya sunmak başka bir şeydi. Birkaç dakika daha geçtikten sonra Isabelle hem Luca'yı hem de beni kovdu, ikimiz de ne diyeceğimizi tam olarak bilmiyorduk.

Bununla Monaco'dan sonra ilgilenmeye karar verdim.

Cumartesi sabahı uyandığımda, pencereimde yağmurun pıt pıt sesini duydum.

Lanet olsun. Hava pek de umduğum gibi değildi. Yağmurlu günler daha yavaş araçlara sahip takımlar için iyiydi ama bugünden sonra pole pozisyonunda olmayı planlıyordum ve Valkyrie aracı yağmurda en iyisi değildi. Daha doğrusu, ben yağmurda en iyisi değildim.

Yine de daha önce hiçbir meydan okumadan geri adım atmamıştım.

Luca ve ben Cumartesi günü hızlıca hazırlandık ve Lamborghini'siyle piste doğru yola çıktık. Yağmur yağmaya devam ediyordu ve padoka vardığımızda yarış mühendisim Mel bana FP3'ün yağmurun dinmesi umuduyla otuz dakika ertelendiğini bildirdi. Hava tahminlerine göre bu pek gerçekçi gelmiyordu ama FIA'nın bizi oldukça korkunç ve kavurucu koşullarda yarışa göndermeye istekli olduğunu biliyordum.

Elbette, otuz dakika geçtikten sonra arabama bindirildim ve hafta sonunun üçüncü serbest antrenmanına gönderildim, ancak yirmi dakika sonra başka bir sürücü duvara çarptıktan sonra pite geri çağırıldım. Neyse ki durumları iyiydi, ancak FIA FP3'ün devam etmek için çok tehlikeli olduğuna karar verdi, bu yüzden herkes yağmurun dinip dinmeyeceğini görmek için geri çağırıldı.

Arabadan indiğimde Lizzie yanıma gelmemi işaret etti.

"Bu biraz zaman alabilir. Neden Hermes garajına uğramıyorsun?" Ona yalvaran bir bakış attım; hava soğuk ve ıslaktı ve ne Luca ne de kardeşimle uğraşmak istiyordum ama arkasındaki Isabelle'in bana başını salladığını gördüm ve hepsi bu kadar.

Lily'yi kaptığım gibi Hermes'in garajına doğru ilerledik ve Luca ile Henri'nin garajda oturmuş satranç oynadıklarını gördük. Garaja girdik, biz yaklaşırken başlarını kaldırıp bakan çocuklara doğru ilerlerken Francesco'ya el salladık.

Luca sesinde hafif bir titremeye, "Bu zevki neye borçluyum, Principessa," dedi. Yere baktım, üzerinde Hermes F1 ceketı vardı ama yine de oldukça üşümüş görünüyordu.

"Biraz arkadaşına ihtiyacınız olur diye düşündüm," dedim tatlı bir sesle, bankta Luca'nın yanına otururken. Ben oturur oturmaz Luca bana biraz daha yaklaştı, kolunu benimkine bağladı ve başını omzuma koydu. Henri ve Lily'ye baktım, yüzümde bir şok ifadesi vardı ama bunu hemen sevgi ifadesine çevirdim. Toplum içinde izlenmediğimiz tek bir an bile yoktu.

Luca ve ben aslında çıkmıyor olsak da, onun sevgi dilinin dokunmak olduğunu anlamıştım. Luca şimdiye kadar tanıdığım en dokunaklı insandı. Henri ve Lily rahatsızlığımı açıkça fark ederek bana gülümsediler.

"Awww," dedi Lily, "bu ikisi çok tatlı değil mi?" Henri başını salladı, gözleri benimkilerle buluşmak için döndü. Gözlerinin ardında, zihninin durumu değerlendirdiğini görebiliyordum. Sanki bana verdiği neşeli yüz ifadesinin ardında başka bir düşünce vardı, sanki ikimizi değerlendiriyor, önünde tanık olduğu şeyi bir araya getirmeye çalışıyordu.

Henri'yi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve Luca ile benim artık iç içe geçmiş olan ellerimize baktım. Luca hâlâ satranç tahtasına bakıyor, etrafındaki üçümüzden habersiz olduğu her halinden belli oluyordu. Hermes F1 sosyal koordinatörlerinden birinin izleyip izlemediğini görmek için etrafıma bakındım ama garaj şaşırtıcı derecede sessizdi. Bir an için, Luca'nın Matteo'nun herhangi bir uyarısı olmadan ve etrafımızda herhangi bir medya olmadan elimi tuttuğu ve bana sarıldığı gerçeğini kafamda oturtmaya çalışırken o sinir bozucu kelebekler geri döndü.

Sanki benimle arkadaşlık etmekten hoşlanıyor gibiydi. Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Şimdi kimseye, özellikle de düşmana karşı duygusal davranmanın zamanı değildi.

Yağmur dinmeye başladığında, Lizzie'nin Valkyrie garajına dönmemiz için seslendiğini duydum. Sıralama birazdan başlayacaktı ve serbest antrenmanların geri kalanı iptal edilmişti. Çabucak vedalaştık ve kardeşime son bir kez sarılıp ona şans diledim - tabii ki P2'ye çıkma konusunda iyi şanslar diledim.

Luca

Yağmur kısa süreliğine çiselemeye başlamıştı ve Q1 beş dakika içinde başlayacağı için arabaya atlamam istenmişti. Çıkış turum için yavaşça piste çıkarken, ıslak lastiklerimle bile yolların ne kadar kaygan olduğunu hissedebiliyordum. Monaco caddeleri eskiydi ve iyi drenaj yapmıyordu.

Q1'de umduğum kadar iyi değildim, sadece P5'te kaldım. Henri P1'i ve Georgia P2'yi elde etti, aralarında sadece saniyenin yüzde biri vardı. 2. çeyrek başladığında yağmur biraz şiddetlenmişti ama yine de

FIA pistin yeterince kuru olduğu konusunda ısrar ediyordu. Başladıktan bir dakika sonra, Stella Luminosa takım araçlarından biri spin atarak kaza yaptı ve sarı bayrağın görünmesine neden oldu. Küçük enkaz hızla temizlendi, ancak bu, takımların uçuş turlarını atmak için daha az zamanları olduğu anlamına geliyordu ve Monako gibi bir pistte bu büyük bir sorundu.

Yine de P4'e çıkmayı başardım ve bu da beni asıl baskının olduğu sıralama turlarında Q3'e gönderdi. Monako şaşırtıcı bir şekilde düşük bir pole-kazan oranına sahipti ama yine de pole'ü alan her sürücü yarışın beklenen galibiydi. Pisti geçmek neredeyse imkânsızdı ve doğru savunmayla, en yüksek hızınızın altına düşseniz bile tutunabilirdiniz. Uçuş turlarımızı atarken yağmurun sertleşmeye başladığını hissedebiliyordum - pist giderek daha tehlikeli bir hal alıyordu.

"Devam ediyor muyuz?" Yarış mühendisime sordum, o da olumlu yanıt verdi.

Tur zamanlarını sordum ve bana Henri'nin hala P1 olduğunu, Georgia'nın ise çok yakın bir şekilde P2 olduğunu söyledi. Yine de bir tur daha atacak zamanı vardı - ve ondan sonra bir tur daha. Beklediğim gibi, bir sonraki turdan sonra Georgia P1'deydi ve Noah Hendriks sağlam bir tur attığı için Henri artık P3'tü, ancak bu turdan sonra ön kanadı küçük bir hasar aldı ve pite girmesi istendi.

Hepimize son bir tur atmamız söylendi ve zaman dolmadan önce yarış çizgisini geçen üçüncü araç ben oldum. Önce Georgia, sonra Henri, sonra da ben çizgiyi geçtik - hemen arkamda Rennen'den Oscar Parker ve Wilmington'dan Edward Davis de uçan turlar atıyordu.

Son tur, Luca, hadi bunu değerlendirelim, diye kendimi cesaretlendirdim. Önümde Henri'yi görebiliyordum. Hassasiyeti ve hareketleri inanılmaz görünüyordu ve bundan sonra polü alması gerektiğine inanmaya başladım. Bu onun hayatının turu gibi görünüyordu. Georgia için kalbimde küçük bir sızı hissettim. Tahminen pole pozisyonunun sahibi oydu ve ben açıkça pole pozisyonunu almak istesem de, küçük bir parçam umutsuzca onu orada görmek istiyordu.

Ama sonra, köşeyi döndüğümde, önümde bir kabusun ortaya çıktığını gördüm. Henri P1'i almak için saldırırken Georgia'nın arabasına çarpmıştı ve araba Monaco tünelinden önceki viraja yuvarlanıyordu. Georgia'nın arabası bariyerlere çarpmadan önce iki kez spin attı ama neyse ki Henri'nin arabası Georgia'ya çarpmadan hemen önce durmuştu. Önümdeki enkazı izlerken, midemin çukurunda büyük bir korku hissettim; Formula 1'de güvenlik en üst düzeyde olsa da, yarışırken her zaman bir risk vardı.

Hemen frene bastım, arabadan indim ve Georgia'nın arabasına doğru koştum, arabasından inen Henri'yi görmezden gelerek peşime takıldım. Georgia arabadan inmiyordu ve bu beni endişelendirdi; bir bariyere karşı bu tür bir kuvvet bir sürücüyü sersemletirdi. Arabanın kokpitine yaklaştım ama Georgia hâlâ inmek için bir hamle yapmıyordu. Onu dışarı çekmeye başladığımda, biraz daha hareket etmeye başladı. Yaralı mı yoksa şokta mı olduğundan emin değildim ama olası bir motor yangınından önce onu bu arabadan çıkarmak istiyordum.

Henri'nin arkamdan yaklaştığını ve kız kardeşine ulaşabilmek için beni itmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Georgia'yı yarış koltuğundan kurtarıırken omuzlarını daha iyi kavrayabilmek için ona sırtımı dönerek yerimde durdum. Bana tutundu, hala tek kelime etmiyordu, biraz yalpaladığını hissettim, denge için vücudumu kullanıyordu. Kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim.

O anda zaman durmuş gibi hissettim - sadece o an için Georgia ve ben Monako'daki tek insanlarmışız gibi hissettim.

Sonra bana baktı ve gözlerinin benimkilere kilitlendiğini görebiliyordum. Yüzünün tamamını göremiyordum ama yüzünde tam bir çaresizlik ifadesi olduğunu biliyordum. Etrafıma bakıp arabasının enkazını gördüğümde kalbim milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissettim. Yine de rahat bir nefes aldım çünkü arabası hasar görmüş olsa da o iyiydi.

Henri'nin kız kardeşini tutup kendisine doğru çevirdiğini hissettiğimde biraz sendeledim. Henri kaskını çıkarmıştı ve kız kardeşinin kaskını çekip çıkarıyor, iyi olup olmadığını öğrenmek istiyordu - gerçi yüzündeki ifade hiç de endişeli değildi. Georgia kaskı uçarken bir adım geri çekildi, işaret parmağını kaldırıp Henri'nin göğsünü dürtmeden önce derin bir nefes aldı. O anda hangi Dubois ikizinin yüzünde daha korkutucu bir ifade olduğundan emin değildim. Sanki bir boks ringine girmek üzerelermiş gibi görünüyorlardı.

"Seni *lanet olası* aptal!" Georgia Henri'ye tükürdü - gözlerinde öfkeden başka bir şey yoktu, sadece öfke ve hiddet. Edward bir adım öne çıktı ve elini Georgia'nın göğsüne koyarak nefes alması için bir dakika beklemesini işaret etti.

"Ben mi? Neden tam bir moron gibi sürüyordun, uçan turumu engelliyordun?" Kız kardeşine doğru yaklaşarak sordu. "Seni yeneceğimden mi korktun?" diye ekledi, sesi zehirle doluydu.

Oscar'ın Henri'ye, "Dur bakalım dostum, biraz sakinleşelim," dediğini duydum. "Kız kardeşin büyük bir kaza geçirdi; onu tıbbi çadıra götürelim." Oscar elini Georgia'ya uzattı ama Georgia onu görmezden geldi, hâlâ kardeşine bakıyordu. Biz beş sürücü enkazın ortasında durmuş, kasklarımızı çıkarmış, tartışırken, hayranlarımıza oldukça iyi görünüyormuş olmalıydık.

Arkamızda ambulans sirenlerini duydum ve güvenlik aracı ambulansla birlikte geldiğinde, bize SUV'a atlamamız söylendi. Georgia ve Henri doğrudan tıbbi çadıra gideceklerdi. Güvenlik aracında otururken, derme çatma padoka yaklaştığımızda kimse tek kelime etmedi. Georgia hışımla güvenlik aracından çıktı ve padokta bulunan sağlık çadırına girdi. Birkaç dakika sonra çadıra girdiğimde Isabelle ve Fiona'nın testleri yapılan Georgia'nın başında beklediğini gördüm.

"Sence araba tamir edilebilir mi?" Georgia o kadar kısık bir sesle sordu ki onu zar zor duyabildim. Sesinde hüznün vardı ve yeterince yakından bakarsam gözlerinde oluşan yaşları görebiliyordum.

"Şu anda hasarı değerlendiriyoruz. Gerekirse bütün gece kalacağız," diye onayladı Fiona. Georgia başıyla onu onayladı ve gözleri benimkilere takıldı. Tıbbi yatağa yaklaştım ve ona gülümsedim.

"İyi misin?" Kolundaki çürüğe başımı sallayarak sordum.

"Yaşayacağım," diye cevap verdi basitçe. Isabelle'e döndü ve ağzını açtı ama sanki Isabelle onun ne soracağını tam olarak biliyordu.

"Evet, baskı yapacaksınız. İlk sıradasın ve Valkyrie söz konusu olduğunda yarın yarışacaksın. Şimdi seni bu yarış kıyafetinden çıkarıp kot pantolonunu ve takım polosunu giydirelim. On beş dakika içinde konferansa bekleniyorsun. Konferans biter bitmez Luca'nın seni eve götürmesini istiyorum, sen de doğrudan uyuyacaksın. Yarın en iyi halinde olmanı istiyorum."

Georgia başını salladı ve yataktan kalktı, kendini yakalamadan önce biraz tökezledi. Onun için kaskını tuttum ve bana küçük bir gülümseme verdi. Ona benden önce gitmesini işaret ettim ve çadırdan çıkmaya başladığımızda Fiona bize yaklaştı.

"Georgie, kardeşine kızgın olduğunu biliyorum," dedi Fiona, düşüncesine devam etmeden önce bir an duraklayarak, "ve buna hakkın var. Kaydı gördüm. Henri çok agresif kullanıyordu ve yarış çizgisini hiç terk etmedi. Yarış mühendisi ona

Turu pole pozisyonunu almak için ihtiyaç duyduğu hızda tamamlamak için yeterli alan ve bu da Hermes'e ait.

Ancak basın ikinizi de dövüşürken görmek isteyecektir. Sizi birbirinize düşürmek isteyeceklerdir çünkü bu onların gazetelerini sattıracaktır. Buna izin vermeyin. Ne kadar kızgın olursanız olun, medyaya istediklerini vermeyin. Yarın kazandığınızda, hak ettiğiniz adaleti alacaksınız. Söz veriyorum."

Georgia bir an için sustu ve yanımda kocaman bir iç çektiğini duydum. Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğundan emin değilim, belki de yüzündeki yıkılmışlık ifadesiydi, ama elimi onunkine uzattım ve parmaklarımızı birbirine geçirerek elini sıkıca kavradım. Şaşırtıcı bir şekilde o da sıkıldı.

Eğildim ve fısıldadım, "O haklı, biliyorsun. Ayıları beslemeyin - sadece daha fazlası için yalvarmaya gelirler."

Gürcistan

Luca elimi tutup sıkarken ona baktım. İlk kez yüzünün endişeyle kaplı olduğunu görebiliyordum. Kardeşimi döveceğimden mi endişe ediyordu? *Belki de.*

Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyordum ama Luca'nın yanımda kalıp elimi tutması kendimi son derece iyi hissetmemi sağladı. Onun güzel kahverengi gözlerine baktığımda öfkem dağılmaya başladı.

Henri, Hermes ile zor bir sezon geçiriyordu ve sıralama stratejisini berbat ettiklerinden şüphem yoktu. Yine de bu yarışımı mahvetmek için bir sebep değildi. Henri rekabetçiliği ve dürtüsel davranışlarıyla tanınırdı ve şimdi ben de bunlardan nasibimi alıyordum. Fiona'yı dinlemeye karar verdim ve düşüncelerimi kendime sakladım. Gazeteci topluluğu Henri'ye olan kızgınlığımı ne kadar dürtmeye çalışsa da, orada oturdum ve gülümsedim - güzel, büyük bir Cheshire kedisi gülümsemesi.

Bunu kimden öğrendiğimi merak ediyor musun?

Ertesi sabah saat altıda Isabelle ve Fiona'dan arabanın tamir edildiğini bildiren bir mesajla uyandım. Ekip bütün geceyi arabayı yeniden inşa etmek ve parça bulmak için harcamıştı ve başarılı olmuşlardı. Ekip ile birlikte kalıp yardım etmek için izin istemiştim - *hayır, yalvarmıştım* - ama kimse bunu duymak istemedi. Görünüşe göre, o darbeden sonra uyuyabileceğim kadar uykuya ihtiyacım vardı. Dürüst olmak gerekirse, haksız da sayılmazlardı; on iki saat uyumuştum ve kendimi neredeyse %100 hissediyordum.

Luca'ya padoka erken gitmemin sorun olup olmayacağını sordum. Yarış sinirlerim gergindi ve orada ekibimle birlikte olmam gerektiğini hissediyordum. Sabah Chris ile antrenmanım vardı. Monako'da tepkilerimin mükemmel olması gerekiyordu. Hatalar kolaydı - ve yaygındı.

Çoğu sabahın aksine Luca sessizdi. Sohbet havasında olmadığımı bildiğinden şüpheleniyordum ve genellikle yalvaran ricalarımı görmezden gelse de, bu sefer anladığını biliyordum. Kendi yarışında bir yarış şampiyonu olarak, neler yaşadığını anlıyordu. Uzun zamandır ilk kez Luca ve benim gerçekten ortak bir noktamız vardı ve bu sessizliğimizi ferahlatıcı ve neredeyse rahatlatıcı kılıyordu.

Padoka varışım gerçekten çılgınlıktı. Sabah 8'de boş olacağını düşünmüştüm ama daha fazla yanılmış olamazdım. Her yerde Monako bayrağını, Valkyrie ve Hermes takım bayraklarını sallayan taraftarlar vardı. Rüzgarda dalgalanan Valkyrie bayraklarının sayısı beni şok etti. Ülkemden gelen bu katılım karşısında hissettiklerimi anlatmaya kelimeler yetmez.

Sonraki birkaç saat muhtemelen hayatımın en yavaş saatleriydi. Sabahtan beri aralıklarla yağmur yağıyordu ama asıl yarış için 'bulutlu' bir güneş ışığı olacak gibi görünüyordu. Henri'yle hâlâ konuşmamıştım ve ona hâlâ inanılmaz derecede kızgın olsam da içimden bir ses kardeşime şans dilemem gerektiğini söylüyordu. Bir yarışa asla birbirimize kızgın girmemiştik. Bu bizim bir kuralımızdı. Formula 1 tehlikeliydi; çok sevdiğiniz birine kızgın bir şekilde yarışa girmek çok tehlikeliydi. Henri gerçekten de benim en iyi arkadaşımdı, ikizimdi. Telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj gönderdim.

Georgia: Araba tamir edildi. Sadece şans dilemek istedim. Kim kazanırsa kazansın, seninle gurur duyuyorum.

Henri: Francesco söyledi. Duyduğuma sevindim. Seni seviyorum kardeşim, en iyi Dubois kazansın.

Cevabına gülümsedim. Söylediklerimde ciddiye aldım - eğer Henri birinci olursa onun adına mutlu olurdum. Yarışmayı kazanmaktan daha önemli olan tek şey

Dünya Pilotlar Şampiyonası benim ailemdi. Bu bugün de değişmeyecek.

Öğleden sonra saat 14:50'de arabalarımıza doluştuk. Yağmur dinmişti ve bulutlu ama yağmursuz bir gökyüzünde yarışacakmışız gibi görünüyordu. Formülasyon turu biterken Mel'in telsizden konuştuğunu duydum.

"İyi şanslar, GG. Hadi şu kaltağı eve getirelim." Buna sııttım; F1 yorumcuları telsizden küfrettiğimizde hep homurdanırlardı. Bazen bunu sırf onları kızdırmak için yapardım, Isabelle'in canını çok sıkardı.

Beş ışıık söner sönmez yarışın startını verdim. Monako'da ilk sırada olmak tek bir anlama geliyordu - yarış mahvetmek sizin elinizdeydi ve bunu yapmak bir şekilde kolaydı. Hermes F1 kardeşim için bunu birkaç kez mahvetmeyi başarmıştı. Ama bu yıl Henri'nin sahip olmadığı bir şeye sahiptim - tüm inşaatçıların en çok istediğı yarış kupasını eve götürmek için sonsuz bir arzuya sahip tamamen kadınlardan oluşan bir takım. Bu yarış sadece benim sürüş yeteneğimi göstermemle ilgili değildi. Doğrusu, Monako sezonun diğer yarışlarına kıyasla sıkıcı bir pistti. Kazanmak için griddeki en iyi araçla en iyi sürücü olmama gerek yoktu - birçok sürücü sadece şansla kazandı. Yarış sadece sürücünün dar sokaklara dikkat etme becerisine göre kazanılmıyordu - Monako'da pit stop stratejisi önemliydi.

Kırk beşinci turda çok belirgin hale gelen bir şey. Yarışın yarısından fazlası tamamlanmıştı ve pitstoptan sonra hala liderdim. Aşındıklarını hissetmeme rağmen lastiklerim iyi durumdaydı. İkinci bir lastik seti için pite girdiğimde, ön kanat takıldı ve pit stop süreme fazladan iki saniye eklenmesine neden oldu.

"Lanet olsun. Ne oldu?" Mikrofona doğru talep ettim.

"Kanat arızası. Sürmeye devam et. Zamanı telafi ederiz," diye karşılık verdi Mel.

"Lanet olası bir mucizeye ihtiyacımız olacak," diye karşılık verdim. Mel bana cevap vermeye devam etti ama ben onu duymazdan geldim. Önümde Henri'yi görebiliyordum ve bu noktada bunun Hermes'in kaybedeceği bir yarış olduğunu biliyordum. Yine de devam ettim. Bu yarışın her turu Hermes'in hata yapma fırsatı olduğu anlamına geliyordu ve ben daha taze lastiklerle Henri'nin arkasında hız kazanıyordum. Neyse ki P3'teki Noah çok gerideydi, bu yüzden lastiklerime bakım yapabildim. Yirmi tur daha geçti ve artık altmış beşinci turdaydık, sadece on üç tur kalmıştı.

Ve sonra, fırtınada çakan şimşek gibi, şans yüzüne güldü.

Henri yumuşak lastiklerini almak için pite girdiğinde, sol lastiğı arızalandı ve diğer tüm pit stoplar bittikten sonra P2'de benim arkamda çıkmasına neden oldu.

diğer sürücüler tarafından tamamlandı. Sekiz tur kala yine öndeydim.

Mel'in telsizimden söylediği tek şey "GG, seni tanıdığım dişi aslan gibi savun," oldu.

Ve savundum. Sonraki sekiz turu hayatımda hiç olmadığı kadar hassas bir şekilde geçtim. Bariyerlerin milimetrelerce yakınından geçtim ve gözlerimi önüme diktim, arkamdaki Henri için endişelenmedim bile. Bu benim kaybedeceğim bir yarıştı ve hiç kimse bunu benden alamayacaktı.

Son tura başlarken arabamda küçük bir ıslık sesi duymaya başladım.

Siktir, siktir, siktir, diye düşündüm kendi kendime. Bu şimdi olamaz. Bu yarıştan DNF olmadan önce bu arabayı bitiş çizgisine kadar iteceğim.

"Mel. Gürültü. Neden?" Panikledim, kelimeleri zar zor çıkarabildim ve kesinlikle tam bir cümle kuramadım.

"Enkaz yere yapışmış." "Lanet olsun. Ne yapacağım ben?"

"Paris'teki o aptal fuara gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" "Bunun konuyla ne ilgisi var?" Isırarak karşılık verdim.

"O aptal go-kart pistine girdik ve sen benim arkamda kalifiye olduğun için çok kızgındın, bu yüzden tam bir tehdit gibi herkesin yolunu kapattın."

"Evet..."

"Şimdi senin zamanın, GG. O tehdit ol."

Ve nasıl bir tehdit haline geldim. Zemindeki döküntüleri hissedebiliyordum, bu yüzden arabayı yavaşlattım ve sonra düşünülemez olanı yaptım - yarış çizgisini umursamadan yolun ortasına daha yakın sürmeye başladım. Bu tur Henri'den daha hızlı olmama gerek yoktu; sadece onu arkamda tutmam gerekiyordu. Arabasının savrulduğunu, geçmek için bir fırsat bulmaya çalıştığını görebiliyordum.

Ama burası Monako'ydu. Ben bu sokaklarda büyüdüm. Bu dar sokakları benim kadar iyi bilen tek kişi arkamdaydı. Damalı bayrak görünür görünmez, Valkyrie aracının sahip olduğunu bildiğim tüm güç ve kudretle aracımı fırlattım. Tam arkamda Henri'nin beni geçmek için son bir hamle yaptığını gördüm.

Ama Henri için artık çok geçti - *çizgiyi ilk ben geçtim.*

Monaco Grand Prix'sini kazanmıştım ve Henri saniyenin 1000'de biri kadar gerimdeydi.

O andaki duygularım açıklanamazdı. Sanki Valkyrie F1'de koltuğa oturduğumdan beri geçen yıl hissettiğim her duygu

sonunda yüzeye çıktı. Pite doğru ilerlerken gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı; zemin kesinlikle hasar görmüştü ve bu takıma pahalıya mal olacaktı ama o anda umurumda değildi. Bu yarış galibiyeti bize ihtiyacımız olan sponsorlukları getirecekti - takımın *hak ettiği* sponsorlukları.

Telsizin açıldığını duydum, "Georgie, ben Isabelle. Hayır, tüm Valkyrie ekibi konuşuyor... Aferin aşkım, aferin. Ayrıca Lily için P3. Bugün çifte podyum."

"Wahoo!" Telsizden bağırdım. "Bu hepiniz için. Bütün gece uyumayıp bu araba üzerinde çalışan her biriniz için. Bu kupa size ait. Kimse inanmazken siz bana inandınız." Bir an durdum ve ekledim: "Bu galibiyet, erkeklerle yarışamayacağı söylenen her küçük kız için. Bu, kadınları motor sporlarından uzak tutmak isteyenlere bir ders olsun. Kalmak için buradayız."

P1 noktasına park eder etmez arabamdan atladım, ellerim havada, arabamın üstünde dururken klasik cam yıkama dansı yaptım. Kısa bir süre sonra Henri P2 noktasına park etti ve Lily de P3 noktasına park etti - ilk podyumu. Görünüşe göre, Blaue Flügel lastiklerde bir hata yapmıştı ve Lily daha iyi bir lastik değişimiyle Noah Hendriks'i geçmeyi başardı.

Valkyrie padokuna doğru koştum ve yarış mühendisim Mel'in kollarına atladım, ikimizin de yüzünde gözyaşları vardı. Fiona koşarak yanıma geldi, omuzlarımdan tuttu ve beni sağırlara meydan okuyan bir kucaklamanın içine çekti. Arabalara ve sunucuya doğru geri yürürken Hugo beni yakaladı ve kocaman sarıldı - ardından Henri geldi. İkiz kardeşim yanıma geldi, kaskımı tuttu ve beni sadece mutlak bir kucaklaşma olarak tanımlanabilecek bir şekilde kendine çekti.

"Çok gururluyum, Peaches," dediğini duydum kargaşanın içinden. "Çok gururluyum."

Kaskımı ve yanmaz şapkamı çıkardım ve Valkyrie F1 mekanikerleriyle birlikte kutlama yapan Lily'nin yanına koştum. Şaşırtıcı bir şekilde kollarıma atladı, bacaklarını belime doladı ve bana kocaman sarılıp alnımdan öptü. Kıkırdadım ve onu kendi etrafımda döndürdüm. O anda hangisine daha çok sevdiğimden emin değildim - benim kazanmama mı, yoksa Lily'nin sonunda hak ettiği podyumu Monako'da elde etmesine mi?

Valkyrie için çifte podyum; bugünü kesinlikle bozabilecek hiçbir şey yoktu.

Diğer yarışçılar yanıma gelmeye başladığında, kalabalığın içinde Luca'yı aradım. Sonunda onu, yüzünde kocaman bir sırıtışla padok yürüyüş yoluna çıkarken gördüm. Bana ulaştığında, beni kocaman bir kucaklamanın içine çekti. Birden kendimi geriye doğru eğilmiş hissettim. Başımı kaldırıp Luca'nın yüzüne baktım, yüzünde dünyanın en büyük sırıtışı vardı, sanki bir planı varmış da hayata geçirmek için sabırsızlanıyormuş gibiydi. Ne olduğunu anlamadan Luca'nın dudakları dudaklarımın üzerindeydi ve sanki ben Kulkedisi, Luca da Beyaz Atlı Prensimmış gibi arkama yaslanmış öpülü-yordum.

Birkaç saniye sonra Luca beni yavaşça yukarı kaldırdı ve yüzümü kendine doğru çekti. "Git ve kutla, Principessa. Sana gerçek ödülünü sonra vereceğim," dedi benim hoşuma gitmeyecek kadar boğucu bir sesle - belki de benim hoşuma gidecek kadar.

Kaskını aldı ve yüzünde kocaman bir sırıtışla Hermes garajına doğru yürümeye başladı. Az önce ne olduğunu anlayamadan önce sunucuya sonra da soğuma odasına doğru çekiliyordum.

Kupa töreni tamamlandıktan sonra, medya sirkine hazırlanmak için garaja geri döndüm. Formula 1 kariyerim boyunca ilk kez, basın bilgilendirme toplantısı için en ufak bir gerginlik yaşamadım. Bana aracımın alev aldığını ve önümüzdeki beş yarış boyunca yarışamayacağımı söylediler bile umurumda olmazdı. *Monaco'yu kazanmanın büyüüsünü hiçbir şey bozamazdı.*

Ben üzerimi değiştirirken Isabelle kapıyı çaldı.

"İçeri gel!" Isabelle'i kapımda görünce şaşırdım. Genelde yarıştan sonra inşaatçılar toplantısına katılırdı.

"Senin için bir şeyim var," dedi kalın İtalyan aksanıyla. Bana içinde mavi kâğıt mendil olan küçük bir çanta uzattı. Çantayı açtım ve içinden bir takım polosunu çıkardım. Isabelle'e şaşkın bir bakış attım ve o da bana kıkırdadı - gerçekten kıkırdadı.

"Ters çevir."

Poloyu ters çevirdiğimde, işte oradaydı. F1 kariyerimin başından beri söylemek istediğim sözler. Isabelle takım polomu almış ve üzerine "Triple Crown of Motorsport: 2022" sözlerini diktirmişti. Kelimeler güzel harflerle dikilmişti, belli ki inanılmaz detaylara ve özene sahip biri tarafından elle dikilmişti. Ona baktım, ağzım bir karış açık, ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu gömleğin yapımı haftalar sürmüş olmalıydı. Isabelle'in kazanacağıma, hayallerimi gerçekleştireceğime bu kadar inanmış olması karşısında nutkum tutuldu.

"Teşekkür ederim," diye kekeledim.

Isabelle inci gibi beyaz, hoş bir gülümsemeyle gülümsedi. Onu daha önce hiç bu kadar geniş gülümserken görmemiştim. Sol yanağında sadece bir gamzesi olan güzel bir gülümsemesi vardı.

"Basın toplantısında bunu takın," dedi basitçe. Bununla birlikte, ayağa kalktı ve çıkışa doğru yöneldi, ancak "Bunu takın ve akbabalara padoka bir dişi aslanın geldiğini ve onlardan alacağı bir kemiği olduğunu hatırlatın" diye eklemeyen önce değil.

Basın toplantısı ilginçti, tekrar yaşamak isteyeceğim birkaç basın toplantısından biriydi. Sanki basının bana ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu benim için sorun değildi. Her zamanki sıkıcı soruları sordular - strateji ve lastikler hakkında, ancak kariyerimde ilk kez tek bir kişi bile bana biraz kişisel veya saldırgan bir soru yöneltmedi.

Güzel, diye düşündüm kendi kendime. Bırakalım bir süre bunun üzerinde düşünsünler.

O akşamki kutlamalar en iyi kutlamalarımın bazılarıydı. Çarşamba gününün aksine, daha az içmeyi tercih etmiştim. Bu günü hatırlamak istiyordum. Onunla ilgili her şeyi hatırlamak istiyordum. Luca da açıklanamayan bir nedenden ötürü daha az içmeye karar vermişti. Yarıştan sonra evime döndüğümüzde biraz tuhaf davranmıştı. Kibardı, nazikti ama en önemlisi sessizdi. Barda bile, ona soru sorduğumda dikkatliydi ama beklenenden daha fazla içine kapanıktı - sanki beni biraz yalnız bırakmaya çalışıyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, biraz sinirlenmiştim. Monako Grand Prix'sini kazanmıştım, kendi evimdeki yarışı ve nedense Luca o *an* bana özlem duyduğum boşluğu vereceğine karar vermişti. Son birkaç yarışı bunu talep ederek geçirmiştim ve şimdi, lanet olası bir nedenden ötürü, kızgın ve kıskançtım. Gecenin büyük bir bölümünü Lily ile kutlama yaparak geçirdiği için kıskanıyordum. Kız arkadaşı dışında bu kulüpteki herkesle konuşuyor gibi görünmesini kıskanıyordum.

Sahte kız arkadaş, diye düzelttim kendimi ama Luca'nın sözleri kulağımda çınladı, 'Gidin ve kutlayın, Principessa. Sana gerçek ödülünü sonra vereceğim. Gece yarısına doğru arkadaşlarımla vedalaştım ve Luca'nın elini tuttum.

"Gidiyoruz," dedim. Kaşlarını kaldırdı ama onu kulübün dışından çağırdığım taksiye sürüklememe izin verdi. Daireme kadar sessiz bir yolculuk oldu. Doğrusu, ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Araba gelir gelmez hızla oturma odama geçtik. Luca'ya giderek daha fazla sinirlenmeye başlamıştım. Buzdolabıma doğru ilerledi, bir şişe su aldı ve bana dönerek hafifçe gülümsedi, "Ne güzel bir gün. İyi geceler Georgie."

Ve bununla birlikte, odasına girdi.

I. Öyleydi. Öfkeleniyordum. *Neden öfkeliydim?* İtiraf etmek istediğim makul bir sebepten değil.

Kendimi durduramadan odasına doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Odanın içinde ürkmüş bir Luca gördüm, tabii ki üstsüzdü ve bana bakıyordu. Gözleri bir şok ifadesi taşıyordu ama dudaklarının hafifçe kıvrılması bana aksini söylüyordu.

Bunu görmezden gelmeye karar verdim

- şimdilik. "Bütün bunlar da neydi?"

diye sordum.

"Hmm?" diye sordu rahatça, suyunu yatağının başucundaki masaya bırakırken. "Sen!" Sesimi yükseltmeye başlayarak karşılık verdim.

"Bütün gününü

Gece beni görmezden gelerek... yani, beni görmezden gelmeyerek." Aptal gibi konuştuğumu biliyordum. Muhtemelen kendimi durdurmam gerektiğini biliyordum ama yapamadım.

"Kendi alanını isteyeceğini düşünmüştüm," diye cevap verdi kolayca, bence çok kolay.

"Neden erkek arkadaşımın ayrı kalmak isteyeceğimi düşündün ki?" diye karşılık verdim.

"*Sahte* erkek arkadaş," diye hızla ekledi. Yanaklarımın biraz kızardığını fark ettiğini söyleyebilirim. Ağzımdan kaçırmıştım ve kesinlikle biraz utanmıştım. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için biraz kekeledim. Yakalanmıştım. *Ne yaparken yakalanmıştın?* Tam olarak emin değildim.

"Benden ne yapmamı istiyorsun Georgie?" diye sordu. Luca oturduğu yataktan kalktı ve yavaşça bana doğru ilerlemeye başladı. Yaklaştıkça dudaklarının sinsi bir sırıtışa dönüşmeye başladığını görebiliyordum.

"Hmmm?" diye tekrar sordu sanki bir yanıt bekliyormuş gibi.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için bir adım geri çekildim. *Luca'dan ne yapmasını istemiştin?* Luca yaklaşmaya devam etti. Birkaç adım sonra sırtım duvara dayanmıştı ve Luca'nın yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Nefesini dudaklarıma yakın hissedebiliyordum ve sol eli yukarı kalkıp sadece parmak uçlarıyla yüzümü nazıkçe kavradı. Gözlerinin aşağıya kaydığını gördüm.

Dudaklarıma ve sonra tekrar gözlerime baktı, kahverengi gözleri dikkatle benimkilere bakıyordu.

Onu izlerken alt dudagımı ısırdım ve yavaşça ağzımdan çıkmasına izin verdim. Tanrım, şu anda Luca çok seksi - çok öpülebilir görünüyordu. Dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı ve üzerinde tişört olmadan gerçekten de buradaki en yakışıklı adamdı. Omuzları tamamen açıktı ve üzerimde yükseliyordu. Gözlerimi onunkilere odaklamaya çalıştım ama sağ elini belime dolamış ve tüm vücudumu kendisiyle aynı hizaya getirmişken bu neredeyse imkânsızdı.

Ben de küstahça bir şey söylemek istedim. Kahretsin, ben de *bir* şeyler söylemek istedim. Ama donup kalmıştım. Luca'dan ne istiyordum? Gerçek şu ki, çok uzun zamandır seks yapmamıştım ve Luca sahte erkek arkadaşım olduğu için başka erkeklerle seks yapma fırsatım olmamıştı. *Neden Luca ile denemeyeyim ki?*

Yani, rüyamda çok iyiydi. Gerçek hayatta daha da iyi olması gerektiğini biliyordum. Ben ona bakarken Luca sadece kıkırdadı, sırtışı yüzünde daha da büyüdü.

Kulağıma eğildi ve fısıldadı, "Oh, Amore, bugün kazandığın için bir ödül olarak bu sefer cevap vermemene izin vereceğim, ama bir dahaki sefere sana bir soru sorduğumda, bir cevap bekleyeceğim. Sadece iyi kızlar ödüllendirilir." Nefesi boynuma çarptığı anda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Sözleri beni bu kadar tahrik etmemeliydi. Birden aklımda Luca'nın ona cevap vermediğim için bana bir ceza verdiğine dair görüntüler belirdi ve seçeneklerin hepsi bir diğerinden daha iyi görünüyordu.

Luca başını tekrar yüzüme çevirdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Elimi sırtına koyup onu kendime doğru çektim, buna gerek yoktu. Luca bedenimi duvara yaslamıştı, dudaklarımız hâlâ tutkuyla birleşiyordu. Ellerini kalçalarıma doladı ve onlara hafifçe vurdu, zıplamamı ve bacaklarımı beline dolamamı sessizce istiyordu, ben de memnuniyetle bunu yerine getirdim.

Luca arkasını döndü, kapıyı açtı ve doğruca yatak odama yöneldi. Kısa süre sonra sırtımın kabarık, büyük boy yatağıma çarptığını hissettim ve Luca üzerime tırmandı, kolları iki yanımdaydı, beni derinden öperken hapsediyordu.

Nefes nefese kalmıştım ve Luca üstümü çıkarırken bundan faydalandı. Eteğimi çıkarmak için sessizce izin isteyerek bana baktı, aklımın bir köşesi onu çılgınca başıyla onaylasa da

bunun kötü bir fikir olduğunu söyledi. Endişemi sessizce derinlere ittim, bunun yerine zihnimin arkasındaki dırdırı görmezden gelmeyi seçtim. Bu benim yarış zaferimdi ve ganimetimin tadını çıkaracaktım.

Luca sırtıttı ve parmaklarını eteğimin bandına dolayarak hızla aşağı çekti. Ben bu ani harekete itiraz edemedim bacağımdan yukarı doğru yavaşça öpmeye başladı, gördüğü her bene, yara izine ve çizige dikkat ederek her birini tek tek öptü.

Ağzının tangama ulaştığını hissettim ve onu kenara çekerek göbeğimin etrafına nazik kedi yavrusu yalamaları yerleştirdi - ona en çok ihtiyaç duyduğum yer dışında her yere yerleştirdi. Luca bir parmağını tangamın içine soktu ve çekiştirerek aşağı indirdi, üzerimden çıkardı ve sonra bir askı yuvası gibi odanın diğer tarafına fırlattı.

Gözlerimi sıkıntıyla ona doğru yuvarladım, ama o tekrar üzerime inip bacaklarımı omuzlarına doğru çekerek göbeğime doğru ilerlerken, dudakları bir kez daha bacağımı yavaşça öperken, iniltilerim göbeğime yaklaştıkça daha da yükselirken, yerini hızla zevke bıraktı.

"Luca... alay etmeyi bırak," diye rica ettim. İtalyan'dan duyduğum tek şey bir kıkırdama oldu, ama beni şaşırtarak pes etti. Dili giriş yerimden klitorisime doğru kayd ve ben nefesimi içime çektim. Zevkten kıvranmaya başladım ve Luca'nın elinin kalçalarımın bastırıldığını, hareketlerimi durdururken onları yerinde tuttuğunu hissettim. Farkında olmadan, biraz daha sürtünme elde etmeyi umarak kendimi onun dilinin üzerinde hareket ettirmeye başlamıştım, ama boşuna. Luca beni kilitlemişti ve lanet olsun ki bu beni daha da tahrik etmiyordu.

Luca hızını artırmaya başladı, bana ziyafet çekmiş aç bir adam gibi davranıyordu. Dili önce hızlı ve öfkeli, sonra hafif ve yumuşaktı. Bunu bir aşağı bir yukarı yapıyor, beni zevkten çılgına çeviriyordu. Ritmi inanılmazdı ve bir parmağını içime soktuğunda, ben gidiciydim. İnliyor ve nefes nefese kalıyordum ve piçin ağzımdan çıkan her sestem zevk aldığını biliyordum ama o anda bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Ayak parmaklarım kıvrılmaya başlayana kadar ağız beni çalıştırmaya devam etti ve o heyecan verici hissi tüm vücudumda hissedebiliyordum. Luca ikinci ve ardından üçüncü parmağını içime sokup çıkarırken, her seferinde o tatlı noktaya vururken, bir yandan da klitorisimi emip yalarken, sanırım şimdiye kadar çıkardığım en hayvani sesi çıkardım. Birkaç hamleyle daha sert ve hızlı bir şekilde boşalıyordum. Zevkin şok dalgaları

Vücudumda dolaşıyordu. Luca sunabileceğim her şeyi yalayıp yutarken zevk dalgalarımı atlatmama yardım etti.

Kafam güzelleşir güzelleşmez nefes almaya ve kendime gelmeye başladım. Gözlerimi açtığımda Luca'yı tam *tepemde*, yüzünde kocaman bir sırıtışla gördüm. Dudaklarımı gagaladı ve sonra ayağa kalkarak yavaşça yataktan uzaklaştı.

Pantolonundaki büyük şişkinliği görebiliyordum ve tam ona bu konuda yardım edebileceğimi teklif edecekken, "Şimdi ödeştik, Principessa," dedi, sesinde o kadar büyük bir ukalalık vardı ki, bu gece yarışı kazanan o da olabilirdi.

Ve şimdi, sahte ilişkimizde ikinci kez, nutkum tutulmuştu. Luca o klasik Cheshire kedisi sırıtışını takındı, arkasını döndü ve odamdan çıktı.

Piç kurusu bu intikamı en başından beri planlamış mıydı? Elbette planlamıştı. Beni görmezden gelmesinin beni sinirlendireceğini bildiği için mi etkilendiğimi, yoksa tam bir soytarı gibi buna kandığım için mi sinirlendiğimi bilemiyordum.

İkisi de. Kesinlikle ikisiydi.

Georgia: 2 Luca: 2

On Üçüncü Bölüm

EĞER BAKIŞLAR ÖLDÜREBİLSEYDİ

Luca

Ertesi sabah yatağımın başucundaki telefonumun uğultusuyla uyandım. Eğildiğimde ekranda Henri'den gelen bir mesaj gördüm. Görünüşe göre o, Éliott, Oliver ve Hugo sürpriz bir brunch için geliyorlardı ve Georgia'nın uyanık olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı. Saatin 8:30 olduğunu düşünürsek, uyanık olmalarına şaşırmıştım. *Yarıştan sonra kim o kadar erken uyanır ki?*

Gerçek şu ki, dün gecedен sonra neredeyse hiç uyumamıştım. Georgia'nın odasından çıktıktan sonra doğruca duşa girdim ve işimi bitirdim. Georgia'nın birkaç hafta önceki ağzı gibi değildi ama idare ederdi. Dün gece onun odasından çıkmak için tüm enerjimi ve azmimi harcamıştım. Bana uzandığını gördüğümde, kalmaktan başka bir şey istemedim. Kazandığım için ödül olarak sütyenini yırtıp atmak ve bütün gece yıldızları görmesini sağlamak istedim. Ama o anda, gururumun beni yenmesine izin verdim. Ayağa kalktım ve ona ödeştigimizi söyleyerek dışarı çıktım.

Ama ödeşmemiştik. Georgia aklımın her yerindeydi. Onu, dokunuşunu, dudaklarını düşünmeden edemiyordum. Dün gecedен sonra bile, bu kedi fare oyununu o kazanıyormuş gibi hissediyordum.

Sorun değil, diye düşündüm kendi kendime, *kontrolü yeniden kazanmak için Mayorka'ya gideceğim*. Kum, deniz ve ailemin yatında bikinili Georgia'dan başka bir şey yok. Bu düşünceyle kendi kendime sırttım. Gerçekten çok güzeldi ve Mayorka'yı kesinlikle onu güneşin altında, güzel tenini sergilerken görebilmek için seçmiştim. Ancak bundan önce, bir şekilde GQ fotoğraf çekimine dönüşen Maison de Klotho fotoğraf çekiminden sağ çıkmam gerekiyordu.

de Klotho kıyafetlere sponsor oldu. Fotoğraflar hem dergide hem de yeni kıyafet kampanyasında kullanılacaktı. Daha önce Hermes için buna benzer birkaç çekim yapmışım ama bu farklı hissettirdi. Bu fotoğraf çekimi boyunca sürekli farkında olmam, beni ve Georgia'yı kimin izlediğini görmek için sürekli omzumun üzerinden kontrol etmem gerekecekti. İlk kez, toplum içinde birkaç saat boyunca bir çift olmak zorunda kalacaktık.

Padokta gerçek bir çift gibi davranmak zorundaydık ama çoğu zaman çalışıyorduk ya da arkadaşlarımızla veya diğer sürücülerle takılıyorduk. Yabancılar olmadan nadiren yalnız olduğumuzu hissediyorduk.

Yine de içten içe gizli bir yanımda memnundu. İlk kez Georgia'yla kız arkadaşım gibi davranmak zorunda kalacağım koca bir gün geçirecektim. Yıllar önce bunu gerçeğe dönüştürme fırsatını kaçırmışım, bu yüzden şimdi *sahte* olanla yetinmek zorunda kalacaktım.

Henri'den gelen ve Éliott'la birlikte brunch'ı hazırlamak üzere otuz dakika içinde orada olacaklarını bildiren mesajı görene kadar yarım saat daha geçti. Henri, Georgia'ya kendisiyle bir kahve randevusu için hazır olmasını söylemişti ama bunun yerine evine birkaç *davetsiz* insan getirerek onu şaşırtmayı planlıyordu.

Buna güldüm - bazen Henri'nin kendi ikizini tanımadığını hissedirdim. Georgia arkadaşlarıyla sosyal olsa da mahremiyetine de önem verirdi ve yakın arkadaşları ve ailesiyle bile olsa bana hiçbir zaman sürpriz partileri seven biri gibi gelmedi. Dün çok yorucuydu ve ben olsaydım, birdenbire birkaç kişinin birden karşıma çıkma fikri korkunç olurdu. Yine de bunu Henri'ye söylemeyecektim. Henri'nin açıkça belirtmekten hoşlandığı bir şey varsa o da Peaches'ini en iyi kendisinin tanıdığı ve konu Peaches olduğunda diğer herkesin onun yanında bir hiç olduğuydu.

Bazen bu yüzden mi benden bu kadar hoşlanmasını istediğimi merak ediyordum. Onunla çıkma fikrinin Henri'yi bu kadar etkilemesini seviyordum. En başından beri bu fikirden nefret ediyordu. Bu yüzden daha fazlası olabileceğimizi ima etmeyi seviyordum. Henri birçok şeydi - bir arkadaş da dahil - ama her zaman ilk olma eğilimi, rekabetçiliği aynı zamanda en büyük zayıflığıydı.

Duşa girip hazırlandıktan sonra odamdan dışarı çıktım. Georgia kanepede oturmuş, elinde bir fincan kahveyle GQ dergisinin son sayısını okuyordu. Demek ekibi nihayet ona bir sonraki sayıda yer alacağımızı söylemişti. Georgia dışarı çıkmaya hazır görünüyordu ve ona biraz acıdım. İki dakika içinde Henri ve

Éliott kapısını kırıp içeri girecek, ardından birkaç kişi daha gelip evini istila edecekti.

Boğazımı temizledim ve başını kaldırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu.

"Günaydın," dedi neşeyle, kahvesinden bir yudum daha alarak. Dün gece yaptıklarımızı düşününce mümkün olduğunca normal davranmaya çalıştığını söyleyebilirdim.

Yani dün geceyi görmezden geleceğiz. Sorun değil, diye düşündüm kendi kendime. "Günaydın. İyi uyudun mu?" Karşımdaki kanepeye oturarak sordum.

onu. Sorumu duymazdan geldi ve dergisini okumaya devam etti.

Bir saniye daha geçti ve sonra ikimiz de kapının çalındığını duyduk. Georgia Henri'ye içeri girmesi için bağırdı ve okumaya geri döndü. Bir grup holiganın daireye girdiğini gördüğünde yüzünde beliren o paha biçilmez ifadeyi kaçırmak istemediğim için gözlerimi hep ondan ayırmadım.

Ve oğlum, oh oğlum, hayal kırıklığına uğratmadı.

Henri kapıyı açtığında, Henri, Éliott ve Oliver ellerinde yirmi balon ve Georgia'nın en sevdiği restoran ve fırından alınmış altı torba yiyeceklerle içeri girdiler.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, onunki tüm otağı katledebilirdi. Ama aynı hızla yüzü, sanırım o güne kadar gördüğüm en büyük, en hafif, en neşeli soğukkanlılığa dönüştü.

Hadi ama Georgia, şimdi o gülümsemenin sahte olduğunu anlayacaklar, diye kıkırdadım kendi kendime. Ama anlamadılar. Henri kız kardeşine doğru yürüdü ve ona kocaman sarıldı, sırtışını ve sahte heyecanını sanki dünyanın en güzel kahvaltısıymış gibi yedi.

"Sürpriz!" Oliver bağırarak Georgia'yı kucağına aldı ve bir bez bebek gibi oturma odasında salladı.

"Vay canına, bunu beklemiyordum," dedi neşeyle, ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyordu. Gözleri sanki beni bilmekle suçlamak istercesine benimkilere kaydı.

Yüzüme yerleştirebildiğim en büyük gülümsemeyi ona verdim ve "Kardeşin ne güzel bir sürpriz planlamış. Hem de *tek başına*." Bunu söylediğimde Henri'nin yüzü güldü ve ben de sırtını sıvazladım. Georgia'nın ipucunu anlayacağını biliyordum. Birkaç dakika sonra Hugo ve Lily ellerinde daha fazla balon ve çiçekle daireye girdiler. Burası bir sirk gibi görünmeye başlamıştı ve Georgia da baş roldeydi.

Éliott masada Georgia'nın yanına oturmadan önce ben onun sağındaki yeri aldım ve Éliott'u onun karşısına oturmaya zorladım. Birinden görebiliyordum

Kısa bir bakışta sinirlendiğini anladım ama umurumda değildi. Küçük ve gururluydum. İkisiyle ilgili bir şey beni son derece rahatsız ediyordu. Bir geçmişleri olduğunu biliyordum ama Henri'yle olan çatışmadan sonra Eliott'un bana Georgia'yla olan ilişkisini anlatırken pek de masum olmayan niyetleri olduğunu düşündüm. Yıllar önce Georgia'ya çıkma teklif ettiğimi biliyor muydu? Kendi bölgesini mi işaretliyordu? Eğer öyleyse onu suçlayamazdım; Georgia kuşkusuz gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi.

Yine de birlikte değillerdi ve bunu hatırlamam gerekiyordu. Dün gece yıldızları görmesini sağlayan Eliott değildi, bendim.

Brunch sona ermeye başladığında omzuma bir dokunuş hissettim. Henri arkamdaydı.

"Hey, bir dakikan var mı?" diye sordu rahatça, gergin görünmesine rağmen. Başımı salladım ve masadan kalkarak onu Georgia'nın balkonuna kadar takip ettim.

"Ne var ne yok?" Balkonun korkuluklarına yaslanarak sordum, gözlerim aşağıdaki su manzarasına dalmıştı.

"Yani, ben... uhh... sadece kız kardeşimle aranızda neler olduğunu görmek istedim?" Derin bir nefes aldım ve doğrudan ona dönerek ela gözleriyle göz teması kurdum.

"Ne demek *kız kardeşinle aranda neler oluyor?*" Soruları beni biraz şaşırtmıştı ama sanırım hafta sonu kız kardeşini çıplak görmekle ilgili yaptığım yorumdan sonra bunu beklemeliydim.

"Ona nasıl baktığını görüyorum. Cumartesi günü sıralamadan önce..." Henri devam etmeden önce ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi bir an durakladı, "...Georgia ile birbirinize sokulma şekliniz... beni endişelendirdi."

"Endişeli misin?" Alçak sesle sordum. Doğrusu bundan daha fazlasını söylemek istiyordum ama Henri'nin bununla nereye varacağını gerçekten merak ediyordum, ama cevap olarak sadece içini çekti ve anlamadığım için hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirdim.

"Bak, Luca, sadece söyleyeceğim. Sen ve ben, birbirimize karşı her zaman dürüst olduk, işte gerçek. Kız kardeşimin sana aşık olmaya başladığını görebiliyorum."

Onun yorumuyla biraz alay ettim ve gözlerimi Georgia'ya çevirdim, o da şu anda kanepede Lily'nin yanında oturmuş gülüyordu. Henri bu sözleri söylerken kalbimin yerinden fırladığını hissedebiliyordum ama onu tekrar bastırdım. Henri bugün kız kardeşini sandığı kadar iyi tanımadığını zaten kanıtlamıştı. İşte

Georgia'nın bana aşık olmasının imkânı yoktu - yıllar önce güvenini kırdıktan sonra olmazdı. Benimle aynı odada bulunmaya zor dayandığını söyleyebilirdim.

Ben daha bir şey söyleyemedim Henri devam etti: "İnsanlara çok çabuk aşık oluyor. Ve Amerika'da çıktığı o pislikten sonra, onun tekrar incindiğini görmek istemiyorum. Bu senin için sahte bir ilişki olabilir ama Georgia için sahte ve gerçek arasındaki çizginin bulanıklaşmaya başlamasından endişe ediyorum."

Kendimi durdurmak istedim, çünkü bunun kulağa acınası geleceğini biliyordum, ama o anda kendime engel olamadım. "Ve benimle çıkmak çok mu kötü olurdu?"

"Luca... hadi ama dostum, sen hiçbir zaman ciddi bir sevgili olmadın. Sezonun başında birkaç yıl daha ciddi bir şey istemediğini kendin söylemiştin. Georgia öyle biri değil... *sıradan şeyler* yapmaz." Henri'nin bu konuda nazik olmaya çalıştığı belliydi ama ses tonu neredeyse yalvarır gibiydi.

Kanım kaynamaya başladı. Kız kardeşinden ne istediğimi varsaymaya nasıl cüret eder? Georgia'nın ne istediğini varsaymaya nasıl cüret eder.

"Sadece onu kandırmanı istemiyorum, hepsi bu. Georgia gerçek, uzun vadeli bir şeyler istiyor. Ayrıca, takım arkadaşım kız kardeşimle çıkıyor... Yani, kız kardeşinle çıksaydım benden hoşlanır mıydın?" Gerçek şu ki, Henri'den şu anda hiç hoşlanmıyordum - ve onun tanıdığım biriyle çıktığını düşünmek bile onu yumruklamak istememe neden oluyordu.

Bu saldırıya nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim için ona bıkkınlıkla baktım. Henri'nin ses tonuna bakılırsa, yıllar önce Georgia'ya çıkma teklif ettiğimi bilmediği açıktı, yoksa bu konuşma çok daha kötü olurdu.

Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim vardı. Bu tartışmayı kızıştırabilirdim ama Henri'nin söyledikleri doğruysa ve Georgia gerçekten bana aşık olmaya başladıysa, onunla olan tüm şansımı kaybedeceğimi biliyordum.

Ya da şimdilik sınırlanabilir ve Henri'yi daha sonra kıvrandırabilirim.

Konuşmayı kızıştırmamak için kendimi zor tuttum ama ikinci seçeneğin sonunda daha tatmin edici olacağını biliyordum. Henri toplum içinde nasıl davrandığımızı kontrol edemezdi. Ne isterse istesin, Georgia ve ben hâlâ birbirimizle çıkıyorduk ve bu sahte ilişkiyi bitirmek gibi bir planımız yoktu.

"Olan tek şey Hermes'in kız kardeşinle çıkmam konusunda ısrar etmesi. Eğer bundan hoşlanmıyorsan, bunu takım müdürümüz Francesco'yla konuşmanı öneririm," diye karşılık verdim, muhtemelen kastettiğimden biraz daha fazla kötü niyetle, ama kimse beni mükemmel olmakla suçlamadı. Henri buna cevap veremedi,

Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim ve Henri'nin sırtına bir tokat atarak omzundan tutup kendime doğru çektim.

"Ama merak etme *dostum*, önümüzdeki hafta Mayorka'da karşı konulmaz cazibemi ve yakışıklılığımı kontrol altında tutacağımın emin olabilirsin. Yani, kız kardeşin İspanya kıyılarında yatı var diye bir adama aşık olmayacak kadar zeki, değil mi?" Sırıtarak ve göz kırparak ekledim.

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Henri'nin önümüzdeki hafta sonu yapacağımız mini tatile kendisini nasıl davet ettirebileceğini düşündüğünü çok iyi bilerek oradan uzaklaştım. Kız kardeşinin benim yatımda mayolu görüntüsü açıkça aklına kazınmıştı.

Güzel.

Gürcistan

Luca ve bana Salı günü Madrid'de buluşmamız söylenmişti. Pazartesi günkü sürpriz brunch'tan sonra kendime ait bir güne ihtiyacım olduğunu hissettim ama ne yazık ki Lizzie bir an önce orada olmamız gerektiği konusunda ısrar etti. Maison de Klotho fotoğraflarını çekirmek için sabırsızlanıyordu ve GQ ile ortaklık kaçırılmayacak kadar iyiydi.

Doğrusu, Pazartesi günkü brunch'tan sonra biraz sinirlenmişim. Henri'nin iyi niyetli olduğunu biliyordum ama yarış bir ömür boyu yetecek kadar sosyalleşmeye yetmişti. Bir sürü insanın güvenli sığınağına sürüklenmesine ihtiyacım yoktu; Luca'nın her zaman orada olması yeterince kötüydü. Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse, Luca o brunch'ın en az sinir bozucu kısmıydı. Diğer herkesin aksine, Pazartesi günü özlemini çektiğim boşluğu bana verdi. Madrid'e giden uçakta birbirimizle neredeyse iki kelime bile konuşmadık ve ben rahatlamıştım.

Fotoğraf çekiminden sonra Luca ve ben akşamı Madrid'de onun evinde geçirecektik. Hermes F1'in teknoloji merkezi Madrid'in dışında olduğundan, Luca ofislere kolay erişim için şehirde küçük bir daire tutmuştu. O akşam onun misafir odasında kalmaktan başka bir şey istemesem de Luca'nın bize bir yerlerde şık bir akşam yemeği ayarladığını varsayıyordum. Yine de Lizzie netti: İlişkimizin bu kısmını gerçek göstermemiz gerekiyordu ve F1'in en gözde bekârıyla büyük, süslü bir randevudan daha gerçek ne olabilirdi? Ondan sonra, onunla Mayorka'ya gidecektik.

Çarşamba günü ailemle, Perşembe günü de Henri, Hugo ve Lily ile buluşacaktık. Henri'nin bu tatile gelmek için neden bu kadar ısrarcı olduğundan emin değildim ama kardeşlerimle vakit geçirebileceğim için mutluydum. Éliott, Oliver ve Edward da Edward'ın yatındaydı ve Luca muhtemelen hafta sonu onlarla buluşacağımızı söyledi.

Her ne kadar biraz yalnız kalmak *-kendime* zaman ayırmak- istesem de yatta küçük bir mola vereceğim için heyecanlıydım. Luca'nın ailesi inanılmaz tatlı ve çekiciydi ve F1 dünyasından ve hayranların meraklı gözlerinden uzakta biraz zaman geçirmek güzel olacaktı. Lizzie, gazetecilerden ve fotoğrafçılardan çok uzakta olacağımız için birkaç fotoğraf çekmemizi ve bunları sosyal medya sayfalarımızda yayınlamamızı istemişti. İlişkimizin 'karmaşa içinde kaybolmasını' istemiyordu - bu ne anlama geliyorsa artık.

Madrid'e indiğimizde Maison de Klotho'nun bizi alması için gönderdiği özel limuzine atladık. Arabanın içinde Luca'nın bizim için çabucak doldurduğu küçük bir şişe şampanya vardı. Ona sessizce teşekkür ettim, yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ama başaramadım.

Daha önce hiç böyle bir fotoğraf çekimi yapmamıştım ve ofislere yaklaştıkça daha da gerildiğimi hissediyordum. Bunu iyi sakladığımı umuyordum ama Luca'nın gözlerini sürekli üzerimde gezdirdiğini düşünürsek, saklayamadığımı söyleyebilirdim.

Harika, Luca'nın benim aptal olduğumu düşünmesinin bir nedeni daha, diye düşündüm kendi kendime, biraz utanarak. Dünyanın en hızlı arabalarından bazılarıyla yarışan bir Formula 1 pilotuydum ve işte buradaydım, bir fotoğraf çekiminden korkuyordum.

Şoför güzel Madrid ofisinin önüne yanaştığında, hem Maison de Klotho hem de GQ'dan bir koordinatör ön tarafta bizi bekliyordu. Luca önce arabadan indi, sonra da bana elini uzatarak arabadan inmeme yardım etti. Gözlerimi çok fazla devirmemeye çalıştım. Arabadan kendi başıma inebilirdim - beceriksizliğim gazeteciler konusunda, arabalar konusunda değil. Yine de, burası Madrid'di, daha eski okul ve geleneksel hissettiren bir şehir, bu yüzden elini kabul ettim.

"Günaydın!" Ses, adı Lilah olan Maison de Klotho koordinatöründen geliyordu. Görünüşe göre, o gün için bize eşlik edecekti.

Daha çok bir hapishane müdürü gibi, diye düşündüm kendi kendime. Luca ve ben birbirimize günaydın dedik ve Lilah'la bir tur sohbet ettikten sonra içeri girdik.

Ofislerin içi kesinlikle inanılmazdı. İçeri girdiğinizde, sizi bazı yönetici ofislerine götüren büyük bir mermer merdiven vardı. Cam muhafazalar içinde yıllar boyunca film setleri ve kraliyet ailesi için tasarladıkları çeşitli kıyafetler vardı. Bir tanesinin önünde durdum. Bu, daha sonra Monako Prensesi olan Amerikalı aktris Grace Kelly için diktikleri bir elbiseydi.

"Burada çalışmak çok güzel olmalı," diye yüksek sesle düşündüm.

Lilah yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Ah evet, gerçekten de bir rüyanın gerçekleşmesi," diye onayladı. Tura devam ederken dinlenme odası gibi görünen bir odaya girdik. Güzel dekore edilmiş koltuklar ve mobilyalarla çevrili küçük bir masanın üzerinde gazlı içecekler, atıştırmalıklar ve kahve vardı. Bir fincan kahve ve kahvaltı barından sonra Luca ve ben gün boyunca birlikte çalışacağımız fotoğrafçı, yazar ve stilistle tanıştırıldık.

Tanışma faslından sonra Luca ve ben çeşitli kıyafetleri denemek üzere farklı odalara dağıtıldık. GQ çekim sırasında bizimle takılması için bir yazar göndermişti, bu nedenle biz hazırlanırken ve fotoğraf çekimleri arasında gidip gelirken, görevlendirilen yazarımız Mark oturup bizimle sohbet ediyordu - "sadece dünya çapında yarışçılar değil, insan olarak kim olduğumuzu tanımak". Sette birbirimizle etkileşim halindeyken *kendi deyimiyle* 'gerçek bizi' görebildiğini hissetti.

Elbette benim korkum da buydu. Sette fotoğrafı çekilen Georgia Dubois ile ilgili hiçbir şey gerçekten *'Hey, bu genç bayan zihinsel olarak iyi durumda'* demiyordu. Valkyrie F1'in dergide yer vermek istediği Georgia tam olarak bu değildi.

İlk kıyafetimle soyunma odasından çıktığımda, Luca'nın çoktan stüdyoda olduğunu, gazeteci ve fotoğrafçıyla sohbet ettiğini ve şüphesiz onları büyülediğini gördüm. İçeri girdiğimde Luca'nın ağzından bir kurt ısılgı çıktığını duydum. Küçük bir gülümseme yaydım ve gözlerimi devirdim, yanaklarımın biraz ısındığını hissettim. Luca'nın üzerinde çok güzel dikilmiş bir takım elbise vardı. Saçları güzelce taranmış ve geriye doğru taranmıştı, ama kabarıklığı hala tümüyle ortadaydı. Elini uzattı ve ben de tuttum.

Luca bakışlarını yavaşça vücudumda aşağı yukarı gezdirdi, muhtemelen biraz fazla açtı ama gazeteci ve fotoğrafçının bunu yakalamasını istediğini biliyordum.

"Çok güzel," diye fısıldadı tüm odanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle ve ben kızarmaktan kendimi alamadım.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun Rossi. Francesco'nun sana her zaman giydirdiği Hermes takımlarından çok daha iyi," diye şaka yaptım. Sonra tekrar fotoğrafçıya döndüm, gözlerim yere kaydı. Ellerimin terlemeye başladığını hissedebiliyordum ve aptalca bir şey söylememek için yere bakmanın çok daha kolay olduğuna karar verdim.

Birden bir elin benimkine kenetlendiğini hissettim ve başımı kaldırıp hafifçe Luca'ya doğru döndüm. Hâlâ fotoğrafçıyla sohbet ediyordu ama elimi biraz daha sıkı sıktı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama içimde bir rahatlama hissettim. Omuzlarımı gevşetmeye başladım ve sonra fotoğrafçıya bakıp gülümsedim, tek kelime etmemiş olsam bile en azından konuşmaya dahil olmuş gibi davranmaya çalıştım.

Yapmamızı istedikleri pozlar hakkında biraz daha sohbet ettik; fotoğrafların bazıları ikimizin, bazıları ise tek tek çekilecekti. Neyse ki Lilah fotoğrafçıya yardım etmek ve ne istediğini daha fazla açıklamak için oradaydı.

Luca tek tek shot'larını atarken Mark bana yaklaştı, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı ve bir şey istediğini biliyordum. Vücudumu terk etmeye başlayan endişe hızla geri döndü ve sırtımın sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Yani Georgia, Monako'daki galibiyet, bana kalırsa oldukça muhteşemdi." Ve *açıkça söyledi*. "Luca'nın kendi yarışını kazanması ve senin de kendi yarışını kazanman... Şu anda gerçekten Formula 1'in güçlü çiftisiniz." Orada bir yerde bir soru saklı olup olmadığından emin değildim, bu yüzden sadece başımı salladım, gözlerimi Luca'nın fotoğraf çekiminden ayırmamaya çalıştım, sessizce bir an önce bitmesi için yalvardım, böylece beni bu kabustan kurtarabilirdi.

"Heyecan verici birkaç hafta oldu," diye cevap verdim, sesimi bulmaya çalışarak. Mark bana öyle dikkatle bakıyordu ki, sanki yaptığım her hareketi mikroskopla izliyordu. Sanki gözleri ruhumu delip geçiyor, en derin ve en özel düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

"Söyler misiniz, dünya sizi ve Luca'yı bu yarışlarda görüyor; ikiniz de el ele dolaşıyorsunuz ama zamanınızın çoğunu kendi garajlarınızda yarışlara hazırlanarak ya da uçakla gelen sponsorlarla görüşerek geçiriyorsunuz. Georgia ve Luca pist dışında nasıl görünüyor? Sıkıcı bir Çarşamba sizin hayatınızda neye benziyor?"

Ahh, eninde sonunda geleceğini bildiğim soru. Gözlerimin hâlâ fotoğraf çekimi fotoğraflarını inceleyen Luca'ya bir kez daha bakmasına izin verdim,

Muhtemelen hangisinin onun güzel kahverengi gözlerini daha çok ortaya çıkardığına karar vermeye çalışıyordum. Derin bir nefes aldım ve bir anlığına gözlerimi kapatıp düşünmeye başladım. Buna tek başıma cevap verebilirdim. *Bana yardım edecek bir erkeğe ihtiyacım yoktu.*

"Biz de diğer çiftler gibiyiz," dedim basitçe.

"Oh, hadi ama, buna inanmıyorum. Eğlenmek için ne yaparsınız? Nasıl rahatlıyorsunuz?" Bu soruları düşündükçe aslında bilmediğimi daha iyi anladım. Luca eğlenmek için ne yapıyordu? Padoktaki ve otellerdeki tüm konuşmalarımızı düşündüm. Yarış dışında pek bir şey konuşmamıştık.

"Satranç oynamayı severiz," diye yanıtladım sonunda. "Luca harika bir oyuncu; zamanımız olduğunda sık sık gizlice kaçıp garajlarda oynamaya çalışıyoruz. Evde ise birlikte olduğumuzda gerçekten sade yaşıyoruz. Yürüyüşe çıkmayı ya da birlikte yemek yapmayı seviyoruz. Luca peynirli makarnaya bayılır - bu onun en sevdiği yemektir, bu yüzden sık sık yerel bir markete gidip malzemeleri alırız ve nefis bir kırmızı şişe açıp birlikte makarna yaparız."

Bu cevabın oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm ama Mark kafasını kaldırıp bana bakmadan aptal defterine yazmaya devam etti. Sanırım adil olmak gerekirse, yirmi yedi yaşındaki hangi erkek akşam yemeğinde peynirli makarna yapmaktan hoşlanırdı ki? *Bu saçmalığa kim inanırdı ki?* Mark bu yoruma cevap veremedi Luca geri dönmüştü ve benim sıkıntıda olduğumu görebiliyordu.

"Cara, peynirli makarnaya olan utanç verici aşkımı dünyaya mı anlatıyorsun?" diye nazikçe azarladı. Yanıt olarak kıkırdadım ve yanağımı öpücük için kaldırdım, o da bunu uygun bir şekilde yaptı.

"Kız arkadaşın bize boş zamanlarınızda birlikte nasıl makarna yaptığınızı anlatıyordu," diye ekledi Mark, şüphesiz Luca'nın bu yoruma şaşırp şaşırmayacağını görmek için vereceği tepkiyi bekliyordu. Ama Luca, her zamanki sevimli Cheshire kedisi, kandırılmadı.

"Sana kardeşinin bolonez makarnasını benim peynirli makarnama tercih ettiğini söyledi mi?" diyerek Mark'a takıldı ve gazeteciye göz kırptı. "Alınmamaya çalışıyorum. Demek istediğim, Henri nefis bir spagbol yapıyor ama benim taze peynirli makarnam kadar iyi olmadığını iddia edebilirim."

Luca bu açıklama karşısında kendisiyle gurur duyuyor gibiydi ve ben de gerçekten iyi peynirli makarna yapıp yapmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Muhtemelen bunu asla öğrenemeyeceğimi fark ettim ve nedense bu düşünce kalbimi sızlattı ama bu duyguyu derinlere itmeye karar verdim. Bunun yerine Luca'ya sııttım ve biraz daha yaklaşıırken kolunu tuttum.

"Bayıldım. Annem birlikte yemek yapan çiftler birlikte kalır derdi," diye ekledi Mark. "Kardeşin Georgia ile aranız nasıl? Geçen hafta sonunun senin için biraz zor geçtiğini biliyorum."

"Zordu çünkü ikimiz de o pisti çok seviyorduk ve ikimiz de kazanmak istiyorduk. Ancak podyumu kardeşimle paylaşabilmek harikaydı, hayatım boyunca hatırlayacağım bir şey."

"Elbette," dedi, diplomatik cevabımla pek ilgilenmediği belliydi. "Ee Luca, takım arkadaşının kız kardeşiyle çıkmak nasıl gidiyor? Herhangi bir tartışma çıktı mı?" Luca'ya baktım, ağzında hafif bir seğirme vardı ama hemen ardından gülümsedi ve başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır," dedi kıkırdarak. "İlişkimizi bu kadar desteklemesine neredeyse şaşıyorum. Bazen şüpheli görünüyor," diye ekledi sinsî bir sırıtışla.

"Öyle mi?" Mark sordu, Luca'nın son söyledikleri ilgisini çekmişti.

"Her zaman bir sonraki buluşmamızın ne olacağını soruyor ve Georgia'nın benim hakkımda ona gönderdiği tüm sevimli şeyleri bana anlatıyor," diye ekledi kendini beğenmiş bir sırıtışla. İçimden bir parça öldüğümü hissettim, ama kirpiklerimi şakacı bir şekilde ona doğru kırıştırdım ve biraz canlı tuttum.

"Bir keresinde kız kardeşiyle çıkma konusunda beni gerdiğini söyleyerek şaka yapmıştım. Yani, bence o güzel ve harika biri. Bunu görmek çok kolay, peki Henri neden onu bu kadar zorluyor? Dolabında iskelet olup olmadığını merak ediyorum." Mark ve Luca buna güldüler, ben de garip davranmamaya çalışarak oturdum. Luca dilini çıkardı, ben de karşılığında onu biraz ittim.

"Henri bunu pek komik bulmadı," diye ekledi Luca.

"Yapma Rossi, dolabında iskelet olan biri varsa o da sensin. Bir keresinde golf sahasında bir kazı nasıl azarladığını ve seni kovalamaya başladığı için kaçmak zorunda kaldığını anlattırma bana," diye takıldım. "Birileri kuşlardan biraz korkuyor," diye fısıldadım Mark'a, Luca'ya göz kırparak.

Biz daha fazla hikâyeye anlatırken Mark da bizimle birlikte güldü. Kendimi daha rahat hissetmeye başlamıştım ki bu çok güzeldi. Kısa bir süre sonra Luca ve ben soyunma odalarımıza geri götürüldük ve bunun günün son fotoğraf grubu olacağı söylenmeden önce üç tur daha kıyafet değiştirdik. Tasarımcı bana sırt dekolteli küçük, siyah bir gece elbisesi giydirmişti, Luca ise yine takım elbise giymişti, ancak bu kez gömleğinin düğmeleri göğsünün yarısına kadar iliklenmişti ve geniş göğsünün büyük bir kısmı ortaya çıkmıştı.

"Güzel, güzel," diye seslendi Lilah, "ama biraz farklı bir şey deneyelim. Biraz eğlenelim. Georgia, yüzünü Luca'ya dön ve bize sırtını göster. Luca, elini Georgia'nın sırtının alt kısmına koy. Şimdi birbirinize bakın ve birbirinizin gözlerinin içine derin derin bakın."

Talimatları izlerken Luca'nın belimi sıkıca kavradığını ve o muhteşem kahverengi gözleriyle bana baktığını hissettim. Beni kendine doğru çekti, vücudum artık onun ön kısmıyla aynı hizadaydı, ellerim göğsündeydi. Birdenbire bu fotoğraf çekimi beklediğimden çok daha romantik gelmeye başladı. Luca'nın yüzü yumuşacıktı ve bana bakarken küçük, cesaret verici bir gülümseme yaydı.

Sanki Luca zoraki hareketlerden hâlâ rahatsız olduğumu anlamış gibiydi çünkü eğilip kulağıma yaklaştı ve fısıldadı: "Neden bu kadar utangaçsınız Principessa? Pazar akşamı bu kadar utangaç değildiniz." Bu sözleri söyler söylemez başımı kaldırdım ve küçük bir sırıtış gördüm. Luca şimdi fotoğrafçıya dönmüştü ve dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış dans ediyordu.

Ona bir şeyler söyleyecektim ama uzaktan fotoğrafçının "Güzel Georgia - çok daha iyi, çok rahatlamış görünüyorsun" diye seslendiğini duydum.

Öyle mi yaptım? Luca'nın arsızlığına duyduğum öfke yüzünden fotoğrafçıyı ve yazarı unutmuştum ve Luca bu yorumu fısıldar fısıldamaz gardımı düşüreceğimi biliyordu. Beni nasıl kızdıracağını her zaman biliyordu, tıpkı Monza'da konuşma konusunda gergin olduğunda yaptığım gibi. Görünüşe göre bu aramızda bir şey olmaya başlamıştı. Biraz yer değiştirdim ve hâlâ fotoğrafçıya bakmakta olan Luca'ya döndüm. Yüzündeki sırıtma öncekinden daha da büyük görünüyordu.

Bana ne oldu bilmiyorum ama tek istediğim yüzündeki o sırıtışı silmekti ve bunu yapmanın aklıma gelen tek bir yolu vardı. Kendimi durduramadan - *ve gerçekten mantıklı bir neden bulamadan* - ayak parmaklarımın ucunda zıpladım ve dudaklarımı Luca'nın dudaklarına bastırdım, ellerimi yüzüne koydum ve onu öpücüğün içine çektim. İlk başta biraz şaşırmış görünüyordu ama sonra öpüşmeyi derinleştirmeye başladı ve ellerinin kırımın üstünü sıyrmasına izin verdi. Biz öpüşmeye devam ederken, büyüyen kalabalıktan daha fazla tezahürat ve kutlama kahkahası duydum.

Luca bir an için dudaklarımızı ayırdı ve sonra beni gelin gibi kollarına aldı. Kırımın görünmediğinden emin olmaya çalışırken bir çığlık attım. Dudaklarımız tekrar birleşti ve bu sefer kendimi daha da derinleşirken buldum.

öpücük. Sanki odadaki diğer herkes kaybolmaya başladı ve odada sadece ben ve Luca kaldık.

"Pekâlâ, siz iki aşk kuşu!" Lilah seslendi. "Bu bir paket!" Luca'dan hızla ayrıldım ve beni tekrar bacaklarımın üzerine yatırdı. Bu sırada kendimi sabitleyerek biraz devrildim. Luca'yla yaptığımız uzun öpüşme seansı yüzünden yanaklarım kızarmıştı. Odaya baktığımda bir an için dehşete kapıldığımı hissettim.

Tüm bu insanların önünde Luca ile öpüşmüş müydüm? O an için o kadar da korkunç görünmüyordu ama şimdi bu düşünce beni utandırıyor. Luca bana baktı ve gülümseyerek ellerimi tutup göğsüne doğru çekti.

"Üzgünüm Lilah, bazen kendime engel olamıyorum - Georgia'nın da dediği gibi, *bu benim doğamda var,*" diyerek sırttı ve elimi dudaklarına götürüp öptü.

"Siz ikiniz çok fazlasınız!" Lilah ellerini birbirine vurarak haykırdı. "Bu fotoğrafların nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyorum." Hâlâ fotoğrafçının yanında oturan Mark ayağa kalktı ve elinde not defteriyle sırttı.

"Biliyor musunuz, ikinizin arasında kimya var mı diye bakmaya geldim - çok tuhaf bir çift gibi görünüyorsunuz ama bugünden sonra gerçekten öyle olduğunu görebiliyorum. İkinize de iyi şanslar. Ofislerinize birkaç kopya göndereceğimden emin olabilirsiniz."

Ve böylece fotoğraf çekimi sona erdi.

Bölüm On Dört

KIZLAR SADECE EĞLENMEK İSTER

Luca

Fotoğraf çekimi beklediğimden çok daha iyi geçti. Georgia'nın çoğu zaman gergin olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden bu kaygı ve stresi hafifletmek için elimden geleni yaptım. Pazar günüyle ilgili o küçük yorumu kulağına fısıldadığımda kendimi tutamadım. Beni sadece onun duyabildiğini bilerek böyle kıvrınmasını izlemek, içimdeki ilkel bir parçayı kızdırdı. Geçen Pazar akşamından keyif aldığını biliyordum. Ağzıma alabilmekten son derece keyif almıştım.

Fotoğraf çekiminden sonra daireme döndüğümüzde Georgia duşa girip bu gece için hazırlanmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Biraz kafam karışmıştı, neden bir gece için hazırlanması gerektiğinden emin değildim ama başımı salladım ve aynısını yapacağımı söyledim. Duşumu bitirdikten sonra en sevdiğim eşofman altımı ve V yakamı giydim. Mutfağa doğru yöneldim ve meşhur peynirli makarnamdan başka bir şey yapmamak için malzemeleri çıkardım.

Georgia gazeteciye peynirli makarnaya olan sevgimle ilgili şaka yapmış olabilir ama ben söylediklerimde ciddiye dim. Ayrıca, beni sevemiyorsa bile en azından yemeklerimi seveceğini düşündüm. Peyniri rendelemeye başlar başlamaz, Georgia'nın güzel siyah bir elbiseyle odasından çıktığını gördüm. Makyajı yapılmıştı ve topuklu ayakkabı giymişti, geceye hazır olduğu belliydi.

Dışarı çıkacağımızı mı düşünmüştü? Durumu yanlış mı algılamıştım?

Başımı kaldırdım ve ona küçük bir sırıtış attım, "Yemeklerimin oldukça iyi olduğunu biliyorum Tesoro, ama bence Mac için biraz fazla süslenmiş olabilirsin.

ve peynir. Yemeklerim için süslenmenizden onur duysam da, bana kalırsa oldukça güzel."

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi - genel bir şok, sonra rahatlama ve ardından mutluluk karışımı. Bu kalbimi kabarttı ama bunu görmesine izin veremezdim. Son iki haftadan sonra Georgia'nın yemeğe çıkmak istemeyeceğini düşündüm. Son iki yarışta yaşanan onca kargaşadan sonra kesinlikle dışarı çıkmak istemediğimi biliyordum. Son iki hafta yarışmak, parti yapmak ve sponsorlar için bir köpek ve midilli gösterisi yapmaktan başka bir şey değildi. Çok yorulmuştum ve Georgia'nın da öyle olması gerektiğini biliyordum.

"Biz... biz dışarı çıkmıyor muyuz?" Diye sordu, sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar kısıktı. Demek ki dışarı çıkacağımızı bekliyordu. Başımı salladım ve peynir rendelemeye geri döndüm.

"Ah," dedi basitçe ve odasına geri döndü. Bir dakika bile geçmeden, elbisesinin altına bir çift siyah tayt giyerek dışarı çıktı.

"Yani, ben," diye başladı, gözlerini rahatsız bir şekilde kaydırarak, "Rahat bir tişört unuttum sayılır. Sadece egzersiz kıyafetleri ve plaj eşyaları almıştım. Bir tane ödünç almamın sakıncası var mı?"

"Elbette," dedim, belki biraz fazla heyecanla.

Padoktaki en güzel kızlardan birinin gömleğini giymesinin bir sakıncası var mı?

Papa Katolik mi?

Kendimi, sevgilisi kendisinden ceketini ödünç isteyen liseli bir çocuk gibi hissettim. Odama koşup çekmecemi açtım ve bulabildiğim en koyu mor Hermes gömleği çıkarıp salona geri döndüm ve ona uzattım. Tişörtü incelerken yüzü buruştu - belli ki Hermes tişörtü giymekten hoşlanmamıştı ama umurumda değildi - onu tişörtümün içinde görme fikri içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

"Gerçekten mi?" diye tersledi, söz konusu gömleği havaya kaldırarak. "Bulabildiğin tek gömlek bu." Masumca başımı salladım ve ona göz kırparak mutfağa doğru geri döndüm.

"Yani, eğer gömlek giymek istemiyorsan, benim için kesinlikle sorun değil," diye arsızca ekledim ve üstünü değiştirmek için misafir odama geri dönerken bıkkın bir iç çekmesine neden oldum. Dışarı çıktığında ona küçük bir kurt ıslığı çaldım, o da orta parmağını bana doğru uzattı ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamadım. Onunla evimde olmak güzel ve rahatlatıcı bir duyguydu, özellikle de benim gömleğini giymişken.

"Bizi dışarı çıkarmadığın için teşekkürler," dedi sonunda.

"Geçirdiğimiz iki haftadan sonra ikimizin de dışarıda yemek yemek istemediğini düşündüm," diye cevap verdim, hâlâ peynir rendeliyordum. Takdirle başını salladı ve yüzüne yayılan rahatlama ifadesini görebiliyordum.

"Bir şişe şarap açmak ister misin?" Başımı şarap dolabına doğru sallayarak sordum.

Georgia dolaba doğru yürüdü ve yıllar boyunca topladığım şişelere baktı. Dolaptan güzel bir İspanyol Tempranillo şarabı seçip getirdi, şarabı açtı ve iki kadeh doldurdu. Başımla teşekkür ettim ve bana uzattığı kadehten bir yudum aldım. Mükemmel harmanlanmış bir İspanyol şarabı, Bask bölgesinden en sevdiklerimden biri.

"Sonunda şu meşhur peynirli makarnayı yiyebileceğim," dedi sırtarak, rendelediğim peynire bakarken.

"Ve bu ne büyük bir onur," diye gururla karşılık verdim. Bunun üzerine homurdanarak bir kadeh şarabını aldı ve açık planlı oturma odama doğru ilerleyerek duvarlara serpiştirdiğim birçok fotoğrafa hayranlıkla baktı. Çeşitli aile fotoğraflarım vardı - karting yaparken çekilmiş fotoğraflarım, arkadaşlarımın fotoğrafları, ailemin fotoğrafları. Georgia, babam ve benim bir ralli arabasının yanında olduğumuz bir fotoğrafa takıldı. Babam Formula 1'den emekli olduktan sonra ralli arabalarına başlamıştı, bu onun için korkutucu ama heyecan verici yeni bir dünyaydı.

"Her zaman Ralli arabasını denemek istemişimdir," dedi aniden, fotoğrafa bakarak.

"Oh?"

"Çok özgürleştirici, çok ferahlatıcı görünüyor. Takımlar, her zaman çok cesur ve gözü pek görünüyorlar." Sözlerini onaylayarak başımı salladım. Ne demek istediğini anlamıştım. Formula 1 dünyanın en hızlı yarış arabalarına sahip olabilirdi ve bu başlı başına korkutucuydu ama Ralli yarışı farklı bir cesaret gerektiriyordu - gerçekten sahip olduğumdan emin olmadığım bir cesaret. Georgia'da kesinlikle vardı - onun korkusuzluğu dikkat çekiciydi.

Georgia sanki bir şeyler düşünüyormuş ama doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi başını salladı. Onu böyle görmek tuhaftı, *benim* gömleğimi giyip *benim* şarabımdan bir kadeh içerek dairemde dolaşıyordu. Evcil hissettiriyordu ve bu hoşuma gidiyordu.

Gerçek şu ki, ben çok sevdim.

"Amerika'da epey eğlendiğinizi duymuştum," dedim, Georgia'da canavar arabalar ve diğer off-road kamyonlarını sürerken izlediğim bazı klipleri düşünerek. "O canavar kamyonlar oldukça korkutucu görünüyor. Henri

Bir keresinde diğ er s ur c leri üzecek  ekilde yarışlardan birini kazandığınızı söyledi." Georgia o güzel kocaman gülümsemesi ile Amerika'da geçirdiği zamanları düşündü.

"Bazen bunu özlüyorum, bilirsiniz, ne bekleyeceğimi bilmenin rahatlığını. Takımı, arabayı, kalabalığı... gazetecileri tanımanın rahatlığını. Indy Car'da hiç sürpriz yoktu." Georgia son kısmı sessizce uzaklara bakarak söyledi; bir an için nerede olduğunu unutmu  gibi görünüyordu. "Indy Car'da ben sadece bir  ampiyondum. Satılacak bir yemek değildim."

"Anladım," diye cevap verdim, şarap  i esini alıp yanına gittim, bardağını doldurdum ve kanepeye oturması için ba ımla işaret ettim. Peynirli makarna fırındaydı ve bitmesine biraz daha zaman vardı.

"Ama Formula 1'de inanılmaz i ler ba ardın. Arabada çok rahat görünüyorsun ve daha iyisini bilmeseydim, bunun spordaki üçüncü yılın olduğunu söyleyebilirdim. Gerçek bir doğalsın."

Bana minnettar bir gülümsemeyle baktı ve ardından "Bunu tüm kızlara söyle Rossi?" diye  aka yaptı.

"Sadece güzel olanlar," dedim göz kırparak.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, Matteo'nun haftalar önce bana verdiği kâğıt parçasını çıkardım - 'seni tanıma' sorularıyla dolu olan. Kağıdı biraz salladım ve sonra boğazımı hafifçe temizleyerek açtım.

"Matteo önümüzdeki hafta BBC ile röportaj yapacağımızı söyledi, birkaç soru daha sormamız gerektiğini düşündüm."

BBC kelimesini duyunca Georgia'nın vücut duruşu biraz gerildi ama ba ıyla onayladı. Söz konusu röportaj olduğunda, bize yöneltecekleri tüm çılgın sorulara hazırlıklı olmamız gerekiyordu. Film ekibi ekiplere, griddeyken flört etmekle ilgili daha derinlemesine bir bölüm yapmak istediklerini söylemişti. Ellerinde birkaç sürücü ve onların kız arkadaşları ya da eşleri vardı ama Georgia ve ben bu bölüm için listelerinin ba ındaydık. Katliam için mükemmel bir  ekilde paketlenmiş domuzlardık ve bana kalırsa gidecek hiçbir yerimiz yoktu.

"En sevdiğin kitap hangisi?"

Georgia bir an kaşlarını çattı, belli ki cevabını düşünüyordu. Henri'den Georgia'nın hevesli bir okuyucu olduğunu duymuştum - ayda en az 2-3 kitap okuyordu ki bence bu oldukça etkileyiciydi.

"Amerika'da yaşadığım dönemde 'Balinayı Yiyen Balık'ı okumuştum. Amerikalı bir göçmen hakkında olağanüstü bir biyografiydi; azmi dikkate değerdi."

"Belki de okumalıyım."

Bunun üzerine gülümsedi ama cevap vermedi. Biraz aşağılanıp aşağılanmamam gerektiğinden emin değildim. Çok fazla okumadığım bir sır değildi. Yıllar önce, 2018'de, aklımdan geçen tüm aptalca düşünceleri herkese söylemekten daha iyisini bilmeden önce yaptığım bir F1 makalesi aracılığıyla basına bu kadarını söylemişim. O zamanlar okumak bana aptalca geliyordu. Daha çok müzik dinleyen biriymdim ama artık yaşım ilerledikçe seyahatlerimiz sırasında daha çok okumaya başlamıştım. Bu günlerde genellikle mühendislik kitapları ya da yarış stratejileri okuyordum. Araba hakkında ne kadar çok şey bilirim, Henri'yi yenme şansım o kadar artıyordu.

Georgia kâğıdı ona vermemi işaret etti, ben de verdim. "Ne tür müzik dinlersiniz?" diye sordu. "Fark ettim ki bir

"Boş yatak odanda bir sürü plak var."

"Her şeyin iyi bir karışımını severim," dedim dürüstçe. "Aslında favori bir grubum yok ama son zamanlarda Londra'da izlediğim Amerikalı Bon Iver grubunu çok beğendim. Beach House da oldukça iyi; onları Fransa'da bir festivalde görmüştüm." Kaşlarını çattı, cevabıma biraz şaşırdığı belliydi. Soruya cevap vermesi için elimle işaret ettim.

"Parti çocuğu Luca Rossi'nin gizli bir indie müzik aşkı olmasını beklemiyordum," diye güldü.

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var," diye karşılık verdim, yüzümde bir gülümsemeyle. Sesindeki şaşkınlığa bayılmıştım. Her zaman kendini beğenmiş bir havası vardı - sanki beni zaten tanıyormuş gibi hissediyordu, bu yüzden onu şaşırtmak güzeldi.

"Görünüşe göre gizemli bir adam..." diye şaka yaptı. "Son zamanlarda Lumineers'ı çok seviyorum ama gerçek aşkım her zaman Mika ile olacak. Hem Fransızca hem de İngilizce yaptığı müzik inanılmaz. Happy Ending şimdiye kadar yazılmış en güzel şarkılardan biri olmalı." Bir süre sessizce oturduk, ben onun düşüncelerini rahatsız etmek istemiyordum, o ise derin düşüncelere dalmıştı.

"Şey," diye başladım sessizliği bozarak, "size sormak istediğim bir şey var. Basının sorabileceği bir şey..."

"Devam et." Gergin bir şekilde kıkırdadım.

"Éliott'la birkaç hafta çıktığınızı biliyorum ama aleni bir şey olmadı." Başını salladı, belli ki nereye varmaya çalıştığımdan emin değildi. "Başka biri var mıydı? Amerika'dan biri? Sorabileceklerini düşündüm..." Ben

ekledim

son kısmı oldukça acınası bir şekilde. BBC muhtemelen bize geçmiş randevu tarihimizi soracak kadar kaba değildi, ama yine de yüzümü kurtarmaya çalışmalıydım.

Georgia şarabından büyük bir yudum daha almadan önce oturduğu yerde rahatsız bir şekilde biraz kıpırdandı - muhtemelen ne söyleyeceğini ya da en azından nasıl bir yalan uyduracağını düşünüyordu. Henri başka bir erkek arkadaşından bahsetmişti ve ben de merakıma yenik düşmekten kendimi alamadım. Merak kediye öldürebilirdi ama bu kedinin dokuz canı vardı ve ben bu riski almaya hazırdım.

"Amerika'da bir adam vardı - Anthony. NASCAR'da yarış arabası sürücüsü." Bir an durakladı ve başka bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi, onun yerine şarabından bir *yudum daha almayı* tercih etti. Daha fazlasını söylemesi için onu sıkıştırmak istedim ama annemin bana söylediği bir şeyi hatırlayarak kendimi durdurdum. "Bazen bir şeye kendi kendine cevap vererek yanıt almak daha kolaydır.

"F1'in en gözde bekârına kur yapmayı başaran oldu mu?" diye sordu sırtarak.

Keşke gerçeği bilseydi.

"Bir kız vardı, evet," dedim dürüstçe, şarabımdan bir yudum daha alarak. Şişe neredeyse bitmek üzereydi ve bunu hissetmeye başlamıştım. "Ama yürütemedik. Şebekedeyken biriyle çıkmak zordur. Yılın yarısında seyahat ederken birini yakından tanımak zor. Bazen biriyle yakınlaştığımı hissediyorum ama sonra onun beni sadece Formula 1 pilotu olmanın getirdiği eğlence ve para için istediğini anlıyorum."

Georgia'nın cevabımı düşündüğünü, bir sonraki adımda ne söyleyeceğini tarttığını görebiliyordum. "Peki bu kız... o farklı mıydı?" Georgia bir kadeh şarabını bitirirken burnunu kıvrarak sordu. Eğer yeterince yakından bakarsanız, yüzünde bir hayal kırıklığı varmış gibi görünüyordu. Belli ki ilgisini çekmiştim. Sorusu beni içten içe gülümsetti.

Georgia'nın *kendini* kıskanmasını izlemek, işte bu bir eğlenceydi. Tıpkı Henri gibi Georgia da duygularını gizleme konusunda berbattı. Monegasque sürücüler korkunç yalancılardan başka bir şey değildi. Henri'yle pokerde oynamak, kısa yoldan para kazanmanın en kolay yollarından biriydi.

"Hayır," dedim basitçe, önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışarak.

"Neden spor yapmadın?" diye ağzından kaçırdı. Ona bir kaşımı kaldırdım ve o da bir özür mırıldanarak bunu takip etti.

"Üzgünüm... üzgünüm, beni ilgilendirmez."

"Hayır, sorun değil. Luca gibi davrandım ve her şeyi berbat ettim. Ona bağlanmanın ne anlama geleceğinden korktum. Annemle babam onlarca yıldır evli. İlişkilerini izlemek bir onur olsa da, aynı zamanda dehşet verici. Böyle bir şeyi bulmak milyonda bir rastlanan bir şey gibi."

"Luca Rossi'yi asla bir korkak olarak görmedim." Bu sözler kulağa sert geliyordu ama yüzünde kocaman bir sırıtişla, sevimli gamzelerini sergileyerek söyledi.

"Dediğin gibi... gizemli adam." İkimiz de buna güldük ve son şarabımızı da bitirirken kadehlerimizi tokuşturduk.

"Peki ya sen ve Anthony?" Çok ilgili görünmek istemesem de muhtemelen başarısız olduğumdan şüphelenerek sordum.

"Anthony ve ben ilişkimiz hakkında ufak bir anlaşmazlık yaşadık. O, sikini gördüğü her vajinaya sokabileceğini düşünüyordu ve ben de parmağımdaki yüzüğün, onun sikini gören tek kişi olmanın sefil zevkine sahip olduğum anlamına geldiğini düşünüyordum." Georgia bu sözleri sanki birkaç kez anlattığı bir şakaymış gibi söylemişti ama gözlerinin ardındaki hüznü görebiliyordum. Henri nişanlı olduklarından bahsetmemiş miydi? Hızlı davranmış olmalıydı. Georgia Amerika'da çok uzun kalmamıştı. Daha fazlasını sormak istedim ama yüz ifadesinden fazla şey paylaşmış gibi hissettiğini anlayabiliyordum. Muhtemelen şarap onu da etkilemişti.

"Ne bekliyordun ki?" dedim sırtarak, "Adam NASCAR kullanıyordu. Eğer pisti mükemmel bir oval yapmasalardı, sürücüler pistte kalamayacak kadar aptal olurdu." O anda Georgia başını geriye attı ve sanırım o güne kadar duyduğum en yüksek sesli kahkahalardan birini attı.

"Zekâsıyla tanınmazdı, o kadarını söyleyeyim," diye gülümseyerek kabul etti. Biraz kıkırdadım ve şarap rafından bir şişe daha alıp açtım ve ikimize birer kadeh daha doldurdum. Bu Georgia'nın hoşuna gidiyordu; yanakları kızarmıştı ve şaraptan dolayı daha rahatlamıştı. Henri ve Hugo'nun sürekli bahsettiği gerçek Georgia'yı bir anlığına gördüğümü hissediyordum.

"Bu tatil için biraz gerginim," diye itiraf etti.

"Şimdi korkak kimmiş bakalım Dubois," diye küstahça karşılık verdim. Kanepenin minderini alıp bana fırlattı ve gözlerini şakacı bir şekilde devirdi.

"Ailen bu tatile izinsiz girmemi ve ailemi de yanımda getirmemi garip bulmuyor mu?"

"Dürüstçe mi? Pek sayılmaz. Pazar günü giydiği Valkyrie tişörtünden anlayamadıysan, annem senin büyük bir hayranın." Georgia buna gülümsedi. Annemin gömlek seçiminden memnun olduğunu biliyordum. "Peki ya babam? Eminim babam *gerçek* kız arkadaşımı seçecek olsaydı, listenin başında sen olurdun."

"Oh?" diye sordu, bu cevap ilgisini çekmişti.

"Kuralları çiğnemeyen, partilerde sarhoş olmayan ya da yat çalmayan yetenekli bir yarış arabası sürücüsü - babamın ikimizi memnuniyetle değiştireceğinden eminim." Bunu bir şaka olarak söylemiştim - ya da en azından başlangıçta şaka olarak kastetmiştim - ama sonunda oldukça acınası bir hale geldiğinin farkındaydım.

Ama doğrusu, kendimi zavallı hissediyordum.

"Beni çok sıkıcı biri gibi gösteriyorsun Rossi," diye gülümsedi Georgia, elimdeki şarap bardağını yeniden doldururken. Ben son yorumum hakkında düşünürken, o kanepede bana doğru yaklaştı. Ona zayıfça gülümsedim ve berbat şakamın gerginliğini azalttığı için sessizce teşekkür ettim.

"Sıkıcı insanların takım müdürlerinin çantalarına hamster koyduklarını sanmıyorum."

"Peki," dedi kadehini bir kadeh daha şarapla doldurarak, "o zaman bu şebekedeki en gerçek, sıkıcı olmayan, sahte çift olmaya kadeh kaldıralım." Kadehimi kaldırdım ve onunkiyle tokuşturdum, karşılık olarak kıkırdadım.

Henri bir konuda haklıydı - içimizden biri duyguları yakalamaya başlamıştı.

Gürcistan

Luca'daki akşam yemeği beklediğimden çok daha iyi geçmişti. Madrid'de bir restoranda şık bir akşam yemeği yememizi bekliyordum ve Luca'nın fotoğraf çekiminden sonra bir akşam yemeğinin benim kişisel cehennemim olacağını fark edecek kadar durumu iyi okumuş olması hoş bir sürpriz oldu. Luca'ya hak vermek gerekirse, peynirli makarna o güne kadar yediğim en iyi makarna yemeklerinden biriydi. Elbette ona en sevdiğim 10 yemekten biri olduğunu söylemiştim ama doğrusunu söylemek gerekirse Henri'nin bolonezinin ardından muhtemelen 2. sıradaydı - hatta daha da dürüst olursam *1. sıradaydı*. Bunu Luca'ya asla söylemeyeceğimden değil - egosunun daha da büyümesine gerek yoktu.

Anthony'den bahsettiğim için biraz utanmıştım ama Luca'nın bu kadar savunmasız olduğu o anda kendimi ona borçlu hissettim.

Gerçek.

Çarşamba gününü Mayorka'ya seyahat ederek geçirdik ve günü ailesiyle birlikte sahile yakın evlerinde sonlandırdık. Luca'nın ailesi hakkında sevdiğim tek şey, onların ezici konukseverliği idi. Her ne kadar onlardan hoşlanmamak istesem de, çünkü kimsenin bir amacı olmadan bu kadar iyi olamayacağını düşünsem de, Luca'nın anne ve babasını yargılamak için tek bir neden bile bulamadım - tek bir amaçları varmış gibi görünüyordu, o da herkesi ailelerinin bir parçası yapmaktı. İşte bu yüzden Henri, Luca'nın annesine bu hafta sonu benimle vakit geçiremeyeceği için kıskandığını söylediğinde, elbette onu ve Hugo'yu da davet etmişlerdi.

Luca'nın Henri'nin kendisine davetiye çıkarmasından rahatsız olduğunu hissedebiliyordum ve onu suçlayamazdım. Henri'yi göreceğim için heyecanlıydım ama yarış hafta sonlarımın her anını onunla geçirip ertesi haftanın tamamını fabrikada onunla geçirmek zorunda kalmak da istemiyordum. Bu, Luca'nın birkaç çift yarış içeren sezonun bir sonraki aşamasına geçmeden önce dinlenmesi için bir fırsattı. Henri'nin rekabetçiliği zaman zaman bunaltıcıydı ve bu tatilde de bunu yanında getirmeye niyetli olduğundan hiç şüphem yoktu.

Luca, Edward ve kız arkadaşı Lauren'ı erkenden davet etmeye karar vermişti ve doğrusunu söylemek gerekirse bu beni çok heyecanlandırmıştı. Luca ve Edward arasındaki dostluk benzersiz bir dostluktu. Aralarında birkaç yaş fark vardı ama yine de griddeki en yakın iki sürücü olarak ün salmışlardı.

O sabah uyandım ve Edward'la birlikte gemiye geldiklerinde Lauren'ın bana hediye ettiği yeni kraliyet mavisini mayo takımını giydim. Üzerine beyaz bir güneş elbisesi geçirdim ve kahvaltının servis edildiği mutfığa doğru ilerledim. Masada Luca, Henri ve Edward oturmuş, bir yandan günün aktivitelerini planlarken bir yandan da kahvaltılarına dalmışlardı. Ben içeri girerken Henri yanındaki koltuğu sıvazlayarak bana bir mimoza uzattı.

Henri, "Peaches, bugünün jet ski yarışı yapmak için çok güzel bir gün olacağını düşünüyorduk," diye açıkladı. Göz ucuyla Luca'nın gözlerini devirdiğini gördüm ama kahkahalarımı kendime sakladım. Hermes'in altın çocuğu yarışmayı asla bırakmazdı.

"Henri, hayattaki her şeyin bir yarış olmadığını hiç düşündün mü?" Kardeşimden alacağım cevabı zaten bildiğim için sordum ama kendimi tutamadım. Sol tarafımda Edward ve Luca'nın kıs kıs güldüklerini duydum.

Henri bakışlarını bana doğru çevirirken, "Motoru varsa yarışırız," diye cevap verdi. "Tabii seni yeneceğimden korkmuyorsan." Ah Henri, beni kızdırmak için ne söyleyeceğini her zaman bilirdi. Annem sporcu olacağımızı bildiğini söylerdi çünkü doğduğumuz günden beri yarışıyorduk.

"Merak etme Henri, hem pistte hem de *suda* daha iyi bir Dubois olduğumu göstermekten mutluluk duyarım," diye sııttım, şimdi maskaralıklarımıza açıkça kıkırdayan Luca ve Edward'ı çok eğlendirdim.

Kahvaltıdan birkaç lokma daha yedikten sonra Luca'nın babası mutfığa girdi ve jet skilerin yakıtlarının doldurulduğunu ve gitmeye hazır olduklarını söyledi. O sırada Lauren uyanmış ve arka güvertede bize katılmıştı; Edward onu jet skinin arkasına bindirmeye çalışıyordu ama Lauren, Edward'ın kendisi için çok hızlı gittiğinde ısrar ediyordu.

"Şuna ne dersin?" diye önerdi Edward, "Çiftler arasında küçük bir yarışa ne dersin? Bakalım en iyi çift kimmiş?" Luca kocaman bir sırıtiş attı ve ben itiraz edemedim, kocaman eller tarafından Luca'nın kendisi için talep ettiğı jet ski'ye kaldırıldım.

"Affedersiniz," diye itiraz ettim ve hızla jet skinin önüne geçip ellerimi direksiyon demirlerine koydum. Hâlâ iskelede duran Luca'ya döndüm.

"Pilotluk yapacağını kim söyledi? Belki de bunu Formula 1 liderinin kullanmasına izin vermeliyiz." Beni tersleyen Luca'ya dilimi çıkardım ama o jet ski'nin arkasına atladı ve kollarını belime doladı.

"Bana uyar, Principessa," diye fısıldadı kulağıma, "Ben kim oluyorum da bikinili güzel bir kadına sokulmaktan şikâyet ediyorum?" Bununla birlikte biraz öne doğru kayarak kollarını belime daha da sıkı sardı. Nefesini boynuma yakın hissedebiliyordum ve hemen içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim, zihnim Luca'nın ağzının tamamen başka bir yerde olduğu Pazar gecesine geri döndü. Yüzümün öne dönük olmasına sevinmişim çünkü yanaklarımın tamamen kızardığını biliyordum.

"Hazır mısınız... yoksa orada flört etmeye devam mı edeceksiniz!" Edward'ın yarışa başlamamız gereken yeri işaret ederek bağırdığını duydum. Tekneye döndüğümde Henri ve Hugo'nun bana el salladıklarını gördüm. Hugo'nun yüzünde bir gülümseme vardı ama Henri'nin yüzünde tam olarak tanıyamadığım bir ifade vardı.

Luca ve ben başlangıç çizgisine vardığımızda, Hugo'nun tekneden bir düdük çaldığını duydum ve jet ski'lerde yüreklerimizi yarıştıracak güneşe doğru yola çıktık. Lauren'in jet ski hızıyla başa çıkabilmesi için çok hızlı gitmemeye karar vermiştik ama belli ki bizim 'çok hızlı değil' tanımımız onunkinden farklıydı. Bitiş çizgisine vardığımızda, Edward ve Lauren'i biraz gerimizde görebiliyordum ve onlar bitiş çizgisine yaklaşırken güldüm. Lauren'in yüzünde dehşet ve *öfke* dolu bir ifade vardı. Edward arkasını dönüp ona bir öpücük verdiğinde, yüz hatlarının gevşediğini ve onu şakacı bir şekilde biraz ittiğini gördüm.

Lauren kıkırdarak, "Bu herhangi bir Formula 1 sürücüsüyle yarışmayı son kabul edişim," dedi.

"Yavaş gideceğime söz veriyorum!" Edward ellerini kaldırarak verdiği sözü bir izci onuruyla söylediğini belirtti. Lauren onu suya iterek karşılık verdi.

Yata geri döndüğümüzde Hugo ve Luca'nın ailesinin bizi alkışladığını duydum. Jet ski üzerinde ayağa kalktım ve bir selam verdim, ancak iki saniye sonra kendimi Edward tarafından itilmiş olarak suyun içinde buldum. Başımı sudan çıkardım ve bacaklarımı ona doğru tekmelemeye başladım.

"Pislik!"

Hugo elini uzattı, ben de tuttum ve kendimi sudan çıkardım. Can yeleğimi çıkardım ve güverteye çıktım. Kurulandıktan sonra Hugo bana bir margarita uzattı.

"Ee Georgie, fotoğraf çekimi nasıl geçti?"

"Beklediğimden daha iyi. GQ yazarı konusunda biraz gerginim; bu çok farklıydı. Röportaj yerine gün boyunca beni ve Luca'yı gözlemledi, çekim aralarında ara sıra bize sorular sordu. Her şey biraz tuhaftı" diye dürüstçe yanıt verdim.

"Eminim her şey yolunda gitmiştir," diye güvence verdi ağabeyim. "Lizzie gelecek haftaki yarıştan hemen önce çıkacağını söyledi, umarım Bakü'ye iyi bir basın getirir." Hem Luca hem de benim iyiliğim için Hugo'nun haklı olmasını umuyordum. Bu makale bizim ve takımlarımız için çok önemliydi ve bunu mükemmel bir şekilde başarmak zorundaydık.

Margaritamı bitirdiğimde Henri'nin bana seslendiğini duydum, "Hey, Margarita ile fazla sarhoş olmadan şu yarış bitirelim!" Kadehimi havaya kaldırdım ve ardından içkinin geri kalanını mideye indirdim. Eğer tatilde yarışacaksam, bunu margarita ve mimozalarla yapacaktım.

Dördümüz jet skilere atladığımızda, parkuru tartıştık ve bir başlangıç ve bitiş noktası üzerinde anlaştık. Başlangıç çizgisinde sıralandık ve Hugo'nun düdüğü çalmasını bekledik. Luca'nın babası bir şekilde yatta bir megafon bulmayı başarmıştı ve megafonu Hugo'ya uzattı; o da bugünün spikeri olmaktan büyük mutluluk duyuyordu.

Düdük çalar çalmaz dördümüz jet ski'lere atladık. Muhtemelen bölgedeki diğer teknelere gülünç görünüyorduk ama umurumuzda değildi. Bir Formula 1 pilotu için hiçbir şey kazanmaktan daha önemli değildi ve düdüğü duyar duymaz, Henri'nin kazanmasına izin verip bizi yarışmak için rahatsız etmemesine dair tüm düşünceler ve endişeler yok oldu - rekabetçilik kesinlikle kalıtsaldı ve ben hiçbir zaman bir meydan okumadan geri adım atan biri olmadım.

Son tura başladığımda önümde Henri'yi gördüm. Luca hemen arkamdaydı ve yüzündeki ifadeden beni azarladığını anlamıştım. Tam jet ski'yi döndürmek üzereyken aniden sudan bir şey fırladı ve sudan fırlayan balıktan kaçmaya çalışırken kontrolü kaybetmeme neden oldu.

Bir an için her şey karardı.

Jet ski'den fırladığımı biliyordum. Bir ton tuğlaya çarpmışım gibi hissettiren bir darbeye yüz üstü suya düştüm. Kulaklarımda yoğun bir çınlama vardı ve kendimi yarı soğuk suyun içinde hissedebiliyordum. Birkaç saniye sonra başımın suyun üzerine çıktığını hissettim, can yeleğim beni yüzeye çıkardı. Gözlerimi açıp yardım çağırmak istedim ama yapamadım - tüm vücudum donmuş gibiydi ve burnumda ve solunum yollarımda su vardı, bu da kontrolsüzce öksürmeme neden oluyordu.

Sadece birkaç dakika sonra yanımda birinin beni arkamdan tuttuğunu ve kendilerine doğru çekerek sırt üstü yatırdığını hissettim. Ciğerlerimdeki son su parçalarını da öksürerek atmaya bitirdiğimde, gözlerimi açtığımda Luca'nın bana baktığını gördüm, gözlerinde mutlak bir panik ifadesi vardı. Bir şey söylemek istedim ama nefesimi tutacak gibi görünmüyordum.

"Sorun yok, seni tuttum..." Luca ellerini can yeleğimin arkasında aşağı yukarı ovuşturarak beni yatıştırdı. "Sadece nefes almaya devam et. İyisin," dedi tekrar tekrar, beni sıkıca tutarken. Arkamda bir ses duydum ve döndüğümde mini sürat teknesinde Hugo ve Luca Sr.'ı gördüm, Hugo'nun eli bana doğru uzanmıştı. Luca babasının elini tutmadan önce beni tekneye kaldırmaya yardım etti. Biraz daha öksürdüm ve nefesim düzene girmeye başladı. Vücudum sanki tüm gün boyunca tüm vücudumu çalıştırmışım gibi hissediyordu.

Yata döndüğümde Henri, Edward ve Lauren'ın yüzlerinde panik ifadesiyle bizi beklediklerini gördüm.

"O iyi mi?" Henri küçük tekneye atladı ve elimi tutarak kalkmama yardım etti. Henri'nin uzattığı eli tuttuğumda Luca'nın eli hâlâ belimdeydi ve beni sabitliyordu. Hâlâ bir şey söylememiştim ama yavaşça vücudumun kendine geldiğini hissedebiliyordum, başımı sallayarak cevap verdim, bir adım geri çekildim ve bir öksürük daha çıkardım. Luca'nın hâlâ arkamda durduğunu hissedebiliyordum, göğsüne yaslanıp nefesimi tutarken eli belimdeydi.

"Ben... ben iyiyim," dedim sonunda beklenti içindeki gruba. Henri başıyla onayladıktan sonra beni Luca'nın elinden tutup mutfağa doğru götürdü.

"Sana biraz su getirelim."

Herkese iyi olduğuma dair bir saat daha güvence verdikten sonra Edward, Lauren ve bana teknenin ön tarafında bir şemsiyenin gölgesinde ikimiz için rahat bir yer hazırlamıştı. Henri ve Hugo bana yaltaklanmayı bıraktıktan sonra, çocukları şnorkelle yüzmeye gitmeye ikna ettim ve Lauren'la teknede oturup kimse bakmazken rom kattığı smoothie'leri içmemizin sorun olmayacağına söz verdim.

Arka güvertede oturup sohbet ederken, Lauren sonunda bütün gün sormak için can attığını söyleyebileceğim soruyu sordu.

"Sen ve Luca beklediğimden çok daha yakın görünüyorsunuz," diye mırıldandı, gözlerinde muzip bir bakış vardı. "Biliyorsun Edward..."

Cümlesini bitirmeden kıkırdadım ve sözünü kestim, "Edward gerçekten birlikte olacağımıza dair bahse giriyor. Evet, biliyorum."

"Şey..."

Ona Pazar gününü anlatmak istedim. Çatılardan haykırmak istiyordum ama bundan daha iyisini biliyordum. Lauren'a söylersem Edward gün batımına kadar öğrenirdi ve o zaman Luca'yı tebrik ederdi - ve ben buna izin veremezdim.

"Anlatacak bir şey yok. Arkadaş olmayı kabul ettik ve işte tatildegiz."

"Oh, saçmalık," diye ağzından kaçırıldı. Bunun üzerine gözlerim biraz büyüdü. Lauren her zaman çok sessiz ve çekingen biri olmuştu ve bu patlaması beklenmedikti. "Özür dilerim, Luca'nın sana nasıl baktığını görüyorum. Edward da onun sana nasıl baktığını görüyor. Diğer insanlara baktığı gibi değil. Demek istediğim, kardeşin *açıkça* bir şeyler görüyor."

"Henri mi?" İnanamayarak sordum. "Henri gezegendeki en ilgisiz insan."

"Oliver, Henri'nin Pazartesi günkü brunch'ta Luca'yı azarladığını duymuş gibi."

Lauren'a sorgulayan bir bakış attım ve gözlerindeki tereddütü görebiliyordum ama sonunda yumuşadı. "Görünüşe göre Luca'nın niyetleri konusunda biraz endişeli."

"Artık biraz geç," diye alay ettim. "Henri'nin bununla bir sorunu varsa, muhtemelen İspanya'da bu saçma fikirle bombardımana tutulduğum sırada bir şeyler söylemeliydi." Lauren beni sessizce yargıladı ve sonra ne söyleyeceğinden emin olamayarak başını salladı.

Demek Henri'nin gezimize katılma konusunda bu kadar ısrarcı olmasının nedeni buymuş. Ben de kardeşimin gerçekten benimle vakit geçirmek istediğini sanıyordum - koruma olarak işe başlamak değil.

"Bakın, burada herkesin ne düşündüğünü bilmiyorum ama Luca'nın benimle bu şekilde ilgilenmediğİ çok açık. Onu tanıdığımndan beri sadece mankenlerle çıktığını gördüm. İnanılmaz derecede çekici ve zengin. Eminim bir sürü kadını vardır. Kız arkadaşı olarak profesyonel bir yarış arabası sürücüsünün ek stresine ihtiyaı yok." Lauren bana sinirli bir bakış attı.

Lauren, "Eğİ model olmak isteseydin Georgia, herhangi bir ajansı arayabilirdim ve seni memnuniyetle alırlardı," diye açıkladı. Bunun zerine gözlerimi devirdim ve şakacı bir şekilde omzuna vurdum. Lauren'ın ağızından tek bir kötü söz çıkmadı. "Bak, tek söylediğim Luca'nın sana nasıl baktığını görüyorum. Bu farklı bir şey." Romlu smoothie'nden bir yudum alırken içimi çektim.

"Edward bu işe ne kadar yatırdı? Seni buraya getirip Luca'yı bana pazarladığına göre çok fazla olmalı."

"İyi, iyi, istediğine inan. En azından bana biraz para kazandığını söyle." Lauren omuzlarını oynatırken kaşlarını bana doğru salladı. "Bu adam senin de bir şeyler alamayacağın kadar iyi."

Oh, çok az şey biliyordu.

"Kibar bir kadın asla söylemez." *Neden bu benim her zamanki cevabım olmuştı?* Lauren bana bilmiş bir bakış attı, ben de görmezden geldim. "İyi, iyi, sırlarını sakla."

Luca

Biz çocuklar yata döndüğümüzde akşam yemeği vakti gelmişti. Henri tabii ki cayır cayır yanıyordu ve Georgia'nın onu sorumsuz davrandığı için azarlamasını izledim, ama onun bunu duymazdan geleceğini biliyordum. Annem, babam ve kız kardeşim akşam yemeği için sahile gitmeye karar vermişlerdi, bu yüzden bu akşam yatta sadece biz sürücüler, Lauren ve Hugo akşam yemeği için kalmıştık. Rahat giyinmeye ve teknenin ön tarafında gün batımını izlerken akşam yemeği yemeye karar vermiştik.

Günün ne kadar sıcak olduğu düşünülduğünde rüzgâr beklediğimden daha fazla şiddetlenmişti ve yatin üst güvertesinde oldukça serin hissetmeye başlamıştım, yine de bugün biraz güneş aldığım için yüzümdeki serinliği takdir ediyordum. Georgia sağımda oturuyordu, bunun Edward ve Lauren arasındaki bir tür mühendislikten kaynaklandığını biliyordum çünkü Henri umutsuzca onu yanına oturtmaya çalışmıştı. Edward, Henri'nin boş koltuğunun yanına oturduğunda yüzündeki kızgınlığı görebiliyordum ama hiçbir şey söylemedi.

Georgia yanımda otururken, onun sessizce titrediğini görebiliyordum. Artık güneş resmen batmış, hava sıcaklığı düşmüştü. Arkamda duran ceketimi aldım ve üzerine geçirdim. Bana küçük bir gülümsemeyle teşekkür etti ve kollarını Hermes ceketimin deliklerine soktu.

"Mor renk sana çok yakışıyor," diye takıldı Edward, kız ısınmak için ceketinin içine daha da sokulurken. Ceket ona oldukça büyük gelmişti ve LR52 ceketinin içine daha da sokularak sevimli görünüyordu.

"Kırmızı renk sana pek yakışmıyor Edward, o yüzden bir dahaki sefere biraz daha güneş kremi kullansan iyi olur." Georgia ona dilini çıkarırken Edward orta parmağını uzattı.

Henri banyodan döndüğünde gözlerinin ceketimi giyen Georgia'ya takıldığını gördüm, sonra hızla bakışlarını benim bakışlarımla buluşturdu. Yüzünde sert bir ifade vardı, bilmeyenler için anlaşılmazdı ama kızgın olduğunu biliyordum. Bana Georgia'dan uzak durmamı söylemişti ama bu sadece onunla birlikte olma arzumu daha da körüklemişti. Kardeşi hayal kırıklığı içinde bakarken onu ceketimin içinde izlemek içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Kız kardeşinizi başka bir sürücünün takım ceketinde görmekten daha kötü olan tek şey, onu takım arkadaşınızın ceketinde görmektir.

Eğer görmek istemiyorsa, kendisini davet ettirmemeliydi, diye düşündüm kendi kendime.

Buna çok sinirlenmiştim ama ailem hayır diyemeyecek kadar nazikti. Benim de bu molaya ihtiyacım olduğunu bildikleri için en azından bana sormuşlardı - ama nasıl hayır diyebilirdim ki? Georgia'yı ailesini görmekten mahrum etmek çok acımasızca görünüyordu, onu tamamen kendime istesem bile. İlk başta diğer şoförlerin de gelmesinin planlarımı bozacağını düşünmüştüm ama Georgia ceketimin içinde yanımda oturmuş Lauren ve Edward'la sohbet ederken, aslında onların orada olmasından dolayı rahatlamış hissediyordum. Edward'ı bu yüzden davet etmiştim, Henri'yle aramızdaki gerginliği biraz olsun hafifletmek için.

"Hey Hugo, bir süreliğine senin yerini alabilir miyim?" İkiyi yer değiştirirken Henri Hugo'ya sordu. Henri yanıma oturdu ve gülümsedi ama önce Georgia'ya, sonra tekrar bana bakarken gözlerindeki gerginliği görebiliyordum.

"Ee Luca," diye fısıldadı, "Pazartesi günü söylediklerim hakkında başka bir şey düşündün m?" Başımı sallamadan önce gözlerimin Henri'ye kaymasına izin verdim.

"Kesinlikle yle." Ona sııttım ve kolumu Georgia'nın beline dolayarak onu kendime çektim. Hareketimi fark ettiyse de bir şey söylemedi, Edward, Lauren ve Hugo'yla gülmeye devam ediyordu. Doğrusu, şimdi bunu sadece Henri'yi kızdırmak için yapıyordum ama onun bunu fark ettiğinden emin değildim.

"Peki, ne dediğimi unutma, tamam mı?"

"Elbette, Henri, elbette."

Henri ve ben bir süre daha sessizce oturduk, ikimiz de diğerini ölçüp biiyorduk. Takım arkadaşımı kızdırmanın parlak bir fikir olmadığını biliyordum ama uyarısını düşündükçe daha da sinirleniyordum. Yine de uzun vadeli bir oyun oynadığımı unutmamalıydım. Henri'nin kıvranışını izlemek buna değecekti.

Sonunda Georgia ayağa kalktı ve bacaklarını iyice gerdi. "Sanırım biraz uyumamın vakti geldi. Bugünden sonra bir duşa ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacım var."

"Evet, neden yarın boğulma olayını minimumda tutmuyoruz?" Hugo glerek ayağa kalktı ve kız kardeşine sarıldı.

Ayağa kalkarken Henri'nin sırtını sıvazlayarak, "Biliyor musun, ben de yatacağım," diye kabul ettim. "Güneş insanı gerçekten yoruyor. Ben yatmaya gidiyorum."

Georgia ve ben yatak odalarına doğru yürümeye başladığımızda, son bir kez arkamı döndüm ve Henri'nin gözlerinde karanlık bir hayal kırıklığı ifadesiyle bizi izlediğini gördüm.

Merak etme Henri, diye düşündüm kendi kendime, *şeftalilerine iyi*

bakacağımдан emin olabilirsiniz.

Georgia'yı odasına götürdüm ve iyi geceler diledim. Benim odam onunkiyle Henri'ninkinin arasındaydı ve bu kesinlikle bilerek yapılmıştı. Üçümüz orta katta kalırken, diğer odalar en alt kattaydı. Gömleğimi çıkarıp çamaşır sepetine attım ve ısınması biraz zaman aldığı için suyu başlatmak üzere duşa yöneldim. Birden kapımın çalındığını duydum. Kapıyı açtığımda Georgia'nın bir elinde ceketim, diğer elinde havluyla orada durduğunu gördüm.

"Hey, sadece ceketini bırakıyordum." Ceketini ondan alırken, elinde bir de havlu olduğunu fark ettim. Devam etmeden önce ona sorgulayıcı bir bakış attım, belli ki kendinden biraz emin değildi. "Duşumdaki sıcak su pek iyi çalışmıyor. Acaba seninkini kullanabilir miyim?"

"Ah, Cara, buraya sıcak suyum çalmaya gelmişsin, görüyorum," diye alay ettim, içeri girebilmesi için yolundan çekildim.

"Çabuk olacağıma söz veriyorum." Öfkeli bir şekilde gözlerini hafif bir kızgınlıkla devirerek söyledi, ki duşumu kullanmak için burada olduğu için bu ilgi çekiciydi.

"Hızlı olacağına pek güvenmiyorum. Duşlarının ne kadar uzun olduğunu gördüm. Sanırım Monza'dan sonra neredeyse bir saat süren bir duş aldın!"

"Ben yapmadım." Ayağını yere vururken yüzündeki sabırsızlığı görebiliyordum.

"Sıcak suyum benimle *paylaşabilirsin*, tabii kardeşlerinden onlarınkini kullanmalarını istemezsen. Eminim Henri bunu bir yarış haline getirmenin bir yolunu bulacaktır," diye sııttım, onun da kardeşlerinden uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordum.

Bir an için seçeneklerini düşündüğünü söyleyebilirdim. Diğer tek seçenek Edward ve Lauren'ın duşuydu ve bu seçeneğin muhtemelen kardeşlerinden daha kötü olduğunu düşündüm. O duşta neler yaptıklarını ancak hayal edebilirdim.

"Ellerini kendine sakla, Rossi." "Mükemmel bir centilmen olacağım."

"Hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi, güneş elbisesini çıkarırken.

Gürcistan

Havlumu Luca'nın havlusunun yanındaki havlu askısına koydum ve bikiyim hâlâ üzerimdeyken sıcak duşa girip durulandım. Luca da hızla beni takip ederek duşa girdi ve mayosunu çıkarıp duş perdesine asmadan önce duruladı. Arkamı dönüp ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Onu daha önce de neredeyse çıplak görmüştüm, Monza'da ona o muameleyi yaptığımda, ama bu farklı hissettirdi. Şimdi, eşit bir oyun alanındaydık.

Doğrusu Luca'nın odasına neden geldiğimden emin değildim. İçimdeki her şey Henri ve Hugo'nun odasına gidip duşlarını kullanmayı istememi söylüyordu ama Luca'nın dediği gibi, bunun bir şekilde yarışmaya ya da yarış hakkında konuşmaya dönüşeceğini biliyordum ve sadece biraz ara vermek istiyordum.

Ayrıca, Luca beni sudan çıkardıktan sonra, onun yanında kendimi inanılmaz derecede ateşli ve rahatsız hissediyordum. Beni kurtarması beni bu kadar tahrik ettiği için utanmıştım ama ben de bir insandım. Bana karşı çok şefkatli, çok sakın ve sabırlıydı. Ve sonra, bu gece bana ceketini verdiğinde, tek düşünebildiğim odasına geri dönmek ve onun inanılmaz kalın kalçalarına binmekti.

Monaco'da Luca'nın tadına baktıktan sonra daha fazlasını istedim. Ama onun egosunu biliyordum ve bu konuda çekingen davranmam gerektiğini biliyordum, yoksa ondan bunun sonunu asla duyamazdım. Yine de ilgisini nasıl çekeceğimi biliyordum. Mayomu duruladıktan sonra üstümü ve altımı çıkardım ve duş perdesinin kancasına taktım. Arkamda inlemeye benzeyen küçük bir ses duydum ve kendi kendime sııttım. Sabunluktan sabunu aldım ve vücudumu köpürtmeye başladım.

"Sırtın için yardıma ihtiyacın olursa seve seve yardımcı olurum," diyen ukala bir ses duydum arkamdan. İlk tepkim ona defolup gitmesini söylemek oldu, ama sonra buraya biraz hareket için geldiğimi hatırladım ve Luca'nın ilgisini çekmenin dumanı tüten sıcak bir duşta sırtıma masaj yapmasına izin vermekten daha iyi bir yolu olabilir miydi?

"Ellerini kendine saklamak için çok fazla."

Kıkırdadı ve ben ona doğru geri çekilip sırtımı köpürtmesine izin verirken sabunu ellerine pompaladı. Çok geçmeden kıcıma, oradan da bacaklarımın ve ayaklarımın arkasına doğru inmeye başladı. Luca tekrar yukarı çıkmaya başladığında, bir elin belimde, diğerinin de kalçamın arkasında olduğunu hissettim.

Kalçalarımı öpmeye başlarken "Çok güzel," diye fısıldadığını duydum. Ayağa kalktığında beni kendisine doğru çevirdi. Yanakları kızarmıştı ve doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Sırtımın duvara çarptığını hissettim.

Duş duvarı ve Luca'nın vücudu ön tarafıma doğru bastırılmıştı. Sertleşen sikinin içime doğru bastırıldığını hissedebiliyordum ve yutkundum. Güzel dolgun dudakları şimdi benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Bir elin gelip yanağımı nazikçe okşadığını hissettim.

"Sen tanıdığım en güzel insanlardan birisin."

Sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı ve kollarımı göğsüne dolayıp onu biraz daha yakınımaya çekti. Luca hâlâ daha önce nadiren gördüğüm bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. O anda kendimi gezegendeki en güzel kız gibi hissettim. Sanki bir işaretmiş gibi, o sinir bozucu kelebekler yine geldi.

Luca gerçekten bunu mu demek istemişti? Yoksa sadece onu öpmemi mi istiyordu?

Doğrusu, nedeni önemli değildi - planı işe yaramıştı. Eğildim ve dudaklarını nazikçe öptüm, Luca da bundan faydalanarak öpüşmeyi derinleştirdi ve dilini daha güçlü kullanmaya başladı. Öpücük tutkulu, çiğ ve nefes kesiciydi. Güçlü kollarıyla beni sardı ve havaya kaldırarak bacaklarımı beline dolamamı işaret etti. Luca öpücükten kurtulduğunda ona bakıyordum. Gözbebekleri büyümüşü ve avıyla oynamak üzere olan bir kedi gibi dudaklarını yalıyordu.

"Seni duşta istediğim kadar, Amore, bu vücuda hak ettiğİ saygıyla tapmak istiyorum."

Luca ikimizi de duştan çıkardı ve beni nazikçe yatağaya yatırıp üzerime çıktı. Yatağının ıslattığım için kendimi kötü hissetmeliydim ama umurumda değildi. Bakabildiğim tek şey Luca ve onun bana bakan güzel gözleriydi. Boynuma hafif öpücükler kondurmaya başladı ve ben de yumuşak bir inilti çıkardım. Altından sıyrıldım ve ikimizi de ters çevirip kalçalarının üzerine oturttuğumda sıkıntıyla inledi. Göğsünden aşağı, ağrıyan sikine doğru öpmeye başladım, yol boyunca küçük ve narin öpücükler bıraktım.

"Dalga geçmeyi bırak," dedi ve saçımı hafifçe tuttu.

Onu görmezden geldim ve yavaş tempomu sürdürerek yavaşça aşağıya indim. Oraya varır varmaz sikine yumuşak öpücükler kondurdum, bu da onun kalçalarını havaya kaldırmasına neden oldu.

"Çok açgözlü," diye mırıldandım ona bakarken. Koyu renk gözleri bana, alay etmeye devam edersem daha sonra pişman olacağımı söyleyen bir bakış attı. Ağzımın sikine gömülmesine izin verdim ve Luca takdirle yüksek bir inilti çıkardı. Yavaşça uzunluğunu aşağı yukarı sallamaya başladım.

tam o anda ağızıma aldım. Tıpkı Monza'da yaptığım gibi, sikinin boğazımın arkasına doğru kaymasına izin verdim ve ellerimi ağızıma sığdıramadığım kısmının etrafına koyarak alabildiğim kadarını aldım. Ellerimi taşaklarına götürüp hafifçe sıktım ve Luca'dan bir inilti daha duydum.

Hızlanmaya devam ettim ve birden başımda beni durduran bir el hissettim. Bir kez daha sırtüstü yatmıştım ve Luca şimdi üstümdeydi, bana derin bir öpücük daha veriyordu.

"Ağızından ne kadar hoşlansam da, bu sefer senin içine boşalıyorum."

Alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım, bunu yaptığım da onu ne kadar öldürdüğümü biliyordum. Biraz hırladı ve sonra beni çok memnun edecek şekilde göbeğime doğru ilerlemeye başladı.

"Oh, Principessa, sikimi emmekten bu kadar ıslandın mı?" diye sordu. Bunu ukala bir şekilde söylemesi hoşuma gitmemişti ama parmağını içime soktuğunda tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Luca tıpkı Pazar günü yaptığı gibi parmağını içime sokup çıkarmaya başladı. Sanki tam olarak nereye vurması gerektiğini biliyordu çünkü üçüncü parmağını da içime soktuğunda orgazm olmaya çok yaklaştığımı hissetmeye başlamıştım.

Luca aniden parmaklarını benden çekince nefesimi toplamaya çalışırken başımı kaldırdım, yüzümde sorgulayan bir ifade belirmişti. "Özür dilerim, kendime engel olamadım. Tadına bakmam gerekiyordu," dedi göz kırparak. Luca'nın parmaklarından sularımı emmesini izlerken o anda ölebilirdim.

Yatağın biraz daha çöktüğünü hissettim ve Luca yatağa tırmanıp önce karnımı, sonra göğüslerimi öptü, dili her bir tepenin etrafında dönerken her birine dikkat ettiğinden emin oldu. Sonunda ağızıma kadar geldi ve dilinin benimkiyle dans etmesine izin vererek bana derin bir öpücük verdi.

Komodine doğru eğildi ve bir prezervatif çıkarıp kendi üzerine kaydırıldığını gördüm. Dudaklarımı tekrar yaladım ve Luca kıkırdadı, kocaman sikine bakmamdan hoşlandığı belliydi. Girişime ulaştığında, ucunun yavaşça içime doğru kaymaya başladığını hissettim. Luca çok büyüktü ve parmaklarıyla beni açmaya çalışmış olsa da, hiçbir ön sevişme beni onun uzunluğuna hazırlayamazmış gibi geliyordu.

Yine de ağırdan aldı, kulağıma '*ne kadar iyi bir kız olduğumu*' ve '*onu kabul ettiğim için benimle ne kadar gurur duyduğunu*' fısıldadı. Sözleri içimi eritmişti. Kesinlikle bir övgü saplantım vardı ve Luca bunu fark etmişti.

hiçbir sorun olmadan. Bana böyle şeyler söyledikçe, onun için daha iyi bir kız olmak istedim.

Sonunda, birkaç yaşam gibi hissettiren şeyden sonra, Luca tamamen içimdeydi. Kendini inanılmaz hissediyordu ve birkaç dakika sonra eğilip iyi olup olmadığını sordu.

"Tanrım, Luca, lütfen hareket et," diye yalvardım, bacaklarımı beline dolayarak. Biraz kıkırdadı ama isteğimi yerine getirerek yavaşça içime girip çıkmaya başladı. Birkaç itişten sonra yavaşlığı dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Ona daha fazla ihtiyacım vardı ve şimdi ihtiyacım vardı.

"Luca... daha hızlı... lütfen..." Kulaklarına doğru nefes nefese kaldım.

"Kibarca sor." Ukala piç. Bunun için yalvarmamı mı bekliyordu? Ben nasıl cevap vereceğimi düşünürken Luca yavaş bir tempoyla içime girip çıkmaya devam etti.

"Lütfen."

"Lütfen, ne?"

"Lütfen Luca, beni daha sert sik." Sözcüklerin bir talep olarak çıkmasını istiyordum ama dudaklarımdan döküldüklerinde kesinlikle acınası bir yalvarış gibi geliyorlardı, Luca'nın hoşuna gittiğinden eminim.

"İyi kız." Luca hızımı artırarak beni ödüllendirdi, içime girerek vücudumun yatakta yukarı doğru hareket etmesine neden oldu. İnanılmaz bir histi ve çok geçmeden orgazma doğru ilerlediğimi, içimde o tanıdık hissin oluştuğunu hissedebiliyordum. Luca'nın da yaklaşmaya başladığını söyleyebilirdim, itişleri daha da yavaşlıyordu. Eli klitorisime uzandı ve ona masaj yapmaya başladı, ayak parmaklarımla mutlak bir zevkle kıvrılmasına neden oldu. Parmakları hassas vuruşlarla beni çalıştırırken, içimdeki o inanılmaz noktaya vurmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra, o tanıdık bobinin koptuğunu hissettim ve onun adını haykırırken yüksek sesle inledim, muhtemelen kardeşlerim yan odada uyuduğu için biraz fazla yüksek sesle. Elimi ağzıma kapatıp sesimi bastırmaya çalıştım ama Luca elimi çekip aldı.

"Bütün bu lanet teknenin senin benim olduğunu bilmesini istiyorum," diye homurdandı sonuna ulaşip kendini içime boşaltırken.

İkimiz de bir süre öylece uzandık, nefes nefese kaldık. Luca kollarına yaslandı ve ayağa kalkıp banyoya doğru gitmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu. Prezervatifi fırlatıp attı ve elinde sıcak bir havluyla geri dönerek beni temizledi.

Kalkmak istedim ama Luca tekrar yanıma uzandı ve beni göğsüne çekerek şaşırttı. Aramızda hâlâ sessizlik vardı ve doğrusu ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Ben... Ben gidebilirim, sen biraz uyu."

"Hayır, Cara, eğer benimle seks yapabilmek için sıcak bir duşa ihtiyacın varmış gibi davranarak buraya gelersen, bedelini ödemek zorunda kalırsın." Bu söz üzerine iğneleyici olmak istedim, aslında onu baştan çıkarmaya gelmediğim konusunda ısrar etmek istedim ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk, bu yüzden çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Ona kaşlarımı çatarak soru sordum.

"Oh? Peki bu ücret nedir?" Şaka yaptım.

Beni kendine çekti ve kollarını etrafıma doladı. Başımı göğsüne yasladım ve rahatlamaya başladığında kalp atışlarının yavaşlamaya başladığını hissedebiliyordum.

"Kucaklaşmak, tabii ki."

Bir kahkaha attım. "F1'in en kötü şöhretli parti çocuğu ve manken baştan çıkarıcısının bu kadar kucaklayıcı olduğunu düşünmemiştim."

"F1'in *'Hayatımda hiçbir kuralı çiğnemedim'* diyen iyi çocuğu Dubois'nın bu kadar kötü bir yalancı olduğunu düşünmemiştim. Ama sanırım ikimiz de birbirimiz hakkında yeni şeyler öğrendik."

On Beşinci Bölüm

OLMAK YA DA OLMAMAK

Gürcistan

Cuma sabahı arkamda her zamanki sesle uyandım. Uyku sersemliğiyle gözlerimi kırpıştırarak açtım ve odaya baktım ama hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Odamda değildim. Sonra fark ettim - hâlâ Luca'nın odasıındaydım - ve onun yatağındaydım. Sanki bir işaretmiş gibi, arkamda hafif bir hareket hissettim. Luca'nın vücudu sırtıma yaslanmıştı; kolu gövde mi sarmış, beni hafifçe kendine doğru çekiyordu. Arkamda, içime doğru bastıran sertleşmiş aletini hissedebiliyordum ve bu beni biraz kıkırdattı.

Dün gece inanılmazdı. Onu seks yapmak istediğime ikna etmek zor olmadı ve cesaretimi kesinlikle ödüllendirdi. Eğer uzun süre birlikte olacaksak, bundan bir şeyler çıkarabileceğimi düşündüm. Ayrıca Luca'ya karşı hislerim de gelişmeye başlamıştı. Artık beni eskisi gibi sinirlendirmiyordu. Ukalılığı ve aşırı şişirilmiş egosu beni daha az rahatsız etmeye başlamıştı - neredeyse sevimli görünüyorlardı.

"Bütün bu lanet geminin senin benim olduğunu bilmesini istiyorum.

"Sen tanıdığım en güzel insanlardan birisin.

Luca'nın bunları muhtemelen o anın sıcaklığıyla söylediğini biliyordum ve nedense bu kalbimi sızlatıyordu. Söylediklerinin doğru olmasını istiyor muydum? Sonrasında bana sarılmak istemişti, bunu aptalca bir şeymiş gibi göstermeye çalışmıştım ama doğrusu böyle sarılmak harika bir histi. Anthony'den beri birine bu kadar yakın olmamıştım ve nedense Luca'yla birlikte olmasak da farklı hissediyordum - daha iyi hissediyordum. Uzun zamandır bu kadar huzurlu uyumamıştım.

Yanımdaki saate baktım. Saat sabah 5:30'u gösteriyordu, bu da güneşin doğmak üzere olduğu anlamına geliyordu. Uyanık olduğuma göre dışarı çıkıp güneşin doğuşunun tadını çıkarmanın iyi olacağını düşündüm. Ayrıca muhtemelen kardeşlerim gittiğimi fark etmeden önce odama gizlice girmeliydim. Dün gece Luca'yla beni duymamış olmalarını umuyordum - bu düşünce bile utanç vericiydi. Ama yataktan kalkmak için hareketlendiğimde, etrafımdaki kol beni tekrar yere bastırdı ve arkamdan bir kıkırdama duydum.

"Günaydın öpücüğü almadan mı gidiyorsun?" diye mırıldandı arkamdaki ses halsizce. Küçük bir inilti çıkardım ama Luca'ya bakmak için arkamı döndüm. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Luca dağınık saçları ve yumuşak dudaklarıyla sabah sabah inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Gözlerini açtı ve doğrudan gözlerimin içine bakarak sinsi bir gülümseme yaydı.

"Kucaklaşmak senin için yeterli değil, anlıyorum?" Ben de karşılık verdim. Luca beni kendine doğru çekerek cevap verdi, dudakları yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

"Yatağında bu kadar güzel bir kadın varken olmaz."

Aklımın bir köşesi '*Söylediklerinde gerçekten ciddi miydi? Yoksa sadece pantolonuma girmeye mi çalışıyordu?*

"Eminim bunu yatağına giren her kadına söylüyorsundur." Beni çok şaşırtan bir şekilde Luca yüksek sesle güldü.

"Oh, Amore, muhtemelen bunu daha önce de söylemiştim. Beni orada yakaladın," dedi dürüstçe. "Ama bu, şu anda yatağında güzel, tamamen çıplak bir kadın olduğu ve ondan bir öpücük almak istediğim gerçeğini değiştirmiyor."

Beni tavladığını itiraf ettiği için ona kızmak istiyordum ama dürüstlüğü ferahlatıcıydı ve sinir bozucu bir şekilde bedenimi kazanmıştı. Luca kolunu üzerime doladı ve beni kendine doğru çekti, dudaklarımı gagaladı ve o meşhur Cheshire kedisi sırıtışını yaptı.

"Bu sabah biriyle yatabilmek için beni pohpohlamaya çalışıyorsun Rossi."

Luca elinin göbeğime doğru kaymasına izin verdi, parmakları üst uyluklarımda dans ediyordu ve orada oluşmaya başlayan ıslaklığı kesinlikle hissedebiliyordu.

"İstediğimi elde etmek için seni pohpohlamama gerek olmadığını söyleyebilirim." Ukalılığına gözlerimi devirip arkamı döndüm ve çok uzaklaşmamaya dikkat ederek ona sırtımı verdim. Tekrar uzandığımda, sikişin sırtıma doğru daha da sertleşmeye başladığını hissedebiliyordum. Luca yılmamıştı, bu çok açıktı. Bana yaklaştı, göğsünün sırtımla aynı hizaya gelmesine izin verdi, elleri göğüslerimi okşamak için yukarı çıktı,

beni kaşıklarken her birine dikkat etti.

Diğer eli altıma girip kıvrımlarımla ve ardından klitorisimle oynamaya başladığında yumuşak bir inilti çıkardım. Luca göğüslerime masaj yapan elini tuttu ve bacağımla yukarı kaldırarak kalçasının üzerinden geçirdi ve tüm önümü ortaya çıkardı. Yeni pozisyonum ona masaj yapmaya ve oynamaya devam ettiği göbeğime daha iyi erişim sağladı.

"Demek istediğim, eğer ilgilenmiyorsanız, Principessa, sadece söyleyin, ben de durayım."

Kelimeleri öyle boğucu bir sesle söyledi ki benimle dalga geçtiğini anladım. Durmasını istemiyordum, bu çok açıktı. Elini daha da aşağı ittim, ona istediği izni verdim ve arkamdan bir kıkırdama duydum, ama isteğimi yerine getirdi ve iki parmağını içime sokarken elinin daha da aşağı kaymasına izin verdi. Beni daha yakına çekti ve sırtına biraz daha yaslandı, beni de kendisiyle birlikte çekti, böylece göğsüm şimdi tavana doğru eğildi ve ona vücuduma daha da fazla erişim sağladı. Sırtım göğsüne dayanmıştı ve parmakları sihrini konuşurup içimdeki o son derece zevkli noktayı okşarken boynuma nazik öpücükler kondurduğunu hissettim.

"Benim için çok iyi bir kızsın," diye kulağıma fısıldadı. "Beni alabilmen için seni hazırlamalıyım."

Luca kulağıma övgüler fısıldamaya devam ederken, orgazmıma gittikçe yaklaştığımı hissedebiliyordum, vücudum parmaklarını gittikçe daha fazla sıkıyordu. Hızını artırdı, şimdi dört parmağı etkileyici bir hızla içime girip çıkarken başparmağının klitorisimi çalıştırmasına izin verdi. İnemelerim daha yüksek sesle çıkmaya başladı ve tüm tekneyi uyandırmamak için sesimi alçaltmam gerektiğini biliyordum. Ama bu çok iyi hissettiriyordu ve çılgınlıklarım daha da yükselmeye başladı, bunun Luca'yı daha da teşvik ettiğini biliyordum. Herkesin seks yaptığımızı duymasını umursamadığını açıkça belirtmişti. Birkaç dakika sonra doruk noktasına ulaştım ve vücudum mutlak bir zevkle titremeye başladı.

"Siktir Luca, Luca, Luca." O beni uçururken adını tekrar tekrar söyledim, nefesim yavaşlamaya başlayınca parmakları da yavaşladı. Daha önce hiç kimse beni böyle parmaklamamıştı. Sadece parmaklarıyla bile Luca bana şimdiye kadar yaşadığım en akıl almaz orgazmlardan birini yaşatmayı başarmıştı.

"Çok ateşli," diye fısıldadı Luca kulağıma. Nefesi sıcaktı ve boynumu gıdıklarken tüylerim diken diken oldu. Yatağının başucundaki masaya eğildi ve bir prezervatif çıkarıp kendine taktı. Biraz aşağıya kaydığını ve sikini giriş yerimle aynı hizaya getirdiğini hissettim.

"Sence içinde bir tane daha var mı, Cara?" Başımı salladım, son orgazmdan dolayı hâlâ nefes nefese kalmıştım.

"Çok iyi bir kızsın. Bana bir tane daha verebileceğini biliyorum."

Dünden sonra kendimi biraz ağırlı hissediyordum ama beni hazırlayarak mükemmel bir iş çıkarmıştı. Luca ucunu göbeğime doğru kaydırıp ve sonra uzunluğunun geri kalanını yavaşça içeri sokmaya başladı. Dibe vurduğunda, arkamdan bir inilti duydum ve ona bu şekilde hissettirenin ben olduğumu bilmek mutlak bir cennet gibi geliyordu. Luca içime girip çıkarken, duvarlarımın onun etrafında kenetlenmeye başladığını, ikinci bir yüksekliğin yaklaşmaya başladığını hissedebiliyordum.

"İnanılmaz hissediyorsun." Yine, beni küçük parmağının etrafına saran övgülerle. Hızı artmaya başladı ve eli klitorisime doğru kıvrıldı ve nazikçe ovmaya başladı. Hâlâ çok hassastım, ama yavaşça içime girip çıkmaya devam ettikçe, bu hissin içimde yeniden oluşmaya başladığını hissedebiliyordum. Birkaç dakika sonra, inşa edilmekte olan zevk nihayet patladı ve Luca bana günün ikinci akıl almaz orgazmını yaşattı.

"Kahretsin, bunu uzun zamandır istiyordum. Sen çok mükemmelsin."

Tek yapabildiğim karşılık olarak inlemektir. Bedenim tamamen tükenmiş hissediyordu. Luca'nın doruk noktasını kovaladığını söyleyebilirdim; itişleri düzensizleşiyordu. Sonunda, birkaç kez daha pompaladıktan sonra yüksek sesle inledi ve kendini içime bıraktı.

İkimizin de nefesleri yatışmaya başladığında Luca beni tekrar kendisine doğru çevirdi. Dikkatle gözlerimin içine bakıyordu ama bakışı her zamankinden farklıydı. Sanki ruhunun derinliklerine bakabiliyor ve bir şeyler söylemek istediğini ama kelimeleri bulamadığını görebiliyordum.

Sonunda, birkaç nefes daha aldıktan sonra Luca fısıldadı, "Söylediklerimde ciddiydim Georgie. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan birisin. Benimle seks yapmamış olsaydın bile, bu seni nefes *kesici derecede* güzel bulduğum gerçeğini değiştirmezdi... her ne kadar *zaman zaman inanılmaz derecede sinir bozucu olsan* da." Son cümleyi biraz muziplikle ve kıkırdarak ekledi.

Kalbim onun sözleri karşısında çarpmaya başladı. Küstahça bir şeyle karşılık vermek istedim ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Luca sözlerine inanmamı istiyorsa, beni ikna etmekte çok iyi bir iş çıkarıyordu. İkimiz de bir süre daha birbirimize eşlik etmenin tadını çıkararak orada uzandık, ben başımı onun göğsüne koyarken o kollarını bana doladı.

Sonunda saate baktım ve güneşin doğuşunun neredeyse tamamlanmış olacağını fark ettim, böylece yatakta kaymaya başladım.

"Hayır... sadece biraz daha," diye mızızlanarak beni yatağına geri çekmeye çalıştı. Luca - gerçekten de bir kucaklayıcı.

"Seksi *sen* başlattığına göre, sana ücret borcum yok diyebilirim," dedim şakayla karışık. "Gidip gün batımını izlemek istiyorum. Sabah yediden önce yataktan kalkmaya dayanabilirsen tabii ki bana katılabilirsin." Luca'nın yanımda inlediğini duydum, bu da onun sabah insanı olmadığını doğruluyordu - işin içinde seks olmadığı sürece. Luca sıcak ve davetkâr yatağı terk ettiğim için sinirlenerek oflayıp puflayınca kalktım.

"Sensiz çok soğuk," diye mırıldandı, ancak gözlerini kapattığını görebiliyordum, zaten seks sonrası sersemliğine teslim olmuştu.

"Tam bir bebek." Dün giydiğim mayomu ve elbisemi alıp hızla üzerime geçirdim. Luca'nın kapısından çıkarken koridorda kimsenin olup olmadığına baktım. Etrafın temiz olduğunu görünce hemen yandaki odama atladım. Bir çift tayt giydim ve bavulumdan rahat bir gömlek çıkardım.

Teknenin ön tarafına doğru yöneldim ve yaklaştıkça, en önde duran ve gün doğumuna bakan bir figür gördüm. Daha da yaklaştığımda bunun Henri'den başkası olmadığını gördüm; yanında bir değil iki fincan kahve vardı.

"Hey!" diye seslendim arkasından. "Bu teknedeki bütün kahveleri sen mi içiyorsun?" Kardeşime yaklaşırken şaka yaptım. Henri'den küçük bir kıkırdama duydum ve bana dönerek bir fincan kahve uzattı. Ama döndüğünde yüzü düştü ve doğrudan giydiğim gömleğe baktı.

Kahretsin. Bu Luca'nın Madrid'deyken ödünç almama izin verdiği Hermes gömleği idi. Güneşin doğuşunu görmek için dışarı çıkma telaşıyla bulabildiğim ilk gömleği giymiştim.

"Gördüğüm kadarıyla şimdi de onun gömleğini giyiyorsun." Henri koltuğa oturup kahvesinden bir yudum aldı ve bana yanına oturmamı işaret etti. Sesinde biraz küçümseme vardı ve hoşnutsuz olduğu belliydi.

"Luca, yanıma rahat bir gömlek almayı unuttuğum için ödünç almama izin verdi." Henri suçlayıcı sözlerime başını sallamakla yetindi ama sessizliği bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Belli ki bir şeye üzülmüştü. Birkaç dakika sonra Henri'nin derin bir nefes aldığını duydum ama kardeşimin tedirgin yüzüne bakmak istemediğim için güneşin doğuşuna bakmaya devam ettim.

"Bu sabah Luca'nın odasından çıktığını duydum. Güneşin doğuşunu izlemeye geleceğini düşündüm." O bunları söylerken içimin titrediğini hissettim - demek bizi duymuştu. *Lanet olsun.*

"Özür dilerim..." ama sözümü bitiremeden Henri sözümü kesti.

"Sadece incinmeni istemiyorum, Peaches." Henri omuzlarını silkti ve gözlerini benden kaçırdı. Yüzü çökmüş görünüyordu ve yere bakıyordu, belli ki bir sonraki adımda ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi. Sanki seçeneklerini tartıyor, bana ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Öyle mi?" diye kuru bir sesle cevap verdi. "Bu Luca Rossi, F1'in en büyük playboyu. Her yarışta yatağına yeni bir kız atar. Ve işte sen de *o* kızlardan biri oluyorsun." Bir an durdum, arkama yaslandım, yüzümde tiksinti dolu bir ifade vardı.

"Affedersiniz, ben *o* kızlardan değilim - ne demekse artık."

Henri içini çekerek ellerini yüzünde gezdirdi. "Öyle demek istemedim... Sadece benden intikam almak için seni kullanmasından endişeleniyorum."

Henri benim 'o kızlardan biri' olduğum konusunda söylediklerinde kesinlikle ciddiymiş ama Luca'nın Henri'den neden intikam almaya çalıştığını merak ettiğim için bunu görmezden gelmeye karar verdim. Henri biraz drama kraliçesiydi ama yüzünden bu suçlama konusunda çok ciddi olduğu anlaşılıyordu.

"Monako'dayken ondan seni ayartmayı bırakmasını istemiştin. Ve sen bir şey söylemeden önce," diye hızla ekledi, açıkça cevabımı bekliyordu, "Ona nasıl baktığını görüyorum, Peaches, bunu inkar etme. Duygularını saklamakta hiçbir zaman iyi olmadın ve hiçbir zaman sıradan seks yapan biri olmadın. Ben sadece... Ben ondan seni incitmemesini istedim.

Ama tabii ki Luca bana kızgındı, bunu anlayabiliyordum ve söz konusu sen olduğunda istediğini yapabileceğini göstermek için bunları yaptığından endişeleniyorum. Hiç ciddi bir ilişkisi olmadı. F1'den neredeyse emekli olana kadar bir yuva kurmak istemediğini defalarca söyledi. Sadece senin incindiğini görmek istemiyorum."

Derin bir nefes aldım ve neredeyse tamamen yükselmiş olan güneşin doğuşuna doğru baktım. Gökyüzü koyu pembe, mavi ve sarıydı, son derece güzeldi. Kendimi gün doğumunun tam tersi gibi hissediyordum, karanlık ve kasvetliydi. Ya Henri'nin söyledikleri doğruysa? Luca sadece eğleniyor ve Henri ona geri çekilmesini söylediği için Henri'ye karşı puan kazanmaya mı çalışıyordu?

"Bu gece eve birlikte gitmek istediğim tek kişi sensin. Bu sözleri Monza'ya döndüğümüzde söylemişti. Henri'nin bana söylediklerini Luca'nın kulağıma fısıldayıp durduğu sözlerle bağdaştırmak zordu.

"Bak Henri, sadece biraz eğleniyorum, tamam mı? Ben iyiyim." Kelimelerin kulağa daha güvenli gelmesini istedim ama gelmedi. Tıpkı şu anda sönmüş gibi hisseden kalbim gibi düz düştüklerini biliyordum. Bunu düşündükçe hayal kırıklığım daha da artıyor ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Bu Luca Rossi'ydi; tabii ki sadece sıradan bir seks istiyordu ve eğer Henri'ye geri dönerse, bu muhtemelen Luca için ek bir bonus olacaktı. Ama aynı zamanda Luca'ya kızmak da zordu çünkü *aslında* birlikte değildik. Dün gece seksi başlatan bendim ve ona kızmaya hakkım yoktu.

Duşuna girmeme neden hayır desin ki?

Yine de kendimi kızgın ve aptal hissediyordum. Eğer daha dürüst olsaydım hayal kırıklığına uğrayacaktım ve bu hayal kırıklığı beni öfkeye sürüklüyordu. Bunu defalarca söylemiştim - onun tipi değildim. Ne olmasını bekliyordum ki? Henri haklıydı; bir parçam Luca'ya aşık olmaya başlamıştı ve buna artık bir son vermeliydim.

Birkaç dakika daha garip bir sessizlikten sonra, sessiz zamanımız koridordan gelen kahkahalarla bölündü. Edward ve Lauren göründüler ve Edward merdivenlerden ön güverteye çıkarken bana doğru yürüdü ve az önce kardeşimle aramızda geçen gergin konuşmadan habersiz bir şekilde bana kocaman bir beşlik çaktı. Lauren onu itip kaktı ve kesmesini söyledi, ama Edward'ın gözlerindeki yaramazlığa bakılırsa, yakın zamanda maskaralıklarına son vermeyi düşünmediğini görebiliyordum.

"Gidip biraz daha kahve içmek ister misin?" Lauren mutfağı işaret ederek sordu. Başımı salladım ve ikimiz de kalkıp çocukları biraz daha oturup sohbet etmeleri için yalnız bıraktık. Ancak Henri'nin konuşmalarından bugün Edward'a ya da onun şakalarına hiç tahammülü olmadığını anlayabiliyordum.

"Dün gece iyi geçti mi?" Lauren kaşlarını oynatarak bana ilginç bir dedikodu beklentisiyle sordu. Hafifçe kıkırdadım ve kahve makinesini çalıştırdım.

"Peki, tüm tekne duydu mu?"

Lauren karanlık bir şekilde kıkırdadı ve uzattığım elimden kahve fincanını alarak kahvaltı masasına oturmamızı işaret etti.

"Söylediklerimi ciddiye almana sevindim. Belki Monako'ya döndüğümüzde çifte randevuya çıkabiliriz!"

"Vay canına, haddini aşıyorsun. Sadece seksti, başka bir şey değil."

"Hadi ama Georgie, bunun sadece seks olmasına imkan yok. Siz ikinizin loo-"

"Lauren, Tanrı aşkına, Luca'yla aramızda hiçbir şey yok. Sadece arkadaşız. Uygun olduğu için seks yaptık, hepsi bu," diye yalan söyledim. Lauren istediğimden çok daha sert çıkan sözlerim karşısında biraz şaşırılmış görünüyor ama hayal kırıklığına uğramıştım - *ve kızgındım*. Onun ve Edward'ın, Luca'nın sadece kolay bir seks istediği ve bunu başka hiçbir yerde elde edemeyeceği açıkken bana bu yalanları söylemeye devam etmelerine kızgındım.

İkimiz de bir an sessiz kaldık ama o başıyla onayladı. "Umarım en azından eğlenceli geçmiştir," dedi havayı yumuşatmaya çalışarak. Kıkırdadım ve başımı sallayarak onayladım, ona bilmiş, sinsî bir gülümseme verdim. Biraz daha sohbet etmeye devam ettik ve konuyu dün bana e-posta ile gönderilen Maison de Klotho kıyafetlerine getirdik.

Luca

Georgia ve ben Mayorka'da birlikte uyuduktan sonra kendimi bulutların üzerindeymişim gibi hissettim. Seks inanılmazdı ve hatta onu gece kalıp kucaklaşmaya bile ikna etmişim. Normalde kızlar otuz dakika kadar sonra ayrılırlardı ama Georgia kollarımda uyuyakaldığında çok heyecanlanmıştım. Kıpırdamadan durmak için elimden gelen her şeyi yaptım, onu uyandırmaktan çok korkuyordum ve sonra ayrılıp odasına geri dönecekti.

Kardeşleri muhtemelen bizi duydukları için kendimi biraz suçlu hissettim. Edward bana - *oldukça hızlı bir şekilde* - kendisinin ve Lauren'ın odamızdan gelen bazı sesler duyduklarını söyledi. O sabah hazırlanmayı bitirdikten sonra kahvaltı salonuna gittiğimde Lauren'la konuştuklarını duydum. Dinlememem gerektiğini biliyordum ama egom beni alt etti. Yaşadığımız muhteşem seks hakkında övünmesini duymak *istiyordum*.

Duyduklarım bundan daha farklı olamazdı. Bunun yerine Georgia'nın seksin hiçbir anlamı olmadığını, sadece arkadaş olduğumuzu söylediğini duydum. Bundan sonra kalbimin karnıma düştüğünü hissettim. Benim için bir anlamı vardı ama belli ki bu duygularda yalnızdım. Nedense kendimi kullanılmış hissediyordum ki bunun saçma olduğunu biliyordum.

Kadınlarla kaç kez anlamsız seks yapmıştım? Benim için iyi olandan daha fazla.

Georgia ve ben arkadaş olmayı kabul etmiştik ama yakın arkadaş değildik; bunun doğru olduğunu biliyordum. Kendime onun yorumundan alınmamam gerektiğini, vücudunun bana yalan söylemediğini söyleyip duruyordum ama yine de kalbim hayal kırıklığına uğramıştı.

Yolculuğun geri kalanını ondan biraz uzak durmaya çalışarak geçirdim. Bunu fark ettiyse de bir şey söylemedi. Odama hiç geri gelmedi.

Ve şimdi ikimiz de Bakü'de, GQ makalesinin yayınlanacağı gün Azerbaycan Grand Prix'sine hazırlanıyorduk. Georgia ve ben Mayorka'daki o sabahdan beri birbirimizle neredeyse hiç konuşmamıştık. Bakü'de hem Çarşamba hem de Perşembe akşamı inanılmaz derecede meşguldü, bu yüzden birbirimizi sadece otelde geçerken görmüştük, ama aramızdaki garip havayı, eninde sonunda konuşmamız gereken söylenmemiş sözleri hissedebiliyordum.

Bu sabahki 1. Serbest Antrenman beklenenden daha iyi geçti. Georgia tabii ki P1, Henri ise P2 idi. Ben her iki serbest antrenman seansında da P5'e yerleşmiştim. Nedense Bakü'de altımdaki aracın daha hızlı olmasını sağlayamadım. Berbat hissettim - muhtemelen kendimi berbat hissettiğim için. Aklım başka yerdeydi ve Matteo bunu anlayabiliyordu. FP2'den pite döndüğümde Matteo'nun arabadan inip onu bulmam için bana el salladığını gördüm. Hermes'in konferans odasındaydı ve dizüstü bilgisayarının ekranında GQ makalesi vardı. "Seni sevdiler!" diye bağırdı heyecanla, bir aşağı bir yukarı zıplıyor, çılgınca dizüstü bilgisayarını işaret ediyordu. Onu daha önce hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim, ilk yarış galibiyetimde P1 olduğumda bile. Biraz kıkırdadım, makaleyi okumadan önce gerginliğimin bir kısmının vücudumdan çıkmasına izin vermeye çalıştım - ama Dehşet vücudumu doldurmaya başlamıştı bile.

Fotoğraf çekimindeki o gün eğlenceli ve rahatlatıcıydı ve güzel bir anıydı. Makaleyi okumaya başladığım anda Georgia ve benim şu anda bulunduğumuz nokta nedeniyle ekşiyeceğini hissettiğim bir anı.

Matteo beni ekranın önüne oturttu ve makaleyi paragraf paragraf incelemeye başladım. GQ makalesi inanılmaz derecede iyi yazılmıştı ve beni çok şaşırtan bir şekilde, makale bize yönelik övgülerle doluydu ve hayatlarımız ve sürüşümüz hakkında ilginç bilgilerle iç içe geçmişti. Özellikle bir bölüm dikkatimi çekti.

'Çiftin doğal bir havası var. F1'in en ateşli çiftinin benmerkezci ve dik kafalı olacağını düşünebilirsiniz ama bu gerçeklerden daha farklı olamazdı. Georgia, zamanını bir aslanın vahşiliğiyle gazetecilerle savaşıarak geçiren biri için şaşırtıcı derecede utangaç ve Luca'nın beklediğimden daha tatlı bir yanı var, her zaman Georgia'yı kontrol ediyor ve onun iyi olduğundan emin oluyor.

Rahat. İkili arasındaki ince alışverişler - nazik el ele tutuşmalar, yumuşak fısıldaşmalar - çoğumuzun yarış hafta sonlarında onları nasıl gördüğümüze gerçek bir tezat oluşturuyor.

Georgia'ya bir çift olarak nasıl olduklarını sorduğumda, evcimen ve normal - hatta sıkıcı dedi. Ona bunun kaçamak bir cevap olduğunu söyledim, ancak fotoğraf çekimine devam ettikçe ne demek istediğini anlamaya başladım. Günlerini ev makarnası yaparak ve klasik filmler izleyerek geçiriyorlar. En aptalca şeylere gülüyorlar ve fotoğraf çekiminin en az yarısını birbirleriyle dalga geçerek geçirdiler. Onları izlemek eğlenceliydi ve onlarla birlikte bu anların bir parçası olmak bir onurdu.

Yazıyı bitirdiğimde Matteo'ya baktım, hâlâ benimle gurur duyuyordu ama gözlerimden akmaya başlayan yaşları görünce ifadesi hızla değişti. Gözyaşlarımı hızla silmeye çalıştım ama o beni yakalamadan önce bunu başaramamıştım.

"Luca, ne oldu? Bu makale, inanılmaz. Helios Sunglass Company, diğer birkaç büyük sponsorla birlikte takımla temasa geçti bile." Sesi aciliyet doluydu ama ben sadece başımı salladım ve bunun yerine küçük pencereden dışarı bakmayı tercih ettim.

"Sıçıp batırdım, Matteo."

"Az önce ne dediğimi duymadın mı?"

"Hayır," diyerek elimi kaldırdım ve güvence vermesini engelledim. "Georgia'yla işi batırdım." Matteo bana dikkatle baktı, buna ne diyeceğinden tam olarak emin değildi. "Onunla Mayorka'da yattım ve işimiz bittikten sonra Lauren'a bunun hiçbir anlamı olmadığını söylediğini duydum. Henri bana kız kardeşinden uzak durmamı, işleri profesyonelce yürütmemi söyledi ama ben bunu yapmadım ve şimdi bunun bedelini ödüyorum. Eminim onu benden uzak durması için uyarmıştır, sadece seks için peşinde olduğumu söylemiştir. Artık yüzüme bile bakmıyor."

Tüm bunlar içimden dökülmeye devam ediyor, yüzümden daha fazla gözyaşı dökülüyordu. Matteo konferans odasının kapısını hızla kapattı ve yanıma oturup sırtımı sıvazladı.

"Böyle hissettiğini bilmiyordum. Onu sinir bozucu, kendini beğenmiş bir velet olarak gördüğünü sanıyordum. En azından bu konuyu sana ilk açtığımda bana böyle söylemiştin." Zoraki bir kahkaha attım ve başımı salladım.

"Gerçek şu ki, birkaç yıl önce Henri ve Edward'ı ziyarete geldiğinde ona çıkma teklif etmiştim ama o buluşmada onu ekmiştim. Korkmuştum ve acınacak haldeydim.

ve beni istemeyeceğine ikna oldum. O zamandan beri kendimden nefret ediyorum. Ona güvenilmez biri olduğumu kanıtladım."

"Oh, Luca, düşündüğün bu mu?" dedi yatıştırıcı bir sesle, biraz daha yaklaştı ve bana kardeşçe sarıldı. "Sen sevgiye layıksın. Eğer Georgia *geçmişte yaptıkların* yüzünden bunu göremiyorsa, o zaman *şu anki* davranışlarınla bunu ona göstermek senin görevin. Senin kalbinin sınırları yok." Ona gülümsedim, hala inanmakta zorlanıyor olsam da moral verici konuşmasını takdir ettim.

"Şuna ne dersiniz, Lizzie'ye mesaj atıp makaleden sonra akşam yemeğine çıkmanız gerektiğini söyleyeceğim. Bu fırsatı onun için özel bir şey yapmak için kullanabilirsin. Ona bir insan olarak kim olduğunu göster. Ona *bu* makaledeki Luca olabileceğini göster."

Başımı kaldırıp Matteo'nun gözlerine baktım. Yumuşak ama yalvaran gözlerdi ve başımı sallayarak onayladım. Haklıydı - Georgia'ya gerçekte kim olduğumu göstermeliydim.

Gürcistan

FP2'den garaja döndüğümde, her iki serbest antrenmanda da P1 elde etmiştim ve kendimi çok mutlu hissediyordum. Arabadan atladım ve soluma döndüğümde Lizzie, Lily ve Fiona'nın bana coşkuyla el salladığını gördüm, her biri piyango kazanmış gibi görünüyordu.

"Yani, P1 oldukça iyi çocuklar, ama bence bu bir Serbest Antrenman için biraz fazla olabilir," diye kıkırdadım, arabayı ve iyi antrenman seanslarını kutlamalarının mümkün olmadığını biliyordum. Lily bile her iki seansta da P3 ve P4 almayı başarmıştı ve ekip çok mutluydu. Bu düşünce bile beni kıkırdattı. Ben burada hayatımın sürüşünü yapıyordum ve bu aptallar tamamen başka bir şeyi kutluyorlardı.

"Makale çıktı ve inanılmaz!" Lily telefonunu kaldırıp yüzüme doğru iterek bağırdı. Ben daha bakamadan Lizzie bizi konferans odasına götürdü. Makale çoktan dizüstü bilgisayarına yüklenmişti ve beni karşısına oturttu, belli ki fikrimi almak istiyordu. Makaleyi okurken, tanıtım yazılarından birinde durdum ve tekrar okudum.

"Georgia'nın fotoğraf çekimi sırasında son derece gergin olduğunu görmek zor değil.

Amerika'daki kamusal yaşam, Luca gibi birinin onu nasıl tamamladığını görmemi sağladı. Luca'nın büyüleyici kişiliği ve ona gösterdiği ilgi çok sevecen ve Fl'in en büyük playboyu olarak kabul edilen birine neden bu kadar aşık olduğunu görebiliyoruz. Son fotoğraf çekimi sırasında Georgia'nın gergin olduğunu hissettiğimde Luca'nın kulağına müstehcen bir şaka fısıldadığını duydum, bu da herkesin eğlenmesine neden olarak onun gülmesine ve rahatlamasına neden oldu.

Aman Tanrım, demek herkes bu yorumu duymuştu. Yanaklarım biraz kızardı ve Lily omzuma doğru eğilip kıkırdadı, belli ki makalenin o kısmına gelmemi bekliyordu.

Ben makalede gezinmeye devam ederken Lily, "Biliyor musun, sahte bir çift olarak birlikte çok seksi görünüyorsunuz," diye alay etti. Ona kaba bir karşılık vermek ve defolup gitmesini söylemek istedim ama yapamadım. Tek odaklanabildiğim şey kalbim ve bu makaleyi okurken nasıl acı çektiği idi. Luca ve ben bu makalede yazıldığı gibi biri değildik ve Bakü'de geçirdiğim bir hafta boyunca daha fazlasını istediğimi fark ettim. Bu makalenin gerçek olmasını istiyordum. Mayorka'da bu ilişkinin sahte olduğunu kendime sürekli hatırlatmak zorunda olduğumu hissediyordum ama bu tür yazılar bu gerçeği hatırlamamı zorlaştırıyordu.

"Hayranlar bu makaleye bayıldı. Isabelle'i daha önce telefonda birkaç sponsozumuzla konuşurken duydum; sizin ve Lily'nin ürünlerine yer vermenizle ilgileniyorlar. Harika bir haber!" Lizzie konferans salonunun ortasında küçük bir dans yapıyor, kafasındaki görünmez müzik eşliğinde zıplıyordu. Onun maskaralıkları karşısında küçük bir oflayıp kıkırdadım. Memnun olmasına sevindim. Doğrusu, bunun ekibe ihtiyacımız olan ekstra finansmanı sağlamasına sevindim. Bu ekstra anlaşmaları gerçekten sağlamış olsaydık, gelecek yılın aracını geliştirmeye hazır olacaktık. Kendimizi kanıtlamak için bir yılımız daha vardı.

Şampiyonluk için savaşmak için bir yılım daha vardı. Lizzie'ye de aynı şeyi söyleyecektim ama daha sözlerimi tamamlayamadan Lizzie'nin telefonundan bir mesaj geldiğini duydum.

"Georgie, Matteo az önce bana mesaj attı. Bu makaleden sonra sen ve Luca hakkında biraz haber yapmamız ve ivmeyi devam ettirmemiz gerektiğini düşünüyor. Bu akşam bir yemek vermenizi istiyorlar. Senin için bir adresim var."

"Lizzie, bu gece benim tek gecem," diye yalvardım ama yüzündeki ifadeden bunun boş bir çaba olduğunu anladım. Haklı olduğunu biliyordum. Tüm bu ilgiye sahiptik ve eğer bu maskaralığa devam edersem bu anlaşmaları alabilecektim.

diğer sponsorlarla onaylanırsa, o zaman buna katlanabilirdim. Geçen hafta boyunca Luca'dan uzak durarak harika bir iş çıkarmıştım ama eninde sonunda bitmesi gerektiğini biliyordum.

"Tamam, orada olacağım ama şık giyinmeyeceğim, o yüzden süslü olmasa iyi olur." "Onlara haber vereceğimden emin olabilirsiniz," diye mırıldandı ve mesaj atmaya başladı bile

Matteo.

Makaleyi tekrar gözden geçirdim ve ardından internetteki bazı yorumlara göz attım. Lizzie haklıydı; yorumlar ezici bir çoğunlukla olumluydu - neredeyse şok ediciydi. Luca ile bu akşam yemeğinden korkarken, bir yanım daha rahat hissetmeye başlamıştı. Bu işe yarıyordu ve bu gerçeği kutlamalıyım.

Luca'nın bazı nedenlerden dolayı otele daha erken dönmesi gerekiyordu, bu yüzden Lily ve ben birlikte otele döndük, bu da güzeldi. Uzun zamandır görüşmemişiz gibi hissediyordum. Lily Serbest Antrenman seansları hakkında çok heyecanlıydı. İkimiz de yarın iyi bir sıralama seansı için umutluyduk. Otele döndüğümde Luca'yı hiçbir yerde bulamadım. Hızlı bir duş aldım ve üzerime rahat bir şeyler giydim - kot pantolon ve güzel bir kazak - sonra aşağı indim.

Asansöre vardığımda düğmeye bastım ve evrene her zamanki sessiz duamı ettim - boş olması için yalvardım, ancak her zamanki gibi asansör bana orta parmağını gösterdi. Asansöre girdiğimde, bütün gün Valkyrie F1 misafirperverliğinde bulunan birkaç Sponsor ve VIP'nin FIA'nın düzenlediği takım müdürleri yemeğine doğru yola çıktıklarını gördüm. Isabelle, Francesco ile birlikte katılmak zorunda oldukları için hayal kırıklığına uğramıştı ama Isabelle bile FIA'yı bunu değiştirecek kadar korkutamamıştı.

"Oh, bakın kim gelmiş!" İçlerinden biri gruba seslendi. Sol tarafa döndüğümde Maison de Klotho koordinatörümüz Lilah ve Monako'da tanıştığımız yönetici Sara'dan başkasını görmedim. Onlara sıcak bir gülümseme verdim ve başımı salladım.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Lilah sordu.

"Evet, bu akşam Luca ile yemek planımız var," diye mırıldandım.

"Makaleyi nasıl buldun Georgia?" Sara sordu, yüzünde o kadar büyük bir sırıtiş vardı ki onu ikiye bölebileceğinden endişelendim.

"Çok güzel, teşekkür ederim. Annem şimdiden baskılardan birkaç tane almam için bana yalvarıyor, böylece onları evin etrafına asabilecek."

"Elbette! Çekimlerdeki kıyafetlerle birlikte sana da biraz getireceğiz, böylece Luca'yla yarışlarda bunları giymeye başlayabilirsiniz." Başım la onayladım ve hafifçe teşekkür ettim.

"Luca'yı iyi tanıyorsunuz. Playboy imajının markaya zarar vereceğinden endişe ediyorduk ama o makaleden sonra birçok tasarımcımız onu istedi. Sana sahip olduğ u için çok şanslı. Onu gerçekten düzelttin." Bunu söylediğinde bir suçluluk duygusu hissettim. Gerçek şu ki, ben pek bir şey yapmamıştım. Luca'ya bir rol oynaması söylenmişti ve o da bu rolü gayet iyi oynuyordu. Yine de onlara istedikleri kocaman gülümsemeyi verdim çünkü benim de oynamam gereken bir rol vardı.

"Umalım da bu durum yarışlarına da yansısın. Hâlâ eve getirecek bir şampiyonluğumuz var," dedim sinsi bir gülümsemeyle, asansördekileri çok eğlendirerek. Zemin katta kapı açılır açılmaz gruba el salladım ve misafirperverlik süitinde güzel bir hafta sonu geçirmelerini dileyerek oradan ayrıldım.

Matteo'nun söz verdiği gibi, araba saat tam yedide dışarıda beni bekliyordu. Atladım ve şoför yola çıktı. Arabada otururken telefonumda Lauren'dan gelen bir mesaj gördüm.

Umarım bu gece iyi vakit geçirirsiniz.

Georgia: Luca Edward'a her şeyi anlatıyor mu?

Lauren: Sadece önemli şeyler ;)

Gözlerimi devirdim ve suya yaklaştıkça yaklaştığımızı izlemeye devam ettim. "Nereye gidiyoruz?" Şoföre kayıtsızca sordum ama o sadece güldü ve bana söylememesi için talimat aldığını söyledi, bu da ilgimi daha da artırdı.

Rıhtıma vardığımda şoförün talimatıyla arabadan indim ve Luca'yı bir yerlerde görüp görmediğimi anlamak için etrafa bakındım. Rıhtımda birinin bana el salladığını gördüm ve rıhtıma doğru ilerlediğimde Luca'nın elinde bir piknik sepeti, bir şişe şampanya ve yüzünde kocaman bir sırıtışla karşımda durduğunu gördüm.

"Bu sefer geç kalmaman çok hoş."

"Beni bilirsiniz, sürprizlere asla geç kalmam."

Luca elimi uzattı ve küçük tekneye binmeme yardım etti. Bizi arka tarafa götürdü, orada bizim için güzel beyaz bir masa örtüsü ve iki şampanya kadehiyle bir masa hazırlanmıştı.

"Bay Rossi, Bayan Dubois, bu akşam size ben hizmet edeceğim," dedi arkamdan bir adam. Yaka kartında Yusif yazıyordu ve ona teşekkür ederek masadaki yerlerden birine oturdum. Luca yanımdaki yeri aldı, böylece ikimiz de okyanusa doğru baktık. Teknenin kaptanı da aşağı indi ve ben teknenin yola çıkışının o çok tanıdık sesini duymadan önce selam verdi. Yusif bize birer kadeh şarap doldurduktan sonra piknik sepetini alıp ortadan kayboldu.

"Yani beni öldürmeden önce denize götürüyorsun." Luca bu şakaya gülümsedi ve bardağını kaldırarak bana da aynısını yapmam için işaret etti.

"Son bir haftanın - *hayır, son birkaç yılın* - aramızda tuhaf geçtiğini biliyorum ve bunun için özür dilerim. Yıllar önce o randevuda seni ektiğimde aptalın tekiydim. Bunu geri alamam ama sana hak ettiğin randevuyu vermeme izin vereceğini umuyorum."

Luca'ya baktım - kesinlikle afallamıştı. Luca'nın hiç yaşanmamış o randevuyu hiç düşünüp düşünmediğinden emin değildim. Hâlâ aklımın bir köşesinde olsa bile, hatırlayacak kadar önemsemediğini hayal etmiştim. Luca o kadar sıcak ve davetkâr bir gülümsemeyle gülümsedi ki ona kızgın kalmak çok zordu. Bardağımı onunkiyle tokuşturdum ve ona biraz şüpheyle bakmaya devam ettim. *Kimdi bu Luca?*

Şampanyadan bir yudum aldı ve gün batımını izlemeye geri döndü. Elinin benimkine doğru hareket ettiğini hissettim ve ben ona bakmaya devam ederken parmaklarımızı birbirine kenetledi. Luca batan güneşin altında inanılmaz derecede yakışıklıydı, güzel Akdeniz bronzluğu sergileniyordu. Işık onun sıcak yüz hatlarının sakın ve rahat görünmesini sağlıyordu.

Sanki henüz söyleyecek bir şeyim olmadığını biliyordu ve bunu sorun etmedi, böylece bir süre öylece oturduk - Luca gün batımını izliyordu, ben de Luca'yı. Sonunda söylemek istediğim sözler aklıma geldi ve sesimi yeniden buldum.

"Bütün bunları benim için mi yaptın?"

"Evet." Bunu o kadar basit söyledi ki, sanki başka bir şey düşündüğüm için aptalmışım gibi. Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştuğunu gördüm ve bana doğru baktı, sanki duygularımı okumaya çalışıyordu - ruhumu okumaya çalışıyordu.

"Henri haklıydı. Çıkmaya değer biri olamadım." "Luca-

" Ben başladım.

"Hayır, Amore, bu doğru. Kardeşin beni senden uzak durmam konusunda uyarmakta haklıydı. Sana uzak durmamı söylediğini biliyorum. Tüm hafta sonu padoktaki soğuk tavrı da bunu doğruluyordu. Ama sonra o makaleyi okudum,

ve GQ fotoğraf çekimindeki Luca gibi olmak istediğimi fark ettim. O Luca çıkmaya değer." Acımasız gerçeği ve dürüstlüğü, onun güzel kahverengi gözlerine bakarken beni bir an için şaşırttı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin ve bu randevudan hiçbir şey beklemiyorum. Sadece yıllar önce hak ettiğin o randevuya çıkmanı istedim. Üzgün olduğumu bilmeni istedim."

Onunla birleşmeyen elini tuttum ve yanağına uzanıp hafifçe okşadım. Bir süredir tıraş olmadığı için yüzü biraz dağınıktı ve kirli sakallarının uzadığını görebiliyordum. Birkaç dakika sonra biraz daha yaklaştım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Luca diğer elimi bıraktı ve ellerini enseme ve belime koyarak öpüşmeyi derinleştirirken bizi birbirimize yaklaştırdı. İkimiz de koridordan gelen bir boğaz temizleme sesi duyduk, Yusif orada durmuş, anımızı bölmemeye çalışıyordu.

"Böldüğüm için üzgünüm ama mezeler hazır." Elinde en sevdiğim peynirler ve etlerle dolu nefis bir peynir tabağı vardı.

Lauren bu işe yardım etmiş olmalı, diye düşündüm kendi kendime. Servis görevlisi peynir tabağını bıraktı ve bardaklarımızı doldurduktan sonra hızla teknenin koridorunda gözden kayboldu.

"Bu peynirin makarna ve peynir formunda olmamasına şaşırdım."

"Lauren hiçbir ilk randevunun peynirli makarna içermemesi konusunda ısrar etti." Bunun *aslında* bizim ilk randevumuz olduğunu düşünürken midemde daha fazla kelebek uçuştüğünü hissettim.

"Bunun ilk randevu olduğunu kim söyledi?" Bir ağız dolusu peynirle gülümseyerek ona takıldım.

"Arkadaşlarını da böyle mi öpüyorsun?" diye takıldı.

"Sadece inanılmaz derecede seksilerse," dedim boğucu bir sesle, en azından peynir ve kraker dolu bir ağızla olabileceğim kadar boğucu.

"Ooh, Cara, hadi ama, bundan daha iyisini yapabilirsin." Bunun üzerine ikimiz de güldük. Belki de Lizzie haklıydı, flörtümün üzerinde çalışmam gerekiyordu.

"Eğer daha iyi tavlama cümleleri istiyorsan, onları hak etmen gerekecek." Luca bardağını kaldırırken kıkırdadı.

"Meydan okuma kabul edildi."

On Altıncı Bölüm

NE OLURSA OLSUN

Luca

Cuma akşamı Georgia ile randevum tartışmasız flört hayatımın en güzel anlarından biriydi. Kafamda bundan daha mükemmel olamazdı ve bu kadar iyi hissettirmesi beni neredeyse korkutuyordu. Öpüşmeden sonra randevunun geri kalanını her şey hakkında sohbet ederek geçirdik - filmler, sevdiği kitaplar, kardeşleriyle olan ilişkisi. Sanki sonunda Georgia'nın kendini açmasını sağlamıştım ve bunu yaptığında, onun herkesin hayran olduğu yanını görmeye başladım. Kayalık dış görünüşünü bir kenara bıraktı ve kişiliği parlamaya başladı.

Ben kapana kısılmış ve boğulmakta olan bir adamdım, o ise ihtiyacım olan temiz hava soluğuydu.

Otele döndüğümüzde hemen ayrı yatak odalarımıza geçtik. Randevu harika geçmiş olsa da, söylediklerimde ciddiye aldım. Ondan hiçbir şey beklemiyordum. Ona farklı olduğumu göstermem gerekiyordu. Onu yatağıma çekip bütün gece adımı inletmekten başka bir şey yapmak istemesem de, önemli bir ilerleme kaydetmiştim ve bunun bizi bir adım geriye götüreceğini hissediyordum. Kendi odamın kapısından ona iyi geceler dediğimde, yüzünde hafif bir hayal kırıklığı ifadesi fark ettim, belli etmemeye çalışsam da bu beni gizliden gizliye sevindirdi.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda saate baktım; saat sabahın 7'siydi ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum - ilişkimizi resmi olarak duyuran sosyal medya paylaşımları düşmüştü.

Tüm dünya çıktığımızı zaten biliyordu ama biz bunu sosyal medyada hiç duyurmamıştık; Lizzie ve Matteo bunun son derece önemli olduğu konusunda ısrar ediyorlardı. Nedenini bilmiyordum; sosyal medya kanallarımın hiçbirini kullanmıyordum ama sosyal medya koordinatörleri bunun ilişkimiz için önemli bir araç olduğuna karar verdiler.

Georgia, bu ilişki gerçek olsaydı Instagram ya da Twitter'da paylaşımda bulunmayacağımızı, çünkü mahremiyetimizi isteyeceğimizi söyleyerek karşı çıkmaya çalıştı ama bu argümanı duyan olmadı. Lizzie ivmeyi devam ettirmek istiyordu, bu yüzden Matteo'yla birlikte dikkatlice düşündükten sonra iki paylaşım seçildi.

GeorgiaDubois38

Liked by Valkyrie F1 Team and 30k others

GeorgiaDubois38 Canoe think of a more perfect day?
Neither can I.

[@LucaRossi52](#)

Georgia'nın Instagram paylaşımına bakarken bir kahkaha attım. Klasik Georgia - her zaman bir şaka yapar. Görünüşe göre Lizzie ile olan savaşını kazanmış - en azından bir şekilde. Lizzie'ye eğer bir paylaşım yapacaksa alt yazıyı kendisinin kontrol etmesini söylemişti. Başlık şüphesiz Instagram paylaşımının en gerçek kısmıydı.

LucaRossi52

Liked by HenriDubois67 and 150k others

LucaRossi52 Sunsets are better with you.

[@GeorgiaDubois38](#)

Kendi gönderime doğru ilerlerken fotoğrafa iyice baktım. Matteo'ya kızgınlıkla tatilden bir fotoğraf seçmesini söylemişim ama bunu seçmesine şaşırmıştım. Mayorka'dan ikimizin en sevdiğim fotoğraflarından biriydi. Georgia inanılmaz rahatlamış görünüyordu. Bu fotoğraf Henri, Edward ve Lauren gelmeden bir gün önce çekilmişti. Georgia ve ben ailemle birlikte bir gün erken gelmiştik ve yata geri dönmekten önce sahilde dinlenerek biraz zaman geçirmiştik. O gün neredeyse hiç makyaj yapmamıştı ve bunun yerine sahil boyunca sakın bir yürüyüş yapmayı tercih ettik.

Instagram'ın sürekli çınlaması ve duyuru için beni tebrik eden arkadaşlarımla mesajları arasında, sabah 8'e kadar padokta olmam konusunda ısrar eden takım müdüründen bir mesaj gördüm.

Georgia da aynı mesajı almıştı çünkü otel süitinin ortak oturma odasına girdiğimde Georgia çoktan kanepeye oturmuş, kitap okuyor ve bir fincan kahvesini yudumluyordu - güne çoktan hazır. Sehpaya baktım, ikinci bir fincan kahve vardı, sade, şekersiz ve kremasız.

Kahve fincanını almak için uzandığımda, Georgia yüzünde arsız bir gülümsemeyle elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Vay canına Rossi, bir tekne yolculuğu yedek kahve fincanımı çalabileceğin anlamına mı geliyor?" Geri çekildim, kıkırdadım ve o gülerken başımla onu onayladım. "Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum, bu senin için. Sadece orada küstahlaşmanı istemiyorum," dedi göz kırparak.

"Beni nasıl da kızdırıyorsun," diye takıldım ve hemen kahveyi alıp bir yudum aldım. Georgia'nın yanına oturdum ve kitabına baktım, ellerinin arasında sayfaları okurken onu gözledim. Başını kitabından kaldırdı ve kaşlarını çattı, şimdi de benim onu izlememi izliyordu. Birkaç dakika daha birbirimize baktık ve sonra okumaya geri döndü.

Kahvemi yudumlamaya devam ettim, sessizliğin ve sadece onun varlığının tadını çıkardım. Sosyal medya paylaşımlarını gördüğünü ama onlar hakkında konuşmakla ilgilenmediğini varsaydım. Bir yanım ona o fotoğrafı benim kadar sevip sevmediğini sormak istiyordu ama korkak yanım galip geldi.

Bir on dakika daha geçtikten sonra saat 7:30 olmuştu ve sabah 8'de padokta olmamız gerekiyordu. Asansöre doğru ilerledik ve bizi bekleyen arabasına doğru yola koyulduk. Lizzie geç kalacağımızı biliyordu, bu yüzden her sabah arabamızı öne aldirmek için önceden aramıştı, böylece otelden hemen ayrılabilirdik.

Arabaya binip yola koyulduğumuzda Georgia nihayet konuştu. "Seçtiğin fotoğraf çok güzeldi." Demek beğenmişti. Yüzümdeki kocaman sırıtışı saklamaya çalıştım, bunun beni aşk acısı çeken bir aptal gibi göstereceğini biliyordum ama elimde değildi.

"Seninki... çok sendin." Bunun üzerine kıkırdadı ve beni hafifçe itti.

Sabah 8'den kısa bir süre önce padoka vardık ve güvenlik kapılarından el ele geçtik, ancak bu sefer öncekinden daha az zorlanmış hissettik. Onu misafirperverlik süitine bıraktım ve ardından ön tarafa daha yakın olan Hermes garajına doğru devam ettim. Wilmington'ı geçerken, eski takım arkadaşım Edward kapılardan koşarak çıktı ve açıkça beni el sallamaya çalıştı.

"Luca! Luca!" Dönüp Edward'a baktım, şimdi yüzü hafifçe kızarmıştı ve nefes nefese önümde duruyordu.

"En büyük hayranım olduğumu biliyordum ama kaçmana gerek yok," diye takıldım.

Edward cevap vermek yerine kolumdan tuttu ve beni Wilmington misafirperverlik süitinin içine sürüklemeye başladı. İçeri girerken çeşitli Willmington çalışanlarının tuhaf bakışlarından kaçınmaya çalıştım ve neyse ki kimse bir şey söylemedi. Edward'la o kadar uzun süredir yakındık ki, ara sıra eski takımına ve takım arkadaşına merhaba demek için uğramam büyük bir sürpriz değildi. VIP alanına geldiğimizde, Edward sanki ikimizi saklamaya çalışıyormuş gibi bizi bir duvarın arkasına itti.

"Edward, geç kalacağım. Bu kadar önemli olan ne?" "O burada," dedi şimdiye kadar duyduğum en yüksek fısıltıyla.

"Kim?" Edward odanın arka tarafında duran, Wilmington takım müdürü Arthur ve diğer birkaç VIP ile sohbet eden bir adamı işaret etti.

"Onun kim olduğunu bilmiyor musun?" Edward hâlâ kısık bir sesle sordu. O anda oradan geçen herkese gülünç görünmüş olmalıydık, ikimiz bir köşede toplanmış, belli ki gizli bir konuşma yapıyorduk.

"Hayır Edward, Arthur'la konuşan rastgele kişinin kim olduğunu bilmiyorum." Şu anda Edward'a çok sinirlenmeye başlamıştım. Saatime baktım, neredeyse sabah 8 olmuştu. Bu noktada, ekip toplantımdan önce ikinci bir fincan kahve alacak zamanım olmayacaktı. Gerçi Henri ile takım toplantısına geç kalmak kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

"Bu Anthony," diye tısladı Edward, hâlâ şoförü gösteriyordu. "Georgia'nın yaşlı nişanlısı."

Bu ilgimi çekti ve tekrar başımı kaldırıp odanın arka tarafında duran adama baktım. Arkaya yatırılmış kahverengi saçları vardı ve dürüst olmam gerekirse, bir misafir olduğu düşünüldüğünde fazlasıyla kendini beğenmiş bir sırtışı vardı.

"O neden burada?"

"Bana onun yeni Indy Car sürücüsü olduğu söylendi. Ayrıca Formula 1 testleri yapması için de para ödediler. Söylentilere göre Oliver'ın sözleşmesi bittikten sonra onun koltuğuna oturabilir. Amerika'da nasıl olduğunu görmek için onu Indy Car'a koyuyorlar. Tanrım, umarım başarısız olur. Ne sefil bir takım arkadaşı olurdu."

"Onunla tanıştığını fark etmemiştim."

"Evet, onunla birkaç kez karşılaştım. Georgia bir keresinde ben hala orada yaşarken onu Londra'ya getirmişti. Tam bir moron ve çok kaba -

İnanılmaz derecede Amerikalı." Edward'ın Amerikalı deyişini beni sırttırdı. Ziyaret etmeyi en sevdiği yerlerden biri Amerika'ydı ve Miami yarışını kesinlikle çok sevmiştir, zamanının yarısını bana oraya nasıl taşınacağını anlatarak geçiriyordu. Yine de biz Avrupalı Formula 1 pilotları ile Amerikalı NASCAR pilotları arasında bir sevgi bağı yoktu, her ne kadar çoğumuz Formula 1'i bıraktıktan sonra NASCAR'da yarışmaya başlamış olsak da.

"Sabahtan beri onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama sonsuza dek yapamayacağımı biliyorum. Arthur ona garaja giriş izni verdi ve bütün hafta sonu burada olacak," diye inledi Edward, hayal kırıklığıyla gözlerini ovuşturarak.

"Onunla tanışmak istiyorum," dedim aniden. Edward biraz şaşırılmış görünüyordu, Georgia'nın kalbini kıran o pislikle neden tanışmak istediğimi merak ediyordu.

"İğrenç. Neden?"

"Çünkü Georgia ile ilişkisini bitirecek kadar aptal olduğum için ona teşekkür etmek istiyorum. Georgia'ya ona değer veren bir erkek arkadaşla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermeme izin verdiği için ona teşekkür etmek istiyorum. İlişkimi onun aptal suratına vurmak istiyorum." Son kısmı fısıltıyla söyledim ama Edward'ın duyduğunu biliyordum.

"Luca Rossi, ne kadar da yumuşaksın," diye alay etti Edward. "İçimden bir ses muhtemelen umursamayacağını söylüyor, çünkü Georgia'yı aldatan oydu." *Bu hikâyeyi benden başka herkes biliyor muydu?*

"Oh, umursayacaktır." *Bundan emindim.* "Georgia öylece *unutulacak* biri değil." Bunu ilk elden deneyimlediğim için biliyordum ve aldatan Anthony olsa bile, onu yine de özlediğinden hiç şüphem yoktu. Güzeldi, zekiydi, eğlenceliydi. Onu özlememek imkânsızdı.

Edward bana kuşkuyla baktı ama Anthony'ye dönerek kıkırdadı.

"Hermes garajına gitmem gerekiyor ama sıralamadan sonra görüşürüz."

Başıyla onayladı ve ben de misafirperverlik süitinden olabildiğince gizli bir şekilde ayrılarak Hermes garajına doğru ilerledim. Saat 8'i sadece birkaç dakika geçiyordu.

Garajıma vardığımda sabahın körüydü ve konferans salonundaki yerimi almıştım. Neyse ki Francesco da bir mühendislik toplantısından geç kalmıştı. *Ne yazık ki* bu Hermes konferans salonunda sadece Henri, Hugo ve benim garip bir şekilde bir arada oturduğumuz anlamına geliyordu.

"Dün geceki tekne gezintisinden fotoğrafları gördüm," dedi Hugo, nihayet odadaki sağır edici sessizliği bozarak. "Georgia bana birkaç fotoğraf gönderdi."

"Çok eğlenceliydi." Gözlerimin hâlâ bir şey söylememiş olan Henri'ye takılmasına izin verdim. Çok şaşırılmış görünmüyordu, bu da bana randevudan haberdar olduğunu ama bir şey söylememeye karar verdiğini gösteriyordu.

"Henri, GQ makalesini okudun mu?" Okuması için kendisine talimat verilmiş olacağını çok iyi bildiğim için rahatça sordum. Hatta Francesco'nun ona okumasını söylemesine bile gerek yoktu. Henri'nin kıskançlığı onu ele geçirecek ve makaleyi okumak *isteyecekti*. O ve Georgia olmasını istediğini biliyordum - dergide birlikte yaşadıkları hayattan bahseden eğlenceli bir ağabey/kardeş. Bundan daha önce de bahsetmişti ve ikili Monegasque ve Fransız dergileri için birkaç makale hazırlamıştı ama bu boyutta bir şey olmamıştı.

Bir yanım kıskandığı için memnun olsa da bunun önemsiz olduğunu biliyordum. Güneşin altındaki herkes Henri'nin bir numaralı sürücü olduğunu biliyordu. Hermes'in tüm umutlarını ve hayallerini bağladığı sürücü oydu. Elbette, bu *onun* makalesi olmalıydı. Büyük haberi o yapmalıydı ama onun yerine ben, Hermes'in iki numaralı sürücüsü, birçok sponsorluk sözleşmesini riske atan sorumsuz 'playboy' yapmıştı.

Ve kahretsin, memnundum. Bu sezon pek çok şey istediğim gibi gitmemişti ve giden birkaç şeyin de tadını çıkaracaktım. Henri bana baktı, belli ki buna nasıl karşılık vereceğini düşünüyordu. Kardeşinin önünde ona yem attığını biliyordu ama duraksaması bana yemi yutup yutmamayı tartıştığını söylüyordu.

"Şeftali çok güzel görünüyordu." Henri'nin gözleri kısıldı ve doğrudan benimkilere baktı.

"Georgia'nın bunu yapmak için profesyonel bir fotoğrafçıya ya da süslü kıyafetlere ihtiyacı yok," diye karşılık verdim ve dudaklarımda sinsi bir sırıtış belirmesine izin verdim. *Çekiciye ihtiyaç duyacağım bir sıralama öncesinde takım arkadaşımı kızdırmalı mıydım? Muhtemelen hayır.* Ama kimse beni aklı başında olmakla suçlamamıştı ve bu çok eğlenceliydi.

Henri'nin çenesinin biraz seğirdiğini görebiliyordum, ama sessiz kaldı ve bunun yerine telefonuna geri dönerek okuduğu şeyde gezinmeye devam etti. Bir yanım biraz kötü hissetti; aslında daha derin bir seviyede nereden geldiğini anlıyordum. Kız kardeşi daha önce incinmiş olan koruyucu bir ağabeydi. Kız kardeşim olsaydı ben de onun gibi davranırdım ve bunu biliyordum.

Bunu düşünürken aklıma Wilmington garajında takılan Anthony geldi. Henri'nin Anthony'nin burada olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Bilmediğini tahmin ediyordum; Edward bile bu sabah Amerikalı NASCAR sürücüsünü gördüğüne şaşırması görünüyordu. Henri ve Hugo'ya söylemeli miyim diye birkaç dakika düşündüm ve yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna karar verdim. Eğer söz konusu olan kız kardeşim olsaydı, eski nişanlısının burada olduğunu bilmek isterdim.

"Bu sabah Anthony'yi Wilmington garajında gördüm." Henri ve Hugo hemen başlarını kaldırdılar, dikkatleri tamamen bana odaklanmıştı.

"Ne demek o burada?" Hugo'nun yüzüne bir endişe ifadesi yayıldı. "Georgie biliyor mu?"

"Edward bu sabah beni Wilmington garajına çekti. Anthony VIP süitindeydi. Görünüşe göre Wilmington'da Formula 1 testleri yapmış ve kendisine bir Indy Car koltuğu verilmiş. Tüm hafta sonu burada olacak ve Wilmington takımını daha yakından tanımak için padokta dolaşacak."

"Wilmington F1 Takımı ya da herhangi bir takım bu pisliği neden istesin ki?" Henri ellerini masaya vurarak yüksek sesle alay etti. Takım arkadaşlarımın patlamasıyla biraz şok olmuş bir şekilde geri sıçradım. Henri sinirli bir şekilde iç çekerken ellerini saçlarında gezdirdi. Hugo iki elini kalçalarına koyup odada adımlamaya başladı ve kafasında dönen çarkları görebiliyordum.

Hugo sonunda, "Onu Anthony'den uzak tutmalıyız," dedi ve elini saçlarının arasında gezdirirken adımlarının ortasında durdu.

"Kusura bakmayın ama Georgia büyük bir kız. Kendi başının çaresine bakabilir." Hugo'yla kavga etmeyi sevmezdim ama kendime engel olamıyordum. Kardeşlerinin endişeli olduğunu anlıyordum ama Georgia'nın çocuk olmadığını da hissediyordum.

Hugo sinirli bir kıkırdama çıkardı ama başını sallayarak onayladı. "Haklısın. Kendi başının çaresine bakabilir ama bu onun için çok önemli bir hafta sonu ve Anthony insanların sinirlerini bozmakta çok başarılı. İlişkileri çok kötü bitti ve onun aklını çelmek için elinden gelen her şeyi yapacağından hiç şüphem yok. Yaptığı onca şeyden sonra bunu hak etmiyor."

"FP3'ten sonra birlikte hızlı bir öğle yemeği yiyeceğiz. Valkyrie misafirperverlik alanında takılırız diye düşündüm, muhtemelen en güvenli yer burasıdır."

Henri, "Gelip seninle öğle yemeği yiyeceğim," diye söze girdi. Takım arkadaşımı başımla onaylarken hoşnutsuzluğumu gizlemeye çalıştım. En iyisi bir öğle yemeği

Küçük bir grup. Edward'ın da gelmesini isterdim - mutsuzluğa bir de arkadaş ekleyebiliriz.

Serbest Antrenman 3 dayanılmazdı. Bu şehir pistlerinden nefret ederdim, Spa ve Silverstone gibi daha geleneksel yarış pistlerini tercih ederdim. Yine de Georgia ve Henri her zamanki gibi P1 ve P2'de, Noah ise P3'te yer aldı. Aralarında saniyenin binde biri gibi inanılmaz derecede küçük bir fark vardı.

P6 sonucumun araç için acınası olduğunu biliyordum ama pistte de iyi değildim. Aracın kurulumundan rahatsız ve hoşnutsuz hissediyordum ama bu hafta elimizdekilerle yetinmek zorundaydık. Arabadan indiğimde Henri'nin bana el salladığını gördüm. Takım elbisesini beline sarmıştı ve Georgia'ya FP3'te onu geçerek P1'e yükseldiği için övünmek üzere öğle yemeğine gitmeye hazır olduğu belliydi.

Valkyrie misafirperverlik süitine vardık ve dışarıda bir yere oturduk. Önünden geçen konuklar tarafından görülebiliyordu ama VIP kartları yoksa içeri girmelerine izin verilmiyordu. Henri onu aksi yönde ikna etmeye çalışsa da Georgia dışarıda oturmakta ısrar etmişti. Ne yazık ki Henri için hava Georgia'nın yağmur yağma ihtimaline karşı içeride kalmamız gerektiğine inanamayacağı kadar güzeldi.

Edward biz oturduktan kısa bir süre sonra gelmişti, yüzünde bilmiş bir ifade vardı. Henri ona başını hafifçe sallayarak Georgia'ya söylemediğimizi bildirdi. Ben *'Georgia bilmeyi hak ediyor'* diyordum ama kardeşleri kesinlikle söylemememi ya da en azından elemeler bitene kadar söylemememi istediler. Hepimiz onu Pazar günü boyunca saklayamayacağımızı biliyorduk, bu yüzden bir anlaşma yaptık - hadi elemeleri geçelim.

Ama tahmin ettiğim gibi, evrenin başka planları vardı.

Georgia elemelerden önce bacaklarını çalıştırmak için kısa bir yürüyüş yapmakta ısrar etti. Edward ve Henri'ye garajlarına dönmelerini teklif ettim ama ikisi de kalmakta ısrar etti. Yürüyüşümüzün yarısında, Edward'ın yüzünün genişlediğini gördüm, bana bilmem gereken şeyi söylüyordu - Anthony bizi fark etmişti ve grubumuza doğru gidiyordu. *Hay sikeyim.*

"Vay, vay, vay, Edward, ben de nereye gittiğini merak ediyordum!" Bir sesin bağırıldığını duydum. Edward arkamdan eğildi, sanki bu

Anthony'den saklamak için. Georgia hemen önünde duran kişiye baktı, Anthony'nin orada kızıl saçlı bir kadınla durduğunu ve ellerinin iç içe geçtiğini görünce yüzünde önce bir korku sonra da *öfke ifadesi belirdi*.

Edward hiçbir şey söylemedi, gözleri Georgia'ya kaydı, yüzünde sorgulayan bir ifadeyle Edward'a bakıyordu, İngiliz'den bir cevap beklediği belliydi.

Edward kuru bir gülümsemeyle, "Arkadaşlarımla öğle yemeği yiyorum," dedi. "Senin burada ne işin var?" Henri homurdanarak hafifçe ayağa kalktı.

Georgia'nın önünde - her zamanki gibi Georgia'nın parlak zırhlı şövalyesi.

"Oh, Henri, seni ne kadar özlemişim," dedi Anthony o gülünç Güneyli aksanıyla. "Uzun zaman oldu. Kız arkadaşım Anna'yı hatırlarsın."

Henri Anthony'nin takdimini duymazdan geldi ve bir kez daha Anthony'nin neden Grand Prix'de olduğunu öğrenmek istedi. Dönüp Georgia'ya baktım, hâlâ gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Edward'a bakıyordu ve gözlerinden ve vücut dillerinden gizli bir konuşma yaptıkları belliydi.

"Bu hafta Wilmington F1 Takımının şahsi misafiriyim. Indy Car pilotu olmak için sözleşme imzaladım," diye böbürlendi, sanki önündeki dört F1 pilotu bundan etkilenecekmiş gibi. Georgia'nın Indy Car'ı kazanan ilk kadın olması etkileyiciydi ama o artık bir Formula 1 pilotuydu ve bu Anthony'nin asla başaramayacağı bir şeydi. Muhtemelen Wilmington onu sadece babası Teksas'ın en zengin petrol baronlarından biri olduğu için takıma çağırmişti. *Yarışlarda para konuşur.*

Edward'ın bir şey söylemek istediği belliydi ama dilini tuttu. Wilmington garajında geçirdiği zamanı daha da çekilmez hale getirmeye gerek yoktu. Wilmington sürücülerindeki savaş buna değmezdi ve basın, sürücülerin anlaşılamadığını öğrenirse takımı çarmıha gererdi.

Kimse buna cevap veremeden kolumu Georgia'ya doladım ve Anthony gibi sinir bozucu küçük pisliklerle karşılaştığımda her zaman takındığım klasik Luca gülümsememi takındım. Dış dünyaya hoş görünmeye devam ederken, git kendini becer diyen gülümseme. Georgia'ya doğru eğilirken kollarımı omuzlarına doladım ve onu kendime doğru çektim. Georgia başını kaldırdı, gözlerinde şaşkınlık vardı, ne yapmaya çalıştığımdan tam olarak emin değildi.

"Indy Car... vay canına... çok etkileyici," dedim yarı - *hayır, çoğunlukla* - alaycı bir şekilde. "Birisini tüm yarışları kazanmaya devam ettikten sonra izlemeyi bıraktım. Biraz sıkıcı olmaya başladı," dedim Georgia'ya bakıp göz kırparak ve sinsice sırtarak. Georgia yorumuma sırtarak biraz daha bana doğru eğildiğinde hoş bir sürprizle karşılaştım.

"Diğer takımların hiçbirinin doğru dürüst sürücüleri ya da rakipleri olmamasının bir faydası yok," diye espri yaptı. O anda Isabelle'in ona aldığı Triple Crown polosunu giydiğini fark ettim. Tüm garaj tişörtlerini değiştirmişti ve şimdi herkesin sırtında üçlü taç logosu vardı, bu da tüm takımlara aramızda bir aslan olduğunu hatırlatıyordu.

Anthony, kız arkadaşı Anna'yı kendisine yaklaştırmak için alay etti, açıkça beni ölçüp biçiyordu. Georgia ve benim çıktığımızı duyduğundan hiç şüphem yoktu ve vücut diline bakılırsa bizi bir çift olarak yargılamaya çalışıyordu.

"Şampiyonluğa giden yolda uyuyabilen biriyle rekabet etmek zor," diye ısırdı Anthony. Georgia'nın elimde hemen kaskatı kesildiğini, öfkesinin kabarmaya başladığını hissettim, ama bir şey söyleyemeden öne doğru ilerledim ve Anthony'ye yakın durdum, yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Duyduğuma göre Anthony, zirveye çıkmak için uyumaya çalışan tek kişi senmişsin, ama yatakta o kadar kötüymüşsün ki bu bile işe yaramamış, bu yüzden babam sana Wilmington'da bir yer *satın almak* zorunda kalmış." Etrafımızda küçük bir kalabalığın oluşmaya başladığını fark ederek, bunu sadece etrafımızdaki altı kişinin duyabileceği kadar alçak sesle söyledim.

Georgia'nın kendini savunabileceğini biliyordum ama Georgia'yı da tanıyordum ve yüzündeki o ifadeyi biliyordum. Öfkeyle kaynıyordu - ona söylemediğimiz için bize ve aynı zamanda Anthony'ye ve pişman olacağı bir şey söyleyebilirdi. Medyanın onun hakkındaki görüşleri gidişatı değiştiriyordu ve basına bir şeylerin yansımaları istemiyordum. Birlikte olduğumuz grup dikkat çekmeye başlamıştı ve bu etkileşimin bir an önce sona ermesi gerektiğini biliyordum.

Arkamdan Henri ve Edward'ın kısı kısı güldüklerini duydum. Georgia'ya bakmadım bile ama göz ucuyla yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi gördüm, Anthony'nin tepkisinden memnun olduğu belliydi. Georgia'nın elini tuttum ve arkamı dönerek ikimizi de Valkyrie garajına doğru sürükledim. Garaja varır varmaz Georgia elimi bıraktı ve Henri'ye dönerek yüzüne bir parmak salladı.

Georgia, "Burada çılgınca bir tahminde bulunacağım ve üçünüzün de Anthony'nin bu hafta sonundaki varlığından haberdar olduğunuzu söyleyeceğim," diye suçladı.

"Bak, Peach-" Henri başladı.

"Bakma, Peaches", ben. Sana neler oluyor Henri? Koruyucu ağabeylik yapmaya çalıştığını anlıyorum ama kes şunu. Zaten bir tane koruyucu kardeşim var. Başka birine ihtiyacım yok. Benim tarafımda olduğunu sanıyordum ama son zamanlarda sanki benden hep bir şeyler saklıyormuşsun gibi geliyor."

"Ve sen," diye biraz daha kötü görünen Edward'ı işaret etti. "Bana bir mesaj atmadın mı? Oh hey, Georgia, birkaç yıl önce Londra seyahatin sırasında sana ayrılmanı söylediğim o pislik burada. Senden bir şey yok mu? Gerçekten mi?"

Hem Henri hem de Edward boş ifadelerle ona baktılar, ikisi de ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Sıranın bana gelmesi için kendimi hazırladım ama hiçbir şey olmadı. Ya Georgia'nın gücü tükenmişti ya da Anthony'ye yaptığım yorum yüzünden ben kurtulmuştum. Sebep ne olursa olsun, bunu kabul ettim. Georgia'nın hayal kırıklıklarına bir kez olsun maruz kalmamak güzeldi ve dürüst olmak gerekirse, Henri'nin orada rahatsız bir şekilde durmasını izlemek biraz eğlenceliydi. Hem Henri hem de Edward oldukça acınası özürler mırıldandılar ama Georgia sadece gözlerini devirdi.

"Sıralama için hazırlanmalıyım. Bunun için zamanım yok." Ve zıplayarak Valkyrie garajına girdi. İçimden bir *Ben-Söyledim- Sen-Söyledin demek geldi* ama bu benim için bile çok zevksiz görünüyordu, bu yüzden omuzlarımı silktilim ve Henri beni sessizce takip ederken Hermes garajına doğru yürümeye başladım.

Gürcistan

Elemelerden önce Anthony ile olanları gerçekten sindirecek zamanım olmamıştı. Henri ve Edward'a kızmıştım ama neden elemelerden önce bana söylemek istemediklerini anlıyordum. Hugo'ya hayal kırıklığımla ilgili mesaj attım, ama o sadece onları destekledi, bundan iyi bir şey çıkmayacağı konusunda ısrar etti - bana bu akşam söyleyeceklerini ima etti, ancak buna inandığımdan emin değildim.

Elemelere bir saat kala eski sevgilimle karşılaşmanın daha kötü olduğunda ısrar ettim, o da bunu kabul etti ve özür diledi.

Henri'ye karşı sertti. Bu klasik bir Hugo hareketiydi. Ona uzun süre kızgın kalamayacağımı biliyordu, bu yüzden Henri'nin öfkemden biraz olsun kurtulabilmesi için suçu üstlendi. Annemizin sahip olduğu o tatlı kişiliğe sahipti ve her zaman kardeşlerini korumaya istekliydi.

Doğrusu, Henri'nin korumam değil suç ortağım olması gerektiği için daha çok sinirlenmişim ama son zamanlarda Henri en iyi arkadaştan koruyucu ağabeye dönüşmüştü ve bu beni rahatsız ediyordu. En iyi arkadaşımı ve sırdaşımı geri istiyordum.

Yine de tüm bunları bir kenara bıraktım ve Bakü'de yapmaya geldiğim şeyi yaptım - birinci oldum, ki sıralamada da tam olarak bunu yapmışım. Oscar Parker'ın da dediği gibi çok heyecanlıydım. Arabadan indiğimde, benimle birlikte P2 ve P3 kalifikasyonlarına sahip olan Noah ve Eric'in yanına gittim. Fotoğraflarımızı çektik ve sıralama sonrası basın toplantısına hazırlanabilmemiz için garajlarımıza geri götürülmeden önce etkinliğin VIP'leriyle biraz sohbet ettik. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Valkyrie garajına geri döndüm. Anthony'nin ortaya çıkması bile bunu benim için mahvedemezdi.

Lily ile birlikte konferans salonunda durmuş, Lizzie ve Fiona'nın eleme sonrası basın toplantısında neler söyleyeceğimi özetlemelerini beklerken aklıma bir fikir geldi. Ofisin köşesinde, üzerinde Fiona Schmidt'in adının kazılı olduğu güzel bir deri cilt vardı. Cilt önemli evraklarla doluydu ve Fiona onu tüm padokta taşıyordu. Yanına gittim ve içindekileri boşaltıp düzgünce bir kenara koydum. Birkaç boş Valkyrie başlık kâğıdı parçası aldım ve içine doldurdum. Lily bana dikkatle baktı, yüzünde emin olmayan bir ifade vardı.

"Biliyor musun Georgie, yarış pilotu olarak kariyerin iyi. Strateji ekibine katılmana gerek yok," diye şaka yaptı. Ona gülümsedim ve yüzümün muzip bir sırıtışla dolmasına izin verdim.

"Gazetecilere şaka yapacağım - ve Fiona Schmidt'e."

Lily'nin yüzü genişledi ve gülmeye başladı - biraz fazla yüksek sesle. Onu hemen susturdum ve dosyayı konferans masasındaki yerimin yanına koydum. Lizzie ve Fiona'nın gazetecilere yaptığım şakadan hoşlanmayacaklarını biliyordum, bu yüzden Lily'ye sessiz olmasını işaret ettim.

"Ayrıca Fiona'ya kalp krizi geçireceksin," diye uyardı ama Lily'nin yüzündeki inanılmaz heyecanlı ifadeyi görebiliyordum.

Yaklaşık on dakika süren hazırlık ve tartışmadan sonra Lizzie eleme konferansına gitme vaktinin geldiğini işaret etti. Lily bana bilmiş bir bakış attı ve ben elimde dosyayla geçerken göz kırptı.

"İçinde ne var?" Lizzie dosyaya bakarak gelişigüzel sordu.

"Sadece Fiona'nın gelecek hafta Kanada'da yapılacak yükseltmelerle ilgili gözden geçirmemi istediği bazı belgeler ve bugünden bazı raporlar. Unutmak istemedim." Lizzie doğru düşünebilseydi, kesinlikle olmaz der, Fiona'dan gelen dosyayı yere bıraktı, ama direği almamla ilgili o kadar çok gürültü kopmuştu ki.

Elimde dosyayla basın toplantısına girdim ve Noah ile Eric'in gelmesini beklerken biraz arkada oturdum. Noah'nın geç kalması herkesin malumuydu, bu yüzden planımı harekete geçirmek için birkaç dakikam olduğunu biliyordum. Orada oturmuş boş sayfaları gözden geçirirken, F1 sunucusu Michael Clifton'ın yanıma gelip beni pole için tebrik ettiğini gördüm. İlgisini çekeceğini bildiğim için dosyayı hızla kapattım.

"Teşekkürler Michael, Valkyrie F1'de başka bir gün daha. İş hiç bitmiyor, biliyorsun," dedim arsızca, Fiona'nın klasörünü göstererek. "Pol pozisyonuna gelmenin daha az rapor okumam gerektiği anlamına geldiğini sanırsın. Eminim sadece daha fazla demektir." Bu noktada, diğer birkaç gazeteci konuşmayı dinlemek için yaklaşmıştı.

"İçinde iyi bir şey var mı?" diye sordu diğer sunuculardan biri, yüzünde arsız bir gülümsemeyle dosyaya doğru başını sallayarak.

"Yarın göreceksiniz!" Yüzümde rahat bir gülümseme vardı ve onlar uzaklaşırken dosyayı tekrar açıp boş kâğıtları okuyormuş gibi yaptım.

Noah ve Eric içeri girer girmez, basın odasının üst kısmına doğru ilerledim ve ortadaki koltuğuma oturdum, dosyayı koltuğun altına yerleştirdim.

"Not alacak mısın Georgie?" diye takıldı Eric, dosyayı göstererek.

"Oh, Fiona'yı bilirsin, bana hep okumam için raporlar verir. Bir türlü fırsat bulamıyor," diye takıldım. Eric sadece başını salladı; Fiona ile bir süredir arkadaşlardı ve dürüst olmak gerekirse, sürekli verileri ve raporları gözden geçirmek Fiona'ya çok yakışıyordu.

Basın toplantısı yaklaşık bir saat sürdü. Gazeteciler güvenli ve sıkıcı sorularını sormaya karar verdiler, bu da güzel bir değişiklik oldu. Formula 1'de kendimi bulmaya başladığımdan beri, griddeki varlığımı kabullenmeye başladıklarını hissediyordum. Bu haftaki GQ makalesinden sonra, hiçbiri Valkyrie veya Hermes'in yanlış tarafında olmak istemiyor gibi görünüyordu. Makale tüm sosyal medyada yer aldı ve pole pozisyonundaki kadın yarışçıya

Bir GQ yazarının cinsiyetçi sorular sorması pek de doğru bir hareket değildi.

Basın toplantısı sona ermeye başladığında Lizzie'nin elimdeki dosyaya baktığını ve yüzünde endişeli bir ifade olduğunu görebiliyordum. Telefonuna bakarken, Fiona'nın muhtemelen ona bir mesaj gönderdiğini ve dosyasının neden bende olduğunu merak ettiğini biliyordum. Lizzie dosyayı elimden almadan önce sadece birkaç dakikam olduğunu biliyordum, bu yüzden ayağa kalktım ve basın toplantısı için teşekkür etmek üzere Michael'a doğru ilerledim. Michael'ın eline uzandığım anda klasörü düşürdüm ve içindekilerin yere dökülmesine izin verdim. Michael'dan şok olmuş bir soluk duydum, o da kağıt parçalarını toplamama yardım etmek için hızla bana doğru ilerledi. Belgelere bakması gerekip gerekmediğinden tam olarak emin olmadığını söyleyebilirdim ama kendine engel olamayacağını biliyordum.

Michael, beklediği gibi strateji belgeleri değil, birkaç boş kağıt parçası bıraktığını görünce sinsi bir gülümseme yaydı ve yüzünde kocaman bir sırıtışla bana baktı.

"İyi oynadın, Georgia, iyi oynadın." Michael ayağa kalktı ve kendi kendine kıkırdamaya devam ederek dosyayı ve boş kâğıt parçalarını bana uzattı. Arkasındaki Spor Yayınları sunucuları şakama bir kahkaha attı ve gözlerindeki pırıltıdan biraz etkilendiklerini görebiliyordum.

"Fiona bu şaka için senin kelleni alacak!" Eric basın toplantısından çıkarken kendi kendine kıs kıs gülererek omzuma bir tokat attı.

Lizzie bana eğlenmemiş bir bakışla yaklaştı ama kıkırdaması şakamdan kesinlikle keyif aldığını gösteriyordu. Garaja geri döndük ve basın toplantısı şakasına gülererek selfie isteyen birkaç hayran tarafından durduruldu.

En azından hayranları eğlenmişti.

"Tanrım, Georgia Dubois, eğer bu şakayı bir daha yaparsan, seni bu takımdan atarım!" Fiona'nın dosyayı elimden kaptığı gibi anons ettiğini duydum. Ona baktığımda, öfkesinin eğlenceye benzeyen bir şeye dönüştüğünü gördüm ve bu şaka için beni tamamen geri alacağını biliyordum.

"Sen en kötüsüsün." Ve Fiona bu sözlerle, klasörünü gerçek strateji raporlarıyla doldurmak için konferans odasına doğru yürüdü. Lily bana bir başparmak işareti yaptı ve telefonunu bana doğru sallayarak Fiona'nın bir fotoğrafını çektiğini gösterdi. Ona doğru yürüdüm ve telefona bir göz attım. Fotoğraf gerçekten de paha biçilemezdi.

Valkyrie ekibinin geri kalanıyla vedalaştım ve dışarıya, Luca'nın yüzünde kocaman bir sırıtışla beni beklediği park yerlerine doğru ilerledim.

Bugatti'min yolcu koltuğuna otururken, "Cara, ortalığı nasıl karıştıracığını gerçekten iyi biliyorsun," diye güldü. "Francesco konferans sırasında Isabelle'den bir mesaj almış ve basın toplantısına gerçekten getirmediğinden emin olmak için tüm Valkyrie garajına o klasördeki belgeleri arattığını söylemiş. Görünüşe göre eğer getirmiş olsaydın oraya gidip bizzat senden almaya hazırmış." Elimde olmadan homurdandım. Isabelle beni iyi tanırdı ve takımı asla bu şekilde tehlikeye atmayacağını bilirdi.

"İşlerin sıkıcı olmaya başladığını hissettim Rossi, biraz karıştırmak zorunda kaldım."

O akşam ailemle birlikte küçük bir akşam yemeğine katıldım. Henri ve ben samimi davranarak Hugo ve ailelerimize odaklanmayı tercih ettik. Sıralama turlarında P4 olduğu için kızgın olduğunu biliyordum ve doğrusu bu sabahtan beri ona hâlâ kızgındım ama ikimiz de ortalığı karıştırmak istemiyorduk. Ailem bu yarış için gelmişti ve beşimiz birlikte güzel bir akşam yemeği yiyorduk.

Pazar sabahı saat 8 civarında uyandım ve sosyal medyayı kontrol etmeye gittiğimde ilk olarak Valkyrie sayfasının paylaşımını gördüm.

Valkyrie F1 Team

Liked by LucaRossi52 and 30k others

ValkyrieF1Team The look on Fiona's face when Georgia brought the binder to the press conference.

@GeorgiaDubois38

Gönderiye gülmekten kendimi alamadım. Bir süredir takıma eşek şakası yapmamıştım ve kendimi yeniden hissetmek güzeldi. Indy Car takımımından ayrıldığımda, takım müdürü gittiğimi görünce yıkılacağını ama bir daha şakalarımından birini görmeyeceği için çok mutlu olacağını söylemişti. Bunu bir iltifat olarak kabul ettim.

Feed'imde gezinmeye devam ederken Henri'den bir mesaj geldiğini ve bana gelip gelemeyeceğini sorduğunu gördüm. Onu özellikle görmek istemiyordum ama yarıştan önce konuşmamızın en iyisi olacağını biliyordum. O zamanlar hiç iyi yarışamazdım.

Bu yüzden ona 30 dakika sonra bir fincan kahve içmeye gelmesini söyledim.

Hızlı bir duş aldım ve gün için hazırlandım, arkasında üçlü taç logosu olan polomu giydim. Bu, giymek için en sevdiğim kıyafet haline gelmişti ve onu her yerde giyiyordum. Tam zamanında otel odasının kapısının çalındığını duydum ve kapıya doğru yürüyüp açtığımda Henri'nin Hermes takımının kıyafetlerini giymiş bir şekilde orada durduğunu gördüm.

Sanırım bir süre kalmayı bekliyor, diye homurdandım.

"Günaydın!" Henri sabahın 8'i için fazla neşeli bir sesle doğruca oturma odasına girdi ve sanki buranın sahibiymiş gibi kanepeye oturdu. Henri elinde tuttuğu ve içinde üç fincan kahve bulunan kahve tutucusunu yere bıraktı ve bir tane almam için bana işaret etti.

Luca için de bir fincan kahve getirdi. Sanırım özür dileme modunda.

"Birilerinin keyfi yerinde," dedim açıkça, Henri'nin böreğini yemesini izlerken kahvemden bir yudum aldım. Henri etrafına bakındı ve Luca'yı görmeye çalıştığı belliydi.

"Genellikle sabahları bu kadar erken saatlerde günlük tutar," diye kardeşimi bilgilendirdim. "Ahh... evet," diye onayladı Henri, kahvesinden bir yudum daha alırken derin bir nefes aldı. Konuşmaya hazırlandığını biliyordum, bu yüzden kendimi hazırladım.

"Ben - uh - gelip özür dilemek istedim, Peaches. Son birkaç haftadır muhtemelen berbat bir kardeş ve Luca için de berbat bir takım arkadaşı olduğumu biliyorum."

"Muhtemelen mi?" Şakayla karışık söyledim. Henri rahatsız bir şekilde gözlerini kaydırđı ama devam etmesi için başımı salladım, yüzümde küçük bir gülümseme oluştu.

"Sen Amerika'dayken durum farklıydı. Şimdi buradasın ve birbirimizi çok sık görüyoruz, korumacı olmaya başladım. Burada, Avrupa'da, bizimle kalmak istemeye devam etmen için her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Luca'ya hiçbir şey söylememeliydim, Anthony'yle olanlardan sonra senin de böyle bir durum yaşamayı istemedim. Yine de Luca'ya hiç güvenim yoktu ve belki de değişmek istediğı açıkça görülüyor."

O anda Henri için üzıldüm. Amerika'ya gitmemin ailem için zor olduğunu biliyordum, çünkü bu birbirimizi çok az görmemiz anlamına geliyordu. Ben Amerika'ya gittiğimde

Anthony için gözyaşları içinde aradıklarında, benim için endişelendiklerini anlayabiliyordum - endişeli ve binlerce mil uzakta, bir okyanusun ötesinde.

"Sen harika bir kardeşsin Henri ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım - daha da şanslıyım çünkü hayallerimizi birlikte paylaşabiliyoruz ama arkadaşımı geri istiyorum. En iyi arkadaşımı özledim." Henri sarılmak için eğildi ve kollarını bana doladı. Sarılmaya karşılık verdim ve kardeşime iyice yaslandım. Henri her zaman harika bir kucaklayıcı olmuştı ve onun kollarında kendimi inanılmaz derecede rahatlamış, hatta gevşemiş hissediyordum.

"Ne olursa olsun, Peaches, her zaman senin yanında olacağımı biliyorsun. Her zaman en iyi arkadaşın olacağım," diye fısıldadı Henri sarılmayı bırakırken. Ona gülümsedim ve kanepeye yaslandım, kardeşimin sözlerini düşünürken kahvemden bir yudum daha aldım. Bir on dakika daha oturma odasında oturduk, pist ve bugünkü hava durumu hakkında sohbet ettik.

Luca odasından çıktı ve ikimize dikkatle baktı; Luca'nın Henri'nin neden burada olduğundan şüphelendiğini anlayabiliyordum. Henri hemen ayağa kalktı ve Luca'ya bir fincan kahve uzattı, Luca da temkinli bir şekilde aldı. İkisi arasında hiçbir şey konuşulmadı ama birkaç yudum aldıktan sonra Luca'nın kardeşime sıcak bir gülümseme verdiğini ve kanepede yanıma oturduğunu gördüm. Bunun Henri'nin Luca'dan özür dileme şekli olduğunu biliyordum.

"Peki..." Luca sonunda sessizliği bozarak, "Bugün podyuma çıktığımda hanginiz solumda, hanginiz sağımda olacak?" dedi. Luca ikimize de göz kırptı ve kahvesini etkileyici bir hızla yudumladı.

"Rüyada görürsün Rossi," diye karşılık verdim, kahvemin son birkaç yudumunu bitirirken. "Eğer hazırsanız, padoka erken gitmeye hazırım." Her iki çocuk da başını salladı ve aşağıya indik. Henri arabasına gitmeden önce bana son bir kez sarıldı, Luca ve ben de onun arabasına atladık ve bir kez daha el ele padokun yolunu tuttuk. Luca beni yürüyüş yolunun başındaki Valkyrie garajına bıraktı ve bana şans diledi.

"Şansını kendine sakla Rossi. Ona ihtiyacı olacak olan sensin." Luca cevap olarak dilini bana doğru uzattı ve ben de ona arsızca gülümseyerek garaja geri dönmeden önce bir öpücük gönderdim.

"Ve işte oldu! Georgia Dubois damalı çizgiyi ilk sırada geçti!"

"Evet! İşte böyle yaparız!" Telsizime doğru çılgık attım. Bakü heyecan vericiydi, bugüne kadarki en iyi yarışlarımdan biriydi. Lily podyumu kıl payı kaçırmıştı, bu hayal kırıklığı yaratmıştı ama Noah ve Eric'in benimle birlikte orada olması güzeldi. Henri ve Lily sırasıyla P4 ve P5 olurken, zavallı Luca mekanik sorunlar nedeniyle yarış dışı kaldı. Luca için gerçekten üzüldüm; bugün podyuma çıkmayı ne kadar çok istediğini biliyordum, ancak araç standartlara uygun değildi ve Kanada'da yeni bir motor alması gerekecekti, bu da onu cezalı olarak gridin en arkasına yerleştirecekti.

"Seninle gurur duyuyorum Georgia. Dünkü korkunç şakanı telafi ettin," diye bağırdığını duydum Fiona'nın mikrofona.

"Bilemiyorum, Fiona. Bence eşek şakaları kazanma stratejimiz olabilir." "Değil," diye kuru bir sesle karşılık verdi ve telsizin kapandığını duydum.

Kazanan araç için ayrılan P1 noktasına yanaştım ve dışarı atladım, hemen ekibin tezahüratları eşliğinde kendime özgü cam silme dansıma başladım. Aşağıya baktığımda Eric elini uzatmış duruyordu, ben de mutlulukla elini tuttum. Daha sonra beni kucaklayarak yarışı kazandığım için tebrik etti.

Onlara sarılmak için takıma doğru koşarken, Luca'nın Henri ile birlikte yan tarafta durduğunu gördüm, ikisinin de yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Onlara doğru ilerledim ve önce Henri'ye sarıldım, P4 için onu tebrik ettim. Luca'ya sarılmaya gittiğimde beni öpücüklere boğdu.

"Daha iyi bilmesem, Tesoro," diye fısıldadı kulağıma, "sırf daha sonra benden küçük bir ödül alabileceğini umduğun için kazandığını söyledim." Başımı kaldırıp ona baktım, yanaklarımda hafif bir kızarıklık vardı.

"Saçmalama, Flash. Daha sonra senden bir ödül alacağımı *biliyorum*," diye fısıldadım. Luca'nın yüzünde eğlenme ifadesi gördüm. Henri bu konuşmadan sonra bana sorgulayan bir bakış attı ama ben sadece omuz silktim ve bu bilgiyi kardeşimle paylaşmanın iyi olmayacağına karar verdim - Luca ile daha *yeni* barışmışlardı.

Günün geri kalanı VIP'lerle çekilen fotoğraflar ve basın toplantılarıyla geçti. Podyum kutlaması ve kazananların basın toplantısından sonra Valkyrie konferans salonuna geri götürüldüm çünkü Isabelle hepimiz otellere dönmeden önce ekibin toplanmasını istemişti. O zamandan beri

Bakü o kadar uzun bir uçuştı ki, neredeyse herkes yarın ayrılıyordu, bu da tüm ekipler için bu gece bir parti anlamına geliyordu.

Luca'nın arabasına vardığımda zaten oldukça sarhoştum. Onu otoparkta gördüğümde, siyah arabaya doğru koştum ve kollarına atlayarak ona kocaman sarıldım.

"I WOOOONNN!" Beni yere bırakırken aşağı yukarı zıplayarak bağırdım. Luca beni yakaladığında yaptığım maskaralıklara kıs kıs güldü.

"Evet, Cara, bunu gördüm. Hadi seni otele geri götürelim, olur mu?" Luca'nın isteği karşısında biraz dudak büktüm ama yine de ona uydu ve kupamla birlikte arabaya atladım. Otele dönüş yolculuğu neyse ki Luca için kısaydı; beni arabadan indirip otele sokma görevi, çok fazla şeyle -ya da fotoğraf çekirmek isteyen hayranlarla- karşılaşmamı engellemekti. *Birkaç* hayran fotoğrafı ve bizi otelin barında yakalayan Oliver'la bir kadeh daha şampanya içtikten sonra Luca bizi üst kata geri götürdü.

Niyetim Luca'yı yakalayıp yatağıma sürüklemek ve ondan *kolayca* alabileceğimden şüphelendiğim kutlama ödülümü almaktı ama başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım. Luca beni uyandırmadan önce birkaç saat uyumama izin verdi ve akşam 9'da başlayacak olan partiye hazırlanma zamanının geldiği konusunda ısrar etti. Başım biraz dönüyordu ama Luca'nın partiden önce uyumama izin vermesine sevinmişim, yoksa bir akşamdan kalmayla daha karşı karşıya kalabilirdim.

Bir kadeh daha şampanya içtikten sonra Luca ve ben, Anthony'nin Wilmington partisinin bir parçası olması nedeniyle Edward yerine bizimle gelmeyi tercih eden Lily, Henri ve Oliver ile birlikte bir taksiye sıkıştık. Kulübe vardığımızda, Éliott'un bizi Eric'le birlikte karşıladığı en üst kata çıkarıldık. Éliott ve Eric'in yanına koştum ve onlara birlikte sarıldım. Éliott'un göz ucuyla Luca'ya baktığını görebiliyordum ve arkamdan Luca'nın güldüğünü duydum, muhtemelen evet, bu öğleden sonra hâlâ biraz sarhoş olduğumu onaylıyordu.

Ama umurumda değildi. Yine bir yarış galibiydim. Şampiyonanın zirvesindeydim ve hiçbir şey bu anımı mahvedemezdi, Anthony bile.

Sanki bir işaretmiş gibi, Anthony'nin kız arkadaşı Anna ile el ele bize doğru yürümeye başladığını gördüm, onu Edward ve Lauren takip ediyordu. Anna'yı Amerika'da katıldığı birçok yarıştan hatırlıyordum. Anthony onun sadece bir arkadaş olduğu konusunda ısrar etmişti ama içgüdülerimin doğru olduğu açıktı.

Luca'nın daha da yaklaşıp elimi tuttuğunu ve nazikçe sıkıldığını hissettim. Lauren'la göz göze geldiğimizde bana doğru koştu ve elimi kocaman sıktı.

"Bugün gelebildiğime çok sevindim!" Lauren ciyakladı. "Yanıyordun!"

"Teşekkürler Lauren. Tam anlamıyla rüya gibi bir yarıştı. Araba altımda inanılmaz."

Anthony duyma mesafesinden uzaklaşır uzaklaşmaz Lauren eğildi. "Bu akşam Anthony ile yemek yemek zorunda kaldık. Ne sıkıcı bir adam. O adamla çıkmayı nasıl başardın?" Bu rahatsız edici soru karşısında ağırlığımı ileri geri verirken ona kıkırdadım.

"Ne diyebilirim ki? Genç ve aptaldım."

"Ya kız arkadaşı Anna? Sanki F1 pilotuymuş gibi davranıyor, etrafta kendini beğenmiş bir tavırla dolaşıyor. Kimin daha sıkıcı olduğundan emin değilim, onun mu yoksa onun mu? Sosyal medyası hakkında bir yorum daha duyarsam aklımı kaçıracağım." Lauren onlar hakkında konuşmaya devam etti. Sadakati içimi ısıttı ama elimi kaldırarak durmasını işaret ettim.

"Dostluklarını takdir ediyorum ama inanılmaz eğlenceli gecemizi mahvetmelerine izin vermeyelim, olur mu?" Luca ve Edward bardan ellerinde birkaç kadeh şampanyayla dönmüşlerdi.

"Kesinlikle!" Lauren bardağını benimkiyle tokuşturarak "Kesinlikle!" dedi.

Gece devam ederken ve içkiler akmaya devam ederken, kendime izin verdim ve tuvalete doğru yol aldım. Tuvaletten çıktığımda sert bir bedenle karşılaştım. Geriye sıçrayarak bir özür mırıldanmaya çalıştım ama Anthony'nin karşımda durduğunu gördüm.

"Vay, vay, vay, burada seni koruyacak bir koruma yok mu?" Anthony, Henri, Luca ve Oliver'ın bütün geceyi benimle geçirdiklerini ve Anthony'nin yaklaşmasına izin vermediklerini ima ederek sordu.

"Saçmalama Anthony. Onları koruyan benim."

"Her neyse, Georgia. O İtalyanla olan sahte ilişkini göremediğimi mi sanıyorsun? Lütfen, on sekiz ay çıktık ve sen sosyal medya sayfalarında ilişkimiz hakkında bir kez bile paylaşımda bulunmadın. Luca'yı sadece şöhreti ve parası için kullandığını biliyorum." Anthony'nin suçlaması beni biraz şaşırtmıştı. Lizzie'ye sosyal medyada paylaşımda bulunmanın beni tanıyan ya da uzun süredir takip eden kişilerde endişe yaratacağını söylemişim ama hemen susturulmuştum.

Ve yine de Anthony buradaydı, kelimenin tam anlamıyla gördüğü gibi söylüyordu.

Anthony'nin son yorumunu görmezden gelerek etrafından dolaşmaya çalışırken yüzümdeki şoku -muhtemelen pek iyi değil- gizlemeye çalıştım. Anthony önüme geçerek dans pistine giden yolu kapattı.

"Belki de ilişkimizi sosyal medyada hiç paylaşmadım çünkü paylaşmaya değmezdi," diye karşılık verdim, etrafından dolaşmaya çalıştım ama Anthony önümde ilerlemeye devam etti. "Senin derdin ne lan?"

"Ah evet, Luca'da olup da bende olmayan ne var?" diye sordu. "Sadakat," diye karşılık verdim.

Anthony devam edemeden bir elin bana doğru uzandığını hissettim. Luca şimdi Anthony'yi kenara iterek önümde duruyordu.

"Amore, ben de seni arıyordum. Edward bir grup fotoğrafı istiyor, nasıl biri olduğunu bilirsin. Anthony, belki sen bizim için çekebilirsin?" Luca'nın ses tonu küçümseyiciydi ve fotoğrafın sadece F1 pilotları için olduğunu ima ettiğini biliyordum. Anthony biraz geri çekildi, Luca'nın isteğini tamamen göz ardı ederek masaya geri dönmeden önce ikimizi ölçüp biçti.

"İyi misin?" Luca gözlerinde endişeyle sordu.

"İyi, iyi. Anthony az önce bizi sahte olmakla suçladı, o yüzden biraz sarsılmış hissediyorum." Luca temkinli bir şekilde başını salladı ve beni kendine doğru çekerek sarıldı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama onun kokusu ve sıcaklığı kendimi daha rahat hissetmemi sağlıyordu. Anlaşılan bugünlerde Luca'nın kollarında olmak üzerimde böyle bir etki yaratıyordu.

"O zaman gidip ona ne kadar yanıldığını gösterelim." Luca elimi tuttu ve beni dans pistine, Lily ile dans eden Éliott'un yanına çekti. Dans pistine girer girmez Edward ve Lauren da bize katıldı. Luca beni kendine çekti ve vücutlarımızın müziğin ritmine göre sallanmasına izin verdi. Kollarımı boynuna doladım ve vücudumun ön kısmının onunkine yaslanmasına izin verdim. Dans ettikçe pantolonunun önünün daha da sertleştiğini hissediyordum ve Luca öpüşmek için yüzlerimizi yaklaştırdığında sııttım.

Luca bizi döndürdü ve gözlerim Anthony'ninkilere takıldı. Dans pistinin kenarında Anna'yla birlikte durmuş, telefonunu karıştırıyor ve sosyal medyaya koymak için bir fotoğraf seçiyordu. Gözlerimiz buluştuğunda dudaklarımdan bir gülümseme geçmesine izin verdim ve Luca'ya dönüp dolgun dudaklarına derin bir öpücük vermeden önce Anthony'ye göz kırptım. Luca öpücüğe karşılık verdi ve beni kendine daha da yaklaştırdı, hâlâ müziğin ritmiyle sallanıyordu. Anthony'nin gözlerinin başımın arkasını yaktığını hissedebiliyordum.

Güzel, ne kaçırdığını görsün.

"Bir oda bulun, çocuklar!" Éliott ve Lily bize ısıık çalarken Edward'ın seslendiğini duydum.

Luca eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Anthony seninle olmayı kaçırmış olabilir, ama bu gece kaçırmadığımdan emin olmak niyetindeyim."

On Yedinci Bölüm

VARSAYARSAN NE OLUR BILİYORSUN

Gürcistan

Bakü inanılmaz bir yarıştı. Anthony bunu benim için olabildiğince berbat hale getirmek için elinden gelen her şeyi yapmış olsa da, yarışı kazandığımda hissettiğim muhteşem duyguyu benden alamazdı. Ne kadar çok düşünürsem, onun Formula 1'de olmasını o kadar az umursuyordum. Bu sadece onu pistte tekrar tekrar yenebileceğim anlamına geliyordu.

Anthony'nin ilişkimizi açığa çıkarmasından endişeleniyordum ama Luca haklıydı - Anthony ne söyleyebilirdi ki? Ona kim inanırdı ki? Yine de bir parçam bu korkunç duygudan kurtulamıyordu. Sadece tek bir yanlış adım atacak ve Anthony sinsice içeri girerek Luca'yla kurduğumuz her şeyi mahvedecekti.

Ayrıca - *ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmem* - ama Luca'yı kıskanırken görmeye bayıldım. Dans pistine geri adım atar atmaz Luca'nın elleri üzerimdeydi ve bu harika hissettiriyordu. Sanki açlıktan ölmek üzere olan bir adamdı ve haftalardır gördüğü tek yiyecek bendim.

Otele döndüğümüzde Luca sözünü tutmuştu - bana büyük bir ödül vermişti.

Bakü'deki kulüpte bir saat daha dans ettikten sonra Luca oturduğumuz VIP masasından çantamı aldı.

"Git arkadaşlarına veda et, Cara. Eve gitme zamanı."

Başımı kaldırıp ona baktığımda bunun tartışmaya açık olmadığını anladım. Luca'nın gözlerinde bir şey istediğini ve bunu elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağını söyleyen o sert bakış vardı. Henri, Lily ve Oliver'a doğru yürüdüm ve Luca'yla birlikte kulüpten çıkmadan önce vedalaştım. Luca bize hemen bir taksi buldu ve otele doğru yola koyulduk.

Odaya girdiğimiz anda Luca beni yatağa doğru sürükledi ve yorgana yasladı. Luca'nın yatağın üstünde bana katılmasını bekliyordum ama onun yerine öylece durup bir süre bana baktığını gördüm, beni izlerken yüzünde sinsi bir ifade oluşmuştu.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve o düğmelerini çözmeye başlarken ona bir göz attım.

"Bugün kazandığım için ödül olarak küçük bir striptiz gösterisi mi alacağım? İşte buna alışabilirim."

"Buna fazla alışmayın, Principessa," dedi sırtarak ve gömleğinin düğmelerini açmaya devam etti. Düğmeleri çözüldükten sonra, düğmeyi aşağı kaydırıp ve ardından kemerini ve pantolonunu çıkarmaya devam ederek onu sadece kutularıyla bıraktı. Pantolonu yere düştüğünde bir ıslık çaldım, kaşlarımı baştan çıkarıcı bir şekilde ona doğru salladım - yani bir şişe şampanyadan sonra ne kadar baştan çıkarıcı olunabilirse.

Luca'nın üzerinde sadece boxer'ları kaldığında, üzerime atladı ve elbisemi başımdan aşağı savurarak beni sadece sütyenim ve iç çamaşırlarımla bıraktı - mor rengi sevdiğim için aldığım güzel bir mor dantelli takım, onun takım rengi olduğu için değil, ısrar ettim. İç çamaşırlarımı görünce Luca'nın yüzünde bir sırıtiş oluştuğunu gördüm ama vücudumu öpmeye, göğüslerime dikkat etmeye, her birine ayrı bir zaman ve ilgi göstermeye başlayınca buna izin verdi.

"Çok güzel," diye mırıldandı karnımdan aşağı inmeye devam ederken, sonunda onu ve ağzını gerçekten istediğim yere geldi. Luca'yla seks yaptıkça vücudumun onun dokunuşunu daha çok arzulamaya başladığını fark ettim. Yatakta olağanüstüydü ve çıkmamız gereken bu birkaç ay boyunca tamamen bana aitti ve ben gizliden gizliye bu gerçeğin tadını çıkarıyordum.

Luca göbeğime ulaştığında, külotumu yana kaydırıp, her tarafına nazik kedi yavrusu yalamaları yerleştirdi ve her biriyle yüksek sesle inlememi sağladı. Kısa süre sonra dantelli iç çamaşırının bacaklarımdan aşağı kaydığını hissettim, artık kumaş parçası kenara atılmıştı. Luca ağzını bana geri verdi, bacaklarımı omuzlarının üzerine çekerek bir kez daha onu en çok istediğim yerimden öpmeye devam etti. Kendimi aşağı doğru ittiğimde, dilini şaklatarak beni sessizce azarladığını duydum.

"Oh, Principessa, bundan daha iyisini biliyorsunuz." "Bunun benim ödülüm olduğunu sanıyordum."

"Oh, ödülünü alacaksın, ama yine de uslu durmalısın." Ve bununla birlikte Luca görevine geri döndü, hala yavaşça yarığını yukarı ve aşağı yalıyordu. Sonunda dilini içime sokmaya başladı. Bütün o alaylardan sonra kendimi tam bir cennet gibi hissediyordum. Kendimi tekrar aşağı itmek istedim ama kendimi durdurdum. Luca'nın söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum ve beni kızdırmaya devam edeceği düşüncesine dayanamıyordum.

Luca bir parmağını soktu, sonra bir ikincisini sokup çıkarmaya başladı ve ağzının klitorisimi emmesine izin verdi. Zevk hızla artmaya başlamıştı ve çok geçmeden yatağın üzerinde kıvranmaya başlamıştım, otelin duvarlarının kalın olmasından inanılmaz derecede memnundum çünkü onun adını bir tür Tanrı'ymış gibi söylemeye başlamıştım.

Luca hızını artırmaya başladı ve ben de zirveye doğru hızla ilerlediğimi hissettim. Gecenin ilk orgasmı içimi parçaladığında, yüksek sesle bir çığlık attım, Luca ve dili orgasmım boyunca beni çalıştırırken bana yakın olan her şeyi ve her şeyi yakaladım. Birkaç dakika sonra Luca durdu ve vücudum onun dokunuşuna karşı çok hassas hale geldiği için zevkimden inmeme izin verdi. Luca vücudumdan yukarı tırmanmaya başladı, yavaşça yukarı doğru öpüyordu.

"Çok iyidiniz, Principessa, benim için çok iyidiniz," diye mırıldanırken yanaklarımın kızardığını hissettim. Luca'nın övgüleri beni her seferinde gururlandırıyor ve bu hoşuma gidiyordu.

Luca yüzüme doğru yaklaştığında, bana özensiz bir öpücük verdi ve gücümün geri gelmeye başladığını hissettim. Kendimi yukarı ittim, pozisyonlarımızı değiştirdik, böylece ben üstte, ona biniyordum. Luca başını kaldırıp bana baktı ve ne planladığımı merak ederek kaşlarını kaldırdı. Komodine uzandım ve bir prezervatif aldım, hızla açıp üzerine kaydardım.

"Bu benim yarış zaferim ve ödülümü nasıl istersem öyle alırım," diye meydan okudum, Luca'nın kontrolü elinde tutmaktan hoşlandığını çok iyi biliyordum. Yine de merak ettiği belliydi. Bir öpücük için eğildim, dudaklarında kendimi tattım.

"Peki müdürüm benden ne istiyor?"

Kalçalarımı kaldırıp kendimi onun sikiyle aynı hizaya getirirken ona sırttım. Kendimi yavaşça onun üzerine bıraktım. Ben onun büyüklüğüne uyum sağlarken Luca ellerini kalçalarımın altına koydu.

"Siktir..." İki elimi göğsüne koyarken kendimi sakinleştirdim. Eğer

zevkten çılgına dönmemiş olsaydım, bu durumdan rahatsız olurdum.

Yüzünde ukala bir ifade.

Birkaç dakika sonra, kalçalarımı hareket ettirmeye başladım, Luca orada yatarken, büyük, kahverengi gözleriyle beni izliyordu - gösterinin tadını çıkarıyordu. Luca'nın orgazma yaklaşılmaya başladığını görmem uzun sürmedi. Kalçaları içime doğru kalkmaya başladı ve her hamlesi daha düzensiz hale geliyordu. Luca parmaklarını klitorisime götürüp hafifçe bastırarak ikinci orgazmımın içimde büyümeyle devam etmesini sağladı.

Ne olduğunu anlamadan önce, zevk dalgalar halinde beni vurmaya başladığında vücudumun titremeye başladığını hissettim.

Bir kez daha Luca'nın adını sayıklamaya başladım, artık acımasız olan hızının tadını çıkarıyordum. Birkaç itişten sonra, Luca son bir homurtu çıkardı ve sonunda zirveye ulaştığını hissettiğimde adımı haykırdı. Göğsünün üstüne yığıldım, nefesimi tutmaya çalışırken nefes nefese kaldım. Luca'nın elinin sırtıma geldiğini hissettim ve nazikçe yukarı aşağı ovmaya başladı.

"Buna karar verdim. Yarışları daha sık kazanmalıyım."

Bakü'deki Azerbaycan Grand Prix'sinin ardından Luca ile birlikte Kanada'nın Montreal şehrine gittik ve burada kardeşimin gerisinde kalmama rağmen bir podyum daha elde etmeyi başardım. Yine de araç inanılmaz hissettirmeye devam ediyordu ve önümüzdeki hafta Silverstone'da yapacağım güncellemelerin beni daha da hızlandıracağını biliyordum. Montreal'de P2 olduğum için biraz hayal kırıklığına uğradım, ancak Fiona'nın bana hatırlattığı gibi, Hermes'in daha fazla grid cezası vardı ve biz hala bir ceza almaktan oldukça uzaktık.

Bakü ve Kanada'nın ardından Kanada ve Büyük Britanya'nın yarış haftaları arasında, Monako'da Luca ile epey zaman geçirdim. Bakü'de birlikte uyuduktan sonra kendime onunla daha ağırdan alacağımı söyledim ama bu bir günden fazla sürmedi. Ne olduğunu anlamadan kendimi akşamlarımı ya Luca ile kanepemde hayat, filmler, kitaplar -herhangi bir şey- hakkında sohbet ederek ya da fabrikada olmam gerektiğinde yatağımdan Luca'ya mesaj atarak geçirirken buldum.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama Luca iyi bir arkadaş olmaya başlamıştı. Valkyrie F1 aracı hakkındaki tavsiyeleri ilginçti ve onun görüldüğünden daha fazlası olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Oliver ziyarete geldiğinde

Luca birkaç gün daha kalmaya karar vermişti ve üçümüz eğlenceli, medeni bir akşam yemeği yedik. *Belki de cehennem gerçekten buz tutuyordu.*

Ve şimdi Lily ve Edward'ın beklediği hafta nihayet gelmişti - prestijli Silverstone yarış pistinde düzenlenen Britanya Grand Prix'si. Aslında tüm pilotlar bu eski, klasik pisti çok seviyorlardı. Formula 1'deki en eski pistlerden biriydi ve kesinlikle en saygı duyulanlardan biriydi. Silverstone'u kazanmak, kazanan kişi için Dünya Sürücüler Şampiyonasını kazanmak gibiydi - özellikle de bu sürücü İngiliz ise. Kalabalık gürültülüydü ve koltuklar tıklım tıklım doluydu, başarılı bir Grand Prix için ihtiyacınız olan her şey vardı.

Bu yıl pistte, F1'in uzun zamandır gördüğü en fazla sayıda İngiliz sürücü vardı ve Lily de onlardan biriydi. Söz verildiği gibi Maison de Klotho, Silverstone'a özel bir çanta çıkardı ve reklamlar tüm posterlere ve çeşitli sosyal medya kanallarına yapıştırıldı. Lily ve benim çantalarımızı bir reklam panosunda rehin bıraktığımızı görmeden piste gitmek imkansızdı.

Yine de ekibin ihtiyacı olan finansman buydu ve nihayet 3 yıllık resmi bir sponsorluk anlaşması yapmıştık. Isabelle geçen hafta ofiste ekibi bilgilendirmişti ve ben de kendimi Atlas gibi hissediyordum ama dünyanın yükü sonunda sırtımdan kalkmıştı.

"Hey Georgie, Isabelle seni ofisinde görmek istiyor!" Lily bana seslenerek beni sersemliğimden kurtardı. Ona hızlıca başımı sallayarak onay verdim ve Isabelle'in ofisine gitmek üzere mühendislik ofisinden çıktım.

Ofisine girdiğimde, Fiona Schmidt'in ofis koltuğunda Isabelle'in yanında oturduğunu ve bir fincan kahve yudumladığını gördüm. Bana karşısına oturmamı işaret etti, ben de oturdum.

"Georgia, bize katıldığın için teşekkürler. Mel ile Silverstone'daki yeni araç geliştirmelerini tartışmakla meşgul olduğunuzu biliyorum, bu nedenle kısa keseceğiz. Bildiğiniz gibi Maison de Klotho'nun finansmanını diğer birkaç markayla birlikte resmen sağladık. Sen ve Lily'nin parlak sonuçları sayesinde nihayet yükselişe geçtik gibi görünüyor." Cevap olarak başımı salladım, Isabelle'in bununla nereye varmaya çalıştığından tam olarak emin değildim.

"Francesco'yla biraz konuştuktan sonra Luca'yla ilişkinizi bitirmeyi konuşmak istedik." Şok içinde donup kaldığımı hissettim; tek yapabildiğim ona boş boş bakmaktı. Benden bir şey söylememi beklediğini biliyordum ama o anda hissettiğim milyonlarca duyguyu ifade edecek kelimeleri bulamıyordum - hiçbirini iyi değildi.

Atlas'ı unutun, kendimi Thanatos gibi hissettim, ölümün kişileşmiş hali.

Isabelle bu sözleri söylediği anda kalbim midemin çukuruna doğru battı. Başından beri istediğim şey buydu ama şimdi bununla yüzleştiğimde kalbimin kırılmaya başladığını hissedebiliyordum. Bu sahtekârlığa başladığımızda, birkaç sponsorluk anlaşması yaptığımız anda bitirmemizi istemiştik ama şimdi, Luca ile aramızda olan her şeyle birlikte, hiçbir zaman gerçek olmamış bir ilişki için üzölmekten kendimi alamıyordum.

"Pekala, açıkçası, bu hızlı bir şey olamaz. Önümüzdeki birkaç yarışı ikinizden aldığımız içeriği azaltarak geçireceğimizi ve ardından Yaz tatilinden sonra ayrılığı duyuracağımızı düşünüyorduk. Francesco sezon sonuna kadar beklemek istedi ama ben ikinizin de birbirinize ara vermeyi hak ettiğinizi söyledim." Isabelle bu sözleri sanki zafer kazanmış gibi, bana yaptığı bu iyilik için ona teşekkür etmem gerekiyormuş gibi söyledi.

Ama ona teşekkür edemedim, gözlerinin içine zar zor bakabildim.

"Hermes bunu Luca'yla mı tartışıyor?" Sonunda sesimi buldum ama kulağa istediğimden daha acınası geliyordu.

"Evet, tabii ki. Konuyla ilgili görüşlerinizi almak ve ardından en iyi hareket tarzına karar vermek istedik. Peki, bu konuda bir fikriniz var mı?" Isabelle notlarından başını kaldırdı ve tereddütlerimi, belirsizliğimi fark edip etmediğinden emin değildim.

"Hayır!" Ağzımdan kaçırđım ve Fiona ile Isabelle'in patlamamı değerlendirmeye çalıştıklarını görebiliyordum. Bu senaryoyu birkaç kez çalıştırdıkları ve bu cevabın olası sonuçlardan biri olmadığı açıktı.

"Daha erken olmasını ister miydin?" Fiona temkinli bir şekilde sordu, benden ne öğreneceğinden tam olarak emin değildi.

"Bence bu çok erken."

Fiona ve Isabelle tereddüt etti ve Isabelle sonunda, "Çok mu erken? Georgia, sana bu ilişkiden bir çıkış yolu sunuyoruz - birkaç ay önce talep ettiğın bir şey." Isabelle bana biraz sinirli baktı. Bu cömert teklif karşısında bu kadar üzölmemi beklemediğini biliyordum.

"Fikrimi sormuştun ve şimdi aldın. Şimdi ayrılırsak bu sadece bir saçmalıkmiş gibi görünür. Utanç verici olur, özellikle de GQ makalesinden sonra. Beni bu ilişkiye sen zorladın; aniden bitirerek beni utandırma." Takım müdürümle konuşurken öfkemi kontrol etmem gerektiğini biliyordum ama kendime engel alamıyordum. Valkyrie

beni bu sahtekarlığa itti. Şimdi, bu maskaralığı sürdürmeme yardım etmeleri gerekiyordu.

"Şey... tamam, elbette. Bu konuda bu kadar güçlü hissettiğini fark etmemiştim. Francesco'yla konuşayım."

"Güzel. Başka bir şey için bana ihtiyaç var mı?" Kuru bir sesle sordum. Fiona ve Isabelle başlarını salladı, ben odadan çıkarken ikisi de tek kelime etmedi. Hemen şoför odama yöneldim ve sırtımı kapıya vererek yere çöktüm.

Ne boktan bir durum. Lily'ye mesaj atmak için telefonumu çıkardığımda hâlâ öfkeyle kaynıyordum. Tam bir şeyler yazacakken kapımın çalındığını duydum. İstemeye istemeye kalkıp kapıyı açtım ve Lily'nin elinde iki fincan espresso ile orada durduğunu gördüm.

"Isabelle ile sohbetinizden sonra bunu isteyebileceğinizi düşündüm." Başımı salladım ve ona minnettar bir gülümsemeyle içeri gelmesini işaret ettim.

"Teşekkürler."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Lily elindeki kahveyi yudumlarken koltuğuma oturarak sordu.

"Sadece... Isabelle bana Luca'yla ilişkimizi beklenenden daha erken bitirebileceğimizi söyledi, ben de ona bunun aptalca olduğunu söyledim. Şimdi bitirmek bizim için utanç verici olur, değil mi? Yani, makaleyi daha yeni aldık ve son iki haftadır birlikte takılırken fotoğraflarımız çekildi. Yaz tatilinden sonra ayrılırsak çok saçma olur!" Kelimeler ağzımdan yuvarlanmaya devam ediyor, her kelime bir öncekinden daha öfkeli çıkıyordu.

Lafımı bitirdiğimde, dudaklarında küçük bir gülümseme olan Lily'ye döndüm.

"Luca'ya aşkınsın," diye suçladı parmağını bana doğru sallayarak.

"Ne- beni dinlemiyor muydun?" İtiraz ettim.

"Aman Tanrım. Çok kötüsün!" Lily bu sözleri söylerken o kadar yüksek sesle kıs kıs gülmeye başladı ki Luca daha da büyük bir kahkaha krizine girdi. "Ayrılmak istemiyorsun çünkü o zaman *yakışıklı, seksi* Luca'yla baş başa vakit geçirmekten vazgeçersin..." Düşüncelerini biraz daha düşündü ve kafasında meşhur ampulün yandığını görebiliyordum.

"Bence Luca'dan hoşlanıyorsun. Bence ondan çok hoşlanıyorsun ve bence Luca'nın bu duygularına karşılık vermemesinden korkuyorsun. Eğer bu ilişkiyi bitirirsen, çapkın, kadın düşkünü yaşam tarzına geri döneceğinden korkuyorsun... Eğer seninle birlikte olmak *zorunda* kalmazsa... olmayacağından korkuyorsun." Kaşlarımı çatmıştım.

Kahvemini kalanını yudumlarırken kaşlarımı çatmış, umutsuzca Lily'nin yanıldığına dair sebepler arıyordum. Ona bu çirkin -ve *biraz da aşağılayıcı*- fikrinden dolayı siktir olup gitmesini söylemek istiyordum.

Ama Lily haklıydı ve ben de bunu biliyordum.

Bunu bitirmek istemememin gerçek nedenini biliyordum ama bunu söyleyemeyecek kadar korkaktım. Eğer bu ilişkiyi bitirirsek Luca'nın yoluna devam etmekte özgür olacağından, partilere geri döneceğinden korkuyordum. Tüm o eğlenceli randevularımızı, ailelerimiz hakkındaki hikâyeleri paylaştığımız samimi sohbetleri, gece geç saatlerde yediğimiz peynirli makarna yemeklerini, seksi unutacaktı. Sıkıcı, sıradan, tahmin edilebilir Georgia "Sassy" Dubois ile takılmak zorunda kalmayacaktı.

Birden tüm güvensizliklerim geri geldi ve kendimi patlamak üzere olan bir volkan gibi hissettim. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Lily'nin sanki patlamak üzere olan bir bombaymışım gibi dikkatle beni izlediğini görebiliyordum.

"Vay canına, Luca'dan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" Sonunda söyledi. "Aslında ayrılmak *zorunda olmadığınızın* farkındasın, değil mi? Eğer ikinizin de istediği buysa, Isabelle ikinizin *gerçekten* çıkmasını engelleyemez. Hatta hoşuna bile gidebilir. Takım için harika oldu."

Lily tekrar durakladı ve ekledi: "Bunu *istemende bir sorun* yok Georgia."

Gözümünden küçük bir damla yaş süzülürken ona baktım. Elimden geldiğince çabuk silmeye çalıştım ama Lily'nin bunu fark ettiğini biliyordum. "Ama ya Luca ayrılmak isterse?"

"Peki ya yapmazsa?" Lily karşı çıktı. "Ona sormazsan bilemezsin." Bununla alay ettim.

Luca'ya ne istediğini sormak mı? Bu ilişkinin ne kadar sahte olduğunu hatırlatmak için iyi bir yol gibi görünüyordu.

"Dinlediğin için teşekkürler Lil, ama oraya geri dönmeliyim. Mel'le daha çok senaryo üzerinde çalışacağız." Odadan çıktım, hala içten içe somurtuyordum.

Luca

O Perşembe sabahı Silverstone padokuna girdiğimde sevinçten havalara uçuyordum. Son iki haftadır Georgia ile birlikte takılıyorduk, hem Kanada Grand Prix'si için Montreal'de hem de Monako'da

bir hafta dinlendik. Farklılıklarımızı bir kenara bırakmış ve sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif almaya karar vermiştik. Henri'yle olan ilişkim bile iyileşmeye başlamıştı. Ben ve kız kardeşi hakkında küçümseyici yorumlar yapmak yerine, onun PlayStation'ında yeni FIFA oyununu oynamayı ya da oturup bira içmeyi tercih ettik.

Ne olduğundan emin değildim ama Georgia'da olmak bile beni daha iyi bir sürücü yapmıştı. Kanada'daki sürüşüm inanılmazdı. Gridin en arkasından 5. sıraya yükseldiğimde inanılmaz gurur duydum.

"Luca!" Henri'nin seslendiğini duydum ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Takım arkadaşına doğru döndüğümde, onun Francesco'nun kapısını işaret ettiğini gördüm. "Francesco seni ofisinde görmek istiyor."

Başımı salladım ve takım müdürümün ofisine doğru yürüdüm, girmeden önce kapıyı birkaç kez çaldım. İçeride Francesco babamla oturmuş, eski güzel yarış günleri hakkında sohbet ediyordu.

"Günaydın, Francesco." Odanın köşesindeki mor kanepede yanına oturmadan önce babama hızlıca sarıldım.

"Luca, bildiğin gibi Helios Sunglasses ve diğer bazı sponsorlar birkaç yıllık anlaşmalar yaptılar." Francesceso'nun bununla nereye varmaya çalıştığından emin olamadığım için başımı sallayarak cevap verdim. Anlaşmaları geçen hafta fabrikada zaten duyurmuştu.

"Anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirdiniz ve Hermes bunun için size teşekkür ediyor. Ödül olarak Valkyrie ile birlikte çalışarak Georgia Dubois ile olan ilişkinizi sonlandırmaya nasıl başlayabileceğimizi stratejik olarak değerlendiriyoruz. Başlangıçta bunu tüm yıl boyunca yapacağımızı söylediğimizi biliyorum ama artık buna gerek görmüyoruz." Francesco bu sözleri sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi büyük bir gurur ve keyifle söyledi.

"Ne-hayır!" Ağzımdan kaçırdım. "Çok erken. İnsanlar bunu sadece bir PR çalışması olarak yaptığımızı düşünecek." O anda kalbimin yarışlarda olduğundan daha hızlı attığını hissettim ve göğsüme panik yerleşmeye başladı. Sonunda Georgia ile ilerleme kaydediyordum ve bu her şeyi mahvedebilirdi.

Bu ona beni terk etmesi için gereken çıkışı sağlayacaktı. Benimle takılmak zorunda kalsın diye benimle çıkıyormuş gibi yapmasını istememin önemsiz olduğunu biliyordum ama onunla geçirdiğim zamandan son derece keyif alıyordum ve bunun gerçek olmaması umurumda değildi - hiç yoktan iyiydi.

Georgia'yla ne kadar çok zaman geçirirsem, ona değişmiş bir adam olduğumu - *onun için değişmiş bir adam olmak istediğimi* - göstermek için o kadar çok fırsatım oluyordu.

"Kesinlikle olmaz," diye devam ettim. "Bu benim imajımı mahveder. Benim rafine bir playboy olmamı istiyorsunuz ve yaz tatilinde sadık, sevgi dolu kız arkadaşımın ayrılmanın imajıma nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum. Hayır! Hayır! Reddediyorum! Nasıl olsa herkes beni suçlayacak - ve ben de Formula 1'in sevgilisinden ayrılan kötü adam olacağım! Eğer gerçekten şampiyonluğu kaybederse, o zaman... bunun için de beni suçlayacaklar.

Peki gelecek haftaki BBC röportajı konusunda ne yapacağız? Biz ayrıldıktan sonra bizimle ilgili bölüm yayınlandığında ekip için ne kadar garip olacağını bir düşünün." Kelimeler ağzımdan dökülmeye devam ederken, aşk hastası bir aptal gibi konuşmaya başladığımı farkındaydım ama neden bu kadar üzgün olduğumu anlamaları umurumda değildi.

"Dur, dur, Flash," dedi babam, tiradımı durdurmaya çalışarak. "Öncelikle, kimse ikinizi de bu ilişkiden ayrılmaya zorlamıyor. Biz sadece ikinize de bu ilişkiyi bitirme seçeneği sunuyoruz. Yani, birkaç ay önce ikiniz de bunu durdurmak için canla başla mücadele ediyordunuz; ikinizin de umursayacağını düşünmüyorduk. Yine de BBC'ye röportaj vermenizi istiyoruz çünkü konu şebekede flört etmekle ilgili. Sadece soruların ikiniz hakkında değil, F1 pilotuyken biriyle çıkmanız hakkında olmasını isteyeceğiz."

Bu çok aptalca, diye düşündüm kendi kendime. "Peki, Georgia ne dedi?"

"Isabelle şu anda onunla konuşuyor."

"Eğer ona bu seçeneği sunarsan Georgia elbette evet diyecektir. Neden biri benimle bir ilişkiye hapsolmek istesin ki?" Babam bana sempatik bir bakış attı. Cevap olarak bir şey söylemek üzere olduğunu görebiliyordum ama ellerimi havaya kaldırarak konuşmanın bittiğini işaret ettim. İkisi de bir şey söyleyemeden odadan çıktım ve doğruca şoför odama yöneldim. Edward'a mesaj atmak için hemen telefonumu aldım.

Luca: Hermes ve Valkyrie'nin bugün neye karar verdiklerine inanamayacaksınız.

Edward: Valkyrie 2023 sezonu için seni işe almaya mı çalışıyor? ;-) Gerçekten güçlü bir çift olacaklar ve hepimiz biliyoruz ki Lily'nin gözü Eric emekli olduğunda Rennen'deki koltuğunda.

Luca: Francesco bana Georgia ile ilişkimizi yaz tatilinden sonra bitirebileceğimizi söyleme cüretini gösterdi. Çok aptalca, değil mi? Herkes bunun bir halkla ilişkiler numarası olduğunu bilecek!

Edward: Muhtemelen senin için ideal bir görünüm değil, ama eminim geçişi iyi idare edeceklerdir. Georgia seni basında kötüleyecek değil ya.

Luca: Ben de senin en iyi arkadaşım olduğumu, beni her zaman destekleyeceğini sanıyordum...

Edward: Gerçekten ne düşündüğümü bilmek ister misin?

Luca: Söylemesem bile, yine de bana söyleyeceğinden eminim.

Edward: Sana istemediğin tavsiyelerde bulunmasaydım İngiliz olmazdım ;-). Bence Georgia'nın ilişkiyi bitirmeye evet demesinden korkuyorsun. Duygularına karşılık vermeyeceğinden korkuyorsun ki bence **b u ç o k** saçma. Ama aynı zamanda, ona sormadan bilemezsiniz... Onunla bu konu hakkında konuştunuz mu?

Luca: Hayır, onunla konuşmadım... Elbette bu ilişkiyi bitirmek isteyecektir. Kendimi daha da kötü hissetmeme gerek yok.

Edward: Oh Luca... varsayım yaptığında ne olur biliyor musun?

Senden ve İngiliz cümlelerinden nefret ediyorum.

Edward: İkimizi de rezil ediyorsun...!

Edward: Sadece konuş onunla. Şaşırabilirsin.

Bir süre orada oturup Edward'la mesajlaşmalarımızı tekrar okudum ve sonunda Georgia'ya mesaj atma cesaretini kendimde **b u l d u m**.

Gürcistan

Mel ile bir senaryo çalışmasının ardından şoför odama döndüğümde telefonumda Luca'dan gelen bir mesaj gördüm.

Luca: Francesco'yla konuştum... Bak, eğer bir şeyleri bitirmek istiyorsan, sadece sorun olmadığını söylemek istedim.

Georgia: Oh... tamam.

Kelimeleri okuduğumda kalbim sıkıştı. Bu Luca'nın ilişkimize devam etmek istemediği anlamına mı geliyordu? Bunun cevabını hemen biliyordum. Luca'nın

Tabii ki yapmadı ve bu çok mantıklıydı. Son birkaç hafta beni sahte bir güven duygusuyla baş başa bırakmıştı ve artık Luca eski alışkanlıklarına geri dönebilirdi - zengin insanların yatlarını "ödünç almaya" çalışırken her gece kolunda farklı bir kadın.

Luca: Sadece hâlâ bunu yapmak zorunda olduğunu düşünmeni istemedim. Bu ilişkide sıkışmış hissetmeni istemiyorum.

Georgia: Tabii, teşekkürler.

Luca: Geç saatte bir toplantım var, ama otelde görüşürüz, böylece Edward'ın podcast'ine birlikte gidebiliriz, tamam mı?

Georgia: *Başparmaklar yukarı*

Mesajları tekrar tekrar okurken içimde bir korku hissettim. Hangi yanımın Luca'nın tepkisinin farklı olmasını beklediğinden emin değilim ama ilişkimiz için yazının duvarda asılı olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu ve bunu kabullenmem gerekiyordu.

Isabelle

Georgia odadan çıktıktan sonra ofisimin kapısını kapatmak için ayağa kalktım. Fiona'nın yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı.

Fiona, "Konuşmanın bu şekilde geçmesini beklemiyordum," diye yakındı. Kapıdan döndüm ve hayal kırıklığıyla başımı sallayarak ona sııttım.

"Oh, Fiona, kocana o kadar uzun zamandır aşıksın ki, *genç* ve aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşsun," diye takıldım. 'Genç' kelimesinin altını çizdim ve Fiona'dan alaycı bir tepki aldım.

"Aşık gibi davranmıyorlar."

"Oh, ama kendi tarzlarında öyle," diye onayladım.

"Madem mutsuz değiller, neden halkla ilişkiler gösterisini sonlandırmaya çalışıyorlar?"

"Çünkü bunun için para ödemekten bıktım." Fiona inanamayarak başını sallarken bir kahkaha attı. "Ve siz İngilizlerin dediği gibi '*yapacaklar mı, yapmayacaklar mı oyunu*' oynamalarını izlemekten yoruldum. Bunu sana hiç söylemedim ama Éliott'un

Georgia ve Éliott ile bu anlaşmayı bize ilk teklif eden yönetici oldu."

"Öyle mi?" Fiona sorguladı.

"Onları geri çevirdim. Sanırım bu ikisi arasında bir geçmiş var, geçmişte kalması gereken bir geçmiş. Ayrıca, onun için daha uygun başka bir sürücü olduğunu hissettim - daha iyi biri."

"Ve bulduğunuz cevap Luca mıydı?" Fiona inanamayarak güldü.

"Tüm bu çocuklar, bu sürücüler, hepsi kendi tarzlarında zarifler. Biraz incelik olmadan Formula 1 pilotu olamazsınız, Formula 3 ve 2'yi geçecek kadar para kazanamazsınız. Herhangi biri basın toplantılarında Georgia'ya yardımcı olabilirdi ama neden Luca'yı seçtim biliyor musunuz? Ona daha fazlasını vereceğini biliyordum. Georgia'ya meydan okuyacağını biliyordum. Kavgadan ya da onun alaycı tavrından geri adım atmayacağını biliyordum. Georgia Luca'dan verdiği kadarını alacaktı."

İkisi bana Francesco ve beni hatırlatıyor. İlk tanıştığımızda Francesco'dan nefret etmişim. Kendini beğenmiş bir İtalyan'dı ve aerodinamik konusunda Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünüyordu. Ama zaman geçtikçe onun farklı bir yönünü gördüm ve aşık oldum." Küçük konuşmamı bitirdiğimde, Fiona'nın sözlerini düşünürken koltuğunda kaydığını gördüm.

"Georgia'nın bu ilişkiyi erken bitirmeyi kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordun, değil mi?" Fiona, onunla paylaştıklarımın ağırlığını nihayet hissetmeye başladığında kendi kendine kıkırdamaya başlamıştı.

"Ben sadece duygularını itiraf etmelerine ve bunu gerçeğe dönüştürmelerine izin veriyorum. Georgia haklıydı; şu anda ayrılmalari onlar için korkunç olurdu ama içinde bulundukları bu garip belirsizlik sağlıklı değil."

"Umalım da planın işe yarasın. Ya Luca çıkmak isterse?" Fiona sordu.

"Lütfen, o Georgia'dan daha az ayrılmak istiyor. Francesco, bunun ne kadar aptalca bir şey olduğunu söyleyerek toplantı odasından hışımla çıktığını söyledi."

"Isabelle, büyük ihtimalle bizim küçük muzip Georgia'dan daha sinsisin."

"Sanırım Cuma gününe kadar ikisinin taleplerini içeren bir liste elimizde olacak." Koltuğuma geri oturdum ve kalemimi karıştırmaya başladım.

"Takımın iyiliği için umarım bu iş çabuk sonuçlanır. Huysuz bir Georgia tam bir kabus."

"Her şeyin zamanı var, dostum." Ve böylece Fiona ofisimden çıktı, hâlâ bana başını sallıyordu.

On Sekizinci Bölüm

BAYAN ÇOK FAZLA PROTESTO EDİYOR.

Lily

Georgia şoför odasından çıkar çıkmaz telefonumu çıkardım ve Edward'la olan mesajlaşmamı açtım. Georgia, Luca'nın ayrılmak istediğini düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı. Luca ve Georgia'yı sayısız kez birlikte görmüştüm; Luca açıkça ona aşıktı ve Georgia'nın da çok geride olmadığından şüpheleniyordum.

Lily: "Ayrılık" olayını duyduğunu varsayıyorum.

Edward: Luca bana sızlanmayı bırakmadı.

Keşke herkesin gördüğünü onlar da görseydi. İkisinin de birbirlerine vuruldukları çok açık.

Lily: Luca zaten aşıktı... ama Georgia'nın da ona katıldığını söylemek yanlış olmaz. Bir gram bile mantık yürütmeden, Luca'nın bu karardan çok memnun olacağına ikna olmuş durumda.

Edward: Oh evet, Luca Georgia'nın elbette ondan ayrılmak isteyeceğinden bahsedip duruyor, çünkü bu kadar mükemmel biri neden onunla çıkmak istesin ki... falan filan. Aşk hastası aptal.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?

Edward: Onların sınırlarına saygı duymalı ve ilişkilerine müdahale etmemeli miyiz?

Son mesajını okurken gülmekten kendimi alamadım. Padokta sınırlara saygı gösterme konusunda daha az yetenekli biri varsa o da Edward'dı. Ayrıca, diğr birkaç sürücüyle Luca ve Georgia'nın sezon sonunda birlikte olacaklarına dair bir miktar paraya iddiaya girmişti ve bunun kazanmaya niyetli olduğu bir bahis olduğunu biliyordum.

Kimsin sen ve Edward'a ne yaptın?

Edward: Entrikalarına yardım etmem için hemen bana gelmene gcenmeli miyim?

Lily: Evet, yle olmalısın... şimdi, bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?

Edward: Beni çok iyi tanıyorsun.

Edward: Plan nedir?

Edward ve ben bir on dakika daha mesajlaşarak bu akşamki podcast etkinliğinde uygulamaya koymayı planladığımız planı gözden geçirdik. Hem Georgia hem de Luca katılacaktı - *birlikte* - ve bunun BBC röportajından önce nasıl hissettiklerini tartışmalarını sağlamak için en iyi şansımız olduğunu düşündüm. Isabelle'in BBC rportajını nasıl çevirmeye çalıştığı önemli değildi. İki de özellikle iyi aktörler değildi ve eğer ikisi de mesafeli ve ezilmiş görünürlerse, BBC sözlerini çarpıtır ve onları diri diri yakardı. Bu gece en iyi şansımızdı.

Gürcistan

Otele döndüğümde Luca'dan hiçbir iz yoktu. Derin bir nefes aldım ve rahatlamanın içimden akıp gitmesine izin verdim. Bugün yaşananlardan sonra Luca'yla gerekenden fazla zaman geçirecek havada değildim. Kaçınılmaz ayrılık konuşmasının yaklaştığını biliyordum ve ondan uzak durursam bunu biraz daha erteleyebileceğimi, hâlâ her şey normalmiş gibi davranabileceğimi hissediyordum.

Suyu kapatır kapatmaz oturma odasından gelen sesleri duydum ve Luca'nın döndüğünü anladım. Üzerimi değiştirmeye niyetlendiğim kıyafetlerime baktım ve aklıma bir fikir geldi. Eğer Luca bu ilişkiden çıkmak istiyorsa, ona neleri kaçırdığını hatırlatacaktım. Kötü bir fikirdi ama

umursamayacak kadar sinirli hissediyordum. Kıyafetlerimi seyahat çantama geri koydum ve sadece havlumla oturma odasına çıktım. Luca hemen başını kaldırıp bana baktı, göz göze geldiğimizde gözleri biraz büyüdü.

"Ah, özür dilerim Luca... döndüğünü bilmiyordum," dedim soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. Gerçek şu ki içten içe öfkeleniyordum. Mesajına sinirlenmişim ama hiçbir şey söylemedim, yüzüm bir heykel gibi hareketsizdi. Luca bana başıyla selam verirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, gözleri odanın içinde beni takip ediyordu.

"Sorun değil, Principessa, daha önce görmediğim bir şey değil," diyerek dudaklarında arsız bir gülümseme oluşturdu. İçim yanıyor olsa da onun soğuk tavrına ters ters baktım.

O adam bana ayrılmak istediğini söyledikten sonra benimle flört etmeye nasıl cüret eder?

Yukarı.

Cevap olarak zekice bir şey bulmak istedim, ama kelimeler Havlumla orada dururken benden kaçtı, ben de onun yerine odama geri döndüm. Kapıya yaklaşırken ayağım sehpanın kenarına takıldı. Kendimi yere düşmekten kurtarmayı başardım ama ayağa kalktığımda vücuduma sardığım havlu ayaklarımın dibine düştü. Hemen onu almaya gittim ama Luca benden önce davrandı. Havluyu aldı ve yüzünde o klasik Cheshire kedisi sırıtişıyla bana uzattı.

"Sanırım bunu düşürdün," dedi sinsice. Onunla dalga geçerken yakalandığımı biliyordum ve havluyu elinden hızla alırken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Luca yolumdan çekilmek için hiç çaba sarf etmedi, ben de onu geçip yatak odama girdim, yaptığım hareketin ne kadar yanlış olduğunu düşünüp biraz utandım.

Silverstone ev yarışı podcast etkinliği için ayrılmamız gereken saat olan akşam 6'ya kadar odamda kaldım. Luca'ya onunla aşağıda buluşacağıma dair mesaj attım ve o da hemen kabul etti; odadaki filden de kaçınmak istediğini düşündüm. Otelin dışına vardığımda Luca'nın arabası çoktan bizi bekliyordu. Yüzünde hâlâ küçük bir gülümseme vardı, taksiye atlarken bunu görmezden gelmeyi tercih ettim.

Podcast etkinliğine varır varmaz bir koordinatör ikimizi bekliyordu. Luca ve ben diğer VIP'lerle birlikte ön sıraya yerleştirildik - Éliott, Henri ve Oliver, hepsi de gelip İngiliz sürücülerini desteklemeyi tercih etmişti.

"Silverstone'daki Home Race F1 Podcast yayınıma hepimiz hoş geldiniz. Bugün sahnede bana dört sevgili İngiliz pilotumuz, Lily Wilson, Edward Davis, Oscar Parker ve Eric Spencer eşlik ediyor." Dört pilot sahneden seyircilere el sallarken kalabalık da pilotları alkışladı. Lily'ye bir başparmak işareti yaptım ve o da bana bir öpücük kondurarak dudaklarımda kocaman bir gülümsemenin oluşmasına neden oldu. *Her zamanki pazarlamacı Lily'yd.*

"Şimdi, Lily ile başlayacağız. Lily, Silverstone'u kazanmak senin için ne ifade ediyor?"

"Silverstone'u kazanmak neredeyse şampiyonluğu kazanmak kadar iyi hissettirecek. Henüz bir Grand Prix kazanmadım ama ilk Grand Prix'imi evimde kazanmak inanılmaz özel bir şey olurdu." Lily o sahnede kesinlikle ışıldıyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gerçekten çok güzeldi ve inanılmaz F1 kariyeri sona erdiğinde harika bir TV sunucusu olacağından hiç şüphem yoktu.

"Sizin için kesinlikle en iyisini diliyoruz ve Valkyrie'nin hem sizin hem de Georgia'nın gelecek yıl takımla birlikte yarışacağını duyurduğunu duyduğumuza sevindik!" Podcast sunucusu Josh bu sözleri söylerken ben de Lily'ye kocaman bir başparmak işareti yaptım. Luca'yla ilgili endişelerime o kadar dalmıştım ki sözleşmem yenilendiği için kendimi tebrik edememiştim. Isabelle bana üç yıllık bir sözleşme önermişti ki bu yeni sürücüler için genellikle duyulmamış bir şeydi. Bana bu kadar inanmış olması içimi ısıtmıştı. Kimse bize inanmazken Isabelle inanmıştı.

"Ben de Josh, ben de. Valkyrie için sürücü olarak seçilmek benim için bir onurdur."

"Georgia ile aranızda daha fazla mücadele görmek için heyecanlıyız. Harika bir ikili oluşturunuz. Gelecek yıl Şampiyonluk için yarışabileceğinizi düşünüyor musunuz?" Lily cevap vermeden önce bir süre durakladı ve cevabını tartıştığını görebiliyordum. Bu garip bir soruydu ve gazeteciler bunu sormaya bayılıyordu. Bu sezon takımın birincil sürücüsünün ben olduğum bir sır değildi, ancak Lily kendi başına ayakta kalmayı başarmıştı. Benden beş yaş küçüktü ve çok daha az deneyimi vardı ama çaylak sezonunda kendini podyumda bulmayı başarmıştı ki bu büyük bir başarıydı. Çoğu çaylak sürücü arabayı kaza yapmamaya odaklanır ve bunu başlı başına bir zafer olarak görürdü. Onun geleceğinde bir yarış galibiyeti olduğunu biliyordum. İnanılmaz bir yeteneği vardı ama her sürücünün sorguladığı bir an vardı: *Takım diğer sürücüye öncelik vererek beni geride mi tutuyor?*

"Araç bugünkü gibi performans göstermeye devam ederse, o zaman kesinlikle."

"Georgia takım arkadaşın olsa bile mi?" Josh, Lily'nin asıl sorusundan - herkesin cevabını aradığı sorudan- kaçmasına sinirlenerek sordu. Gazeteciler, hepsi birbirine benziyordu.

Herkes iki kadın sürücünün birbirini boğazlamasını istiyordu ama bizim dinamiğimiz bu değildi. *Lily ve ben bir takımdık ve misyonumuz birdi: dünyaya kadınların arabada, pit duvarında ve liderlik ofislerinde olmayı hak ettiğini göstermek.*

Lily yüzünde belli belirsiz bir gülümsemenin belirmesine izin verdi; Josh'un ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordu. "*Özellikle de Georgia takım arkadaşımken,*" dedi Lily sonunda. "Daha ilk sezonunda F1'i domine etmiş birinden nasıl şampiyon olunacağını öğreniyorum. Daha iyi bir öğretmen düşünemiyorum, ya sen Josh?"

Oscar Parker, Lily'yi şakacı bir şekilde iterken bir kahkaha attı. "Bilemiyorum Josh. Öğretmenimin şövalyelik unvanı var, sanırım en iyisi ben olabilirim," diye araya girerek Lily'ye göz kırptı. Eric garip bir iç çekişle Oscar'ın omzuna vururken ikisi de kıkırdadı. Eric'in dördüncü zaferinden sonra, motor sporlarına yaptığı hizmetlerden dolayı Kraliyet tarafından hak ettiği şövalyelik unvanı ile onurlandırılmıştı.

"Belki bir gün ikinizi takım arkadaşı olarak görürüz ve o zaman kimin daha iyi öğretmen olduğuna karar verebiliriz - Eric mi Georgia mı!"

Eric sahneden dilini bana doğru uzatarak, "Oh, ben olacağım," diye karşılık verdi.

"Bilmiyorum Eric," diye bağırdım oturduğum yerden, "biraz saçmalıyorsun. Her şeyi hatırladığına emin misin?" Eric bana orta parmağını gösterdi ve yorumumu görmezden geliyormuş gibi yaparak Josh'a döndü.

Josh sohbeti ilerletti, sürücülere büyürkenki hayatları hakkında çeşitli sorular sordu. Bir elin benimkine uzandığını ve onu tuttuğunu hissettim. Aşağı baktığımda Luca'nın elinin benimkiyle iç içe geçtiğini gördüm. Edward'ın söylediği bir şeye gülerken yüzü hâlâ sahneye odaklanmıştı. Elimi onun elinden çekip kucağımın diğer tarafına götürdüm ve içimde öfkenin kaynamaya başladığını hissettim.

Luca bu ilişkiyi bitirmenin yollarını düşünüyordu ve hâlâ el ele tutuşmak mı istiyordu? *Kesinlikle hayır.* İkimiz de kalbimi tekrar tekrar kıracağını bildiğimiz halde normal bir şekilde devam edebileceğimizi düşünmesi ne kadar da yüzsüzceydi. Ve işte oradaydı, bütün gün kendime itiraf etmek istemediğim şey.

Luca'nın bu sahte ilişkiyi bitirmesi kalbimi kırar.

Yaptığım ince hareketin fark edilmemiş olmasını umarak Luca'ya bakmamaya karar verdim. Göz ucuyla Luca'nın dönüp bana baktığını gördüm ama ona bu zevki tattırmak istemediğim için başımı çevirmeyi reddettim. Biraz kafasının karışacağını biliyordum ve teknik olarak hâlâ herkesin içinde sevgi gösterisinde bulunmamız gerekiyordu ama bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum.

Edward'ın kocaman bir kahkaha attığını duyduğumda sersemliğimden kurtuldum. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken dikkatimi tekrar sahneye çevirdim.

"Edward, bize Georgia Dubois'yı hamster şakası için nasıl geri aldığına dair sürükleyici bir hikaye sözü vermiştin."

"Ahh, öyle mi," diye kıkırdadı Edward, gözlerindeki parıltı o kadar parlaktı ki muhtemelen arka sıralardan bile görülebilirdi.

Edward'ın bu hikayeyi bir süredir hazırladığını biliyordum.

Başımı salladım, Henri bana doğru eğilip kulağıma fısıldarken dudaklarımdan sinirli bir huff çıkmasına izin verdim, "Hala utanmadın mı?"

Henri'yle aramızdaki konuşmayı fark etmiş olan Edward'a bakarken yorumunu duymazdan gelerek onunla alay ettim. Gülüyor ve parmağını ikimize doğru sallıyordu.

"Georgia 'Hamster Senna'yı sürücü odama bıraktıktan sonra takım müdürümüzden Wilmington yasağı aldı ve Georgia ne zaman ziyarete gelse misafirperverlik sütiyle sınırlandırılacağını söyledi. Bu şaka için onu geri almam gerektiğini biliyordum ama Georgia'nın intikamımı almak için tetikte bekleyeceğini de biliyordum, bu yüzden sezonun son yarısına kadar bir süre ortalıkta görünmedim. Georgia final yarışını izlemek için Abu Dabi'de bize katılmaya karar verdi. Georgia ve Henri, Henri'nin sütinde kahvaltı ediyorlardı ve o sabah güne hazırlanırken beni kahve içmeye davet etmişlerdi. Georgia'nın hâlâ hazırlanıyor olacağını biliyordum çünkü Luca'nın da öğrendiği gibi o asla zamanında gelmez." Edward Luca'ya göz kırpmak için büyük bir çaba harcadı, seyircilerden birkaç kıkırdama aldı, ama Luca ona hafifçe gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Makyaj masasında otururken, elimde bir makasla yanına gittim ve saçını kesmekle ilgili bir şaka yaptım, o da bana defolup gitmemi söyledi. Ancak ben onu görmezden geliyormuş gibi yaptım ve saçının arkasından tutarak biraz kesecekmişim gibi hareket ettim. Beni itmek için arkasını döndüğünde

Elimde kendi saçının rengine uyan bir tutam saçla beni gördü. Yüzü bembeyaz kesildi ama panik içinde saç elimden kaptığı gibi, aslında elimde tuttuğum peruğun bir parçası olduğunu hemen fark etti.

Biraz daha araştırdıktan sonra, onu tehdit ettiğim makasın aslında yeğenimden çaldığım çocuk makası olduğunu gördü. Kesinlikle kafasındaki kocaman bir tutam saç kesemeyecekti. Ama bir an için oldukça sinirlenmişti.

Yine de peruğu elimden aldıktan sonra Georgia iyi bir çocuk gibi davrandı ve iyi bir şaka yaptığım için beni tebrik etti. Yine de ateşkes teklif ettiğimde elimi sıkmayı ihmal etti." Seyirciler artık histeri krizine girmişlerdi ve Edward'ın selam vermesi için tezahürat yapmaya başladılar. Oscar, Lily ve Eric bile Edward'ın maskaralıklarına kahkahalarla gülerek yanlarını tutuyorlardı.

"Çok zekice, Edward. Yani bana ateşkes yapılmadığını ve gelecekte daha fazla şaka bekleyebileceğimizi mi söylüyorsun?"

"Ah evet, Georgia Edward'dan bunun intikamını şoför odasına Krispy Kreme donutları göndererek aldı, ancak kutunun içinden şeftali çıktı. Hepimiz Valkyrie garajında onun canlı videosunu izledik ve Edward'ın donut kutusunu canlı hikayesinde paylaşmasını bekledik. Kutuyu açtığında yüz ifadesi çok komikti." Edward, Lily'nin yorumuna sinirlenerek ofladı ve şeftali şakası yüzünden hâlâ biraz kızgın olduğunu söyleyebilirdim, gerçi o kesinlikle benim favorilerimden biriydi.

"Donut olmadığı için hayal kırıklığına uğradım!" Edward bağırdı. "Bir adama asla çörek şakası yapma. Bu çok zalimce."

"Vay, vay, vay, işte gördünüz bayanlar ve baylar, Edward - Georgia şaka savaşları yeni sezonda da devam ediyor! Edward, Eric, Oscar ve Lily'ye bu akşam bizi ziyaret ettikleri için çok teşekkür ederiz. Benim için bir zevkti ve dördünüze de bu hafta sonu için bol şans diliyoruz."

Luca

Pistten döndüğümde otel odasındaki ortam oldukça gergindi. Georgia banyo havlusuyla dışarı çıktığında

Şaşırmıştım ama bu manzara umurumda değildi. Ne yapmaya çalıştığından tam olarak emin değildim, özellikle de bu gece giymeyi planladığı kot pantolonun çantasından çıktığını görebildiğim için. Bilerek mi banyodan çıplak çıkmıştı? Onu gördüğümde içimde bir üzüntü hissettim. İlişkimizi bitirmek isteyen biri için, neden otel odasında çıplak dolaştığı konusunda kafam karışmıştı - *istediğim ama sahip olamadığım şeyin bir hatırlatıcısı*.

Gösteri sırasında elini tuttuğumda, hayal kırıklığına uğradığım için elini çabucak çekti. O anda bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştım. Hâlâ birleşik bir cephe olmamız gerekiyordu, ama elini benden bu kadar çabuk çekmesinden, mesafeli görünmeye başlama fikrine çoktan hevesli olduğunu hissettim.

Podcast biter bitmez Georgia hızla Lily'nin yanına gitti ve ona kocaman sarıldı, ben de sahneden inen Edward'a aynısını yaptım. Georgia hızla Edward'a yaklaştı, karnına *hafifçe* bir yumruk attı ve sonra onu kucaklamak için kendine çekti.

"Seni küçük pislik, bu hikâyeyi anlatıyorsun," diye yakındı Georgia. Sözleri kızgın gibiydi ama yüzünde şakacı bir sırıtış vardı.

"Üzgünüm aşkım, kendimi tutamadım," diye şaka yaptı Edward, şakacı bir şekilde omzunu iterek. "Gel, gidip bir şeyler içelim, olur mu?"

Etkinliğin arka tarafına, derme çatma bir barın kurulduğu yere doğru yürüdük. Edward'la birlikte barda içkimi sipariş ederken Edward'ın kız kardeşinin ona el salladığını gördüm ve ona gelmesini işaret etti.

"Luca, kız kardeşim Lucy'yi hatırlıyor musun?"

Ben daha bir şey söyleyemeden Lucy beni kocaman bir kucaklamanın içine çekti ve bence bu kucaklaşma beklenenden biraz daha uzun sürdü. Edward'ın ailesi çok sevecendi ama kız kardeşlerinin bana sarılması ve yanaklarıma öpücük kondurması beni biraz şaşırtmıştı, kabalık etmemek için ben de karşılık verdim.

"Ee Luca, bu hafta sonu için hazır mısın? Montreal'de harika görüldüğünü düşünmüştüm. Hermes'in en yakışıklı şoförü olduğun kesin." Lucy bu sözleri göz kırparak söyledi ve içkisine geri dönmekten önce pazumu biraz sıktı.

"Evet, bu hafta sonu için kesinlikle hazırım." Edward'la göz teması kurmaya çalıştım, ona sorgulayan bir bakış fırlattım, ama Edward sadece sevimli bakışlarla kız kardeşine bakmaya devam etti ve konuşma devam ederken birkaç espriye daha güldü. Edward'ın ne kadar

Lucy konuşma sırasında açıkça flört ediyordu. Başka birinin fark edip etmediğini anlamak için etrafıma bakındım.

Ne yazık ki biri fark etti.

Odayı tararken gözlerim Georgia'ninkilerle buluştu. Bakışları benimkilerle buluştuğunda midemin bulandığını hissettim, yüzünde sivri bir tiksinti ifadesi vardı. Arkasını döndü ve Éliott ile yeniden konuşmaya başladı. Onları izlerken, Éliott'un elinin yavaşça arkasına geldiğini ve samimi sohbetlerine devam ederken hafifçe sırtını ovduğunu gördüm.

Siktir et, diye düşündüm kendi kendime. Georgia hâlâ benim sahte kız arkadaşım ve onu lanet olası Éliott Simon'a kaptırmayacağım.

Lucy ve Edward'la olan sohbetimden çabucak ayrıldım. Edward biraz sinirli görünüyordu ve arkamdan seslendi, ama Georgia, Lily ve Éliott'a doğru yürürken onu görmezden geldim ve Georgia'nın elini tutup onu kendime yaklaştırdım.

"Peki, burada ne hakkında sohbet ediyoruz?" Éliott'a bakarken soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaptım. Kızgınlığımı fark ettiyse bile belli etmedi ve o aptal sırtışını yüzünde tutmaya devam etti.

"Éliott ve Georgia küçüklüklerine dair komik hikâyeler paylaşıyorlardı - yaptıkları bazı şakalar çok komikti!" Lily ikilinin paylaştığı önceki hikâyeden dolayı hâlâ biraz gülüyordu.

"Yaşlandıkça sakinleştiğini söyleyebilirim, Georgie," diye espiyi yapan Éliott, Georgia'nın küçük bir itişile karşılaştı. Ona dokunmak için eğildiğinde, elini sıkarak onu çoğunlukla yanımda tuttum. Georgia bana camı kesebilecek bir bakış attı ama ben elini tutmaya devam ettim ve gülümseyerek içkimden bir yudum daha aldım.

Lily ve Éliott'un aramızdaki gerginliği hissedebildiklerini biliyordum ve ikisi de çabucak oradan ayrıldılar ama Éliott eğilip Georgia'nın kulağına bir şeyler fısıldamadan önce değil. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve söylediği her neyse ona kıkırdarak el salladı.

Sikerim böyle işi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Éliott ve Lily'yi duymazdan gelir gelmez Georgia'ya tısladım.

"Ne yapıyorum ben?" dedi hışımla, elini elimden çekerek. "Asıl soru ne yapıyorsun?"

"Ben mi? Sen aslında Éliott Simon'ın her yerindesin!" Georgia bununla alay etti. "100th kez söylüyorum, Éliott ve ben sadece arkadaşız. Senin bir zamanlar

Lucy Davis'in her yerinde, umursayacağını düşünmemiştim. Şimdiden yoluna devam ediyorsun.

artık benimle uğraşmak zorunda değilsin, anlıyorum?"

Georgia'nın elinden tuttum ve bizi dışarı, neyse ki boş olan balkona çektim.

"Ne demek istiyorsun?" Öfkelenmişim ve bunu daha fazla saklayamazdım. Neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bunu bitirmek istediğini bana mesaj atmıştın!" Georgia açıkladı.

"Hayır, bunu *yaparsan* sorun olmayacağını söyledim çünkü seni bu ilişkide rehin tuttuğumu düşünmeni istemedim. Aptalca olduğunu düşünsem bile, ilişkiyi bitirmek istersen bunun sorun olmayacağını bilmeni istedim." Aramızda bir duraklama oldu ve sözlerimi değerlendirirken kafasında dönen tekerlekleri görebiliyordum.

"Bunun aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi küçük ve emin değildi, sanki bana neredeyse inanmıyor gibiydi.

"Evet, biliyorum," diye yanıtladım hemen. "Bence çok erken. Hermes ve Valkyrie'nin eğer istersek bize bir çıkış yolu sunmaya çalışmasını takdir ediyorum ama bence yaz tatilinden ayrılmış olarak dönmek sorumsuzluk olur. Herkes bunun bir saçmalık olduğunu düşünecektir."

"Ben de," dedi Georgia sessizce. Bir sessizlik anı daha geçti ve ben rahat bir nefes aldım - omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı.

"Yani anlaştık mı?" Temkinli bir şekilde sordum. Georgia ve benim halkla ilişkiler gösterimizi sonlandırmayacağımız düşüncesiyle kalbim hızlanmaya başladı.

"Kesinlikle. Sanırım bana o mesajı attığında, bunu bitirmek istediğin anlamına geldiğini düşündüm..." Georgia sözlerini bitirirken sesinde kalbimi ısıtan bir hayal kırıklığı vardı.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın, Cara. Demek istediğim, hala kahve becerilerinde ustalaşamadım. Georgia Dubois'nın kendi elleriyle hazırladığı bir fincan kahve olmadan sabahları nasıl kalkacağımdan emin değilim." Elinin benimkiyle iç içe geçmesine izin verirken Georgia bir kahkahayı bastırdı.

"Tamam, o zaman yarın BBC çekiminden önce ekiplerimize haber veririz?" "Anlaştık."

Georgia bana kocaman bir gülümseme attı ve onun gözle görülür bir şekilde rahatladığını görebiliyordum. Daha fazlasını söylemek, ona gerçekten nasıl hissettiğimi anlatmak istiyordum ama kelimeler oluşmaya başladığında kendimi durdurdum. Bu büyük bir adımdı ve onu korkutarak bunu mahvetmek istemiyordum. Onu yavaş yavaş kazanmaya başladığımı hissediyordum ama onun için daha iyi bir erkek olmaya istekli olduğumu göstermek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Gürcistan

Luca ve ben podcast'te aramızdaki havayı temizledikten sonra otel odamıza döndük ve bir film izledik, tabii ki bu sırada uyuyakalmışım. Gece yarısı Luca'nın beni yatağa taşımasıyla uyandım, büyük bir gün olduğu için yarın için uyanık olmam gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyordu. İtiraz etmek istedim ama haklı olduğunu bildiğim için kendimi durdurdum. Odamdan çıktığında biraz hayal kırıklığına uğradım ama tecrübelerim bana yatağında bana eşlik etseydi muhtemelen çok fazla uyuyamayacağımızı söylüyordu.

Alarmımdan beş dakika önce uyandım ve hemen telefonumu kontrol ettim, ekranda Lily'den gelen bir mesaj gördüm.

Lily: Dün gece Luca ile her şey yolunda gitti mi?

Georgia: Her şey yolunda. İlişkimizi bitirmemeye karar verdik... çok erken.

Güzel, sevindim. Luca'nın etrafta olması eğlenceliydi, seni kızdırmak için fazladan bir el.

Georgia: Sen ve Edward'ın dün gece Éliott ve Lucy'nin flört etmesiyle bir ilginiz yok, değil mi?

Edward ve beni entrikacılıkla mı suçluyorsun?! Şok oldum. Böyle bir şey söylediğin için şok oldum ve gerçekten incindim.

Georgia: Bayan çok fazla protesto ediyor, hmmm?

Lily: ;-)

Telefonumu yatağa geri attım ve kendi kendime kıkırdadım. Lily ve Edward bu sezon iyi arkadaş olmuşlardı ve Lily'nin diğer sürücülerle yakınlaştığını görmek güzeldi.

Söz verdiğim gibi, Luca'nın kiraladığı Lamborghini ile piste gitmeden önce Luca ve bana birer fincan kahve yaptım. Valkyrie garajına vardığımızda hemen Isabelle'in ofisine gittik ve kapısını çaldık.

"İçeri gel!"

Fiona ve Lizzie Isabelle'in kanepesinde oturuyorlardı. Fiona Schmidt'in yüzünde kocaman bir sırıtış belirdiğini fark ettim, arkamdan koşarak gelen Luca'ya bakarken biraz utangaç görünüyordu.

"Georgia... Luca... Günaydın. Düşmanı ev kampına mı getiriyorsun Georgia?" Isabelle şaka yaptı, ancak onu uyarmadan ofisine geri getirdiğim için biraz sinirlendiğini görebiliyordum.

"Çabuk olacağız. Luca ve benim ilişkimizi yaz tatilinden sonra bitirmemeye karar verdiğimizizi bilmenizi istedim. İkimiz de bunun çok erken olduğunu ve utanç verici olacağını düşünüyoruz. Sezon sonuna kadar bekleyeceğiz ve sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz." Isabelle'in yüzü ikimizi değerlendirirken nötrdü. Biraz daha şaşıracağını düşünmüştüm ama sakinliğini korudu.

"Anlıyorum, bu ilişki PR için iyi oldu. Eğer ikiniz de böyle düşünüyorsanız, Francesco ile bu konuyu konuşacağım. Ancak ikinizden de gelecekteki basın gösterileri hakkında daha fazla şikayet duymak istemiyorum. Bunu yıl sonuna kadar sürdürmek istiyorsanız, etkinliklere sorunsuz bir şekilde birlikte katılacaksınız."

Isabelle ihtiyaçlarımızdan bahsederken annem tarafından azarlanıyormuşum gibi hissediyordum ama yine de talepleri artık o kadar da kötü görünmüyordu. *Neredeyse onları dört gözle bekliyordum.*

Luca da ben de başımızı salladık ve Isabelle bizi hızla ofisinden kovdu, Lily ve benim bütün sabah strateji toplantılarımız olduğu için Luca'nın Hermes garajına dönmesi konusunda ısrar etti.

"Öğle yemeğinden sonra BBC röportajı için görüşürüz."

"En iyi şekilde davrandığından emin ol, Rossi. Nasıl olduğunu bilirim!" Onu Valkyrie garajından çıkarırken şaka yaptım.

"Ne? Ben mi? Ben mi? Ben her zaman en iyi davranışımı sergilerim, Amore." Lakap karşısında biraz kızardım ve başımı salladım, Luca'nın her zaman bir şeyler çevirdiğini çok iyi biliyordum.

"Hayatın buna bağlı olsa bile nasıl davranacağını bilemezsin," diye karşılık verdim.

"Ne diyebilirim ki? Güzel kadınların yanında kendimi kontrol edemiyorum. Daha önce ne demiştin? Bu benim doğamda var." Dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurup popoma hafifçe vurduktan sonra çekip gitti, kendinden son derece memnun görünüyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

BİR ŞEY ÖNERMEK İSTİYORUM

Luca

BBC röportajı için Georgia ile F1 sponsorluğundaki basın toplantısı odasında buluştum. Matteo ve Lizzie tüm hafta boyunca bizi sorulacak çeşitli sorulara hazırlamışlardı. Soruların çoğu bir F1 pilotu olarak flört etmek ve bazıları da *başka bir* F1 pilotuyla flört etmek üzerineydi. Çoğu genel sorulardı ve birbirimiz hakkında spesifik sorulara cevap vermemiz için üzerimizdeki baskıyı azaltıyordu ki bu da ekipler için önemliydi. Halkla ilişkiler gösterisini sürdürmeye karar verdiğimiz için Georgia ve benim birbirini seven, mutlu bir çift gibi görünmeye devam etmemiz gerekiyordu.

O sabah BBC'nin bunu bir sezon ortası özel programı yapmaya karar verdiğini ve yaz tatilinden kısa bir süre sonra yayınlanacağını öğrendim. Gazeteci bu sözleri söyler söylemez içimi bir rahatlama dalgasının kapladığını hissettim. Georgia ve ben sezon sonuna kadar birlikte kalmaya karar verdiğimiz için memnundum çünkü ayrıldığımızı duyurduğumuz sırada yayınlanması daha da utanç verici olurdu. Özel programın adı "F1 ve Aileler" olacaktı ve sadece romantik ilişkilere değil ailevi ilişkilere de yer verilecekti. BBC ayrıca ünlü abi-kardeş F1 ikilisi Georgia ve Henri ile de bir röportaj yapmaya karar vermişti.

"İyi günler, Luca. Şimdi sana bazı sorular sorarak başlayacağız. Bu görüşme devam ederken, başka bir odada Georgia ile de aynı görüşmeyi yapacağız. Daha sonra ikinizle de bu odada röportaj yapacağız. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa hoş geliyor."

"Mükemmel. Pekâlâ, başlayalım. Georgia ile sezon başından beri mi çıkıyorsunuz?"

Koltuğumda kıpırdandım, bu sorunun bana çelme takmak için mi sorulduğuna, yoksa ilişkimizin sahnesini mi kurduklarına karar vermeye çalışıyordum. İlişkimizin başlangıcını kasıtlı olarak belirsiz tutmuştuk, böylece olduğundan daha uzun görünmesini sağlayabilecektik. Doğal görünmesini istedik.

"Imola civarlarında nihayet ona çıkma teklif edecek cesareti buldum," diye göz kırparak cevap verdim. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi, o benim ligimin çok dışındaydı, bu yüzden oldukça gergindim." Mülakatı yapan kişi biraz güldü ve bunun çoğunlukla kibarlık olsun diye olduğunu söyleyebilirim. Sanırım bunu daha önce de *söylemişim*.

"Takım arkadaşlarınızın kız kardeşiyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu herkesin çok merak ettiğini biliyorum. Herhangi bir zorluk var mı?"

"Bazıları oldu, evet. Henri ilk başta bu ilişkiden emin değildi, bunun arkadaşlığımızı nasıl değiştirebileceğinden emin değildi. Gördüğünüz gibi F1'de takım arkadaşınızla iyi bir çalışma ilişkisi başarılı bir takımın en önemli bileşenlerinden biridir. Sağlıklı ve rekabetçi bir ilişki, bir takımı kurabilir ya da bozabilir. Henri ve benim bu sezona girerken iyi bir dinamiğimiz vardı, dolayısıyla bunun değişme olasılığı karşısında o da haklı olarak endişelendi - ben de öyle."

"Bu süreç boyunca nasıl çalıştınız? Ya da çalıştınız mı?" Mülakatı yapan kişi sorunun ikinci kısmını sinsice araya sıkıştırdı. Bu kesinlikle onaylananlar listesinde yoktu ama Matteo bana bazı ekstralar beklememi söylemişti. Yapımcılar ellerinden geldikince fazladan drama eklemekle ünlüydüler.

"Nihayetinde her şey Henri ile benim aramdaki ve Georgia ile benim aramdaki iletişim ve güvenle ilgili. İlişkimiz bize ait. Kimseyi ilgilendirmez. Henri bunu anlıyor ve kız kardeşine saygılı davranacağımı biliyor ki ben de ilişkimiz boyunca bunu yapmaya çalıştım ve umarım herkes de bunu görmüştür."

"Kesinlikle öyle. İkiniz de ilişkinizde oldukça özel oldunuz, sosyal medyada neredeyse hiçbir şey paylaşmadınız. Bu kadar özel olduğunuz için bazı hayranlar arasında bunun bir PR çalışması olduğuna dair şakalar yapıldı. Bu gizliliğin bir nedeni var mı?"

"Evet, var," diye cevap verdim, belki biraz fazla hızlı bir şekilde. Gazetecilerin PR çalışmasıyla ilgili ek yorumu beni şaşırttı ama yüzümdeki şoku gizlemek için elimden geleni yaptım.

"Georgia ve ben mahremiyetimize her şeyden çok değer veriyoruz. Onun hakkında ne hissettiğimi herkese anlatmak için sosyal medyaya ihtiyacım yok. İlişkiler söz konusu olduğunda ikimiz de özel insanlarız ve bunu flört geçmişimizde ve son birkaç yıldır sosyal medyaya maruz kalmamamızda görebilirsiniz. Doğrusu, Instagram şifremini sürekli unutuyorum... benim zavallı medya yöneticim!" Ellerimden ter damlamaya başladığını hissetmeme rağmen cevabın yeterince iyi olduğunu umdum.

"Ama eğer bu bir PR çalışmasıysa," diye ekledim şakayla, "o zaman griddeki en çekici ve zeki sürücüyü seçtiklerine sevindim. *Diğer Dubois ile* çıkıyormuş gibi yapmak berbat olurdu." Bu yorumum röportajı yapan kişinin ve diğer BBC çalışanlarının bana içten bir kahkaha atmasını sağladı, ancak Matteo'nun arka planda bana uyarı dolu bir bakış attığını görebiliyordum.

Gülüşmeler yatıştığında gazeteci soru listesine geri döndü. "Çeşitli medya etkinliklerinde sizi sık sık Gürcistan'ın savunucusu olarak gördük. Bu durumun, aranızdaki romantizme yol açma ihtimali var mı?" Bu soru karşısında küçük bir kahkaha attım - keşke bilseydi.

"Grid'de kendini savunmak için yardıma ihtiyacı olmayan biri varsa o da Georgia Dubois'dır. Bununla birlikte, basın bu sezon ona haksızlık ettiğini düşünüyorum ve sevdiğiniz birini izlemek zor-," ağzımdan 'sevmek' kelimesi çıkmaya başladığında kendimi dikkatlice durdurdum, bunun yerine hangi kelimeyi seçeceğime karar vermeye çalıştım, "- basın tarafından dövülmeyi çok önemsiyorum. Ama hata yapmayın, Georgia Dubois bir aslan ve benim onu savunmama ihtiyacı yok."

Gazeteci cevabımdan etkilenmiş gibi gülümsedi, bu da içimi sevinçle doldurdu. Matteo başparmağıyla beni onayladı, bu da vücudumdan bir rahatlama selinin geçmesine neden oldu. Röportaj sona erdiğinde, BBC koordinatörü elinde biraz su ve bir muzla yanıma geldi.

Luca: 1: BBC 0

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, Georgia görüşmesinin ardından odaya girdi. Lizzie'nin yüzündeki gülümsemeye bakılırsa her şey yolunda gitmişti. Lizzie'nin kulağına bir şeyler fısıldayan Matteo'nun yanına gittiğini gördüm. Lizzie bana döndü ve sert bir bakış attı. Lizzie'nin bu halkla ilişkiler dublörü yorumundan pek etkilenmeyeceğini biliyordum. Georgia'nın arkasında kardeşleri Hugo ve Henri vardı, bizimkinden hemen sonra bir görüşme planlamışlardı.

"Her şey yolunda gitti mi Cara?" Yanımda duran sandalyeye otururken Georgia'ya sordum. Kelimeleri biraz fazla yüksek sesle söylediğimden emin oldum,

Gazetecinin ve diğer BBC çalışanlarının konuşmamızı duymasını umuyordum.

"Evet, evet, sadece kardeşini değil erkek arkadaşını da yenmenin ne kadar iyi hissettirdiğinden bahsediyordum," diye espri yaptı.

"Beni nasıl da yaraladın," diye şaka yaptım ve gazeteci önümüze oturmadan önce onu hızlı bir öpücük için kendime çektim.

"Georgia, Luca, başlamaya hazır mısınız?" Kamera dönmeye başladığında ikimiz de başımızı salladık.

"Burada Georgia ve Luca ile birlikte oturuyorum, bu sezon sadece şampiyonluk için değil... birbirlerinin kalpleri için de yarışan iki sürücü." Gazeteci bu sözleri söylerken, gazetecinin sevimsiz sözleri karşısında dudaklarında bir gülümseme oluşmasına izin vermemeye çalışan - ve bunu başaramayan - Georgia'ya döndüm. Gazeteci gülerek, "Pardon, ikiniz için de çok mu klişe oldu?" dedi.

"Hayır, hayır, sadece Luca'nın kalbi için yarıştığım imasına *gülüyordum*. Bu sezonki en kolay galibiyetimin bu olduğuna eminim," diye kıkırdadı Georgia.

Ulusal televizyonda benimle flört eden bu Georgia kimdi ve burada kalabilir miydi?

"Amore, beni ulusal televizyonda nasıl utandırırıyorsun! En azından biraz yalan söyleyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Georgia'nın bu özel şakayı anlayacağını bildiğimden ona göz kırparak şaka yaptım. Matteo ve Lizzie'ye bakmamaya karar verdim, bu alışveriş hakkında ne hissedeceklerini çok iyi biliyordum ama umurumda değildi.

Alingan, cilveli Georgia'yı severdim.

"Peki, Luca, Georgia'ya neden aşık olduğunu açıkça görebiliyoruz, ama Georgia, Luca'nın kalbini kazanmak için çok çalışması gerekti mi?"

"Kesinlikle," dedi, belki de benim beğenime göre biraz fazla hızlıydı, ancak boğucu sesi kesinlikle bunu telafi etti. "Yine de kardeşlerimin onayını kazanmak için biraz daha fazla çalışması gerektiğini düşünüyorum."

"Evet, bunu Luca'ya daha önce sormuştuk. Peki ya siz? Luca'ya aşık olmanız uzun sürdü mü?" Röportajı yapan kişi bu konuda ısrar ediyor, Georgia'nın bir cevap vermesini istiyordu. Georgia bana döndü, yüzünde bir gülümseme vardı.

"Muhtemelen *olması gerektiği kadar* uzun sürmedi ama ne diyebilirim ki? Mor giyen erkeklere bayılırım." Georgia'dan böyle bir cevap beklemediğim için yanaklarımın biraz ısındığını hissedebiliyordum. Cümlesinin ilk kısmı beni duraksattı ve birden zihnim dakikada milyonlarca mil hızla koşmaya başladı.

Bunu mu kastetmişti, yoksa sadece kameralar için bir yem miydi?

"Sen ve F1 padokundaki kadınların yarısı," diye güldü gazeteci. Georgia yüzünde sıkı bir gülümsemeyi koruyordu ve ben de onun

Bu yorumdan etkilendim.

"Söyler misiniz, izinli olduğunuz hafta sonlarında birlikte geçirdiğiniz zamanı nasıl yönetiyorsunuz? İkinizin de fabrikalarda çok zaman geçirdiğinizi biliyorum."

"Zor olduğu kesin. Birçok röportajda duyacağınız gibi, sevdiklerinizden haftalarca uzak kalmak zor. Çoğu eş ve sevgili her yarışa gidemez. Bizim için durum neredeyse tam tersi, çünkü birbirimizi yarış hafta sonlarında yarış dışı haftalardan daha fazla görüyoruz, ancak yarışta olmasak bile birbirimize zaman ayırmak için elimizden geleni yapıyoruz" diye yanıtladım. Ailemden uzakta olmak zordu ve babam ve annem yarışların çoğuna seyahat edebildiği için şanslıydım.

"Katılıyorum. Bence ikimiz de Formula 1'de olduğumuz için daha kolay. İkimiz de kendimizi şampiyonluğu kazanmaya adanmış sürücüleriz ama bu aynı zamanda sürücü olmanın getirdiği zorlukları da anladığımız anlamına geliyor. Kötü bir gün geçirdiğimde Luca neler yaşadığını anlıyor. Duygusal rollercoaster'ı anlıyor çünkü aynı yolculuktayız. Çok aşırı iniş çıkışlar oluyor ve sizin yerinizde olan birinin olması çok anlamlı. Sadece yirmi iki kişiyiz, bu yüzden neler yaşadığınızı anlayan biriyle çıkmak çok özel bir şey."

Elimde olmadan Georgia'ya döndüm ve ona gülümsedim. Aslında çıkmıyor olsak bile Georgia'yla arabayla olan ilişkim ve Hermes'in son birkaç haftadır yaptığı kötü strateji görüşmeleri hakkında konuşabilmek beni rahatlatmıştı.

"Bu ilginç bir bakış açısı, teşekkür ederim. Şimdi Georgia, eğer sormamda bir sakınca yoksa, diğer F1 kız arkadaşları ya da eşleriyle nasıl geçiniyorsun? Şu ana kadar mevcut pilotların eşlerinden hiçbirisi Formula 1'de çalışmıyor ama yarışlardan sonra sık sık birlikte takıldığınızı biliyorum."

"Birçoğuyla iyi anlaşıyorum. Edward'ın kız arkadaşı Lauren ve ben iyi arkadaşız, ki bu çok hoş bir şey. Edward'ı dehşete düşürecek şekilde ona gizlice Valkyrie tişörtleri giydiriyorum. Bir sürücü arkadaş olabilirim ama tüm ortaklar bana *benmişim* gibi davranıyor ve bu çok hoş. Sık sık oturup şarap içiyoruz ve çocuklarımızın ne kadar aptal olabileceği hakkında konuşuyoruz. Gerçekten de düşündüğünüzden çok daha sıradan bir şey. Yirmili yaşlardaki diğer kadınlardan hiçbir farkımız yok."

Georgia'nın cevabını düşünmek için bir an durdum. Şoför olduğu için diğer eşler ve kız arkadaşlarla takılmanın farklı olup olmayacağını düşünmemiştim ama aslında bunun kolay olduğunu duyduğuma sevindim. Bu durum

Mantıklı; hepimiz birlikte kartinge gitmiştik, hepimiz birlikte büyümüştük, yani arkadaşlık ve sevgililerimiz de arkadaş grubumuzun doğal bir uzantısıydı.

"Bu gerçekten harikaydı. Siz ikiniz tam bir eğlence topusunuz. Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Evet, aslında hepiniz burada bir kamera ekibi ve fotoğrafçılarla birlikte olduğunuza göre, spot ışıklarını bir süreliğine ödünç alabilir miyim?"

Gazeteci sorum karşısında şaşkın görünüyordu ama devam etmemi işaret etti. Lizzie ve Matteo'nun arkada gergin göründüklerini görebiliyordum, Matteo hafifçe başını sallayarak planımdan vazgeçmemi söylüyordu. Ama ben onların sessiz yakarışlarını duymazdan geldim. Georgia'ya döndüm ve iki elini de avuçlarıma içine aldım. Bana sorgulayan bir bakış attı, belli ki ne olacağını tahmin etmeye çalışıyordu.

"Georgia Dubois," diye başladım, "son birkaç yıldır seni tanımak bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Sen gerçekten benim iyi yarımısın. Buna hiç şüphe yok. Bu yüzden, bu röportajın son sorusu olarak size sormak istediğim tek bir şey var." Bir an durakladım ve tek dizimin üzerine çöktüm.

Georgia'nın yüzünde paniğin yayılmaya başladığını görebiliyordum. Küçük kadife bir kutu çıkardım ve ağzını ona gösterdim. Gözlerinin '*Kalkan Luca*' dediğini görebiliyordum ama devam ettim. Koltuğunda gergin bir şekilde kıpırdandı, kafasının içindeki tekerlekler dönüyor, soracağımı varsaydığı soruya ne tür bir cevap vereceğini belirlemeye çalışıyordu.

"Bu öğleden sonra bize bir kahve daha yapar mısın?" Sevimsiz bir sırıtışla yüzük kutusunu açıp kadife kutudan yere dökülen kahve tanelerini gösterdim.

İlk başta oda sessizdi, hala önlerinde olanları sindirmeye çalışıyorlardı, ancak bir saniye sonra Georgia'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldığını ve kahkahalara boğulduğunu gördüm.

"Luca Rossi, bu şekilde kötü çekilmiş kahveyle kahve yapacağımı sanıyorsan aklını kaçırmışsın!" Grup kahkahalara boğuldu. Diğerleriyle birlikte gülüyor olmasına rağmen gözlerinde ölüm ifadesi olan Henri'ye döndüm. Georgia'ya arsızca gülümsedim ve yerden kalkıp kucağımdaki kahve çekirdeklerinin tozunu aldım. Georgia da ayağa kalkarken karnıma şakacı bir yumruk attı.

BBC sunucusuna "Nelere katlanmak zorunda olduğumu görüyor musun?" diye takıldı. Hala gülümseyerek, ikimiz de röportajcının elini sıktıktan sonra

Girişte bizi bekleyen Lizzie, Matteo ve kardeşlerine doğru yürüyordum.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan Rossi, seni kendim öldürürüm," diye karşılık verdi Lizzie büyük bir of çekerek. Georgia bana dönüp göz kırptı ve Lizzie'yi odadan çıkarken takip etmeden önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Georgia çıkmadan önce arkasını döndü ve "Bunun için seni geri alacağım Rossi!" diye seslendi.

Yapacağından hiç şüphem yoktu ve bunu dört gözle bekliyordum.

Gürcistan

BBC röportajı beklediğimden çok daha iyi geçti. Perşembe günü Isabelle ile yaptığımız konuşmadan sonra, Cuma ve Cumartesi günleri Luca ve benim için inanılmaz derecede kolay geçmişti. Aramızda farklı bir şeyler hissediyorduk, sanki *sahte flört* ile *gerçek flört* arasındaki çizgi bulanıklaşmaya başlamıştı. Pistte olduğumuz ve boş zamanımız olduğu zamanlarda birbirimizin garajına girip gülüşüyorduk. Otele döndüğümüzde oturma odasında oturup amaçsızca yarış mühendislerimizin notlarını gözden geçiriyor ya da arabalar hakkında sohbet ediyorduk.

Kendi kendime bunu gerçekten satabilmek için Luca'nın yatağında kendi yatağımdan daha fazla gece geçirmemin mantıklı olduğunu söylemeye devam ettim. Ve her akşam yemeğini kardeşlerimle birlikte gülerek ve sohbet ederek geçirmemiz de *kesinlikle mantıklıydı*, değil mi? Küçük bir parçam Luca'nın yanında kendimi bu kadar rahat hissetmeye başladığım için endişelendi ama o parçama defolup gitmesini söyledim.

Eğleniyordum ve mutlu olmayı hak ediyordum.

Pazar günü geldiğinde, Luca ve ben el ele padokta yürüdük. Üzerimde özel üretim Silverstone polom vardı. Maison de Klotho Grand Prix için tüm takıma yeni pololar yapmıştı. Lily ve bana da onlara uygun çok güzel atletik etekler hediye edilmişti. Bence biraz tenis yıldızlarına benziyorduk ama Maison de Klotho'daki temsilcimiz bugünlerde bunun moda olduğunu söyledi.

Valkyrie garajına vardığımızda Luca dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve Lily'ye el sallayarak vedalaştı. Neredeyse hiç konuşmamıştık.

BBC röportajımı konuşma vakti gelmişti ve Lily'nin nasıl geçtiğini duymak için can attığını biliyordum. Beni şoför odama kadar takip etmesini işaret ettim ve o da hemen koltuğuma oturarak kendini evindeymiş gibi hissetti.

"Ee... nasıl gitti!? Benim katılmama izin vermediklerine inanamıyorum, çok sinir bozucu!" Lily'nin sesi erken yatması gerektiği söylenmiş küçük bir çocuk gibiydi.

"İyi geçti. Bazı iyi sorular sordular ve bazı sondaj soruları sordular."

"Lizzie bana sonunda Luca'nın sana büyük bir şaka yaptığını söyledi. Kulağa çok komik geliyordu. Henri'nin yüzünü görmeyi çok isterdim."

"Henri kesinlikle sinirlenmişti ama bence oldukça komikti. Luca'nın bunu yapacak cesarete sahip olmasına şaşırdım."

"Bir an için gerçekten evlenme teklif edeceğini düşündün mü?"

"Doğrusu, o anda ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Ben korkudan donup kalmıştım. Sanırım ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyordum."

"Bu kadar yakışıklı bir yüzle evet demek *zorundasın*," dedi muzipçe.

"Bu ilişkiyi biraz fazla benimsemiş gibi konuşmaya başladın... Edward'la ne kadar konuştun?" Ben de karşılık verdim.

"İstediğin kadar rol yapabilirsin Georgie, ama beni kandıramazsın!" Lily'ye cevap olarak gözlerimi devirdim ve bu yoruma bir yanıt vermemeye karar verdim.

"Bugün podyumda bana katılacak mısın?" Lily'ye konuşmanın konusunu değiştirmeye kararlı bir şekilde sordum.

"Tabii ki... En üst basamakta ben olacağım," diye karşılık verdi.

"Bunu göreceğiz, Lil!" Odamdan çıkarken ona bağırdım, kapıyı kapatmadan hemen önce beni tersledi. Onun kararlılığına gülümsemekten kendimi alamadım. Bugün ilk sıradaydım ve bundan vazgeçmek gibi bir planım yoktu ama içimden bir ses Lily'nin bugün çok mücadeleci olduğunu söylüyordu.

"Pekâlâ Georgia, kırk ikinci tur tamamlandı. P2'de Henri'nin 15 saniye önündesin, başını eğmeye devam et."

Yarış mühendisime "Burası çok sıkıcı çocuklar," diye takıldım. Sesi kesilmeden önce Mel'in telsizden yumuşak bir kahkaha attığını duydum.

Düzlüklerde arkamdaki Henri'yi görebiliyordum, ama sadece belli belirsiz. Silverstone'da pistin etrafında devasa televizyonlar vardı ve bize asla büyük ekranları izlemememiz söylene de, bazen izlememek zor oluyordu. Ama kalabalığın etrafında çılgına döndüğünü gördüğümde, ekrana bakmaya cesaret ettim ve Lily'nin Henri'yi geçtiğini gördüm.

Birinin kardeşimi geçmesine bu kadar sevinmemem gerektiğini biliyordum ama kalbim Lily için çarpıyordu. Eğer Valkyrie Silverstone'da 1-2'lik bir derece elde edebilirse, bu dondurmanın üstündeki kiraz olacaktı. Hafta sonu için daha iyi bir son düşünemezdim.

"Lily geçti mi?" Takım telsizinden sordum.

"Yarışa odaklan Georgia, sadece sekiz tur kaldı. Lily seni yakalayamayacak, bu yüzden lastiklere dikkat et ve mantıklı sür."

Ve odaklandım. Sonraki sekiz tur, şimdiye kadar yaptığım en sıkıcı turlar olmasa da en harika turlardan bazıları gibiydi. Araba uçuyordu ve yolumdan çekilmeleri söylenen diğer iki sürücüyü çoktan geçmiştim.

"En hızlı tur için pite girmek için yeterli zamanımız var mı?"

"Hayır. Bunu bir puan için riske atmayacağız. Bırak Lily alsın."

İçimi çektim, en hızlı turun muhtemelen Lily'ye gideceğine biraz sinirlenmiştim ama yine de şampiyonada ikinci ve üçüncü olan Noah ya da Henri olmadığı için mutluydum. Mel haklıydı. Bir puan için pite girmeye gerek yoktu. Garajda bir şeyler olma riski çok büyüktü. Kimse 1-2'lik finiş tehlikeye atmak istemiyordu.

Damalı bayrağın sallandığını gördüğümde rahat bir nefes aldım.

Silverstone'u kazanacaktım ve kendimi durdurulamaz hissediyordum.

Çizgiyi geçtiğimde, Fiona Schmidt'in telsizden kulağıma seslendiğini duydum. "Bu P2 Georgie, P2. Harika yarıştı!"

İçimi ani bir korkunun kapladığını hissettim. P2? Hayır, bu doğru olamaz. Zaman cezası mı almıştım?

"Ne demek lanet olası P2?" Sesim kesildi ama bir saniye bile geçmeden arka planda hem Fiona'nın hem de Mel'in kahkahalarını duydum.

"Hahaha, şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Bu P1, Aşkım, ama Bakü'deki o şakadan sonra bile bizi düşünebilirsin!" Radyomda Fiona'nın şakasını duydum.

"Görünüşe göre bugünlerde herkes Georgia Dubois ile bir şaka savaşı başlatmak istiyor!" Kıkırdarak telsize geri döndüm.

Georgia: 1 Fiona: 1

"Tüm ciddiyetimle söylüyorum, sen ve Lily harika bir yarış çıkardınız. P1 ve P2, daha iyisini bekleyemezdik!" Isabelle söze karıştı.

"Ekibe ve Lily'ye tebrikler. Araba bu hafta harika hissettirdi. Herkes gerçekten iyi iş çıkardı."

Podyum için ayrılan park yerine en son giren araba bendim. Arabamdan atladım, klasik cam silme dansımı yaptım ve sonra Lily'nin yanına koşarak onu kocaman bir kucaklamaya zorladım. O da bana *sıkıca sarıldı* ve birlikte aşağı yukarı zıplamaya başladık. Eminim herkese hoppa okul kızları gibi görünüyorduk ama umurumda değildi. Valkyrie F1 1-2'lik bir derece elde etmişti. Eğer liseli kızlar gibi zıplamak istiyorsam, bunu hak etmiştim.

Podyum kutlaması şu ana kadar sezonun en sevdiğim ikinci kutlaması oldu. Monako'yu kazanmanın yerini hiçbir şey tutamazdı ama orada Lily ve kardeşimin yanında durmak gerçekten nefes kesiciydi. Kutlamadan şampanyaya bulanmış bir şekilde indiğimde Luca'nın merdivenlerin dibinde durduğunu gördüm, muhtemelen bana zorunlu yarış kazanma öpücüğünü vermek için bekliyordu.

Ama beni kollarına alıp öperken, normalde olduğu kadar zorunlu hissettirmiyordu. Luca beni tuttuğu yerden bıraktı ve bana gülümseyerek dudaklarına hızlı bir öpücük daha kondurdu.

"Seninle gurur duyuyorum, Tesoro. Çok gurur duyuyorum." Ona gülümseyerek baktım ve içmesi için şampanya şişesini uzattım.

Günün geri kalanı bir bulanıklık gibiydi. Kutlama ve medya görevlerinin ardından Luca ve ben birlikte otele dönerek bu gece için hazırlandık. Sürücüler birliği tarafından düzenlenen Silverstone etkinliğine gitmeden önce birkaç saatimiz vardı. Herkes Pazar günü Silverstone'da kaldığından, FIA genellikle bir sürücü galası düzenler ve çeşitli VIP'leri ve Sponsorları gelip sürücüler ve takım müdürleriyle takılmaları için davet eder. Isabelle, Luca ve benim zamanında gelmemiz gerektiğini açıkça belirtmişti. Lily saat 19:00'da bizimle aşağıda buluşacaktı, böylece 19:30'da orada olacaktık.

Otel odasına döner dönmez Luca duşa girdi. Biraz ayılmam gerektiğini biliyordum ama Eric'in odama gönderdiği bir şişe şampanya çok cazipti. Neyse ki Luca oda servisinin gelmesini sağlayacak kadar ileri görüşlüydü, ben de şampanya şişesini açıp hem kendime hem de Luca'ya birer kadeh doldururken mutlu bir şekilde içine daldım.

Duştan sonra Luca, beline sardığı ve kalçalarına tehlikeli bir şekilde sarkan havlusuyla oturma odasına girdi. I

Karşımda duran İtalyan'ı görünce dudaklarımı yalamaktan kendimi alamadım ama Luca aç bakışlarını görmezden geldi.

"Georgia, sence de yeterince şampanya içmedin mi?"

Yarım şaka yaparak bardağını kaptı ve bir yudum aldı.

"Nopppeee," diye cevap verdim, kelimenin sonundaki p'yi patlatarak. "Yarış kazananlarının istedikleri kadar şampanya içebileceklerini duydum." Luca bardağıma uzandı ve elimden aldı.

"Sanırım yeterince içtin," dedi sertçe, ancak yüzündeki sırıtış bana bundan zevk aldığını söylüyordu. Bardağı sehpanın üzerine, ulaşamayacağı bir yere koydu ve ben de ona kocaman bir dudak bücktüm.

"Hadi ama Luca, hiç eğlenceli değilsin!"

Luca beni kendine doğru çekti ve ellerimi çıplak göğsüne koydum. "Çok eğlenceli olabileceğimi biliyorsun sanırım, Principessa." Bu lakapla ilgili bir şey her zaman içimi alevlendirirdi ve kendimi içten içe sakinleştirmeye çalıştım. *Şimdi zamanı değildi.*

"Şu anda hiç eğlenceli değilsin." Suratımı asarken boğucu bir ses tonu takınmaya çalıştım ama umduğumdan daha başarısız olduğumdan şüpheleniyordum, özellikle de Luca kaşlarını kaldırdıktan sonra.

"Principessa'mın şu anda istediği bu mu, hmm? Biraz eğlence?" Başımı evet anlamında sallamadan önce, bunun onu nasıl çılgına çevirdiğini bildiğim için alt dudağımı yavaşça ısırdım.

"Cevap ver bana," diye talep etti. Luca yatak odasında her zaman kontrolü elinde tutan kişiydi ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bunu seviyordum. Ama bu geceyle ilgili bir şey ona meydan okuma isteği uyandırdı bende. Ona cevap vermek yerine başımı hayır anlamında salladım ve bir meydan okuma hareketi olarak doğruca yatak odama yürüdüm.

Yatağıma atlayıp ayakkabılarımı çıkarırken Luca'nın kapıma yaklaştığını gördüm. Kapının pervazına yaslanmıştı, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi vardı ama ben oynadığım oyunun farkındaydım.

"Senden daha iyisini beklerdim. Kötü kızlara ne olduğunu biliyorsun." "Yarışı kazananların *her zaman* ödüllendirildiğini sanırdım."

"Sadece uslu olanlar," diye karşılık verdi Luca.

"Peki, belki de senden bir ödül istemiyorum. Eminim Élio-" Ben daha sözlerimi bitiremeden Luca üstüme çıktı, dudakları dudaklarımla vahşi bir öpüşmeyle birleşirken elleri iki elimi de yere sabitledi. Geri çekilirken yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi ve beni nefessiz bıraktı.

"Oh, Principessa, nasıl da yalan söylüyorsun. Éliott seni asla benim kadar iyi hissettiremez."

"Belki de onu arayıp öğrenmeliyiz." Sözlerimin onu daha da kızdıracağını biliyordum ama bugün Luca'nın bu yönünü seviyordum.

Luca hızlıca polomu ve eteğimi çıkararak beni sadece iç çamaşırlarımla bıraktı. Tangamı çıkardı ve iki elimi tutarak yatak başlığına bağladı. Sanki rahatsız olmuyormuşum, onunla ilgilenmiyormuşum gibi davranmak istedim ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk. Luca kalçalarımın arasına yerleşirken, kalçalarımın arasındaki ıslaklığın arttığını hissedebiliyordum.

"Mavi kıyafetinin altına mor bir tanga giymişsin. Oyun mu oynamak istiyorsun? İyi, ikimiz de oyun oynayabiliriz." Alayını bitirir bitirmez Luca diliyle doğrudan göbeğime daldı. Luca'nın hemen bu kadar güçlü olmasını beklemediğim için yüksek sesle bir nefes verdim, ama harika hissettirdi. Beni kedi yavrusu yalamalarıyla çalıştırmaya devam etti ve beni orgazmıma daha da yaklaştırdı. Yavaşça, bir parmağının içime girmesine izin verdi.

"Luca... Pl... lütfen... bir tane daha," diye yalvardım ona. Parmağıyla ayarladığı hız alaycı bir Çekilde yavaGtı ve Luca beni boĞalmaya götürdükçe kendimi daha da çaresiz hissediyordum. Bu rahatlamayı bulmak üzere olduğumu hissettiğimde, Luca parmağını ve ağzını çekti ve beni tamamen akıllara durgunluk veren bir orgazmın dengesinde asılı bıraktı.

"Bu ne içindi?" Artık yıpranmış olan tangamın bağlarından kurtulmaya çalışırken yüzüm öfkeden kıpkırmızı kesilerek talepte bulundum.

"Eğer boşalmak istiyorsan, belki de Éliott'u aramalıydın?" Luca alaycı bir tavırla vücuduma doğru sürünmeye başladı, boynuma ve omuzlarıma hafif öpücükler kondurdu. Buna karşılık olarak bacaklarımı ona doladım ve onu aşağı çekmeye çalıştım ama vücudu çok güçlüydü ve yerinden kıpırdamadı.

"Lütfen... Luca..." Yalvardım. Bu noktada ne diyeceğimi bilemez haldeydim. Vücudum yarıştan, şampanyadan ve neredeyse doruğa ulaşmaktan dolayı çok çalışmıştı.

"Sanırım bir özür dilemelisin," diye talep etti Luca. Onlara bakarken bir kez daha bağlarımı çektim, ama Luca başımı kendisine çevirdi, dudaklarında bir sırıtış vardı.

"Peki... Özür dilerim." Özrün acınası olduğunu biliyordum ama Luca'nın bu kadar kolay kazanmasını istemiyordum.

"Ne için?"

Homurdandım ama pes ettim. "Sana cevap vermediğim için... Söz veriyorum bir daha yapmayacağım," diye araya girdim, belki ikna edici olur umuduyla

Luca, bitirmeme izin ver.

"Oh, Principessa, bunun bir yalan olduğunu biliyorum," diye alay etti Luca, "ama bu sefer özrünüzü kabul edeceğim."

Luca'nın vücudumda iz sürmeye başladığını, ikimizden başka kimsenin göremeyeceği yerlere küçük aşk ısırıkları ve öpücükler bıraktığını hissettim. Tekrar göbeğime ulaştığında yüksek sesli bir inilti çıkardım. Luca iki parmağını soktu - ve sonra üçüncüsünü. Klitorisimi nazikçe emerken, parmaklarının makul bir hızda içeri ve dışarı kaymasına izin verdi ve kendimi yüksekliğime yaklaştığımı hissettim. Neyse ki, bu sefer Luca beni vururken serbest bırakmam için beni çalıştırdı. Adını tekrar tekrar söyledim, bileklerimdeki bağlarla savaşıırken yatakta zevk içinde kıvranıyordum.

Sakinleşmeye başladığımda, Luca geri çekildi ve dudaklarıma doğru ilerledi, bana onun üzerinde kendimi tatmama izin veren özensiz bir öpücük verdi. Bileklerimdeki tangayı hızla çözdü ve her birini nazikçe öptü. Bu hareket bana neredeyse samimi gelmişti, sanki bu onun için seksten daha fazlasıydı. Bu duyguyu aklımdan çıkardım, kendime bunun sadece seks olduğunu hatırlattım. Yine de, kendimi Luca'nın yatağında bulduğum her seferinde, bu daha da zorlaşıyordu

Buna inanmak için.

"Benim için ne kadar iyi bir kızsın..." diye fısıldadı kulağıma. "Şimdi git duş al ve giyin. Bu geceki partine geç kalmayalım."

"Peki ya sen?" Doğrulup belindeki havluya bakarken sordum. O seanstan sonra son derece sertleşmiş olması gerektiğini biliyordum.

"Merak etme Amore, bu gece seninle işim bitmedi."

Duştaki ikinci turdan sonra Luca ve ben nihayet hazırlandık ve saat 7:05'te aşağı indik, sadece beş dakika gecikmiştik, ki genelde on-on beş dakika geç kaldığım için bunun oldukça etkileyici olduğunu düşündüm. Araba çoktan bizi bekliyordu ve Lily içeride Henri ile oturmuş yarış hakkında sohbet ediyordu. Henri'nin Lily'nin onu geçmesine sinirlendiğini biliyordum ama bu temiz ve adil bir yarıştı. Henri'nin lastikleri patlamıştı ve Lily de bundan yararlanmıştı.

"Sonunda siz ikiniz geldiniz." Henri biraz sinirli görünüyordu. "Zamanında gelmenin sana bir zararı olur mu?"

"Şimdi, bu ne kadar eğlenceli olurdu, Henri? Yarış galibi bir giriş yapmalı."

Ağabeyim bununla alay etti ama karşılığında hiçbir şey söylemedi, telefonunu eline alıp muhtemelen kız arkadaşı Christine'e bir mesaj göndermeyi tercih etti. Lily takside bana göz kırptı ve kaşlarını imalı bir şekilde oynattı. Biliyordum ki

Onu görmezden gelmeliydim ama kendime engel olamadım ve ona göz kırparak Luca'nın kolunu tuttum ve ona daha da sokuldum. Şampanya yüzünden kesinlikle hâlâ çakırkeyiftim ve Luca'yla otelde yaptığımız "egzersiz" beni ayıltmak için pek bir şey yapmamıştı, özellikle de makyajımı yaparken gizlice bir kadeh daha içtiğimden beri.

Etkinliğin gerçekleştiği otele vardığımızda, arabanın etrafını hayranlar ve fotoğrafçılar sarmıştı. Luca önce arabadan indi ve bana elini uzattı, ben de onu takip ettim ve otelin devasa balo salonuna girerken ellerimizi birbirine kenetledik. İçeri girer girmez Isabelle ve Fiona onlara katılmamızı işaret ettiler.

Rennen F1 takım müdürü ve Fiona'nın kocası Felix, "Georgie, bugün her zamanki gibi mükemmel bir yarış çıkardın," diye iltifat etti. "Belki bir gün seni bir Rennen arabasına bindiririz." Performansım böyle devam ederse Hermes, Rennen ve Blaue Flügel'den teklif alacağımı biliyordum ama şu anda bu takımların hiçbiri beni ilgilendirmiyordu.

Bu takımların hiçbiri bana, bir kadın sürücüye F1'de şans vermeye cesaret edememişti - sadece Valkyrie bana hayalimi sunmuştu. Diğer takımlar şimdi beni istiyorlardı çünkü yanıldıklarını, aslında bir kadın sürücünün bu sporda kazanabileceğini görmüşlerdi. Isabelle ve Valkyrie'ye bu kadar bağlılık duymamın aptalca olduğunu biliyordum çünkü gerçek şu ki, kötü bir performans sergilersem beni eninde sonunda bırakacaklardı ama elimde değildi.

"Felix, Georgia'yı elinden almaya cüret edersen hayatını kâbusa çeviririm," diye şaka yaptı Isabelle. Felix bana hiçbir şeyden korkan biri gibi gelmemişti ama Isabelle'in korkusuzlara korku salmak gibi bir huyu vardı. Felix ona mahcup, kibar bir gülümseme verdi ve karısının elini tutarak içkilerini tazelemek için bara gitmelerini önerdi. Felix ve Fiona bara yönelirken Isabelle küçük bir kahkaha attı. Kafamı çevirdiğimde çiftin Lily, Oscar ve Eric'le sohbet ettiğini gördüm.

"Oscar ve Lily birbirlerine çok yaklaşıyorlar." Isabelle'in ağzından çıkan bu sözleri duyduğumda şok olmuştum.

"Ama Oscar çıkıyor-" Ben başladım ama Isabelle sözümü kesti. "Öyle değil, seni aptal. Bir sürücü kombinasyonu olarak."

Bardaki gruba geri döndüm. Isabelle haklıydı. Lily ve Oscar birlikte iyi görünüyorlardı. Tekrar Isabelle'e döndüm ve gözlerinde bir şey vardı - endişe, belki? Takım müdürümün hızla kendini toparlamadan önce gruba bakışını izlerken kendimi huzursuz hissettim.

"Onu sonsuza dek elinde tutamazsın," dedi Luca sonunda ve üçümüz arasındaki sessizliği bozdu. Dönüp ona uyarıcı bir bakış attım, bu kadar aptal olmamasını işaret ediyordum ama Isabelle'in yüzü her şeyi anlatıyordu - Luca'nın söyledikleri doğrudu ve hepimiz bunu biliyorduk. *Lily'nin önünde parlak bir gelecek vardı ve bu muhtemelen Valkyrie'de olmayacaktı.*

"Eric Spencer bir gün emekli olacak," dedi Isabelle basitçe. "Rennen F1 Takımı Lily'ye bir koltuk teklif etmezse aptallık etmiş olur, o da bunu kabul etmezse aptallık etmiş olur. Ona üç yıllık bir kontrat önerdim ama beni geri çevirdi, sadece iki yıl istediklerini ve üçüncü bir yıl için de opsiyonları olduğunu söyledi." Bunu duyduğuma şaşırmıştım, Lily'nin üç yıl garantili yarış için onları geri çevirdiğini duyduğuma şaşırmıştım.

"İlk başta hayal kırıklığına uğramıştım," diye devam etti Isabelle, "ama şimdi bunun akıllıca bir karar olduğunu düşünüyorum. Lily'yi harika şeyler bekliyor ama bunların Valkyrie için olacağından emin değilim." Bunu düşünmek beni üzdü. Lily ve ben çok yakındık ama kalbimde Isabelle'in haklı olduğunu biliyordum. F1 takımlarında sadece bir şampiyona yer vardı ve ben yerimden vazgeçmeyecektim.

Biraz daha sohbet ettikten sonra Luca ve ben Isabelle'den izin alarak masamıza doğru ilerledik. Bize Noah ve kız arkadaşı Kylie'nin yanı sıra Henri, Oliver ve Éliott da katıldı. İngiliz şoförlerin özel bir masası vardı ve şüphesiz kendileriyle tanışmak ve fotoğraf çektirmek isteyecek çeşitli VIP'lere yakındı.

Lily "parti masası" olarak gördüğü masaya oturamadığından yakınıyordu ama ben ona Britanya'nın en başarılı F1 pilotu Eric Spencer'ın olduğu her masanın parti masası olduğunu söyledim. Indy Car'dayken, Eric bana düzenli olarak e-posta gönderen ve her zaman tavsiyelerde bulunan birkaç sürücüden biriydi. En sadık destekçilerimden biriydi ve bir kadının F1'de yarışmasını her zaman yüksek sesle destekledi. *Ayrıca en iyi şampanyayı da o alırdı.*

"Vay, vay, vay... Yarış galibimizin bizimle kaldığına inanamıyorum. Huzurunuzda olmaktan onur duyuyorum," diye şaka yaptı Noah yanıma otururken. İki kez dünya şampiyonu olan bu adamın bu sezon benim kazanmamdan rahatsız olduğunu biliyordum ama padokta aramızdaki ilişkiyi medeni tutmayı başarmıştık - *çoğunlukla.*

Yüzümde muzip bir gülümsemeyle Noah'ya doğru eğildim. "Daha da kötüsü... Sizinle aynı yemeği yemek zorundayım."

Bu, şaşırtıcı bir şekilde, Noah'nın bana kocaman bir kahkaha atmasını sağladı. Bana hiç kolay gülünecek biri gibi gelmemişi, ama bu sezon birbirimizi daha yakından tanıdıkça, onun da en az Noah kadar kolay güldüğünü fark ettim.

Edward'ı güldürmek için. Noah sadece bunu yapma onurunun kime ait olduğu konusunda seçiciydi.

Luca ve ben otelde zaten yemek yemiştik, çoğunlukla ayılmama yardımcı olmak için, ama kibarlık olsun diye yemek seçtik. Yemek servisi sona erdiğinde Luca bara gitmek isteyip istemediğimi sordu, tabii ki istedim. Oliver'ın kibarca ifade ettiği gibi sadece '*yarış galibi sarhoşu*' değil, uygunsuz bir şekilde sarhoş olmadan önce muhtemelen bir içki daha içmem gerekiyordu.

Wilmington masasının önünden geçerken kalbim sıkıştı. Anthony, Wilmington F1 lider ekibinin yanında oturmuş, Indy Car ve son dönemdeki başarısı hakkında sohbet ediyordu - başarı demek hafif kalırdı. Tek bir galibiyeti vardı, tam olarak şampiyonluk kazanmış sayılmazdı. Anthony, Luca ve benim bara doğru yürüdüğümüzü görünce Wilmington'daki masadan kalktı ve bize doğru ilerledi.

Luca'nın nefesinin altından, "Hay Allah," diye fısıldadığını duydum. "Bu adam bir ipucu alamaz mı?" Anthony ikimize doğru yürürken Luca beni kendine doğru çekti, yüzündeki kendini beğenmişliği görmezden gelmek zordu.

"İkinizin hâlâ bu saçmalığı padokta sürdürdüğünüzü görmek güzel."

"Kapa çeneni Anthony," diye karşılık verdim, kimsenin duyup duymadığını umursamadan.

Anthony en güneyli aksanıyla, "Üzgünüm aşkım, onlara gördüğüm gibi sesleniyorum," dedi. Bir süre bizi gözlemledi, gözlerinin vücudumda gezinmesine izin verdi ve midem bulandı.

"Gözlerini kendine saklamak isteyebilirsin," diye tanıdık bir ses duydum. Döndüğümde Oliver'ın elinde boş bir bardakla bara yaklaştığını gördüm. "Luca bir keresinde Georgia'ya çıkma teklif edersem arabamı çarpmakla tehdit etmişti. Tüm o Teksaslı petrol parasının piste saçıldığını görmek utanç verici olurdu. Zaten yeterince petrol var." Oliver'a kıkırdadım - her zaman ucuz bir şaka yapardı ve ben de bunun için buradaydım.

"Wilmington'da senin F1 koltuğuna oturduğumda Oliver, Luca'nın beni yakalayacak kadar hızlı olması gerekecek." Üç F1 pilotu birden kahkahalara boğuldu ve Anthony'nin yüzünün öfkeden kızardığını görebiliyordum. Ayıyı dürtmenin akıllıca olmadığını biliyordum ama onun Luca'dan daha iyi olabileceği düşüncesi es geçilemeyecek kadar komik bir şakaydı.

Luca bana ve Oliver'a şampanya kadehlerimizi uzatırken, "Wilmington F1 Takımı cehennem donduğunda sana bir koltuk verecek," dedi. Luca'nın yorumuyla ilgili bir şey beni duraksattı.

Bunu daha önce de duymuştum.

Masaya geri döndüğümüzde Henri bir sandalye yana çekildi ve kulağıma fısıldayarak "Ne istedi?" diye sordu.

"Oh, her zamanki gibi, başımın belası olmak."

"Biliyor musun, erkek arkadaşlar arasında Luca benim favorim olabilir." Henri'ye bunun *gerçekten* doğru olup olmadığını sorgulayan bir bakış attım ve ardından bunun sahte bir ilişki olduğunu hatırlatan bir bakış attım. Henri beni görmezden gelerek Noah ve kız arkadaşına döndü ve sohbetlerine yeniden katıldı.

"Gitmeye hazır mısın, Cara? Geç oluyor ve yarın dönüş uçağımız var." Başımı salladım ve Luca'ya tepede oturan İngiliz şoförlerle vedalaşmam gerektiğini, sonra da geri dönmeye hazır olacağımı söyledim. Luca'nın otelde bizim için bir eğlence daha planladığından hiç şüphem yoktu.

Ertesi sabah yanımdaki komodinin üzerinde duran telefonumun uğultusuyla uyandım. Telefon çalmaya devam ederken arkamdan bir inilti duydum.

"Cevap verme," diye yalvardı Luca, beni kaşıklamaya devam ederken sırtımı kendine yaklaştırdı.

"Ben Lizzie... Cevap vermek zorundayım."

"Ne istiyor olabilir ki? Uçuşunuz öğleden sonra. Ona bizi rahat bırakmasını söyle."

Luca'nın ısrarı karşısında kıkırdadım ve telefonumu elime aldım. Telefon çalmayı bıraktığında Luca'nın yüzünde bir gülümseme oluştuğunu gördüm ama Lizzie tekrar aramaya başlayınca bu gülümseme hemen kayboldu.

"Sürekli aradığına göre önemli bir şey olmalı." Luca itiraz etmeye devam edemedi aramayı cevapladım ve oturabilmek için kendimi onun elinden kurtardım.

"Günaydın, Lizzie... yarışı kazandıktan sonra saatin sabahın 8'i olduğunu biliyor musun?" Luca beni tekrar kucağına çekmeye çalışırken medya yöneticime şaka yaptım.

"Georgia, az önce Daily Report'ta bir haberin çıkmak üzere olduğu söylendi. Neyse ki spor muhabirlerinden biriyle aynı üniversiteye gitmiştim, o da bu sabah beni arayıp haber verdi. Birkaç dakika içinde yayınlanacak. Gidip Luca'yı getirebilir misin?"

Telefonu hemen hoparlöre aldığımda kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum.

"O... o burada," dedim zayıf bir sesle.

"The Daily Report, ilişkinizin sahte olduğunu ve bir halkla ilişkiler çalışması olduğunu söyleyen bir kaynağa sahip olduklarını ve bu konuda bir makale yayınlayacaklarını iddia ediyor."

"Bu saçmalık!" Telefona doğru bağırdım. Luca hemen doğruldu, dikkatini telefonuna vermişti ki telefonun ping sesi çıkarmaya başladığını duydum, muhtemelen Matteo'dan mesajlar geliyordu.

"Kaynağın kim olduğunu henüz bilmiyoruz ama öğrenmek için çok çalışıyoruz. O zamana kadar senin ve Luca'nın spot ışıklarından uzak durmanızı ve bu işi yeni tuttuğumuz halkla ilişkiler kriz yöneticisine bırakmanızı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet... evet."

"Umarım gün sonuna kadar nasıl yanıt vereceğimiz konusunda sizinle temasa geçeceğim. Şansımız varsa, önümüzdeki hafta yarıştan sonra unutulacak saçma bir hikaye olur." Lizzie vedalaşıp telefonu kapatırken, kelimelerimi toparlayamadan başımı salladım. Luca şimdi Matteo ile hararetli bir şekilde mesajlaşıyordu. Başını kaldırıp bana baktığında gözleri kederle irileşti ve gözyaşlarım yüzüme hücum ederken Luca beni kendine çekti.

"F1 kariyerim mahvolacak," diye hıçkırdım, sesim her kelimeye çatlıyordu.

"Hayır, olmayacak, Cara. Sen bunu yapmaya devam etmek istediğin sürece buradayım. Sana söz veriyorum. Hakkımızda ne söylenirse söylensin, savaşılabılır, yanıldıklarını kanıtlayabiliriz."

"Sezon sonunda ayrılacak bile, herkes bizi bunun bir halkla ilişkiler numarası olmakla suçlayacak! Seni sonsuza kadar benimle çıkmaya zorlayamam." Luca sırtımı okşayıp gözyaşlarımı dindirmeye çalışırken ben ona doğru ağlamaya devam ettim.

"Georgia Dubois, sana söz veriyorum, bunun ne kadar süreceği umurumda değil - herkesin *seni ne kadar sevdiğimi* görmesini sağlayacağım."

Yirminci Bölüm

MERAK KEDİYİ ÖLDÜRDÜ

Gürcistan

Eve dönüş uçuşu berbattı. Lizzie ile görüşme biter bitmez Luca ve ben uçuşlarımızı öne aldık. Salı günü durum hakkında bilgi almak için fabrikalarımıza gitmemiz emredilmişti; kriz ekibiyle sabah erken saatlerde bir görüşme planlanmıştı. Isabelle Pazartesi öğleden sonra benimle biraz konuştu ve Londra'daki arkadaşının yaptığı işte en iyisi olduğu konusunda beni temin etti. Şu an itibariyle, kriz şirketinin işe alındığını bilen tek kişi Luca ve benim ilişkimiz hakkında doğrudan bilgi sahibi olan bir avuç insandı.

O Pazartesi sabahı Luca'nın göğsüne kapanıp ağladım ve kariyerimin nasıl bittiğinden yakındım. Ancak günün ilerleyen saatlerinde, Monako'ya giden uçağında otururken ne dediğini fark ettim.

'Georgia Dubois, sana söz veriyorum, bunun ne kadar süreceği umurunda değil - herkesin seni ne kadar sevdiğimi görmesini sağlayacağım.

Seni ne kadar çok sevdiğimi.

Bu sözler beynimde tekrar tekrar yankılandı. Luca belli ki dünyaya ilişkimizin gerçek olduğunu, birbirimize aşık olduğumuzu gösterecekti, her ne kadar bunun sahte olduğunu bilsek de.

Değil mi?

Durumun böyle olması gerektiğini biliyordum ama yine de seçtiği kelimeler beni şaşırtmıştı. Ya daha fazlasını kastettiye? Neden daha fazlasını kastetmesini *istiyordum*? Daha birkaç ay önce küçümsediğim Luca "Playboy" Rossi'nin neden daha fazlası olmasını istiyordum? Bu soru bütün gün kafamın içinde dönüp durmuştu ve cevabını biliyordum.

Çünkü *ona* aşık oluyordum.

Şimdilik bu düşüncüyü bir kenara itmek zorundaydım çünkü bu konuyu açıklığa kavuşturmazsak Luca hakkında ne hissettiğimin bir önemi kalmayacaktı. Tüm sponsorlar çekildiğinde onu ve muhtemelen F1 koltuğumu sonsuza dek kaybedecektim.

Lily ve ben zaten Salı günü fabrikada olmayı planlıyorduk. Yaz tatilinden önce üç yarışımız daha vardı ve takım tatile girmeden önce test etmek istedikleri güncellemeleri yapmıştı. Sabahki ilk toplantımın durum ve nasıl geliştiği hakkında olacağını biliyordum.

Söz verildiği gibi, Daily Report o Pazartesi öğleden sonra makaleyi yayınladı. Lizzie ikimizden de makaleyi okumamızı istemişti, ben de dinlemiştim ama bunu bana söylediği için değil, çünkü eğer okursam bu kâbusun gerçek olacağından çok korkuyordum. Zihnimde, eğer okumazsam, kelimelerin asla dünyaya girmeyeceğine - asla rüyalarımın girmeyeceğine dair sessiz bir umut vardı.

Elimde bir fincan sade kahveyle konferans salonuna oturduğumda durumun böyle olmadığını biliyordum. Kriz yöneticisi Elizabeth çoktan konferans odasında sabahın erken saatlerinde fabrikaya gelmiş olan Isabelle ve Lizzie ile sohbet ediyordu. Elizabeth ikisiyle konuşurken Lizzie'nin öfkeyle notlar aldığını görebiliyordum. Odaya girdiğimde, üçü de özel konuşmalarını keserek içeri girmem için bana el salladılar.

"Ahh, Georgia, günaydın. Bu Elizabeth. Bize yardım etmek için tutuldu." Isabelle bizi tanıştıırken Elizabeth elimi sıktı. Başımı salladım ve oturup telefonuma baktım. Luca'dan bir mesaj almıştım.

Luca: Günaydın - bu sabah nasılsın?

Georgia: Silverstone galibi olarak uyandım, yani... Sanırım her şey o kadar da kötü değil.

İşte benim kızım.

Mesajlarına gülümsedim ve Luca, Francesco ve Matteo'nun yüzleri konferans odasının ekranında belirlediğinde telefonumu yere bıraktım. Bir süre sonra Lily geç kaldığı için özür dileyerek konferans odasına girdi.

"Bize katıldığınız için teşekkür ederim. Bu hafta sonu Avusturya Grand Prix'sine hazırlandığınızı biliyorum, bu nedenle kısa ve öz konuşacağım. Neyse ki Daily Report'un kaynağını bulmak zor olmadı. Özel dedektifimiz kaynağın Silverstone etkinliğindeki barmen olduğunu tespit etti. Görünüşe göre, bir

Silverstone Pazar günü sürücü yemeğinde kulak misafiri olduğu bir konuşma. Görünüşe göre Georgia'nın eski nişanlısının çenesi çok düşük ve barmenle epey bir süre sohbet etmiş, o da bu bilgiyi Daily Report'a aktarmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüş."

Elizabeth bunu odadakilere duyurduğunda vücudum dondu kaldı. Anthony Daily Report'a *kendi* başına gitmeyecek kadar akıllıydı - dedikoducu gazete muhtemelen onu küçümsenmiş bir aşık olarak yazacaktı, ama bir barmene duydukları hakkında sohbet ettirmek? İşte bu Anthony'nin işine geliyordu.

"Tam bir otuzbirci," diye ağzından kaçırdı Lily ve herkesin ona bakmasına neden oldu. Lily herkesin kendisine baktığını fark edince gözleri büyüdü, belli ki patlamasının bu kadar yüksek olmasını beklemiyordu.

Lizzie kıkırdarak, "Ben bile daha iyi ifade edemezdim," dedi.

"Evet, sadece gelirsek, bir iyi haber var, bir de kötü haber. İyi haber şu ki, birkaç sürücü hiç istemeden sosyal medya üzerinden Georgia ve Luca'yı savunmaya geçti. Hatta Edward dün podcast yayınında onlara da yer verdi."

Elizabeth diğer sürücülerin beni ve Luca'yı destekleyen çeşitli sosyal medya paylaşımları arasında dolaşırken ekrana baktım. Ekrandaki paylaşımları gözden geçirirken kalbim ısındı. Oliver, Edward ve Éliott gibi diğer sürücülerden birkaçı bana ulaşmış ve iyi olup olmadığımı sormuşlardı ama hiçbirini bana paylaşımlarından bahsetmemişti. Lizzie'ye onlardan benim adıma paylaşım yapmalarını istemeyeceğimi açıkça belirtmiştim ama bunu kendi başlarına yapmış olmaları beni inanılmaz derecede etkilemişti.

Elizabeth sıcak bir gülümsemeyle, "Oliver ve Edward'inki özellikle çok komik," diye ekledi. "şimdi, Georgia ve Luca, sizinkileri bu akşam yayınlayacağız. Ekipler hangi fotoğrafların başlıkla birlikte paylaşılacağı konusunda sizinle birlikte çalışacak. Onlara bazı fikirler gönderdim.

Lily ve Henri, en iyisi siz sadece bu sosyal medya paylaşımlarına yorum yapın. Takım arkadaşlarınızın ve kardeşinizin paylaşımları fazla savunmacı davranıyormuşuz gibi görünebilir, bu yüzden bunu gün be gün ele alacağız. Henri ve Lily taraftarlarla yaptıkları sohbetlerde bazı yorumlarda bulunacaklar çünkü bu hafta size bu konu sorulacak ama bunun dışında olayı büyütmeyelim.

Georgia ve Luca, eğer isterseniz çeşitli gönderilere yazabileceğiniz bazı yorum fikirlerini size e-posta ile gönderdim. Hepsine yorum yapmanıza gerek yok ama bazılarını kesinlikle yorum yapın. Diğer sürücülerin bunu yapması çok nazik bir davranış. İyi arkadaşlarınız var."

Başımı salladım ve gülümsedim. *Gerçekten de öyle.*

"Stratejimiz özetle şu: Daily Report'un kendisini aptal gibi hissetmesini sağlayacağız, bir daha böyle bir numaraya cesaret edemeyecekler. Şimdi, sorusu olan var mı?" Daily Report'a haksızlık etmemek için kıkırdamak zorunda kaldım - bir şekilde doğru bir hikaye yazmışlardı ama her nasılsa, orada oturup ekranda Luca'nın yüzüne bakarken, hikaye artık doğru gelmiyordu.

Ben daha konuşmadan Luca'nın sesinin hoparlörden geldiğini duydum. "Evet... um... kötü haberlerden mi bahsettiniz?"

"Ah, doğru, evet. Açıkçası, bu ilişki zaman çizelgesini uzatmanız gerekecek. Isabelle yaz tatilinden sonra bir ayrılıktan bahsedildiğini söyledi ve sonra Aralık ayına alındı... gelecek sezonun başına ertelendiğinden emin olalım, hmm?"

"Oh hayır," diye araya girdi Luca, üzülmüş gibi yaparak, "padoktaki en *güzel* kadınla birkaç ay daha çıkmak, benim için ne kötü." Yanaklarım parlak bir kırmızı tonuna dönüşürken ısınmaya başladı. Isabelle ve Fiona arasında sinsî bir bakış olduğunu fark ettim ama ikisi de bir şey söylemedi. Lily ise bir kahkaha patlattı.

Lily kameraya doğru gülerek, "Saçmalama Luca, *biz* çıkmıyoruz," dedi. Lily'nin maskaralıklarına kıkırdarak başımı salladım. Luca ve Matteo şimdi diğer tarafta gülüyorlardı. "Bence bu kulağa harika geliyor," diye sözlerini tamamladı Lily, "bir gazeteciyi aptal yerine koymak için her fırsat benim için eğlenceli bir gündür."

Elizabeth Lily'nin yorumuna başıyla onay verdi ve bana döndü. "Sorusu olan var mı, Georgia?"

"Peki ya sponsorlar?"

"Ahh, güzel soru. Dün gece hepsine e-posta gönderdik," diye cevap verdi Isabelle. "Maison de Klotho'nun bu sabah bana aşağıdaki yanıtla geri döndüğünü bilmek sizi memnun edecektir." Isabelle bir süre durakladı ve okuma gözlüklerini takarak telefonundan e-postayı açtı.

"Sevgili Isabelle, uyarı için teşekkürler. Endişelenmiyoruz. Günü Luca ve Georgia ile geçirdikten sonra bu ikilinin arasındaki gerçek bağı görmek oldukça kolay. Bu saçmalığı ortadan kaldırmaya yardımcı olmak için başka bir fotoğraf çekimi ayarlamaktan mutluluk duyarım." Rahat bir nefes aldım. En büyük endişem buydu ama sponsorlar hâlâ oyundayken bu fırtınadan kurtulma şansımız vardı.

"Elbette, yaz tatilinde *ikiniz* için bir fotoğraf çekimi ayarlamaktan mutluluk duyacağımızı ona bildirdim." Lizzie bundan memnun görünüyordu

Anlaştık. Başka bir çekim yapmak için can atıyordu ve bu sefer benimle gelmeye kararlıydı.

"Tamam, peki, hepsi buysa, gününüze geri dönmenize izin vereceğim."

Toplantıdan sonra Lizzie bana yaklaştı ve öğle yemeğinde bir araya gelerek paylaşımlarımı ve Instagram yorumlarımı gözden geçireceğimizi söyledi. Ekip önümüzdeki yirmi dört saat içinde hepsini benim için hazırlayacaktı. Lizzie'ye makaleyi okuyup okuyamayacağımı sordum ama o biraz daha zaman tanımam konusunda ısrar etti ve henüz okumamam için yalvardı. Benim duygularımı ön planda tutmasını takdir ediyordum ama hanımefendi itiraz ettikçe makaleyi okumayı daha çok istiyordum. Yine de en azından Çarşamba gününe kadar beklemeyi kabul ettim. Salı günü güncellemeleri öğrenmekle ilgiliydi.

Kesinlikle Luca'nın bunu devam ettirme konusundaki bariz hevesiyle ilgili değildi - şimdi bunu araştırarak zamanım yoktu.

Neyse ki Valkyrie F1 fabrikası Monako'ya yakındı da Çarşamba sabahı Avusturya'ya doğru yola çıkmadan önce yatağımda uyanabildim. Lily, ana üssü Londra'da olduğu için benim evimde kalmaya karar vermişti. Çarşamba sabahı oturma odamda, muhtemelen Lily'nin telefonundan gelen ping sesleriyle uyandım. Koridora çıktığımda, Lily ve Henri'nin sohbet ettiklerini ve fincanlarımdan kahvemi içtiklerini gördüm.

"Görüyorum ki ikiniz de kendinizi evinizde gibi hissetmeye karar vermişsiniz." Her ikisi de yaptıkları işe geri dönmeden önce bana alaycı bir gülümseme gönderdiler.

Lily koltuğumda oturmuş, telefonunda gezinirken Henri'nin onu izlediğini fark ettim. Kitap okuyormuş gibi yapıyordu ama sanki düşünceleri milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi gözlerinin sık sık ona baktığını görebiliyordum.

Kahvemi yapmaya başlarken kendi kendime, *çok yakışıklı bir çift olurlar, diye düşündüm*. Lily'den bir çılgılık duyduğumda düşüncelerimden hızla sıyrılıp gerçekliğe geri döndüm.

"Göndermişler! İlan vermişler!"

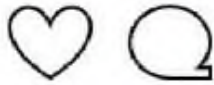
Instagram paylaşımlarını kastettiğini hemen anladım. Henri'nin telefonunu eline aldığı gördüm, muhtemelen ona söylendiği gibi yorumunu ekliyordu. Lily televizyonumu açtı ve hemen Instagram'ını ekrana yansıtmaya başladı.

"Bak ne kadar şirin!"

Ve işte orada gördüm: Ekranda Lizzie ile dün yazdığımız Instagram paylaşımım vardı.

GeorgiaDubois38

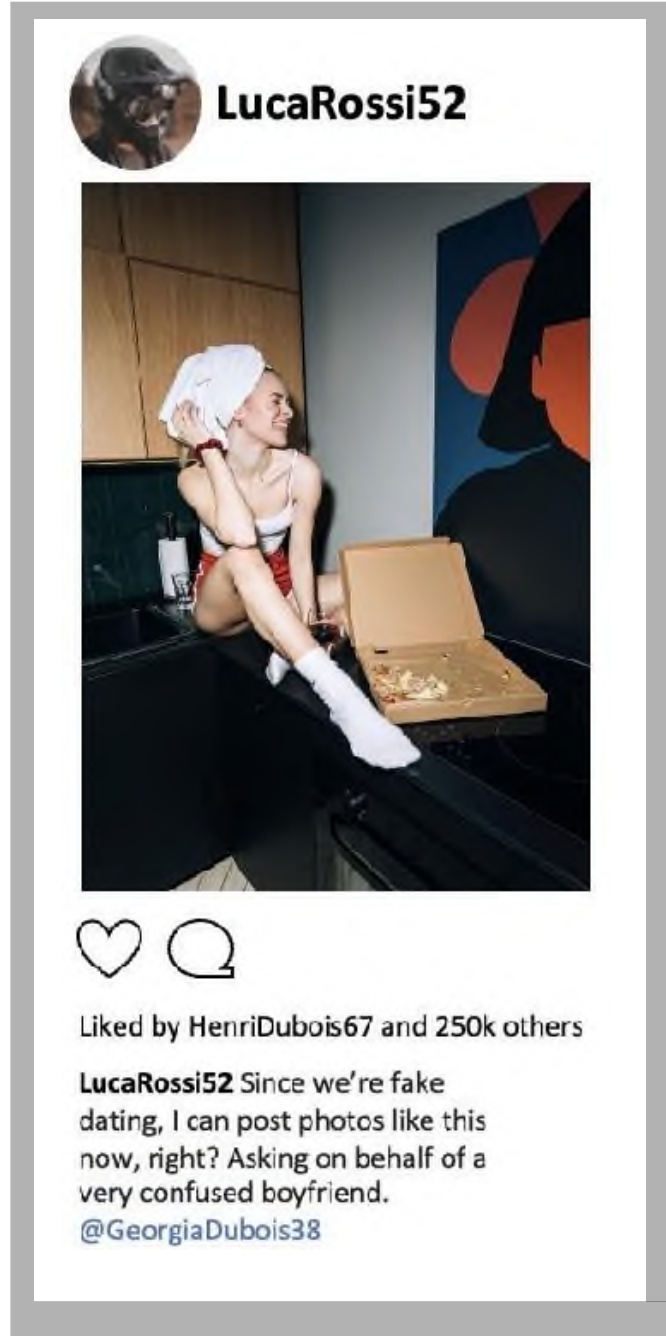

Liked by Valkyrie F1 Team and 200k others

GeorgiaDubois38 Henri when he found out me dating his teammate might actually be an elaborate prank vs. Henri accidentally walking in on Luca and I's movie night...

[@HenriDubois67](#)

Lily aşığı kaydırmaya devam ederek Luca'nın sosyal medya paylaşımını gösterdi. Kullanacağı fotoğrafı görmüştüm ve Edward'ın o fotoğrafı çekmiş olmasına bile biraz sinirlenmişim ama Lizzie haklıydı - iyi, doğal bir fotoğraftı. Ben nefret etsem bile hayranlar buna bayılacaktı.

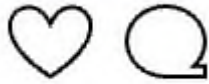

Lily daha sonra diğer sürücülerin sosyal paylaşımlarını inceledi. Birçoğu Pazartesi ve Salı günü paylaşımında bulunduğu için yorum bölümleri

hayranların benimle ve Luca'yla gülüp dalga geçmesiyle patladı. Yorumlar son derece olumluydu ve diğer sürücüler de hayranların hoşuna gidecek şekilde komik fotoğraflara yorum yaptı. Diğer sürücülerin yanıtlarını gözden geçirirken gülmekten kendimi alamadım. Kendimi rahatlamış, hatta onurlanmış hissettim.

EdwardDavis23

Liked by Valkyrie F1 Team and 200k others

EdwardDavis23 If these two are fake dating, then they deserve an Oscar.

[@GeorgiaDubois38](#) [@LucaRossi52](#)

OliverWilliams41

LilyWilson ve 150k Others tarafından beğenildi

OliverWilliams41 Bir piaure 1000 't kelime konuşur... bu hariç, bu konuşmaz Georgia'nın Luca'yı gün batımında ağladığı için alay etmekten vazgeçmezse ağacı devirmekle tehdit ettiğini düzgün bir şekilde gösterin... @GeorgiaDubois38 @LucaRossi52

EricSpencer78

LilyWilson ve 400k diğerk kişi tarafından beğenildi

EricSpencer78 Gerçek aşk, erkek arkadaşının o sorduğunda bir kızartma.

Ama burada resmedilen bu değil... Burada resmedilen Georgia'nın Luca'ya hile gününde patates kızartmalarından birini yerse parmaklarını keseceğini söylemesi. Ne istediğini bilen bir kadını seviyorum!

@GeorgiaGubois38 @LucaRossi52

NoahHendriks24

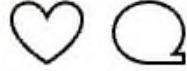
HenriDubois67 ve 10Dk diğlerleri tarafından beğenildi

NoahHendriksZ8 Kız arkadaşım ve @Geo°gia Dubois 38'in bana karşı nasıl bir araya geldiği fotoğraflanmadı ve

Luce Rosiñ2, geçemeyelim diye bir barikat oluşturarak... birlikte çıkmayı en az sevdiği çift. İlişkisi sahte olabilir ama rekabetçi ruhu kesinlikle öyle değil.

ÉliottSimon45

Liked by LilyWilson and 250k others

ÉliottSimon45 Don't let this kiss fool you... the Jenga game was a blood bath.

@GeorgiaDubois38 @LucaRossi52

Hepsinin sahte olduğunu bildiği bir ilişki için bunu yapmaları açıklanamaz bir şekilde dokunaklıydı. Gönderiler çok samimi görünüyordu. Sanki herkes bir an için Luca ve benim aslında çıkmadığımızı unutmuş gibiydi. Ama itiraf etmeliyim ki, kamerada çok gerçek görünüyorduk - *ilişkimiz* çok gerçek görünüyordu.

Belki de bir Oscar'ı hak ettim.

Ya da belki de daha önce düşündüğüm kadar çok numara yapılmamıştı.

"Sen ve Luca sonunda birbirinize duygularınızı itiraf edene kadar sabırsızlanıyorum, böylece tüm bu sahte flört saçmalığını bitirebiliriz." Lily'ye döndüm, ağzından çıkan bu yorum karşısında biraz şaşırmıştım. Ben de

Kendimi hiçbir zaman açık bir kitap olarak görmedim, ama zaman zaman Lily'nin düşüncelerimi ve duygularımı kendimden daha iyi bildiğini hissettim.

"Umutlarını ve hayallerini kendine sakla lütfen," diye takıldı Henri. gözlerini takım arkadaşşıma dikti.

"Hadi.... Kız kardeşinle tanıştın mı? O aktris değil!" Lily Henri'ye bağırdı. Yüzünde mahcup bir ifadeyle bana dönmeden önce bir an durakladı. "Alınma tabii ki."

"Alındın. Şimdi kahveni bitir. Gitmeden önce sadece birkaç saatimiz var ve toparlanmanın ne kadar uzun sürdüğünü biliyorum."

"Ah, her neyse anne," diye mırıldandı Lily, koltuktan kalkıp misafir odama doğru ilerlerken. Otuz altı saat içinde Lily'nin bavulunun tamamını boşalttığından hiç şüphem yoktu ve sadece yeniden paketlemesi bile bir saatini alırdı.

Kendi tavsiyeme uydum ve Avusturya'ya gitmek için toparlanmak üzere odama yöneldim. Toplandıktan sonra telefonumu çıkarıp Edward ve Oliver'a mesaj attım.

Georgia: Bu kadar geciktiğim için üzgünüm... Tahmin edebileceğiniz gibi biraz bunalmış durumdayım ama size içtenlikle teşekkür etmek istedim. O fotoğrafları ya da mesajları sosyal medyada paylaşmanıza gerek yoktu. Ne kadar müteşekkirdiğimi kelimelerle ifade edemem.

Edward: Bize teşekkür etmene gerek yok, Aşkım. Her kelimesinde ciddiym. ;-)

Oliver: İkincisi. Senin için buradayız, Georgie.

Mesajları okurken gülümsedim ve aynı teşekkür mesajını Eric, Noah, Éliott ve Oscar'a da gönderdim - hepsi de benim ve Luca'nın birlikte çekilmiş komik Instagram fotoğraflarını paylaşmışlardı. Etrafımızda toplanmış olmaları kalbimi kelimelerin tarif edebileceğinden çok daha fazla şişirdi.

Ağlama noktasına gelecek kadar nutkum tutulmuştu. Eric'e mesajı gönderdikten çok kısa bir süre sonra, gelen kutumda ondan gelen bir yanıt gördüm.

Tabii ki Georgie. Yazdıkları haksızlıktı. Luca'yla olan ilişkin kimseyi ilgilendirmez.

Eric: Ama sana istemediğin bir tavsiye vermemin sakıncası var mı?

Georgia: Sizden her zaman hoş geldiniz <3

Kendini mutlu etmekten korkma. Oscar ödüllüleri bile Luca'nın size bakışını taklit edemez. Sezonun ilk yarısında Luca'da gördüğüm değişim muazzamdı. Bunu sen yaptın - başka bir kadının bu ödülleri toplamasına izin verme.

Eric'in mesajını tekrar tekrar okudum ve cevap olarak ne söyleyeceğimi düşündüm. Kalbimde Eric'in haklı olduğunu biliyordum ama aklım bana kaçmamı ve konuyu saptırmamı söylüyordu.

Georgia: Sen de mi Eric? Bugünlerde herkes Luca ve Georgia'nın takımında gibi görünüyor.

Eric: Her geçen gün desteklemesi daha kolay bir takım haline geliyor ;-)

Lily, Henri, Noah ve ben Monako'da uçağa bindikten sonra Luca'ya oteli ve giriş saatini teyit eden bir mesaj gönderdim.

Luca: Akşama görüşürüz - geçen seferki gibi otelin bedava atıştırmalıklarının hepsini yeme.

Georgia: Bana ne yapacağımı söylemenin tam tersini yapmama neden olduğunu öğrenmişsinizdir.

Luca: Yatak odasında olmadığımız sürece tabii ki.

Luca'nın mesajını okurken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum, Silverstone zaferimden sonraki gecemiz aklıma geliyordu. Sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen şimdiden Luca'nın dokunuşunu arzuladığım için biraz utanmıştım.

"Orada seni heyecanlandıran ve rahatsız eden bir şey mi var?" Noah gözlerinde bilmiş bir bakışla sordu.

"Meraklı olma, Noah."

"Birçok şeyle suçlandım, Sassy Dubois, ama asla meraklı olmakla değil."

Gözlerimi devirdim ve gülümsememi gizlemeye çalışarak arkamı döndüm. Noah'yı tanıdıkça, Oliver'la birlikte padoktaki en meraklı ikili olduklarını fark ettim; Noah'nın Oliver kadar meraklı biri olan Edward'la yeni başlayan arkadaşlığı da bunu daha da kötüleştiriyordu. Bu üçlü bana göre toplum için bir tehditti ama onları çok sevdim.

Uçağımız alçalmaya başladı ve ben telefonum hariç her şeyi bir kenara bırakıp inişe hazırlandım. Amaçsızca sosyal medya hesaplarımda gezinirken

sayfasında Günlük Rapor bağlantısına rastladım. İçimdeki her Şey bana onu a mamamı, Lizzie'nin tavsiyesini dinlememi söylüyordu.

Lizzie'nin sözleri zihnimin derinliklerinde yankılandı. *"Unutma Georgie, kediye merak öldürür.*

Ama ben bir ev kedisi değildim. Ben bir dişi aslandım.

The Daily Report

Georgia Dubois ve Luca Rossi gerçekten çıkıyor mu... yoksa bu halkla ilişkiler ekipleri tarafından hazırlanmış bir aldatmaca mı?

The Daily Report'un özel haberine göre Luca ve Georgia arasındaki ilişki aslında sahte - sürücünün hayranları nezdindeki reytingini artırmak için yapılan bir halkla ilişkiler  alışması. İçeriden bir kaynağa göre Georgia, Luca'nın şöhretini ve parasını F1 camiasında tanınmak için kullanıyor.

Öte yandan Luca, çok iyi geliştirdiği playboy imajını küçümsemeye çalışıyor, ancak içeriden bir kaynağımız Luca'nın birden fazla kadınla görüştüğünü biliyor. Kaynağımıza göre Georgia, Indy Car günlerinde NASCAR yıldızı Anthony Smith ile çıkarken de aynı Şeyi yapmıştı, ancak bu kez Valkyrie F1 kendini zirveye taşımak için erkekleri bariz bir Şekilde kullanmasını gizleyemedi.

"Bu gerçekten utanç verici çünkü F1 topluluğu nihayet bu sporda olmayı hak eden bir kadın sürücüye sahip olacaklarına inanıyordu, uyuyarak bu spora giren bir sürücüye değil."

Anlaşmanın bir parçası olarak Luca'nın, Georgia'nın mümkün olduğunca çok galibiyet elde edebilmesi için yarış pistinde kolayca geçmesine izin verdiği iddia ediliyor.

"Hepimiz bir kadın sürücü istiyoruz, ancak bu hile ile yapılıyorsa olmaz."

FIA bu olay hakkında ne yapacak? Daha fazla güncelleme için tekrar kontrol edin.

Yazıyı bitirdiğimde telefonumu o kadar sıkı tutuyordum ki Henri ve Lily'nin yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Peaches, her şey y o l u n d a m ı?" Henri ellerimi tutmak için uzanarak sordu.

"Bu gazeteciler... Onlarla işim bitti. *Hepsiyle*. Georgia Dubois ile uğraşmaya karar verdikleri güne pişman olacaklar."

Bölüm Yirmi Bir

DILINI KEDI MI YUTTU?

Gürcistan

Uçak yere iner inmez girişe doğru bir koşu yaptım. O makaleyi okuduktan sonra kendimi pis hissediyordum ve uçaktan inip temiz havaya çıkmam gerekiyordu. Neyse ki VIP aracımız çoktan bizi bekliyordu ve bagajlar hızla SUV'a yüklendi.

"Makaleyi okumamalıydın, Peaches," dedi Henri yumuşak bir sesle, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Tanrım... Georgia, neden?" Noah hayal kırıklığı içinde başını sallayarak içini çekti. "Senin zamanını hak etmiyorlar."

"Okudun mu?" Ben de karşılık verdim. Belli ki ikisi de okumuştı. *Hepsinin okuduğunu* biliyordum. Gazetecilerin hem bu makalede hem de sosyal medyada hakkımda söyledikleri korkunç şeylerden haberdar olmayan tek kişi bendim. Peki ya makaleye yapılan yorumlar? Gazeteciyle aynı fikirde olan cinsiyetçi domuzlarla doluydu. Noah karşılık olarak hiçbir şey söylemedi, gözlerini pencereye çevirdi, yüzünde tedirgin bir ifade vardı.

"Neden kimse bana bu *kadar kötü* olduğunu söylemedi?" "*O kadar da kötü* değil," diye araya girdi Henri.

"Beni Formula 1'e uyuyarak girmekle suçladılar. Bundan daha kötü ne olabilir ki? Peki Luca'nın beni geçmesine izin vermemle ilgili kısım? Yani, hadi ama, Luca bu sezon sadece iki kez önümde kalifiye oldu ve ben onu sadece becerimle geçtim. Yarışlarımı adil bir şekilde kazandım." Henri araya girmek istedi ama ben elimi kaldırarak sözümü bitirmediğimi işaret ederek onu durdurdum.

"Ve Indy Car'ı getirmeleri için. Bu çok saçma. O yeri hak ettim. Kimse geçmeme izin vermedi! Anthony'yle şöhreti için çıktığım yorumuna ne demeli? Gerçekçi ol, o adam eziğin tekiydi.

Bu yılın Formula 1 Şampiyonu olacağım ve hiç kimse, bir gazeteci bile bunu benden alamaz." Bu noktada saçmaladığımı biliyordum ama kendimi durduramıyordum. Üçü de orada öylece oturmuş, beni durdurmanın bir anlamı olmadığını çok iyi bildikleri için şakama devam etmeme izin veriyorlardı. Son birkaç gündür tuttuğum gözyaşlarımın nihayet barajı yeni açılmış bir nehir gibi yüzümden aşağı aktığını hissettim.

Henri elimi tuttu ve bana sempatik bir bakış attı. "Daha iyi misin?"

"Hayır..." Uysalca söyledim. "Şey... biraz."

"Otele döndüğümüzde neden odana çıkıp bir fincan kahve içmiyoruz, hmm?" Kardeşime başımı salladım; bana eşlik ettiği için gerçekten minnettardım. Ailemin benimle bu kadar kolay seyahat edebilmesini sık sık hafife aldığımı biliyordum. Henri'nin şoför arkadaşım olması sayesinde çoğu hafta sonunu birlikte geçirebiliyorduk.

Araba çok geçmeden otele vardı ve Noah bana sarılarak vedalaştı. Medya müdürüm Lizzie, Lily ve beni aşağıda karşıladı. Ona yaklaştığımda Lizzie bana sempatik bir şekilde sarıldı ve anahtarımı verdi. O sırada etrafı hayranlar tarafından sarılmış olan check-in masasından sağ çıkmak zorunda kalmamam için beni check-in yaptıрма öngörüsüne sahipti. Lily'nin odası bu kez benimkinin hemen yanındaydı, bu yüzden dördümüz onuncu kata çıktık.

Odama vardığımda kapıyı açtım ve Lizzie ile Lily'nin arkalarını dönüp odama koşmalarına neden olan yüksek sesli bir nefes verdim. Önümdeki manzara ancak bir botanik bahçesi olarak tanımlanabilirdi. Oda çiçeklerle kaplıydı - zambaklar, papatyalar, güller - en sevdiğim çiçeklerin hepsi odanın etrafına saçılmıştı.

"Aman Tanrım." Lily soluk soluğa odaya koştu ve tüm çiçekleri görebilmek için sürekli daireler çizerek döndü. Her yerdeydiler - masanın üzerinde, yatakta, komodinlerde, banyoda. Çiçeklerin dokunmadığı tek bir tezgah bile kalmamıştı. Sehpaye bakmak için döndüğümde, selofana sarılmış ve tepesinde mavi bir fiyonk olan bir hediye sepeti gördüm. Sepetin üzerinde benim adımın yazılı olduğu bir not iliştilmişti.

"AÇIN! AÇIN! AÇIN!" Lily ve Lizzie birlikte bağırıyorlardı, ikisi de Noel Günü'ndeki çocuklar gibi zıplayıp durdular. Hatta

Henri'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Zarftan güzel kartı çıkardım ve notu yüksek sesle okudum.

"P; dea'e'c Seσ×gia -

Cox'y 5 ca 'c Se ^e'e co meet ;ov. 5 nas pvllled into a qvi S Jelios Cvnglasse' pLo9σsLoo9. 5'll Se Sa S late fo' ov× di >ex nit³ Jen'i, Olire , anb √dwa d. 5 ^ope cLe buz ' in cLi' SasSec ^el fo v' ;ov on cLe xa e cLi' nee e>d.

Rlso, ;es, cLe Sow is Slve Se a"e 5 h ov Slve is actvally ;ov' farσ ice colσ - ;ov jvs9 dib>'c na 9 co say ic on cLa9 fīxs9 date in Piami Se a"e ic's cLe sa e colσ as ;ov' ca'. NocLi>g get' pas9 Svca Rossi ;-)

P.C. 5 nill Se expe ci p coffee fo cLe'e Sea ' co σ xow mo'>ing.

P.C.C. Please nea' cLe ice ' in cLe golt cis've pape on Cvnbay co cele xate my xa e ni . Enbe;'ov' xa i>g svit is p'efexable. ;-)

Yov× Svca, xo σ"

Sözlerini kızlara yüksek sesle okudum ve son cümlesinde yüzüm kızardı. *Luca bana ne almıştı?*

"Neden ağlayacağım ki? Bu çok tatlı!" Lily'nin feryadını duydum. Hediye sepetini açmaya başladığımda hem Lily hem de Lizzie yanıma sokuldular.

"Luca'ya en sevdiğim rengin mavi olduğunu *söyledin mi?*" Henri'yi suçladım. Omuz silkti ama yüzündeki sırıtış ağzındaki baklayı çıkardığını gösteriyordu. "En sevdiğin şey hakkında yalan söylemeye karar verecek kadar önemsiz olduğunu fark etmemiştim.

"Henri ilk randevunda rengini değiştir," diye karşılık verdi. Bununla alay ettim - kardeşim benim ne kadar önemsiz biri olduğumu çok iyi biliyordu.

Çıkardığım ilk şey, Denver'daki en sevdiğim kahve dükkânından, Eric ve Oliver'ın Amerika'da onları ziyaret ettiğimde beni her zaman götürdükleri kahve çekirdeklerinden oluşan bir paketti. Luca bunları zamanında getirmeyi nasıl başarmıştı, asla bilemeyecektim. Henri hemen kahve çekirdeklerini aldı ve kahve makinesine doğru yürüdü, sanki kahve çekirdeklerinin çantada, odamda olmasını bekliyormuş gibiydi. Bu çılgınlıktan kısmen Henri'nin sorumlu olduğunu doğruladı ve kalbim ısındı.

Henri ne zaman bu kadar sinsi oldu? Kendi kendime düşündüm.

Banyo bombaları ve köpük banyosu malzemeleri, en sevdiğim markadan bir şişe parfüm, Paris'teki bir çikolatacıdan çikolatalar, güzel bir losyon ve sevdiğim diğer birkaç atıştırmalık gibi birkaç eşya daha çıkarmaya devam ettim. İçinden çıkan sondan ikinci ürün ise Afrodit'in kutusuydu ve onu da hayranlıkla çıkardım. Luca bana daha fazla mücevher mi almıştı?

Kutuyu açtığımda üzerinde üç tılsım bulunan güzel bir gümüş bileklikle karşılaştım: bir şimşek, mavi elmaslı bir Formula 1 arabası ve tepesinde üç kule bulunan küçük bir taç. Bileziği çıkardığımda şok olmuştum, dilim tutulmuştu, Lily ve Lizzie de öylece elimdeki bileziğe bakakalmışlardı.

"Aman Tanrım, *kesinlikle* sana aşık. Edward haklıydı," diye soludu Lily, nihayet odadaki sessizliği bozarak.

"Lily!" Bileziği kutuya geri koyarken azarladım. "Luca bana aşık değil... Edward da aptalın teki," diye tısladım.

"Bu konuda Lil'e katılmak zorundayım Georgie. Aşık *olmadığın* biri için benzersiz, kişisel bir tılsım bileziği yapamazsın." Lizzie bileziğe dikkatle bakıyor, gümüş kopçalardan sarkan güzel takılara göz gezdiriyordu.

"Luca abartılı hediyeler vermeyi seviyor, ayrıca Afrodit'in Mücevherleri'nin bunu terfi için takmamı isteyeceğinden eminim," diye mantık yürüttüm, ancak ikisinin benimle asla aynı fikirde olmayacağını görebiliyordum. "Yani, haftalar önce bana verdiği şu şimşek kolyeye bakın."

"Yani diyorsun ki... o zaman bir süredir sana aşıkmış," diye kıkırdadı Lily.

Küçük mutfaktaki Henri'den bir alay sesi duydum. O, Lily ve Lizzie kadar eğlenmemişti ama konuşmaması beni biraz germişti.

Hediye sepetinden Luca'nın bahsettiği altın mendile sarılı son hediyeği çıkarırken, "İkiniz de saçmalıyorsunuz," dedim.

kağıt. Ambalajı açtım ve güzel bir mor iç çamaşırı takımı çıkardım. Çıkarır çıkarmaz şok içinde sehpanın üzerine bıraktım, medya müdürümün ve kardeşimin önünde açtığım için biraz utanmışım. Lizzie'nin yüzü de kıpkırmızı olmuştu ama o da kocaman sırıtiyordu.

"Seks yaptığınızı *biliyordum*," diye mırıldandı Lily, kaşlarını imalı bir şekilde oynatırken iç çamaşırını eline aldı. İç çamaşırını elinden kaptım ve hızla kâğıt mendile geri sardım.

"*Tabii ki değiliz*" kelimesi neredeyse ağızımdan çıkacaktı ama bu noktada bunu inkar etmek mümkün değildi - görünüşe göre sahte ilişkimiz dışında, padokun en kötü saklanan sırrıydı.

"O adamı öldüreceğim," diye mırıldandım. "...köpük banyomdan sonra." Henri ters ters bakarak, "Önce ben onu öldürmezsem olmaz," dedi.

Sehpanın üzerindeki iç çamaşırı setini. Gözlerindeki ifadeden, Henri bu küçük hediye paketinin içindeyse bile, onun *bu* hediyein içinde olmadığını anlayabiliyordum. "Sanırım sana Pazar günü yanmaz iç çamaşırlarını giymen gerektiğini hatırlatmam gereken an geldi." Lizzie bu sözleri gülerek söylemişti, ama bunu gerçekten kabul edeceğimden biraz endişelendiği belliydi.

Luca teklifini kabul etti.

Kendimi durduramadan ağızımdan kaçırdım: "Hatırlatmana gerek yok Lizzie. Luca yarışı kazanmayacağı için onu takmama gerek kalmayacak, ben takacağım."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye başladı Lily, ona attığım sinirli bakışa aldırmadan, "Sana mücevher ve iç çamaşırı alıyor, seni tatile götürüyor, akşam yemeği ısmarlıyor ve seninle gece geç saatlere kadar film izliyor... ve seks yapıyorsunuz. Bu nasıl flört *sayılmaz*?"

"Çünkü çıkmak için duygular gerekir, Lily," dedim alaycı bir tavırla.

"O zaman, sanırım sana *aşık* olması iyi bir şey!" diye karşılık verdi ve ses tonunda bir hayal kırıklığı sezdim.

"Sizin gitmeniz gereken bir yer yok mu?" Henri sinirli bir şekilde ellerini Lily ve Lizzie'ye doğru sallayarak tersledi.

Lily, ağızı çikolatalı trüf mantarı dolu bir halde, "Oh, yüksekte atma Henri," dedi. "Kız kardeşin takım arkadaşınla, yani pistteki en yakışıklı sürücüsüyle çıktığı için kızgınsın sadece." Lily, Henri'nin sinirlerini bozduğunun tamamen farkında olarak kardeşime sırıttı.

Henri araya iğneleyici bir yorum sıkıştıramadan, otel odamın ön kapısının açıldığını duydum. Luca ve Matteo içeri girdi. İkisi de

Önce bizi fark ettiler, Matteo'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa çok iyi giden fotoğraf çekimi hakkında sohbet ediyorlardı. Boğazımı temizledim ve iki adam bana baktı. Luca beni görür görmez yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve ayaklarını sürüyerek yanıma geldi, bana sımsıcak sarıldı.

"Hediye sepetinizi açtığınızı görüyorum. Beğendin mi?"

"Oh, bayıldı!" Lily Luca'nın arkasından bağırdı, ağzı şekerleme sepetinden çaldığı Lindt çikolatasıyla doluydu.

"Çok güzeldi, teşekkür ederim. Gerçekten yapmamalıydın," dedim ve sepete doğru yürüyüp altın renkli kâğıt mendili çıkardım. Luca'ya gözlerimi devirerek havada salladım.

Henri sert bir sesle, "Evet Luca, gerçekten de yapmamalıydın," dedi, doğrudan takım arkadaşının gözlerinin içine bakarak. Luca'nın biraz kızardığını görebiliyordum. O hediyeyi açtığımda Henri'nin burada olmasını kesinlikle beklemiyordu.

"Bunu seçmeme ben yardım ettim!" Matteo gururla bağırdı, aslında havada tuttuğum şeye bakmıyordu. Lizzie, Lily ve ben yüzlerimizde şaşkın bir ifadeyle Matteo'ya baktık.

Luca kıkırdadı, "Hayır dostum, *onu* seçmemize yardım etmedin," dedi; yüzü şimdi biraz utanmış görünüyordu.

"Bu değil mi..."

"Hayır." Luca, Matteo'ya konuşmayı kesmesini söyleyen bir bakış attı. "İnan bana, bunu tek *başına* seçtim," diye ekledi göz kırparak.

"Bu çok güzel oldu," dedi Lily sonunda ve aramızdaki garip sessizliği bozdu. "Çikolatalar için teşekkürler Luca. Georgia, umarım *tüm* hediyelerin tadını çıkarırsın," diye ekledi omuzlarını az önce dedikodu yapmış bir anne gibi oynatırken. Lizzie de vedalaştı ve otel odasından çıktı, Matteo da kısa bir süre sonra Lizzie'nin peşinden koştu, muhtemelen en yeni hikayeyi bastırmak için sahip oldukları birkaç fikri daha tartışacaklardı.

"Kahven hazır, Peaches," dedi Henri, Denver çekirdekleriyle hazırladığı kahve fincanını bana uzatırken. Kahvesini bir fincana doldurdu ve kapıya doğru ilerledi.

"Kalmayacak mısın?" diye sordum. Henri cevap olarak sadece sırtıttı, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı.

"İstenmediğimi anlayabiliyorum." Bu sözlerin ardından kapıyı kapattı ama koridorda yürürken küçük bir kahkaha attığını duyabiliyordum, kendisiyle çok eğleniyordu. Grup odamızdan çıkarken, az önce ağzına gözleri kadar kahverengi bir çikolata tıktırmış olan Luca'ya döndüm.

"Peki... altın renkli kağıt mendile sarılmış ürünü beğendin mi?" Yanaklarım hafifçe kızarıırken yüzündeki sırıtışı görebiliyordum, yüzümde bir allık belirdi.

"Bekleyip öğrenmeniz gerekecek."

"Bugün ön izleme yapamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedim sondaki "p" harfini hafifçe patlatarak. Luca'ya sivri bir Cheshire kedisi sırıtışı attım ve odama gitmeden önce altın baskı kâğıdını aldım.

Oliver ve Edward, Henri, Luca, Éliott ve benim için turistlerle -ya da gazetecilerle- dolup taşmayacağını bildikleri yerel bir restoranda küçük bir akşam yemeği organize etmişlerdi. Mavi bir yazlık elbise ve beyaz sandaletler giydim. Mücevher koleksiyonuma bakarken Luca'nın bugün bana hediye ettiği Afrodit bileziğini çıkardım. İnanılmaz güzeldi, çok düşünceli bir hediye idi.

Takılardaki ayrıntılar inanılmazdı. Araba tam olarak Valkyrie F1 arabasına benzeyecek şekilde kazanmıştı. Aphrodite's Jewelry'nin bunu benim için yapmak için zaman harcamasına şaşırmıştım, özellikle de henüz bu hafta sonundaki etkinliklerden herhangi birinde takmamı istemedikleri için. Garantili bir ödülü olmayan çok fazla iş gibi görünüyordu. Yine de o kadar güzeldi ki, takmamı istemeleri zor olmadı.

Oturma odasına doğru yürürken Luca'nın gözlerini bileziğe diktiğini gördüm, gülümsedi ama bir şey söylemedi, elimi tutup bizim kattaki asansöre gitmemizi işaret etti. Asansörün gelmesini beklerken gözlerimi kapattım ve beni dinleyen Tanrı'ya sessiz bir dua ederek boş olması için yalvardım. Nedense bu otel asansörleri sezon ilerledikçe daha da kalabalıklaşıyor gibiydi.

Luca ve ben asansöre adım attık ve içeride bir köşede toplanmış olan konuklara gülümsedik. Asansör bir sonraki katta durdu ve beni çok şaşırtan bir şekilde, haftalar önce tanıştığımız Maison de Klotho yöneticisi Sara içeri girdi. Bana ve Luca'ya gülümsedi.

"Bu hafta sonu onu parçalayacak mısın, Georgia?" Sara sordu. Eğer 'gazetecileri ezmek'ten bahsediyorsa, cevabı evetti.

Luca, "Sanki başka bir şey yapmayı biliyor da," diye takılarak asansördeki birkaç kişinin gülmesine neden oldu.

Sara bileğimdeki bileziğe bakarak, "Afrodit'in bileziği çok güzel, Georgia," dedi. "Daha önce hiç böyle bir tılsım görmemiştim." Sara'nın yorumu beni biraz şaşırtmıştı ama Maison de Klotho sadece Aphrodite's Jewelry'nin sahibiydi. Sara aslında Afrodit'te çalışmıyordu ve muhtemelen Luca'nın takıları seçmesine yardım eden koordinatör de o değildi.

"Luca'nın mükemmel bir zevki var."

"Hem kadınlarda hem de mücevherlerde." Asansör en alt kata ulaştığında Sara ikimize de sıcak bir gülümseme verdi. "Bu hafta sonu ikinizi de görmek için sabırsızlanıyorum!"

Luca ve ben çıkışımızı yaptık ve Henri ile Éliott'un bizi beklediği otelin önüne doğru yöneldik. Dördümüz arabaya doluştuk ve Oliver ile Edward'ın çoktan oturmuş beklediği restorana doğru yola koyulduk.

"Hey! Bakın kedi ne getirmiş!" Oliver bana doğru yürüyüp kendine özgü sarılmalarından birini yaparken seslendi. Oliver, Edward'la birlikte önceden sipariş ettikleri şişeden bize birkaç kadeh şarap doldururken hepimiz masaya oturduk.

"Luca'nın seni yarış öncesi içki içmeme geleneğini bırakmaya ikna ettiğini görmek güzel," dedi Edward gülerek, kadehini benimkiyle tokuşturarak.

"Şimdiye kadar benim için işe yarıyor gibi görünüyor," diye karşılık verdim. Dürüst olmak gerekirse, bu sezonun stresi çok büyüktü ve bir kadeh şarap biraz rahatlamama yardımcı olmuştu.

"Georgia, görüyorum ki yarın basın toplantısında birlikte olacağız." Éliott'a döndüm ve bu sözleri söylerken gözlerinde küçük bir muziplik gördüm.

"Kalkanınızı getirdiğinizden emin olun. Georgia kan istiyor," diye espri yaptı Henri.

"Saçmalama Henri. Her zaman olduğu gibi samimi olacağım." Henri bu yorumum karşısında şarabını yudumlarken ben de ona sinirli bir bakış attım.

"Sen pek çok şeysin Peaches.... gazetecilere karşı samimi misin? Muhtemelen bunu yapamazsın."

"Her neyse," diye mırıldandım nefesimin altında. Benimle alay edebilirlerdi ama benim bir planım vardı. Annemin dediği gibi, onları nezaketle öldürmek.

Tatlıyı bitirdiğimizde Luca tuvalete gitmek için izin istedi ve Edward da bu fırsatı değerlendirerek Luca'nın koltuğuna oturdu ve bileziğe daha iyi bakabilmek için bileğimi tuttu.

"Vay canına, Luca tasarım konusunda harika bir iş çıkarmış."

"Eminim Afrodit'in sponsorluk ekibi ona birkaç ipucu vermiştir," diye şaka yaptım ama Edward bana İngiliz'de görmeye alışık olmadığım ciddi bir ifadeyle baktı.

"Luca bunu tek başına yaptı." İçimde bir sıcaklık hissettim ve midemde kelebekler uçuşmaya başladı. *Luca gerçekten de bunu tek başına mı tasarlamıştı?*

"Yani, eminim yardım etmiştir ama Afrodit ikimizin de sponsoru-" Cümlemini tamamlayamadan Edward sözümü kesti.

"Georgia... Luca bu takıları kendi tasarladı ve sponsorluk ekibinin haberi olmadan bileziği sipariş etti." Edward'ın sesi biraz sinirli çıkmıştı ve yüzü inanılmaz derecede kendini beğenmişti.

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Neden?" Sonunda mırıldandım.

"Bunu ona sen soracaksın." Edward bileğimi bıraktı ve sandalyesine zıplayarak grubun geri kalanıyla sohbete yeniden katıldı. Luca tuvaletten döner dönmez masadan kalkıp restoranın dışına çıktık.

"Otele yürüyerek dönmek ister misin?" Luca'ya sordum, o da başıyla onayladı. Grubun geri kalanıyla vedalaştım ve Luca'yla birlikte otele doğru yirmi dakikalık yürüyüşe çıktık.

"Yani... Edward, sırrını açığa çıkar," diye takıldım.

"Edward herkesin sırlarını açığa çıkarır. Bu sefer hangisini söyledi?"

"Bana Afrodit'in Mücevher bileziğini senin yaptığını söyledi. kendin."

"Beğendin mi?" Luca'nın gözlerinde bir parça endişe görebiliyordum; kendinden ve hediye eden emin olmadığı belliydi.

"Bayıldım," diye dürüstçe cevap verdim, başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum.

İkimizi de durdurdum ve ayak parmaklarımın ucunda doğrulup Luca'nın dudaklarına nazik bir öpücük kondururken iki elini de ellerimin arasına aldım. "Bu birinin bana verdiği en güzel hediyelerden biri."

Aramızda bir süre daha sessizlik geçti ve sonunda sormak istediğim soruyu soracak cesareti buldum. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü onu giymek zorunda olduğunu düşünmeni istemedim. Güzel olduğunu düşündüğün için takmanı istedim." Luca'nın yüzündeki ifade, sanırım İtalyan'da o güne kadar gördüğüm en samimi ifadeydi.

"Pazar günü seni yenerken giyeceğim o zaman." Luca'nın kakhaha sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Luca'yı gülerken görmeyi seviyordum - başını geriye atmasını, kahverengi gözlerinin ışıldamasını seviyordum. Vücut dili yumuşak ve samimiydi. Padokta görmeye alışık olduğum Luca'dan farklı bir Luca'ydı. Bu deneyimle, İtalyan sürücünün gerçekten farklı bir yönünü gördüm.

Otele yaklaştığımızda ön tarafta bir insan kalabalığı gördük. Henri ve Éliott lobinin hemen içinde durmuş imza dağıtıyorlardı. Henri beni arkada fark edince özür dileyen bir bakış attı. Kalabalık arkalarına baktı ve Luca ile benim öne çıkmam için tezahürat yapmaya başladı, çoğu imza ve fotoğraf için yalvarıyordu. Luca ve ben otele girerken birkaç selfie çektik ve birkaç şapka imzaladık.

Tam önümüzün açık olduğunu hissettiğim anda birinin bize "Burada olmayı *hak eden* bir sürücünün yerini aldığın için kendini suçlu hissediyor musun?" diye bağırdığını duydum. Alaycı sözleri duyduğumda donakaldım, bunların benim için olduğunu biliyordum. Luca ve Henri'nin bu sözleri söyleyen adamı bulmak için etrafa bakındıklarını görebiliyordum ama Éliott onlardan önce davranmıştı.

"Buraya gel ve bunu onun yüzüne söyle!" Éliott'un seslenmesiyle kalabalık sessizliğe bürünürken Fransız şoför kaba yorumda bulunan adamla göz teması kurdu. Adama öne gelmesini işaret etti ve herkesin cep telefonlarını çıkarıp önlerinde gelişen durumu çekmeye hazır olduğunu görebiliyordum.

Éliott beni ileri doğru çekti ama Luca elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Éliott bırakmadı ve beni arkamda duran adama doğru çekti.

"Devam et..." Éliott şimdi önümde duran adama şöyle dedi. "Bunu onun yüzüne söyle." Adam önümde donup kalmıştı ve bir erkek sürücü olan Éliott'un ona bu şekilde seslenmesini beklemediği belliydi. Sanırım bunu kalabalığın arkasından bağırabileceğini ve tamamen fark edilmeyeceğini düşünmüştü. Adamın hiçbir şey söylemediği birkaç dakikadan sonra nihayet kendi sesimi buldum.

"Dilini kedi mi yuttu?" Kendime olan güvenimin arttığını hissederken biraz daha dik durarak alay ettim. Göz ucuyla Luca'yı, Henri'yi gördüm,

ve Éliott sırtıyor, üçü de çok eğlenmiş görünüyor.

"Okuduğumu okudum - neden yalan söyleyinler ki?" dedi adam sonunda.

"Çünkü para kraldır, sevgilim," dedim soğukkanlılıkla, "ve senin gibi insanları çöplerini satın almaları için kandırabileceklerini biliyorlar." Adam sonunda kendi kendine mırıldanarak geri çekilmeye başladığında, inanamayarak başımı salladım ve gruba geri döndüm.

"Bu, dişi aslanla uğraşmaya cüret eden herkese bir ders olsun," diye duyurdu Éliott.

Birkaç imza daha aldıktan sonra etrafımızdaki hayran grubu dağılmaya başladı ve Luca ile asansöre doğru ilerlemeye başladık. Kapılar açıldığında arkamdan küçük ellerin elbisemi çektiğini hissettim.

"Affedersiniz!" Bir ses bağırdı ve arkamı döndüğümde küçük bir kızın bana el salladığını gördüm. Yanına diz çöktüm ve imza için şapkasını uzatırken gülümsedim.

Annesinin Luca'ya, "Georgia onun en sevdiği şoför," dediğini duydum.

Küçük kızın şapkasını imzalamayı bitirdiğimde Luca, "Benimki de," diye fısıldadı.

Luca

Henri Çarşamba sabahı bana mesaj atarak Georgia'nın makaleyi onlar uçaktayken okuduğunu bildirmişti. Doğrusu bu kadar beklemesine şaşırımtım ama onun da benim gibi hissettiğinden şüpheleniyordum - makaleyi okumak her şeyi çok gerçekçi gösterecekti.

Georgia için güzel bir şey yapmak, onu özel hissettirecek bir şey yapmak istediğimi biliyordum. Aphrodite's Jewelry bileziğini çoktan satın almıştım. Sezon sonunda ona vereceğim hediye bu olacaktı, ancak Salı günü Valkyrie konferans salonunda ne kadar bitkin görüldüğünü görünce beklemeye gönlüm el vermedi ve bunun yerine fazladan birkaç ürün satın alıp yüzüne bir gülümseme getireceğini umarak bir hediye sepetine doldurdum. Georgia'nın bilekliği taktığını görmek kalbimi eritti.

Onu mutlu görmek, onu daha çok istememi sağladı.

Perşembe günü Georgia ve ben planlanan basın toplantısından birkaç saat önce piste vardık. Takım müdürlerimizle birlikte FIA ve Formula 1 yönetim kuruluyla görüşecektik. FIA'nın bazı açıklamalar istediğini biliyorduk.

hafta sonuna girmeden önce makale için. Isabelle'in bu karmaşayı çözmemize yardımcı olması için tuttuğu danışman bize ne söylememiz gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunmuştu, ancak buna uygun şekilde hazırlanmak için muhtemelen yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını hissediyordum.

Georgia ve ben konferans odasına en son, Elizabeth'in söylediği gibi el ele geldik. Georgia'nın yüzündeki gerginliği görebiliyordum ve endişelerini yatıştırıp ona her şeyin yoluna gireceğini söylemekten başka bir şey istemiyordum ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

Gerçek şu ki, her şeyin yoluna girip *girmeyeceğini* bilmiyordum.

"Günaydın Luca ve Georgia. Lütfen oturun." Giovanni Bruno kalın çerçeveli siyah gözlükleri olan sert bir İtalyan'dı. Yüzü asıktı, gerçi Isabelle bana onun her zaman böyle olduğunu söylemişti. Giovanni'nin eskiden Hermes takım müdürü olması ilk başta hoşuma gitmişti ve Hermes'le olan geçmişinin bize biraz nüfuz kazandıracağını ummuştum ama Henri'nin bana anlattığına göre, takımın son zamanlardaki başarısızlığı nedeniyle şu anki Hermes takım müdürü Francesco ile Giovanni'nin arası biraz açılmış.

Harika.

Biz yerimize oturduktan sonra Giovanni sözlerine şöyle devam etti: "Daily Report'taki bu karmaşanın ışığında, hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmak için ekiplerle görüşmek istedik." Sesinde bir duraklama oldu ama kimse bir şey söylemedi. "Açık olmak gerekirse, FIA daha fazla sponsor bulabilmek için sahte ilişkilere göz yummaz."

"Güzel, Hermes de öyle." Francesco alaycı bir ses tonuyla konuştu ve Isabelle'den küçümseyen bir bakış aldı, açıkça kocasına bu tavrı geride bırakmasını söylüyordu.

"Ne istiyorsun Giovanni?" Isabelle kısa bir duraksamadan sonra nihayet sordu. "Daily Report, çöp dergilerini satmak için çöp bir hikaye yazan çöp bir gazete. Bunu sen de biliyorsun. Biz de biliyoruz. Hatta bence The Daily Report bile biliyor. Şimdi, bizi bu ofise çağırmanızın *iyi* bir nedeni olduğunu varsayıyorum?"

"FIA sadece bu iki takım arasındaki her şeyin kurallara uygun olduğundan emin olmak istiyor." Giovanni'nin ses tonundan bize doğrudan bir azarlama yapmak istemediği anlaşılıyordu, ancak tonu kesinlikle ima ediyordu.

"Burada olan tek şey, Giovanni, FIA'nın sürücümün bu yarışa hazırlanmasına yardımcı olmak için ona ayırdığım değerli zamanın önüne geçmesi.

Yaklaşan yarış," dedi Isabelle kuru bir sesle ve Giovanni'ye geri adım atmaya niyeti olmadığını gösteren sert bir bakış attı.

"Tamam. Bunu şoförlerden duymak istiyorum, sonra gidebilirsiniz." Giovanni dönüp Georgia ve bana baktı, bir şey söylememizi bekliyordu. Georgia'nın nefesinin hızlandığını duyabiliyordum, sinirleri iyice gerilmeye başlamıştı.

"Anlatacak bir şey yok. Georgia'yla birlikteyim çünkü öyle olmak istiyorum, açık ve net. Günlerimi onunla geçirmekten hoşlanıyorum ve bunu yapmaya devam etmek istiyorum," dedim ve Georgia'ya sıcak bir gülümseme göstererek sessizce onu yazdıklarını paylaşması için cesaretlendirdim.

"Keşke bunun benim özenle hazırladığım bir şaka olduğunu söyleyebilseydim Giovanni," dedi Georgia sonunda, "ama değil. Biz sadece yirmili yaşlarında araba yarışı yapan ve birbirlerine aşık olan iki çocuğuz. İnsanlar bizi birbirimizi PR için kullanmakla suçluyor ama bunun bir sürücünün bir modelle çıkıp onunla PR çekimleri yapmasından ne farkı var? Luca ve ben birlikte vakit geçirmeyi seviyoruz. Eğer birlikte bazı fotoğraf çekimleri yapmak istiyorsak, öyle olsun. Diğer sürücüler sevgilileriyle her zaman fotoğraf çekimi yapıyor."

Giovanni'nin sözlerimizi düşündüğünü görebiliyordum ve Georgia'nın yorumuna cevaben başını sallayarak konferans salonundaki masasından kalktı. "Peki. Ama lütfen bize bir iyilik yap ve ortalığı karıştırma, olur mu?" Giovanni bize doğru dönmeden önce bir an durakladı.

"Oh, ve bir şey daha, makalede Luca'nın Georgia'nın geçmesine izin verdiğine dair yapılan yorum - eğer bunun doğru olduğunu öğrenirsek, ikinizi de bu şebekeden çıkarırım."

"Bunun için grubun geri kalanının benden önce kalifiye olması gerekir," diye karşılık veren Georgia, Isabelle'den onaylayıcı bir gülümseme aldı.

İşte benim tanıdığım ve sevdiğim Georgia bu.

Giovanni bununla alay etti ama yüz hatlarının hafifçe yumuşadığını gördüm. Demek istediğimiz anlaşılmıştı.

Gürcistan: 1 FIA: 0

Giovanni toplantı odasından çıkarken derin bir oh çektim. Georgia biraz daha canlı görünüyordu, ancak konuşmadan dolayı hâlâ biraz sarsılmış olduğunu görebiliyordum. Elini tuttum ve usulca "Her şey yoluna girecek" diye fısıldamadan önce onu kendime çektim.

Ve bu kez, bunu söylediğimde, doğru olacağını biliyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

YAZ TATİLİ - 2019: GÜRCİSTAN

Gürcistan Yaz Tatili 2019

"Hey, Georgie, Henri önümüzdeki üç hafta boyunca şehirde olacağını söyledi. Yaz tatilinde seni görmek için sabırsızlanıyorum." Diğer hattan Éliott'un sesini duyduğumda telefona gülümsedim.

"Evet, dün geldim. Sabırsızlanıyorum. Arayı kapatmak çok güzel olacak." "Bu gece için bir planın var mı?"

"Evet, bir arkadaşımınla akşam yemeği," diye yalan söyledim, göğsüme bir suçluluk duygusu çarptı. Éliott ve ben bir ilişkinin sularını test ettikten sonra arkadaş kalmaya karar verdik. Doğrusu, en yakın arkadaşlarımdan ve sırdaşlarımdan biri olmuştu ve bunun için son derece minnettardım ama Éliott'a İtalyan Wilmington F1 pilotuyla randevum olduğunu söylemek garip hissettirdi. Luca kendine biraz ün edinmişti.

"Güzel! Keyfini çıkarın. Pekala, gitmem gerek, ama yakında görüşürüz!"

Éliott'la telefonu kapattıktan sonra aceleyle hazırlandım ve Luca'yla buluşacağımız restorana gitmek için bir taksi çağırdım. Öğleden sonraki bir etkinlikten geliyordu, bu yüzden onunla akşam sekizde orada buluşmak üzere anlaşılmıştık. Birkaç dakika geç gelmiştim ama neyse ki Luca henüz orada değildi.

Saat 8:15'te telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ettim çünkü Luca randevumuza on beş dakika gecikmişti. Ona hızlıca bir mesaj atıp her şeyin yolunda olup olmadığını sordum. Saat 8:30 olduğunda, ona oradan ulaşım sağlayamayacağımı görmek için sosyal medyasını kontrol etmeye karar verdim.

Ve işte o zaman gördüm, profil fotoğrafının etrafındaki pembe vurgu, yeni bir canlı hikaye olduğunu işaret ediyordu. Ona basar basmaz

Bir şeyi fark ettim: Luca Rossi beni ekmişti. Fotoğraflı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gözümünden kaçan küçük yaşı durdurmaya çalıştım ama nafile. Daha beş dakika önce Luca, Edward ve Noah'la birlikte takıldıkları bir fotoğraf paylaşmıştı; üçü bir restoranda kokteyl içiyordu, fotoğrafın arka planında muhtemelen partileriyle birlikte çeşitli kadınlar vardı.

Edward'ın Instagram'ına girdiğimde, onun da sosyal medyasını Noah ve kendisinin bir fotoğrafıyla güncellediğini gördüm, ancak arka planda Luca kesinlikle çarpıcı birinin yanında oturuyordu. Eli kızın kalçasındaydı ve konuşmalarına dalmış görünüyordu.

Garson kız masaya geri geldi ve ben de sessizce müsaade isteyerek masaya yeniden oturabileceklerini ve 'arkadaşımın' iptal etmek zorunda kaldığını söyledim. Ekildiğimi bildiğinden şüpheleniyordum, ama sadece zarıfçe başını salladı ve restorandan çıkarken bana yumuşak bir gülümseme verdi. Telefonumu çıkardım ve hemen Éliott'u aradım.

"Bir günde iki kez. Bu kadar şanslı olmak için ne yaptım?" diye telefonda şaka yaptı ama diğer uçta burnumu çektiğimi duyunca gülmesi hemen kesildi.

"Sana yalan söyledim... Bu gece bir randevum vardı." "Randevun mu vardı? Ne oldu?"

"Beni ekti."

"Oh, Mon Cherie, bu korkunç. Kimdi bu herif?" Ona kim olduğunu söylemem gerektiğini biliyordum ama bunu ona söylemenin Éliott ile Luca arasındaki dostluğu bitirmek anlamına geleceğini de biliyordum.

"Luca..."

"Luc-" Éliott durakladı, belli ki ne dediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Luca Rossi?"

"Evet."

"Onu öldüreceğim," dedi Éliott sessizce. "Seni e k t i ğ i n d e n emin misin? Wilmington'ın bugün bir etkinliği olduğunu biliyorum."

"Onun canlı hikayesini gördüm. Edward ve Noah ile birlikte içki içiyor."

"Tam bir pislik. Georgie, sana çıkma teklif ettiğini bilmiyordum. Henri biliyor mu?"

"Hayır... ve ona söyleyemezsin," diye ekledim çabucak. "Kendimi aptal gibi hissediyorum, Éliott. Neden dünyanın en yakışıklı adamlarından biri benimle çıkmak istesin ki?"

Éliott konuşmanın havasını yumuşatmaya çalışarak, "Hey - ben şebekedeki en yakışıklı adamım ve seninle çıkmak istiyorum," dedi.

"Bana başarısız ilişkimizi hatırlattığın için teşekkürler. Bir kızı nasıl neşelendireceğini gerçekten biliyorsun," diye homurdandım ve Fransızlardan garip bir kıkırdama aldım.

"Bak Georgie, klişe gibi görünmek istemem ama bu gerçekten onun kaybı. Luca Rossi bir playboy ve iğrenç bir moron ve nasıl büyüyeceğini öğrenene kadar senin zamanına değmez."

"Ben sadece... Benden hoşlandığını sanmıştım. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Buradaki tek aptal Luca. Sen onun için fazla iyisin Georgie ve bir gün geriye dönüp baktığında verdiği karardan pişmanlık duyacak. Bunu garanti ederim."

"Teşekkürler Éliott." Henri'nin dairesine vardığımda burnumu çekmem yatışmıştı. "Gidip dondurma yiyeceğim ve Atonement'ı izleyeceğim."

"Yakında görüşürüz. Tatilde o kadar çok içeceğiz ki Luca Rossi'nin kim olduğunu bile hatırlamayacaksın!"

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Tekrar teşekkürler. Sonra konuşuruz." Telefonu kapatır kapatmaz Éliott'a verdiğim sözü yerine getirdim. Pijamalarımı giydim ve ağrıyan kalbimi görmezden gelmek için elimden ne geliyorsa yaparak bir bardak dondurmaya yatağa girdim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

GEORGIA'DAN, SEVGİLERLE

Luca

Ne yazık ki ailem Avusturya Grand Prix'sine gelemedi. Babam kendi yarışlarından birine hazırlanıyordu ve annem de onunla birlikte gitmeye karar vermişti, ancak yine de üçümüz arasındaki geleneksel sabah FaceTime görüşmemizi sürdürdük. Georgia lobide Henri ile kahvaltı yapıyordu, bu yüzden sadece ben ailemle sohbet ediyordum, ki bu iyi oldu çünkü onlarla konuşmak istediğim bir şey vardı.

Konuşma sona ermeye başlarken, annem telefonu kapatma konusundaki tereddütümü fark etti.

"Flash, konuşacak başka bir şeyin var gibi mi görünüyorsun?"

"Ben sadece..." Bir an duraksadım, aileme ne söylemek istediğimi nasıl ifade edeceğimi düşündüm. "Babamın sana göre olduğunu nereden bildin?" Annem kıkırdadı ve arka planda gün için hazırlanmaya başlamış olan babama baktı.

"Dışarıda güzel bir gündü ve baban yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sordu. Onunla aşağıda buluştuğumda, yanında iki fincan kahve olduğunu gördüm. Kahveden bir yudum aldım ve kahvenin kasabadaki en sevdiğim küçük dükkandan geldiğini hemen anladım. Baban yürüyüş için bana en sevdiğim kahveyi getirmek için elinden geleni yapmıştı. Hatta içine doğru miktarda şeker ve krema bile koymuştu, tam sevdiğim gibi. Babanın böyle küçük şeyleri fark ettiğini sanmazdım. Çok küçük bir jestti ama kalbimi gerçekten ısıttı ve onu ne kadar çok sevdiğimi fark etmemi sağladı... Neden soruyorsunuz?"

"İçimden atamadığım bir his var. Georgia'ya baktığımda bunu açıklayamıyorum."

"Oh, Luca, sanırım bu duygunun ne olduğunu çok iyi biliyorsun." Annem haklıydı. O duygunun ne olduğunu biliyordum. *Aşktı.*

"Ona anlatmalısın, Flash. Ona nasıl hissettiğini söyle çünkü söylemezsen bu seni içten içe yiyip bitirir. Georgia özel bir kız ve o kadar özel biri sonsuza kadar beklemes. Ama aynı zamanda senin bağlılığına da ihtiyacı var. Onun hakkında ciddi olduğunu bilmeye ihtiyacı var."

"Ben ciddiym, anne." Söze dökmediğim kararımdan memnun olduğunu görebiliyordum.

"Birlikte olduğunuzda ikinizin nasıl olduğunu görüyorum. Bu ilişkiden önce bile Georgia'nın özel biri olduğunu hissediyordum. Git kızımı al, Luca."

"Yapacağım... Yapacağım."

"İşte benim oğlum. Daha sonra sohbet ederiz. İyi şanslar!" Telefonu ailemin yüzüne kapattım ve minnetle gülümsedim. Bugün Georgia Dubois'ya onu sevdiğimi söyleyeceğim gündü.

Gürcistan

Basın toplantısının çok sert geçeceğini biliyordum, özellikle de Éliott'un o adamı benimle konuşmaya zorladığı video viral olduğu için. Tüm padok bu etkileşim hakkında konuşuyordu ve eğer makaleyi okumadıysanız bile artık okumuştunuz. Lizzie biraz öfkeliydi çünkü bu bizi tekrar herkesin zihninde ön plana çıkardı ama umurumda değildi.

Éliott haklıydı. Eleştirmenlerimle yüzleşmeyi seviyordum çünkü bu bana güç veriyordu. Hayranlardan ya da gazetecilerden korkmuyordum. *Ben bir dişi aslandım.*

FIA Luca'yı sabahki basın toplantımdan alıp Edward'la birlikte oturuma sokmaya karar vermişti. Sanırım FIA, Luca ve benim ilişkimizin basında yer almasının yarışın *gerçek basını* azalttığına karar vermişti ve ben de yaşlı Avrupalı erkeklerin gölgede kalmaktan hoşlanmadıklarını çabucak öğreniyordum, özellikle de bir kadın sürücü tarafından.

Basın odasına en son ben girdim ve Éliott, Eric, Otto ve Oliver'ın sanki bir işaretmiş gibi bana kocaman gülümsediklerini gördüm. Onların koordinasyonu

Etkileyiciydi, ben de onlara güldüm ve tabii ki ortada olan son boş koltuğa oturdum. *Piçler bunu bilerek yapmışlardı.*

"Evet, bu sabahın ilk basın toplantısıyla başlıyoruz. Tüm sürücüler hoş geldiniz. Avusturya'da harika bir yarış geçirmeyi dört gözle bekliyoruz."

Basın toplantısının başlangıcı her zaman Michael Clifton'ın biz şoförlere sorular sorması ve ardından sözü gözü dönmüş gazetecilere bırakmasıyla olurdu. Sıra onlara geldiğinde, arabulucunun dikkatini çekmek için bağırان bir el selinin havaya kalktığını gördüm.

"Merhaba, ben Spor Yayınlarından Marcus. Georgia, senin ve Luca'nın bu sabah FIA ofislerine getirildiğini duyduk. Bu konuda bir gelişme var mı?" Bana toplantının özel olduğu söylenmişti ama sanırım haberin hızla yayılmasına şaşırmamalıyım.

"Marcus, sanırım özel FIA toplantıları hakkında yorum yapamayacağımı biliyorsun," diye alay ettim inanmayarak.

"FIA'nın Luca ile aranızda sahte bir ilişki olduğu gerekçesiyle sizi soruşturduğu söyleniyor. Doğruluk payı yok mu?" Ona inanmaz bir bakış attım. Bunu magazin gazetelerinden beklerdim ama İngiliz spor haberciliğinin tacı haline gelmiş Sports Broadcasting şirketinden beklemezdim.

"Eğer raporlarınız varsa, benim görüşlerime ihtiyacınız yok gibi görünüyor." "Yani, inkar mı ediyorsun?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini reddediyorum." Lizzie şimdi arka planda bana el sallıyor, konuşmayı bitirmemi işaret ediyordu ama ben onun vahşi el sallamasını duymazdan geldim.

"Aslında her şeyi inkâr ediyorum. Beni bu kadar iyi tanıdığınızı düşünüyorsanız, benimle konuşmadan önce makaleler yazacak kadar iyi tanıdığınızı düşünüyorsanız, o zaman neden bana bu soruları sorma zahmetine giriyorsunuz, hmm?" Marcus'un biraz caydırıldığını söyleyebilirdim, ama bir sonraki yorumu yeterince caydırılmadığını anlamamı sağladı.

"Soruyorum çünkü size karşı ciddi bir iddia ortaya atıldı ve siz bu konuda henüz bir şey söylemediniz. Bunun yerine, tek yaptığınız şoför arkadaşlarınızdan ikinizin küçük fotoğraflarını paylaşmalarını istemek."

"Bu kadar yeter!" Yanımda bir sesin bağırıldığını duydum. Döndüm ve elinde mikrofonla ayağa kalkmış olan Eric'e baktım. "Eğer FIA'nın Georgia ve Luca'yı bir şeyle suçladığına dair kanıtınız varsa, bunu FIA'ya iletin. Sürücülerin basın toplantıları, biz *sürücülerin* taraftarların sorularını yanıtlaması içindir - bilirsiniz, uğruna yarıştığımız insanlar."

Marcus, "Hayranların Georgia Dubois'nın Formula 1'de olmayı gerçekten hak edip etmediğini bilmek istediklerini düşünmüyor musun?" diye alay etti.

"Taraftarların Sports Broadcasting'in basın röportajlarını yapması için neden böyle bir deliyi işe aldığını bilmek istedikleri kadar değil." Bunun önemsiz bir şey olduğunu ve açıkçası en iyi espri olmadığını biliyordum ama saygın bir gazeteci olduğu varsayılan Marcus'un bir şoför basın toplantısında bu konuyu açmaya cüret etmesine çok kızmışım.

"Bu tartışmayı masaya yatırsak ve Georgia yıl sonunda şampiyonluğu kazandıktan sonra devam etsek nasıl olur?" Döndüğümde elinde mikrofonla Erin'in yanında duran Otto'yu gördüm. "Size şunu söyleyebilirim: 3 kez dünya şampiyonu olmuş biri olarak, kimin F1'de olmayı hak ettiği konusunda iyi bir hakem olduğumu düşünüyorum. Ya Georgia? O burada olmayı hak ediyor. Eric ve benim 9 kez dünya şampiyonluğumuz var - bu konuda bize güvenilmeyecekse kime güvenilecek?"

Otto gazeteciye doğru yürüdü. O kadar uzun boylu bir adam değildi ve aptal bıyığıyla daha çok 80'lerin porno yıldızlarına benziyordu ama Marcus'un oturduğunu görebiliyordum. İki sevilen dünya şampiyonuyla dövüşmek taraftarların ilgisini çekmeyecekti. İki yanımda yerlerini alan Eric ve Otto'ya başımla teşekkür ettim.

Uzun sessizlik sağır ediciydi.

"Peki... aranızda Luca için de aynı soruları soracak olan var mı, yoksa sadece Georgia mı bu muameleyi görecektir...?" Oliver'a bakarken sırtıttım, yüzünde kocaman bir sırıtiş vardı. Ortamı karıştırmayı bitirmediği belliydi.

"Saçmalama Oliver, Luca'nın cevapları jalapeños sevgisi kadar baharatlı olmaz," diye takıldım ve diğer şoförlerden bir kahkaha aldım. "Kağıtlar kendilerini satmaz, değil mi?"

"Sanırım bu yüzden gazete ölüyor diyorlar, içine günlük ekmek bile koymaya değmez." Éliott'un bu yorumuna Michael Clifton bile güldü.

"Sanırım bu basın toplantısının sona erdiğini söylemek yanlış olmaz," diye açıkladı Michael gruba, ayağa kalktı ve şaşkınlıkla başını sallayarak odadan çıktı.

Basın toplantısından çıkarken Lizzie'nin benden memnun olmadığını görebiliyordum. Söylenmemiş kelimeleri söylemesine gerek yoktu. Garaja vardığımda, hesap vereceğimi bildiğim için doğruca Isabelle'in ofisine yürüdüm. Yerime oturduğumda Isabelle kapıyı çarparak kapattı, yüzünde boş bir ifade vardı ama gözleri hayal kırıklığıyla dans ediyordu.

"Lanet olsun, Georgia - *neden*?" Isabelle yakındı.

"Neden bana böyle davranıyorlar?" Ben de karşılık verdim. "Neden kendimi savunamıyorum?"

"Çünkü bu hikâyeyi örtbas etmemiz gerekiyordu, gündeme getirmeleri için onlara *daha fazla* sebep vermemiz değil!" Isabelle kızgındı, bu çok açıktı. Öfkeyle sandalyesine oturdu ve hayal kırıklığı içinde gözlerini ovuştururken başını ellerinin arasına aldı. İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Isabelle'i daha önce hiç bu kadar yenilmiş görmemiştim.

"Ben sadece.... Sadece bunun senin için bitmesini istiyorum Georgia. Anlıyorum. Genç ve hırslısın ve evet, sana bu şekilde davranmaları adil değil ama anlatıyı kontrol etmeyi öğrenmeliyiz, onu beslemeyi değil."

Isabelle'in yorumu bana birkaç ay önce, ben Luca ile çıkmaya başlamadan önce yaptığımız bir konuşmayı hatırlattı. "*Ne yazık ki F1 gazeteci topluluğu bir gecede değişmeyecek, bu yüzden bizim işimiz onlara bu değişim için rehberlik etmek.*"

Isabelle'in ilk yarış galibiyetimdeki sözleri aklımdan geçti. O haklıydı. Bir gazeteciye bağarmaktan daha iyiydim ama yine de bir şey bana onun burada yanıldığını söylüyordu. Tüm sezonu geri adım atarak, gazetecilerin istediklerini söylemelerine izin vererek, Sponsorları alabilmek için gölgelerde saklanarak geçirmiştım ama düşündükçe Sponsorların taraftarlar tarafından *sevilen* birini istedikleri daha da netleşiyordu - basının canı cehenneme. Sonsuza kadar başka biriymişim gibi davranamazdım.

"Bu olayın kapanmaması umurumda değil. Basının önümüzdeki on yıl boyunca bununla ilgilenmesi umurumda değil. Geri adım atmayacağım, Isabelle. Bana bu şekilde davranmalarına izin vermeyeceğim. Beni televizyonda izleyen küçük kızlara, erkek gazetecilerin kadın sporculara bu şekilde saldırmasının normal olduğunu göstermeyeceğim," dedim sonunda kendi sesimi bularak.

"Söylediklerinin doğru olması önemli değil. Bu ilişki sahte bir ilişki olarak başladı ama bu onlara yarışma ya da bir insan olarak kim olduğuma saldırma hakkını vermez.

Bu şampiyonayı kazanacağım, Isabelle. Pazar günkü yarış kazanacağım, sonra Singapur'u, sonra da kazanacak yarış kalmayana kadar kazanmaya devam edeceğim. Beni kazanmak ve savaşmak için tuttunuz ve ben de bunu yapıyorum. Geri adım atmayacağım ve kendim olduğum için yarış koltuğumu kaybedersem, öyle olsun.

Bunu kendim, *Georgia Dubois*, ilk kadın F1 şampiyonu olarak yapmış olacağım - ve bu benim için yeterince iyi."

Oturduğum yerden kalktım ve Isabelle'in ofis kapısına doğru ilerledim. Kapıyı açmaya gittiğimde arkamdan bir kahkaha duydum. Döndüğümde daha önce hiç görmediğim bir şeyle karşılaştım: Isabelle orada oturuyordu, yüzünde gurur ve hayranlık dolu bir ifade vardı ve gülümsemesi kulaktan kulağa yayılmıştı.

"O zaman Georgie, yapmamız gereken bazı işler var gibi görünüyor."

Yarış günü nihayet Avusturya'ya varmıştı. Kalan basın toplantıları ve Sponsorluk görüşmeleri sorunsuz geçmişti. Geri adım atmayacağıma dair verdiğim sözü tuttum ama daha öncekilerden farklı olarak gazeteciler onlara karşı hazır olduğumu, onları alt etmeye hazır olduğumu görebiliyorlardı. Sanırım bu meydan okuma onlar için çok fazlaydı. Isabelle Perşembe günkü basın toplantısının gidişatından pek memnun değildi ama siktir et - artık umurumda değildi.

Éliott haklıydı. O gazeteciler dizüstü bilgisayar ekranlarının arkasına saklanıp saçma sapan yazılar yazarken, biz her Pazar yarışa çıkıp onların keyfi için tehlikeli arabalar sürüyorduk.

Eğer benim hakkımda söyleyecek bir şeyleri varsa, bunu yüzüme söyleyebilirlerdi.

Sabahki yarış hazırlığım oldukça kolay geçti. Benden başka basın toplantısı yapmam istenmemişti, dolayısıyla yapmamız gereken tek şey yarış öncesi sürücülerin geçit töreniydi. İstedğim gibi, Luca benimle Valkyrie garajının girişinde buluştu ve ellerimiz birbirine kenetlenmiş bir şekilde bekleme odasına doğru ilerledik. İçeri girdiğimizde bir kurt ıslığı duydum, bu tabii ki biz sürücü grubuna doğru yürürken bize tezahürat yapan Edward ve Oliver'dan geliyordu.

"Siz iki aşk kuşunun sonunda bize katılması ne güzel." Bizi takip eden Lizzie'den su şişemi alarak alay ettim. Başka bir basın toplantısı ya da otel olayı yaşanmasını istemediğinden, sürücülerin geçit törenine kadar beni izlemesi konusunda kesin talimat almıştı.

"Tören kamyonundaki spor muhabirini çarmıha mı gereceksin?" Oliver'ın gözlerinde bir umut pırıltısı vardı. Tüm şoförlerin Georgia "Sassy" Dubois'dan hoşlandığını biliyordum.

"Hayır, kesinlikle değil." Lizzie Oliver'a ölümcül bir bakış atarak şoförü daha fazla maskaralık yapmaması konusunda uyardı. Oliver ona mahcup bir bakış attı, mesajı aldığı belliydi.

"Ben onları *çarmıha germedim*." Kendimi savunmaya devam edemedim, şoförlerin geri kalanı sanki az önce en büyük fıkrayı anlatmışım gibi biraz *fazla* yüksek sesle gülmeye başladılar.

"Basın toplantısını erken bitirdiler!" Edward güldü.

Tören kamyonuna dönüştürülmüş araca bindik, hepimiz parlak renkli takım pololarımızı giymiştik. Alanın arkasına doğru ilerlerken Luca elimi tuttu, ikimiz de raylara yaslandık. Edward, Oliver ve Oscar da bizi takip ediyordu ve Edward'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa konuşmak istediği bir şey vardı.

"Edward, far ışığındaki geyik gibi görünüyorsun. Ne oldu?"

"Anthony'nin tekrar burada olduğunu haber vermek istedim." Edward'ın yüzü endişeli görünüyordu. Luca'nın ona makaledeki bilgilerin *aslında* nereden geldiğini anlattığını biliyordum.

"Aslında Indy Car'da yarışmıyor mu? Her zaman *burada* gibi görünüyor." Luca şapkasını çıkarıp saçlarını geriye attı, sinirli ya da gergin olduğunda sık sık yaptığı bir şey olduğunu fark etmiştim.

"Görünüşe göre ara vermişler ve Wilmington F1 testlerine tekrar katılacak."

"Haber verdiğin için teşekkürler Edward, ama dürüst olmak gerekirse Anthony'nin bu noktada bize yapabileceği pek bir şey yok." Ona güven verici bir gülümseme verdim ve sonra yüzü biraz daha az inandırıcı görünen Luca'ya baktım. Sunucu yanımıza gelmeden önce elini sıktım; benim varlığımdan biraz ürkmüş görünüyordu ama kameraya güzel bir gülümseme verdim ve yüzleşmeden röportajı istediğim gibi yaptım.

Görünüşe göre, Valkyrie bir hafta sonu sadece bir basın patlamasını kaldırabilirdi, ya da ekip tarafından bana öyle söylendi.

Sürücülerin geçit töreni telaşsız bir şekilde sona erdi ve otobüsten ayrılarak kendi garajlarımıza doğru yol aldık. Luca beni garaj girişinin dışında indirirken göğsüne çekti ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu, gözlerimin içine bakarak bana sıcak bir gülümseme sundu.

Etrafta basın var mı diye baktım ama şaşırtıcı bir şekilde giriş boştu. Luca ve ben daha önce de özel olarak öpüşmüştük ama neredeyse sadece seks sırasında. Luca beni daha önce hiç kimse yokken padokta öpmemişti ve bu fark ediş o sinir bozucu keleklerin geri dönmesine neden oldu. O an kendimi çok hassas ve sıcak hissettim ve içten içe onun beni bırakmasını istemediğimi fark ettim.

O da benim gibi mi hissediyordu?

"İyi şanslar, Cara. Podyumda görüşürüz, ha?"

"Her zamanki gibi en üst basamakta ben olacağım," diye şakacı bir şekilde karşılık verdim ve Luca Hermes garajına doğru ilerlemeden önce dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. Bir süre orada durup gidişini izledikten sonra boğazımdan gelen bir ses arkamı dönmeme neden oldu.

"Anthony, ne sikime buradasın?" Anthony sözümü duymazdan geldi, bunun yerine kolumu zorla tutarken bana yaklaştı.

"Görüyorum ki sen ve Luca etrafta kimse yokken bile maskaralığa devam ediyorsunuz. Aferin size çocuklar. Sanırım masum bir seyircinin ne zaman yanınızdan geçeceğini bilmiyorsunuz."

"Son zamanlarda seni ne kadar çok gördüğüme bakılırsa, bir izleyiciden çok bir takipçi olduğunu söyleyebilirim."

Anthony, "Bir yalancı ve hilekârın peşinden gitmekten daha iyi işlerim var," diye takıldı. Bana tehlikeli bir şekilde yakındı ve tanıdığım birinin ikimizi fark etmesini umarak padokta etrafıma bakındım.

"Bunu senden duymak çok zengin."

"Kendini çok özel sanıyorsun, değil mi?" diye ısırdı Anthony, sesi zehirliydi. "İkimiz de bu işe uyuyarak girdiğini biliyoruz. Luca'nın bundan ne çıkar sağlayacağından emin olmasam da, yatakta oldukça kötüsün." Anthony beni kendine doğru çekerken kolumu daha sıkı kavradı. Geri çekilmeye çalıştım ama tutuşu çok güçlüydü.

"Bırak beni, pislik!"

"F1'de bir koltuk alacağım ve sonra seni çarmıha gereceğim çünkü görünüşe göre basın bu konuda yeterince iyi bir iş çıkarmıyor." Cevap veremedim arkamda İtalyan aksanı inkar edilemez derin bir ses duydum.

"Sanırım hanımefendi bırak dedi." Luca Anthony'yi yakasından yakaladı ve içeri çekti. Anthony Luca'yla temas edince kolumu bıraktı. Edward da Luca'nın yanındaydı ve Luca'nın Anthony'nin yakasını tutuşunu büyüyen kalabalığın görmesini engellemeye çalışıyordu.

"Ona bir daha dokunursan o çirkin suratını mahvederim," diye tükürdü Luca. "O buna değmez," diye fısıldadım Luca'ya, onu cesaretlendirmek için

Anthony düştü. Luca'nın ne yapacağını düşündüğünü, kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Her zerresinin Anthony'yi yumruklamak istediğini biliyordum ama kalabalığın giderek artmasıyla Luca Indy Car sürücüsünü yere bıraktı ve geri çekildi.

"Edward, bu çöp parçasını Wilmington'a geri götür, ha?" Edward kıs kıs güldü ve Anthony'ye onu takip etmesini işaret etti.

Geri.

Anthony yanından geçerken Luca ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Eğer bir erkek onları nasıl çığlık attıracağını biliyorsa, kadınlar yatakta kötü değildir ve Georgia tam bir çığırktan." Luca Anthony'ye göz kırptı ve Indy Car sürücüsünün Edward'ın peşinden kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi koşmasını izlerken sırtını sıvazladı.

"İyi misin, Amore? Sana yol boyunca eşlik etmeliydim. Özür dilerim." Luca'nın yüzünde çok sevimli bir özür dileme ifadesi vardı. Dolgun dudakları bana en sevimli dudak büküşünü veriyordu ve yüzümü incelerken gözleri yumuşacıktı.

"Şimdi burada olman daha iyi," dedim kıkırdayarak. "Bunun için teşekkürler. Umarım Anthony Wilmington F1 testini geçemez."

"Ne yazık ki Anthony için para ona yetenek satın alamaz." Luca'nın yorumuna kıkırdadım, ancak Anthony'nin yeteneği ne olursa olsun ona bir koltuk satın alacak kadar parası olduğunu biliyordum.

"Georgia!" Mel'in ellerini sallayarak bana doğru koştuğunu gördüm. "Bugün yarışmayı planlıyor musun?"

"Üzgünüm, Mel!" Luca bana gülümsedi ve koşarak uzaklaşmadan önce ona el sallayarak bana bir kez daha sarıldı.

"Podyumda görüşürüz, Mon Amour!" Ben de ona bağırdım.

"Ve ışıklar söniyor, ve gidiyoruz!"

Beş ışık yanar yanmaz aracımı ileri fırlattım ve hemen önümde P4'te kalifiye olan Oscar Parker'ı geçtim. Dün P5 aldığım için sinirlenmişim ama ne yazık ki sıralama turlarında aracımda bir sorun çıktı ve beni pole pozisyonuna taşıyacağını bildiğim son turumu tamamlayamadım.

İlk virajı dönmeyi başardım ve pozisyonumda kendimi daha güvende hissetmeye başlamıştım. Oscar geriye düşmüştü ve önümde sadece Henri, Luca ve Noah kalmıştı. Sonraki otuz tur boyunca bu pozisyonunda kaldık ve takımının kötü bir pit stopunun ardından Noah'yı geçebildim, garajından nadir görülen bir manzaraydı ama bundan yararlanmayı planlıyordum.

"Haberler iyi, GG. Hızlanmaya devam et. Muhtemelen onu zaten geçecektin," dediğini duydum Mel'in telsizden.

"Evet."

"Hermes araçları zorluyor, çok iyi bir tempo. Luca yarım saniye kazandı."

Mel'in kulağıma bunu söylemesine gerek yoktu. Luca öndeydi ve ben onun sadece iki saniye gerisinde olmama rağmen onun hızının benimkinden biraz daha hızlı olduğunu görebiliyordum. Yirmi tur daha bu şekilde devam ettik, Luca ve ben aramızdaki sinir bozucu iki saniyelik farkı koruduk.

"Basın da benim geçmeme izin verdiğini sanıyor," diye homurdandım kendi kendime.

Tam tersine, eğer onu tek başıma geçemezsem, bunun sonunu asla duymayacağım.

"Tur elli, sadece yirmi bir kaldı." Birden bir yanık kokusu almaya başladım ve umutsuzca kaynağını bulmak için etrafıma bakındım.

"Mel, bir şey yanıyor."

"Sürmeye devam et, sen değilsin." Sesi sakindi ama içinde bir şey vardı, ses tonundaki küçük bir yükselme bana bir şey sakladığını söylüyordu. Ama Luca'nın arabasının çakıllara doğru kayışını izlerken, bana söylemediği şeyi gördüm. Kokladığım duman Luca'nın arabasından geliyordu ve yanıyordu. Luca'nın arabayı pistten çıkardığını görebiliyordum ve dikiz aynalarımın arabanın yokuş aşağı gitmeye başladığını, alevlerin gittikçe büyüdüğünü gördüm.

"Siktir, Mel. Bu Luca!" Radyoya bağırdım.

"Sakin olun ve sürmeye devam edin. Sarı bayrak." Mel'in sesi bir sabah okyanusu kadar sakindi, neredeyse fazla sakindi, sanki bunun olduğu kadar kötü görünmemesi için biraz daha fazla çalışması gerektiğini biliyordu.

"Geri dönüyorum." Paniklemeye başladığımı hissedebiliyordum. Luca'nın arabasının yandığına dair görüntüler beynimde dolaşmaya devam ediyordu ve alevlerin arabasını yuttuğu gibi beni de tüketiyordu. Büyük ekranlara baktım ve görünürde hiçbir acil durum ekibi olmadan arabasına odaklandığını gördüm.

"Georgia, hiçbir şekilde o arabaya gitme. Polislerin iki yangını birden söndürmesine gerek yok." Aklım Mel'in haklı olduğunu biliyordu ama kalbim - kalbim onun sözlerine *dayanamıyordu*.

"Sevdiğim adamı yanan bir arabanın içinde bırakmayacağım!" Mikrofona doğru bağırdım.

"Georgia, ben Isabelle. Şimdi kırmızı bayrak var. Pite gelin." Bunun garajın pit duvarında nasıl gerçekleştiğini hayal edebiliyorum, Isabelle Mel'i yakaladı ve telsizi kulaklığına geçirdi.

"Arabadan çıktı mı?" diye haykırdım. Gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını hissedebiliyordum, iyi ki siperlik takmıştım da kimse gözlerimi göremiyordu,

"Henüz değil." Isabelle'in sözleri karşısında küçük bir hıçkırık tutturdum. "Dışarı çıkıp yardım etmeliydim. Ya onu kaybedersem," diye telsize bağırdım, sesim çatlıyordu. "Ya ona onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyemezsem?"

Sözcükler içimden radyoya doğru yuvarlanmaya devam etti. O anda, Luca'ya olan aşkıma itiraf ettiğimi tüm dünyanın duyması umurumda değildi. Basın, sponsorlar ya da FIA'nın ne düşüneceği umurumda bile değildi. Tek önemsedığım Luca'yı tekrar görebilmek ve ona onu sevdiğimi söyleyebilmektir.

"O biliyor, Georgie." Isabelle'in sesi telsizde her zaman kendinden emindi. Marshall'lara, FIA yetkililerine ve basın görevlilerine bağırdığını duymuştum ama sesinden böyle bir özgüven çıktığını hiç duymamıştım. Sesi, adanmışlığını göstermek için inançlarından başka hiçbir şeyi olmayan dindar bir takipçi gibiydi.

İkimiz de radyoya başka bir şey söylemedik ve ben garaja doğru ilerledim. Arabamdan inmeyi reddettim, bunun yerine oturduğum yerden garajdaki televizyon ekranlarını izlemeyi tercih ettim, her bakışında Luca'yı görmeyi umuyordum ama film ekiplerinin sürücünün dışarıda ve güvende olduğunu öğrenene kadar bu tür kazaları göstermediklerini biliyordum.

Sonunda kamera Luca'ya döndü ve arabasının etrafında bir hareketlenme gördüm. *Dışarı çıkmıştı.*

Kalabalığın çığlıkları kulakları sağır ediyordu ve film ekibi büyük ekranı Luca'nın arabadan atlayıp olabildiğince hızlı bir şekilde arabasından kaçışını gösterecek şekilde değiştirdi.

Mel'in telsizime "Luca çıktı, GG," dediğini duydum. "O güvende."

Kocaman bir oh çektim ve gergin kaslarımın gevşemesine izin verdim. Büyük ekranlardaki kazayı izlememeye çalıştım, artık ona bakamıyordum - bu dehşet muhtemelen aylarca benimle kalacaktı, sporumuzun ne kadar tehlikeli olabileceğini sürekli hatırlatacaktı. Neyse ki Luca'nın arabası çok hızlı bir şekilde hareket ettirilebildi ve birkaç dakika sonra yarışa yeniden başladık.

Yeniden başlatma işlemim iyi gitmişti ve P2'ye geri dönmüştüm. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, telsizin açıldığını neredeyse kaçıırıyordum, telsizden *tanıdık olmayan ama yine de tanıdık* bir ses geldi.

"P2'yi almak için arabamı ateşe vermene gerek yoktu, Mia Cara. Basına göre, zaten beni geçmene izin verecektim." Kalın İtalyan sesi alaycı bir kıkırdama çıkardı ve ben onun Luca olduğunu hemen anladım.

"Siktir git!" Cevap olarak sııttım ve Luca'nın yorumu karşısında başımı salladım. "Bunu bir sonraki yarış için aklımda tutacağım." Kimsenin

sinsiliğimi göremeyeceğini biliyordum.

sırıttı ama umurumda değildi. Isabelle ve Lizzie bundan pek hoşlanmayacak olsalar bile Luca şakayı anlayacaktı.

"Oh, ve Cara... Ben de seni seviyorum." Luca'nın sözleriyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. *Lily ve Edward haklıydı - Luca beni seviyordu.*

Ve onu sevdim.

Arka planda bazı şangırtılar ve uzaktaki bir Mel'in Luca'ya Valkyrie çukur duvarından uzaklaşması için bağırıldığını duydum.

"Üzgünüm, kampımıza izinsiz girenler," diye kıkırdadı Mel. "Hadi bunu eve götürelim."

On turumuz kalmıştı ve tek yapmam gereken Henri'yi geçmekti. Kırmızı bayraktan sonra inanılmaz bir start daha aldım, Henri'yi düzlükte kovalarken Noah'yı oldukça hızlı bir şekilde düşürdüm, mesafeyi bir saniye içinde tuttum ve DRS'nin etkinleştirilmesini bekledim.

Altmış sekizinci tura yaklaşırken, Henri'den P1'i almayı başardım, ancak o da benden geri aldı. Her ikimizin de lastiklerinde aynı miktarda tur vardı, bu yüzden hangi Dubois'nın zaferi eve götüreceğini belirlemek sürücü becerisine kalmıştı. Bu ileri geri birkaç kez daha oldu ve üç kez daha yer değiştirdik.

Son tura geldiğimde, arabaya her şeyimi koydum ve sınırlarını zorladım. Henri'nin sadece 0.3 saniye gerisindeydim, arabamın önü onunkine o kadar yakındı ki damalı bayrak görüldüğünde kanadın arkasındaki küçük sponsor etiketlerini görebiliyordum.

O anda, arabada uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissettim - *sağ neşe*. Henri ve ben Monako'ya geri dönmüşüz, ailelerimiz bizi izlerken karting yapan iki çocukmuşuz gibi hissettim. Aramızdaki mücadele çok yoğundu. Annemiz Formula 1'de birlikte olacağımızı hep bildiğini söylerdi.

Damalı bayrağın yaklaştığını gördüm ve bitiş çizgisini geçmeden önce son bir kez daha ittim. Bir saniye geçti ve kulağında, radyomda hiçbir şey yoktu. Henri'ye el salladım, o da bana başparmağıyla el sallayarak karşılık verdi ve ikimiz de soğuma turlarımızı tamamlayarak yola devam ettik.

"Vay canına, GG. Ne yarıştı ama. P2! Henri'nin saniyenin 1000'de biri kadar gerisindeydin. FIA görüntüleri incelemek zorunda kaldı. İkiniz de inanılmaz yarıştınız. Taraftarlara mükemmel bir yarış sundunuz. Sizinle daha fazla gurur duyamazdık, hak ettiğiniz bir podyum. Lily P4 aldı, harika bir sonuç."

"Whooo! Bu harika hissettirdi, tek kelimeyle inanılmaz! Ekibi ve Lily'yi tebrik ederim, sağlam sonuç."

"Devam et ve park et... Sanırım seni görmek için bekleyen biri var," diye kıkırdadı Mel radyoyu kapatmadan önce.

P2 noktasına park ettim ve Henri'nin arabasından indiğini gördüm. Hemen kendiminkinden atlادم ve kardeşime koşarak ona kocaman sarıldım. Her ne kadar kazanan olmak istesem de, Henri bu galibiyeti *hak etmişti*. Bir şampiyon gibi sürmüştü ve kardeşimle daha fazla gurur duyamazdım. Henri'ye sarılmayı bitirir bitirmez kaskımı çıkardım ve heyecanla Luca'yı aramak için kalabalığı taradım. Sanki Henri ne yaptığımı biliyor gibiydi çünkü beni çevirdi ve kalabalığın içinde Luca'yı işaret etti, Luca'nın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Lanet olsun ona ve o güzel Cheshire kedisi sırtısına.

Luca'ya doğru koştum ve kucağına atlادم. Kolları beni sarmış, hafifçe eziyordu ama umurumda değildi. Ona baktım ve güzel kahverengi gözleri bana bakıyordu.

"Beni bir daha asla böyle korkutma!"

"Bilmiyorum... bana olan aşkını itiraf etmeni sağladı, Amore. Tekrar denemem gerekebilir." Yaptığı şakadan hiç etkilenmemiş bir şekilde gülerken Luca'nın kafasına bir tokat attım.

"Kapa çeneni ve öp beni." İkinci kez sormama gerek kalmadı. Luca dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve etrafındaki Hermes ekibi ikimize "ooooh" ve "aww" demeye başlarken öpücüğü derinleştirdi. Luca beni tekrar yere bırakmadan önce etrafımızda birkaç kez döndü, beni göğsüne doğru çekerken alnımız hâlâ birbirine değiyordu.

"Ne diyebilirim ki? Kalbim senin için o kadar yanıyor ki arabam alev aldı." Sevimsiz şakası karşısında inledim ama yanaklarımdan kızardığını biliyordum. "Git o kupayı al, Cara. Bu gece *gerçek* ödülünü alacaksın."

Cevap veremedi Lizzie'nin beni Luca'dan uzaklaştırdığını hissettim. "Aşık çocukla otelde görüşürsün," diye şaka yaptı beni serinleme odasına doğru çekerken.

Noah ve Henri çoktan odanın içine girmişlerdi, ikisi de televizyona bakıyorlardı, görüntülerde araba yangını sırasında Mel'le yaptığım telsiz konuşması gösterilirken yüzlerinde kocaman bir gülümseme vardı. Noah odaya girdiğimi duyunca döndü ve yüzünde sevimsiz bir sırıtma belirdi.

"Aşık çocuk iyi mi?" Noah'ya sert bir bakış attım ve eşyalarımı P2 sütununa yerleştirdim.

"Luca'yı bilirsin," diye iç geçirdim, "yanan bir araba bile onu en saçma şakaları yapmaktan alıkoyamaz."

"İyi olmasına sevindim. Dikiz aynamdan korkutucu görünüyordu," dedi Henri rahatlayarak.

"Çok..." F1 TV'nin özel anımızı çektiğini bildiğim için fısıltıyla kabul ettim. Henri başıyla onayladı, bir yudum su içmeden önce biraz geri çekildi ve yarışın önemli anlarını izlemeye devam etti. Hepimizin bunu hissettiğini biliyordum, o an biz de olabilirdik ve her şey farklı gelişebilirdi.

Podyum kutlamasından sonra Henri'nin yanına gelmem için bana işaret ettiğini gördüm. Kollarını omuzlarıma doladı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Demek.... Luca'yı *seviyorsun* ha?" Dudaklarında bir gülümseme olan kardeşim Henri'ye baktım. Bu durum onu eğlendiriyordu; tüm bu çileye başladığımız andaki tavrında büyük bir değişiklik olmuştu.

"Ya ben söylediysem?"

"O zaman senin adına mutlu olurum, Peaches, çok mutlu olurum." Yüzümdeki şaşkınlığa sıırttı. Bunu bu kadar kabullenmesini beklemiyordum.

"Neden fikrini değiştirdin?" Kardeşime sordum, sesim şaşkınlıkla karıştı.

"Çünkü o senin için iyi. Ve seni çok seviyor. Bunu gözlerinden, vücut dilinden anlayabiliyorum. O senin için iyi biri. Ayrıca... geçen gün padokta bana yanlışlıkla söyledi," diye kıkırdadı Henri.

"Ve sen bunu benden sakladın?" Henri'nin göğüs kafesini dürterek haykırdım. "Peaches, bunu göremeyecek kadar aptal olan sensin. Lily kelimenin tam anlamıyla

Bu hafta başında otel odasındaydın ve orada oturup *bana üzülüüyordun, bunun doğru olması mümkün değil.*" Henri'ye bir yumruk daha attım ama yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim.

"Sen mutlu olduğun sürece, Peaches, ben de senin adına mutluyum."

"Mutluyum - uzun zamandır ilk kez kendimi çok mutlu hissediyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

YENİ BİR ŞEYİN BAŞLANGICI

Luca

Dikiz aynamdan baktığımda Georgia'yı tam arkamda görebiliyordum. Avusturya Grand Prix'sindeki temposu etkileyiciydi ve aramızda neredeyse iki saniyelik bir fark vardı. Yarışın geri kalanında acımasız olacağını biliyordum - bu kadını durdurmak mümkün değildi. Valkyrie'nin düz bir çizgideki hızı inanılmazdı ve yarışın geri kalanında onu arkamda tutmak için ciddi bir savunma yapmak gerekecekti ama bunu yapmaya kararlıyım, sevdiğim kadını yenmeye kararlıyım.

Ve sonra, podyum kutlaması bittiğinde, ona onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyecektim - onu *gerçek* kız arkadaşım yapacaktım. Ona kalbimin onu ne kadar özlediğini söyleyecek, sadece onun için nasıl daha iyi bir adam olmak istediğimi anlatacaktım. *Ona beni daha iyi bir adam yaptığını söyleyecektim.*

Ama köşeyi dönmeye başladığımda bir yanık kokusu almaya başladım. Motorum yanıyormuş gibi kokuyordu.

Yarış mühendisim "Luca, hemen kenara çek," dedi. Sesindeki hafif paniğin beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak hemen dediğini yaptım. "İyi misin? Dışarı çıkabilir misin?"

"Hava çok sıcak. Biraz sıkıştım," diye telsize seslendim ama tek söylediği tekrar tekrar "*Luca, beni duyabiliyor musun?*" oldu. Beni duyamadığını fark ettim ve radyonun düğmesine basmayı bıraktım. Arabanın dışına baktım ama acil durum ekipleri hiçbir yerde yoktu ve araba her geçen saniye daha da ısınıyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, emniyet kemerini gevşetmeye çalışırken kendi kendime söylemeye devam ettim, ama kımıldamadı. Sıkışmıştım.

Acil durum ekiplerini beklerken sakin kalmam gerektiğini biliyordum. Çoktan yola çıkmış olacaktı. Sadece dikkatimi dağıtmam ve aklımı hızla büyüyen yangından uzaklaştırmak için bir şeyler -herhangi *bir* şey- düşünmem gerekiyordu.

Aklıma hemen Georgia ve son konuşmamız geldi. Valkyrie garajından uzaklaşırken bana 'aşkım' demişti. O anda kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu ve onun için gidici olduğumu biliyordum. Sadece dudaklarından dökülen kelimeleri duymak bile bir daha asla başka bir kadına bakmamam için yeterliydi.

Ya dışarı çıkamazsam? Paniklemeye başladım. *Ya Georgia'ya onu ne kadar çok sevdiğimi söyleme fırsatı bulamazsam?* Hediyeler, o hayatıma girdiğinden beri hayatımın onarılamaz bir şekilde değiştiğini bilmesi için yeterli olacak mıydı?

Hayır, Luca, böyle düşünemezsin, diye kendimi azarladım. *Bu arabadan, bu sıcaktan çıkmalısın, böylece Georgia'ya nasıl hissettiğini anlatabilirsin. Bunu bilmeyi hak ediyorsun.*

Beni kilitleyen emniyet kemerini tekrar tekrar çılgınca çekmeye başladım, ta ki sonunda kıpırdadığını hissedene kadar. Hemen kendimi arabadan dışarı attım ve arabamın yanında yere düştüm, acil durum pit ekiplerinin bana doğru koştuğunu gördüğümde sürünerek uzaklaşmaya başladım. Yangını söndürmeleri uzun sürmedi. Görevliler beni hızla enkazdan uzaklaştırıp garajıma geri götürdüler.

Padoka geri döner dönmez, Valkyrie pit duvarına doğru bir adım attım ve Mel'in kulaklığını kaparak onu şaşırttım. Georgia'ya nasıl hissettiğimi anlatmalıydım. Yarıştığımız her saniye tehlikeliydi ve Georgia onu sevdiğimi bilmeden bir an bile duramazdım. Radyo düğmesine basmak için ekrana baktığımda, Mel ve Georgia arasındaki telsiz mesajlarının yazılı kaydının tekrar oynatıldığını görebiliyordum.

Georgia beni sevdiğini söylemişti.

Ayrıca arabasından inip bana yardım etmekle tehdit etmişti ki bu şimdiye kadar söylediği en aptalca şeydi. Arabam yüzünden onun tehlikede olduğu düşüncesi kanımı kaynatı - *Georgia'yı* tehlikeye atma ihtimalleri yüzünden Hermes'ten ayrılmak istememe neden oldu. Bu konuyu onunla daha sonra konuşacaktım.

"P2'yi almak için arabamı ateşe vermene gerek yoktu Mia Cara," diye şaka yaptım radyosuna. "Basına göre, onu almana izin verecektim."

"Siktir git!" diye telsize karşılık verdi. Isabelle yanımda pek etkilenmiş görünmese de sesinden yüzünde o güzel, sinsî sırıtışın olduğunu anladım. "Bunu bir sonraki yarış için aklımda tutacağım," diye ekledi ve ben de ona karşılık vererek kıkırdadım.

"Oh, ve Cara... Ben de seni seviyorum." Bu sözleri söyler söylemez Mel kulaklığı elimden aldı, beni çukur duvarından uzaklaştırdı ve davetsiz misafir olduğum için bağırmaya başladı. Sağlık görevlisi gelmişti ve sağlık merkezine gitmem için bana el sallıyordu. Her ne kadar Valkyrie çukur duvarından ayrılmak istemesem de, sonunda Georgia'ya onun hakkında ne hissettiğimi söyleme fırsatı bulduğum için mutluydum.

Sağlık çadırında oturmuş, gözlerim ekranda, onun ve Henri'nin mücadelesini izliyordum. Bana her şey yolunda der demez, yarışı izlemeyi bitirebilmek için garaja geri koştum. Son birkaç tur çok heyecanlıydı. Henri ve Georgia gerçekten de bizim neslimizin en iyi iki pilotuydu. İkisi de bitiş çizgisini geçtiğinde, bunun gözden geçirilmesi gerektiğini biliyordum. Damalı bayrağı geçerken arabaları yan yanaydı.

Sonuçlar açıklandığında podyuma doğru koştum ve gözlerimi Georgia'ya dikmeye çalıştım.

Ona sarılmaya, onu tebrik etmeye ve *öpmeye* her şeyden çok ihtiyacım vardı. Gözlerimiz kilitlendiğinde, ona en büyük gülümsememi gösterdim ve bu gülümseme, bana doğru koşup kollarıma atladığında bir şekilde daha da büyüdü.

Buna alışabilirdim. Georgia dudaklarımızı birbirine çarparken kendi kendime, *buna kesinlikle alışabilirim,* diye düşündüm.

Gürcistan

Podyum kutlaması tamamlanır tamamlanmaz Henri, Noah ve ben yarış sonrası basın toplantısına - aynı zamanda benim yaşayan kabusum olarak da bilinir - girmek zorunda kaldık. Hepimiz yerimize oturduğumuzda bir an için odayı gözlemledim. Tabii ki Perşembe günkü basın toplantısındaki gazeteci grubuyla aynıydı.

konferansı, ki sanırım bu şaşırtıcı olmamalıydı, ama içten içe Spor Yayıncılığı'ndan Marcus'un eve gönderildiğini umuyordum.

F1 sunucusu Michael Clifton, "İyi günler ve hoş geldiniz," diye söze başladı ve biz üç sürücüyü tanıtarak başarılarımızdan dolayı bizi tebrik etti. Michael'ın soruları her zaman adil ve samimiydi. F1 TV'nin ana muhabiri olarak koruması gereken bir itibarı vardı ve diğer gazeteciler buna kesinlikle uymuyordu. Sorular diğer gazetecilere yöneldiğinde, Perşembe gününden sonra beni yalnız bırakacaklarını umarak koltuğuma gömüldüm.

Ama her zaman olduğu gibi, evrenin başka planları vardı.

"Arabadan inmek istediğinizde yarış mühendisinize telsizden yaptığınız yorumlarla ilgili internette pek çok eleştiri var. İnsanlar Formula 1'de kadınlara yer verilmemesinin nedeninin bu olduğunu, çünkü kadınların kriz anında çok duygusal olduğunu söylüyorlar; bu konuda ne düşünüyorsunuz?" Gazeteciler ne zaman 'internette eleştiri' dese, bunun '*şahsen sormak istediğim kaba bir soru var ama sahte bir internet trolünün arkasına saklanacağım*' anlamına geldiğini artık biliyordum.

"Düşüncelerim var, evet," diye yanıtladım, "ama muhtemelen F1 TV için uygun değil." Noah yanımda bir kahkaha attı. Lizzie'nin arka planda başını salladığını gördüm, bunun kaybedilmiş bir dava olacağını biliyordu.

Başka bir gazeteci araya girmeden önce Michael ayağa kalktı ve gruba baktı. "Yarışla ilgili sorusu olan var mı?" Yüzündeki ifadeden gruba sinirlenmeye başladığı anlaşıyordu. Neyse ki başka bir spor muhabiri elini kaldırdı ve mikrofonu yüzüne doğru çekti.

"Georgia, yarışın sonunda kardeşinle yan yana yarışmak nasıl bir duyguydu? Son birkaç turda ikinizi izlemek heyecan vericiydi." Sonunda, hakkında konuşmak *istediğim* an gelmişti. Konuşulmayı *hak eden* an.

"İnanılmaz. Kesinlikle inanılmaz." Henri başıyla onayladı ve ben bunları söylerken bana dönerek beşlik çaktı. "Bu sezon kardeşimle başa baş yarışmak bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Henri harika bir sürücü ve bir ileri bir geri gitmek çok eğlenceliydi. Açıkçası P2'de kişisel olarak hayal kırıklığına uğradım ama kardeşimle daha fazla gurur duyamazdım. O bunu hak ediyor ve ben de bu gece kesinlikle onun yanında olup galibiyetini kutlayacağım."

"Gelecek yıl da onu uzak tutabileceğini düşünüyor musun? Takım arkadaşıyla çıkmayı dikkat dağıtmak için kullanamayacak. Henri buna alışacak," diye şaka yaptı kadın gazeteci, ancak bu kez ses tonu

kötü niyetli - beni çok şaşırtan bir şekilde, gazeteci aslında benimle şakalaşıyordu.

"Kahretsin, haklısın... Sanırım Henri'ye bir kız arkadaş bulmam gerekecek... ya da belki bir hamster," diye takıldım.

Basın toplantısı bittiğinde bir kolun omuzlarıma dolandığını ve beni kucaklamak için kendine çektiğini hissettim. Yüzünde sevimsiz bir gülümseme olan Luca'ya baktım. Piyangoyu kazanmış gibi görünüyordu.

El ele, rahatlatıcı bir sessizlik içinde şoför odama geri döndük - ancak bu sefer gerçek hissettirdi. Bu kez elimi tutmak istediğini biliyordum. Odaya girer girmez Luca kapıyı iterek kapattı ve beni kapının arkasına iterek dudaklarımızı tüm vücudumu alevler içinde bırakan yakıcı bir öpücükle birleştirdi.

"Ah, Amore, bu üç kelimenin ağzından çıkmasını ne kadar uzun zamandır istiyordum," diye iç geçirdi ve kollarının beni göğsüne daha da yaklaştırmasına izin verdi.

Kıkırdamaktan kendimi alamıyordum - sanki beynim pelteleşmişti ve tek yapabildiğim aşkına umutsuzca aşık olan küçük bir kız çocuğu gibi Luca'ya bakmaktı. Luca kanepeye oturdu ve beni kucağına çekerek kollarını belime doladı, ben de ona bir öpücük daha vermek için eğildim.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Mmmhmm," diye mırıldandım, o bir kahkaha atarken boynunu öptüm. Ciddi olmaya çalıştığını biliyordum ama tek yapmak istediğim gezinen ellerim ve dudaklarımla onun dikkatini dağıtmaktı. Luca yüzümü kendisine doğru çekti ve ben de ona kocaman bir dudak bükerek dolgun dudaklarına bir öpücük daha kondurdum.

"Sen benim ölümüm olacaksın," diye fısıldadı, kontrolü test ediliyordu. "Ama ben ciddiylim."

"İyi..." Sıkıntıyla ofladım.

"Bunu düşünüyordum... bizi... ve bunu daha fazla yapamam." Luca'nın sözleri mideme inen bir yumruk gibiydi. Hemen arkama yaslandım, Yüzüm öfkeyle doldu. Artık bunu yapamayacağını söyleyerek ne demek istiyordu? Az önce ona milyonlarca insanın önünde onu sevdiğimi söylemişim. Luca yüz ifademi gördü ve kendi kendine kıkırdarak beni tekrar kucağına çekti.

"Sakin ol, Cara," diye yatıştırdı. "Bu *sahte* ilişkiyi daha fazla sürdüremem Georgia, çünkü bu benim için çok fazla. Sana gerçekten benim diyemeden, sana karşı hissettiklerimi hissederek her gün uyanamam. Seni seviyorum, Georgia Dubois. Her gün %100 benim olmanı istiyorum. İstiyorum -

Gerek yok - herkese kalbimin senin olduğunu söyleyebilmek... yıllardır senin olduğunu."

Luca'nın sözleri kalbimi hızlandırdı. Daha önce hiç kimse bana bu sözleri bu kadar inanarak, bu kadar vurgulu ve anlamlı bir şekilde söylememişti. Anthony ve ben 'Seni Seviyorum' demiştik ama o bana hiç Luca'nın şu anda baktığı gibi bakmamıştı - sanki dünyadaki en değerli şeymişim, sonsuza dek değerini bileceği nadide bir elmasmışım gibi.

Luca gerçekten benim bir numaralı hayranımdı.

"Sen, Luca *playboy* Rossi, bana, Georgia *sassy* Dubois'ya kız arkadaşın olmamı mı teklif ediyorsun? Gerçekten de meşhur Formula 1 bekârını evcilleştirdim mi?" Ellerimi yumuşak, siyah saçlarında gezdirerek alay ettim.

"Georgia, bildiğinden çok daha uzun süredir kalbimin sahibisin. Onca yıl önce sana çıkma teklif ettiğimde, kalbim zaten senindi." Onu öpmek için eğildim, ellerimin göğsünde ve sonra pantolonunun kemerinde dolaşmasına izin verdim.

Birdenbire Luca'ya ihtiyacım oldu. Nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu gibi onun her parçasına ihtiyacım vardı. Boğulmakta olan bir kadındım ve Luca benim cankurtaran salımdı. Kemerini yavaşça çözmeye başladım, erkek arkadaşımdan yumuşak bir inilti duydum ama daha devam edemeden kapımın vurulduğunu duydum.

"Aşk kuşları, gitmeliyiz! Otelde seks yapabilirsiniz!"

"Eww, iğrenç, hayır!" Henri'nin kapının arkasından bağırdığını duydum, Lily'nin yorumuna sinirlendiği belliydi. Lily'yle bu sabah birlikte araba kullandığımızı unutmuştum. Kiralamalarda bir karışıklık olmuştu ve onunki bugün geri dönmek zorundaydı, bu yüzden birlikte gitmeye karar verdik. Henri ise Luca'nın ve benim sakin sabahımızı bombalamıştı çünkü can sıkıcı bir hıyar olmak istiyordu, bu yüzden herkesi otele geri götürme işini ben aldım. Görünüşe bakılırsa Georgia'nın araç paylaşma servisi çalışıyordu ve bu gruptan iyi bir bahşış alamayacağımdan şüpheleniyordum.

"Tanrım, bu ikisi en kötüsü," diye iç geçirdim, öpüşme seansımız sırasında oluşan büyük şişkinliği gizleyebilmek için pantolonunu düzeltmeye çalışan Luca'ya. Kucağından kalkıp kapıya yöneldim ve kapıyı açtığımda takım arkadaşımın kardeşimin ellerinde birer şişe şampanya olduğunu gördüm. Yüzlerindeki ifadeden *kesinlikle* çok fazla içtikleri anlaşılıyordu.

İyi ki araba kullanıyorum.

"Haydi çocuklar," dedim, yüzünde hayal kırıklığı ifadesiyle ayakta duran Luca'dan çantamı alarak, "otele dönüyoruz."

bu gece boku yemeden önce!"

Dördümüz, dört kişi için çok küçük olan arabama sürünerek bindik. Bugatti aslında spor arabalarını yolcuları düşünerek yapmamıştı. Henri ve Lily arkaya geçtiler ve yarım şişe şampanyadan sonra uygun olduğunu düşündükleri saçmalıklar hakkında gevezelik ettiler.

"Yani..... Lucaaaa....." Henri mırıldanarak ön koltuğa uzandı ve erkek arkadaşımı yakaladı. "Artık kız kardeşime aşık olduğuna göre tartışmamız gereken bazı kurallar var."

"Kapa çeneni Henri," diye itiraz etti Lily, onu koltuğuna geri çekerek. "Mutlu çifti rahat bırak!"

"Hayır!" Henri'nin Fransız aksanı ne zaman sarhoş olsa hep kalın çıkıyordu. "Bazı temel kurallar koyacağım!"

"Bunların ne olacağını ancak hayal edebilirim," diye kıkırdadım.

Arka koltuktaki Henri'ye bir göz attım. Telefonunu çıkarmıştı ve kardeşimin gerçekten bir liste yapmış olması kalbimi ısıttı. İtiraz etmek, Henri'ye siktir olup gitmesini ve telefonunu kaldırmasını söylemek istedim ama kardeşimin bu ilişkiyi gerçekten düşünmüş olması beni duygulandırdı. Korumacılığı parlıyordu ve bu sefer bunu görmek çok sevindiriciydi.

"Şşşş...." Henri beni susturdu ve bu talep listesini sürdürmeye niyetli olduğunu biliyordum. "Benim önümde kız kardeşimle öpüşmek yok. Monaco'daki dairemi ziyaret ettiğinde seks yok. Ben orada olmasam bile Hermes uçağında seks yok. Orası kutsal bir yer. Ve odalarımız yan yanayken kesinlikle seks yok."

"Sonuncusu için çok geç," diye gülerek araya girdim ve Henri'den ters bir bakış, Lily'den de bir tezahürat aldım.

"Onun kalbini kırarsan, arabanın içinde sen varken gerçekten yanmasını sağlarım. Anladın mı Luca?" Luca bir kahkaha attı ve arkasını döndüğünde kaşlarını çatmış kararlı bir Henri gördü.

"Merak etme dostum. Kız kardeşinin kalbi benimle güvende." Luca bana bakmak için başını çevirdi. Güzel kahverengi gözleri, arkamızdaki uzak gün batımıyla birlikte ıslıl ıslıl görünüyordu.

Otele varır varmaz Luca ve ben, otelin barında içmeye devam etmek isteyen Lily ve Henri'den izin alarak doğruca odamıza yöneldik ama benim başka planlarım vardı. Otel odamıza adımımızı atar atmaz Luca beni kapıya doğru itti, kollarını bir kez daha bana dolayarak beni kendine çekti, dudaklarımız tutkulu ve şehvetli bir öpücükle birleşti.

"Sanırım artık ayrı yatak odalarına ihtiyacımız olmayacak," diye kıkırdayarak öpüşürken Luca'nın beni ortak süitimizdeki yatak odasına sürüklemesine izin verdim.

"Sikeyim hayır. Bir daha asla yalnız uyumana izin vermeyeceğim."

"Yaşamak için seyahat eden iki insan için gerçekçi görünmüyor." Luca şakamdan etkilenmemiştii, beni *yatağına* -hayır, *bizim yatağımıza- attığında bunu* belli etti. Luca tişörtünü hızla başının üzerine çekti, ben de ona baktım, gözlerimin önce omuz kaslarını, sonra göğsünü, sonra da karın kaslarını taramasına izin verdim. Vücudunun üst kısmını süzmemi izlerken sıırttı. Luca sanki Apollo tarafından yapılmış gibi görünüyordu ve tamamen bana aitti.

"Benim için iyi bir kız olacak ve otlakta başladığın işi bitirecek misin?" Hevesle başımı salladım, yatağın kenarına geçerken dudaklarımı yaladım ve parmaklarımın kemerini yavaşça çözmesine izin verdim. Parmaklarımı elastik bandın etrafına dolamadan önce parmaklarımın uçlarının boksörünün üstünü zarifçe sıyrmasına izin verdim, hem onları hem de pantolonunu bacaklarından aşağı kaydurdım ve onu önümde tamamen çıplak bıraktım. Boyunu kavradım ve yavaşça okşamaya başladım, Luca'nın tıslamasına ve elini omzuma koyup beni denge için kullanmasına neden oldum. Onu ellerimde macun haline getirebilmeyi seviyordum, ona her dokunduğumda erimesini seviyordum.

Onu sevmiştim.

Luca başparmağıyla ağzıma dokunarak ona ağzımı açmamı işaret etti, ben de yanaklarımı çukurlaştırarak bunu yaptım. "Kahretsin, Principessa, senin o ağzına asla alışamayacağım... ne kadar iyi hissettiriyorsun," diye tısladı Luca. Onun bu yorumu beni gülümsetti ve onun ağzımdan kaymasına izin verdim, bunun yerine dilimi aletin tabanını yalamak için kullanmayı tercih ettim.

İtalyan'dan bir inilti daha duymamı sağlayarak sikini ucuna kadar kaldırdı.

"Dalga geçme." Luca'nın gözlerindeki ifadeden bunun bir talep olduğunu anlayabiliyordum ama sesi amaçladığından daha mızımız çıkınca ona sıırttım ve dilimle yaptığım hareketi ikinci kez tekrarlarlarken kirpiklerimi kırıştırdım.

Şimdi kırmızı olan ve pre-cum sızdıran ucuna geri döndüm. Dokunulmak için can atıyordu. Dudaklarımın onu sarmasına izin verdim ve hızımı artırmaya başladım, her seferinde horozunun ucu boğazımın arkasına çarptığında içime girip çıkmasına izin verdim. İtişlerinden ve ağır nefes alışlarından yaklaştığını anlayabiliyordum, bu yüzden boştaki elimi taşaklarına göturdüm ve hafifçe masaj yaptım. Luca sonuna yaklaştığında ağzımdan çekildi ve bu sırada nefesini tuttu.

"Ağzında bitirmek istediğim kadar, Tesoro, senin içinde bitirmeyi daha çok istiyorum." Luca hemen yatağa atladı ve üstüme çıktı. Hızlıca üstümü çıkardı, poloyu başımın üstünden kaydırıp ve hafta başında hediye sepetime koyduğu mor dantelli sütyeni ortaya çıkardı.

"Kahretsin, bunun sende inanılmaz duracağını biliyordum." Luca her bir göğsümü öpmek için eğildi, eliyle diğerine masaj yaparken her bir tepeye özel bir dikkat gösterdi. Mor danteli yavaşça üzerimden sıyırdı, sonra eteğime doğru ilerledi, ben yatağa uzanırken bacaklarımı aşağı kaydırıp, artık onun önünde tamamen çıplaktım. Luca ellerinin kıvrımlarıyla oynamasına izin verdi, oradaki ıslaklığımı test etti ve kendini beğenmiş sırıtışı bana kendinden memnun olduğunu söyledi.

"Bana kafa atmaktan bu kadar hoşlandığını bilmiyordum," diye kıkırdadı Luca karanlık bir şekilde. İtiraz etmek istedim ama haklıydı; ona zevk vermekten en az onun bana çılgılık attırmaktan hoşlandığını bildiğim kadar zevk alıyordum. Vücudumdan aşağıya, göbeğime doğru inmeye başladığında bir elimi uzatıp onu tekrar yukarı çektim, böylece dudaklarını tutkulu bir öpücükle yakalayabilecektim.

"Sana ihtiyacım var, şimdi."

"O halde Principessa, dileğiniz benim için emirdir." Luca tekrar vücuduma doğru ilerledi ve yavaşça kıvrımlarıma doğru kaymadan önce sikini girişime yerleştirerek yüksek sesli bir inilti çıkarmamı sağladı. Sanki Luca ruhumu besliyor gibiydi. Otlaktan ayrıldığımızdan beri çok heyecanlıydım ve onun sikini içimde hissetmek nefes almak için ihtiyaç duyduğum hava gibiydi.

Bana baktı, kulağıma fısıldamadan önce dudaklarımı tatlı bir öpücükle yakaladı ve iyi olup olmadığımı sordu. Başımınla onayladım ve Luca içime girip çıkmaya başladığında onu şiddetle öpmeye devam ettim. Her hamlesi yavaş ve derindi. Luca'yla seks genellikle hızlı ve sert olurdu ama bugün farklıydı. Bugün, Luca boynumu aşağı yukarı öperken ve her öpücük arasında kulağıma 'Seni seviyorum' diye fısıldarken, her vuruş maksatlı görünüyordu.

"Benim için çok iyi bir kızsın... Seni çok seviyorum... Harika hissediyorsun... Beni çok iyi karşılıyorsun, Principessa." Övgüler gelmeye devam ediyordu ve ben de onlardan zevk alıyordum, her biri beni zirveye daha da yaklaşıtıyordu.

Luca topuklarının üzerinde geriye yaslandı, vücudumu kendisiyle birlikte çekti ve şimdi beni yerinde tutup sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirirken ona biniyordum. Yeni pozisyon Luca'nın içimde daha da derinlere inmesine yardımcı oldu, siki artık her itişte g noktama çarpıyordu.

"Oh Luca, bu harika hissettiriyor, lanet olsun... durma."

"Benimle boşal." Luca hızını artırdı ve beni yaklaşan serbest bırakmama doğru çalıştırırken her itme daha da şaşırtıcı hissettirdi. Onun yaklaştığını hissedebiliyordum ve elini klitorisime uzatır uzatmaz, vücudumun hemen onun sikinin etrafında kasılmaya başladığını ve kendi orgazmını tetiklediğini hissettim. Duvarlarım onu sıkarken Luca içime girmeye devam etti, ikimizin de inlemeleri odayı dolduruyordu.

Luca beni dikkatle tekrar yatağa yatırırken üzerime bir yorgunluk dalgası geldiğini hissettim. Hızla banyoya koştu ve beni temizlemek için ıslak bir havlu aldı. İşi biter bitmez Luca yatağa geri döndü ve beni göğsüne doğru çekti. Bana baktı ve oluşan gözyaşlarını fark etti.

"Cara, sorun ne?" Luca yüzünü panik kaplamış bir halde sordu. "Seni incittim mi?" Luca'yı kendime doğru çektim, bedenlerimizi o kadar yakınlaştırdım ki kalbinin atışını hissedebiliyordum.

"Ben sadece... Şu anda çok mutluyum... ama ya bir şeyler değişirse? Ya benden sıkılırsan?" Luca yüksek sesli bir kahkaha attı ve ellerini yatıştırıcı bir hareketle sırtımda gezdirdi. Diğer eliyle çenemi kavradı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Georgia Dubois, benden bu kadar kolay kurtulacağını sanıyorsan, başına başka bir şey gelecek demektir. Ayrıca, sanırım kardeşlerin arabamı *gerçekten* ateşe verebilirler." Luca gözyaşlarımı silmeden önce dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Kalbin benimle güvende, Tesoro." Ona gülümsedim, başımı göğsüne yaslamadan önce beni tekrar öpmesine izin verdim ve odayı rahatlatıcı bir sessizliğin doldurmasına izin verdim.

"Seni seviyorum, Luca Rossi."

Söz verdiğimiz gibi, Lily ve Henri'yle saat 21.00'de aşağıda buluştuk, araba servisi bizi bekliyordu. Edward piste yakın olan tek düzgün barda bir VIP süiti ayırtmıştı ve oraya varır varmaz Oliver, Éliott, Noah ve Edward'ın bizi beklediği üst kata çıkarıldık. Diğer sürücüler Luca ve beni görür görmez bize bağırıp çağırmaya başladılar.

"Vay, vay, vay, görünüşe göre küçük bahsimi kazandım," dediğini duydum Edward ikimize yaklaşırken.

"Kiminle bahse girdin?" Edward'ın sinir bozucu bahsini biliyordum ama aslında kimin lehimize ya da aleyhimize bahse girdiğini bilmediğimi fark ettim.

"Şey, Georgia Dubois, sorduğunuza sevindim." Edward elini Luca'ya uzattı, o da hemen arka cebine girip cüzdanını çıkardı ve başını sallayarak Edward'a 100 avro uzattı.

"Görüyorsun Georgie, Luca'yla ikinizin sezon sonuna kadar aşık olacağınıza dair iddiaya girdim. Luca yıllar önce seni *kaba bir şekilde* terk ettikten sonra bir daha ona bakmaman konusunda çok ısrarcıydı ama ben daha iyisini biliyordum. Kıskanç bir kadını gördüğümde tanırım." Bana göz kırptı, ben de alay ederek karşılık verdim.

"Kıskanmadım!" İtirazım zayıftı ve herkesin yüzünden kimsenin bana inanmadığını anlayabiliyordum.

"Oh, lütfen, Luca'nın sözde kiminle çıktığı, ne yaptığı ve 'ne kadar sinir bozucu' olduğu hakkında gevezelik edip duruyordun - kıskanıyordun. Bizim tanıdığımız Luca'yı, güzel kadınları randevularda ekmeyen Luca'yı tanımaz ona deli gibi aşık olacağını düşünmüştüm." Edward sözlerini bitirdiğinde kendinden inanılmaz derecede etkilenmiş görünüyordu, ödül parasını bir kenara koyduktan sonra kelimenin tam anlamıyla sırtını sıvazlıyordu.

"Böylece ben 100 avro daha zengin oldum, siz de ömür boyu mutlu olacaksınız. Herkes için bir kazan-kazan."

"Edward Davis... seni entrikacı küçük kukla seni!" Elimde olmadan Edward'a güldüm, kollarını belime dolayan Luca'ya biraz daha yaslandım.

"Bunun için seni geri alacağım," diye söz verdi Luca Edward'a gülerek.

"Deneyebilirsin!" Edward bara doğru giderken bağırdı, yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesi vardı.

Luca ve ben sonunda bara doğru yol aldık. Henri Luca ve beni fark etti ve hemen bize iki kadeh şampanya uzattı, ardından Lily'ye döndü, ikisi de derin bir sohbete dalmışlardı. Lily ve Henri'nin karşısındaki kabinde yerimizi aldık, ikimiz de karşımızdaki takım arkadaşlarımızı dikkatle izliyorduk. Kadehlerini bitirdikten sonra Lily Henri'nin elinden tuttu ve kardeşimin birkaç itirazından sonra onu dans pistine sürükleyerek Luca ve beni masada yalnız bıraktı.

"Belki de Lily ve Henri'yi bir araya getirmeliyiz ki bizi rahatsız etmeyi bıraksınlar," diye Luca'ya şaka yaptım, Lily ve Henri'nin dansını izliyordum.

dans pisti. İkisinin birlikte olmasında bir şeyler vardı. Gerçekten çok güzel bir çift olmuşlardı.

"Lütfen, Lily ve Henri'nin bir araya gelmesi için cehennemde soğuk bir gün olması gerekecek," dedi Luca şampanyasından bir yudum daha alırken, kolları omzuma dolanmıştı.

"Biliyor musun Luca, bunu daha önce de duymuştum."

EPILOG

Gürcistan

"Luca, geçiş kartımı gördün mü?" Çılgınca bavulumu boşaltmaya başladım, umutsuzca padok kartımı arıyordum.

Aman Tanrım, Georgia, bu pası yine kaybedemezsin; Edward'dan bunun sonunu asla duyamayacaksın, diye mırıldandım kendi kendime.

"Amore, eğer vidalanmamış olsaydı kafanı kaybederdin," diye güldüğünü duydum Luca'nın arkamdan, kollarını arkamdan bana dolamıştı, elinde padok kartım vardı.

"Oh, Tanrıya şükür! Austin'de Edward'ı geçiş kartını kaybettiği ve padoka girmeye çalışırken yakalandığı için Twitter'da yerden yere vurduktan sonra, bu hafta da benimkini kaybedemem!"

"Dürüst olmak gerekirse, güvenliğe Edward'ın davetsiz misafir olduğunu söylememeliydiniz..." Edward'a yaptığım lezzetli şakayı hatırlayarak sinsi bir kıs kıs güldüm.

Edward ve ben birkaç yıldır şaka savaşındaydık ve Silverstone'dan sonra bir "ateşkes" ilan etmiş olsak da, ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyorduk. Edward'ın boynunda geçiş kartı olmadan padoktan içeri girmeye çalıştığını görür görmez, güvenliğe rastgele bir hayranın içeri girmeye çalıştığını söylememek için çok iyiydi.

Amerikalı güvenlik görevlilerinin onu tanımaması daha da komikti. Ne yazık ki Edward ertesi hafta Henri'ye "yanlışlıkla" Luca ile gizlice nişanlandığımızı ve Noel'de kaçmayı planladığımızı söyleyerek iyiliğimin karşılığını verdi. Sanırım Luca sponsorluk toplantısında olmasaydı, Henri onu gerçekten yumruklardı.

takım arkadaşı. Ama şimdi İngiliz'i alt etme sırası bende idi ve güzel bir şaka hazırlamıştım.

"Yani, bugün hala devam ediyoruz, değil mi?" Kaşlarımı beklentiyle oynatarak sordum. Sonunda erkek arkadaşımı Edward'a şaka yapmama yardım etmeye ikna etmişim ve bundan daha heyecanlı olamazdım.

"Bunun çok kaba olduğunu hissediyorum, Cara," dedi Luca iç çekerek. Son birkaç aydır Luca'nın ne kadar yumuşak başlı olduğunu öğrenmişim, özellikle de Edward'a karşı. "Sanırım gerçekten ayrılıydık, Edward gezegende benim kadar harap olmuş tek kişi olurdu."

Luca'ya gözlerimi devirerek kanepeden çantamı aldım ve Lily ile lobide buluşmak üzere aşıya indik. Padoktan ayrılmadan önce onunla hızlı bir kahvaltı yapmayı kabul etmişim. Her nedense Lily, Luca ve benim padok gezintilerimizin vazgeçilmezi haline gelmişti. Bir süre Henri de bize katılmıştı ama yaz tatilinden sonra Henri padoka kendi başına gitmeye başladı. Lily ve Henri arasında bir şeyler ters gidiyordu. Birbirlerinden kaçıyorlarmış gibi hissediyordum ve Austin GP'ye göre, birbirleri içeri girdiğinde odadan çıkmak için aktif olarak bahaneler üretiyorlardı; bu, birbirleriyle kurnazca flört ettiklerini izlediğim sezonun başlangıcından itibaren ciddi bir değişiklikti.

Kahvaltı bittiğinde, dudaklarımda bir gülümsemeyle takım arkadaşına döndüm. "Gitmeye hazır mısınız?" Vale Bugatti'mle yanaştı ve ikimiz de arabaya atladık.

"Luca bize katılmıyor mu?"

"Hayır, onun benden farklı bir programı var," diye düşündüm sessizce. Lily'ye Luca ve benim Edward'a yaptığımız şakadan bahsetmediğim için kendimi biraz kötü hissediyordum ama bunu Wilmington şoföründen saklayamayacağını biliyordum.

"Anlat bakalım, Henri'yle aranızda neler oluyor?" Lily'nin kardeşimin adını duyunca gözle görülür bir şekilde kaskatı kesildiğini görebiliyordum, yine de yüzünde metanetli bir ifade vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, gerçekten bir şey yok... sadece ikinizin birbirinizden kaçtığınızı hissettim."

"Hayır, sadece meşgulüm, hepsi bu. Henri Dubois için her şeyi bırakamam." Lily sözlerinin beklediğinden daha sert çıktığını anlamış olacak ki gülümseyerek ekledi: "Bu sezon Dubois ikizlerinden sadece birine katlanabiliyorum."

"Peki, sırların sende kalsın Wilson." Lily'nin yüzünden başka bir şey söylemek istediğini ama vazgeçtiğini, bunun yerine telefonunda gezinmeyi tercih ettiğini görebiliyordum.

"Full Throttle 'F1 & Families' özel programı çok iyi geçti! Hayranlar seni ve Luca'yı çok seviyor," dedi.

"Evet, o Daily Report makalesinin tabutuna son çiviye çakmış gibi hissediyorum. Bir aydan fazla bir süredir ilişkimiz hakkında tek bir kötü makale bile yazılmadı." Televizyon programı ve ikinci bir dergi makalesi Luca ve benim ilişkimiz için hayat kurtarıcı olmuştu.

Avusturya'da telsizden onu sevdiğimi itiraf ettikten sonra hakkımızdaki şüpheler yeniden canlandı ama neyse ki FIA soruşturması Austin'de aklandı ve Singapur'a gelindiğinde herkes F1'in saçma sezonuna geçtiği için bu haberin esamesi okunmuyordu.

"Bu hafta sonu şampiyonluğu kazandıktan sonra basının söyleyebileceği tek bir kötü şey bile olmayacak. Kadın bir Dünya Sürücüler Şampiyonu ile bizi kabul etmek zorunda kalacaklar."

"Bunun şerefine," diye cevap verdim, kahve fincanımı kaldırıp onunkiyi tokuşturarak.

Luca

Edward'a şaka yaparken kendimi biraz kötü hissettim ama Henri'ye Georgia'yla gizlice nişanlandığımızı söyledikten sonra Georgia'nın beni bu aptalca şakaya ikna etmesine izin verdim. Oliver, Edward ve Henri'nin konuşmasını duymasaydı bir hafta boyunca mor bir gözle dolaşacağımdan eminim. Henri'yi sakinleştirmek için hemen Hermes garajına koştu.

Henri bu şakadan pek etkilenmemişti ama Georgia'nın Edward'ı alt etmekten zevk aldığını biliyordum. Onu sevmemin birçok nedeninden biri de buydu - bir meydan okumadan asla geri adım atmazdı ve Edward az önce Pandora'nın şaka kutusunu açmıştı.

Padoktan içeri girer girmez Edward'ın Hermes F1 misafirperverlik süitinin dışında beni beklediğini gördüm. Birlikte bir pist yürüyüşü yapmak ve sadece ikimiz için biraz zaman ayırmak üzere anlaşmıştık.

"Günaydın, Luca!" Edward'a gülümsedim, bana uzattığı kahve fincanını memnuniyetle aldım, bu sabahki ikinci kahvemdi. *Georgia Dubois'yla çıkmanın en iyi yanı? İnanılmaz kahve.*

"Günaydın, Edward. İşler nasıl?"

"Oh, bilirsin, şikayet edemem. Podcast'im gerçekten çok iyi gidiyor. Çok zamanımı alıyor ama umurumda değil. Bayanlarla aranız nasıl?" Sorusu karşısında biraz donakaldım, Georgia'nın bana verdiği tüm koçluğu düşünmeye çalışıyordum. Kendini işine -şakacı olmaya- adanması etkileyici olmaktan başka bir şey değildi. Bu hafta sonundan sonra Georgia F1'in ilk kadın Dünya Sürücüler Şampiyonu olabilir ama eminim ki Georgia kendisini aynı zamanda Dünya Şakalar Şampiyonu olarak da görüyor ve bu unvanla ilkinden daha fazla gurur duyuyor olabilir.

"Evet... umm, benimle kahve içmeni istememin bir nedeni de bu..." Bunun Edward'ın ilgisini çektiğini biliyordum. Hemen olduğu yerde durdu ve gözlerindeki endişeyi görebiliyordum.

Tanrım, Edward, ne iyi bir arkadaş.

"Georgia ve ben... kış tatilinde biraz ayrı kalmaya karar verdik." Bu sözlerin Georgia ve benim ilişkimizin başlangıcı kadar sahte olduğunu biliyordum ama lanet olsun, bunları yüksek sesle söylemek bile canımı yakıyordu. Evrene sessizce dua ettim ve bunun doğru olmasına asla izin vermemesi için yalvardım.

"Ne!" Edward çığlık atarak kahvesinin bir kısmını Wilmington takım polosunun üzerine döktü. "Kesinlikle olmaz. Bunu yasaklıyorum." Edward'ın tepkisine gülmek için kendimi zor tuttum. Sanki benim adıma şeytanla anlaşma yapacakmış gibi görünüyordu.

"Ne yaptın sen?"

"Ne demek '*ben ne yaptım*'?" Edward'ın her şeyi berbat edenin ben olduğumu varsayarak doğrudan beni suçlamaya başlaması biraz gücüme gitmişti. Mantıklıydı ama yine de en iyi arkadaşım için inciticiydi.

"Bak dostum, ben sadece bunu düzeltebilmek için işin aslını öğrenmeye çalışıyorum."

"Sadece biraz boşluğa ihtiyacı var. Bunaltıcı bir sezon oldu." Yürüyüşümüzün sonuna geldiğimizde Edward beni Hermes garajına kadar geçirdi.

"Asla korkma Luca - bunu düzelteceğim." Sesi inanç doluydu ve küçük bir gülümseme bıraktım.

"Edward, sana bu işe karışmamamı söylemiştim. Bana bir şey söylemeyeceğine söz ver."

"İyi, iyi..." Edward ellerini havaya kaldırarak yenilgiyi kabul etti, ki bu iyiydi çünkü bu şakanın padokta yayılmasına ihtiyacım yoktu. Sonunda basınla birlikte köpek kulübesinden kurtulmuştuk ve sahte bir şakanın padokta orman yangını gibi dolaşmasına ihtiyacım yoktu.

Edward

Luca'nın Hermes garajına girdiğini görür görmez hemen Lily ve Oliver'a mesaj atarak benimle şoför odamda buluşmalarını istedim. Luca'nın bana söylediklerine inanamıyordum - bu ikisi birbirleri için yaratılmışlardı, ama ilişkileri hakkında bilgi sahibi olacak biri varsa o da Oliver ve Lily'ydi.

Edward: Lil, Oliver - benimle 15'te şoför odamda buluşun, çok acil.

Edward, bazılarımızın gerçek toplantıları ve stratejileri var.

Edward: Bunun için zaman yok, Lil. Arkadaşlarımızın başı dertte

Lily: Tamam, 20 dakika içinde orada ol.

Lily ve Oliver odama girdiklerinde kapıyı kapattım ve ikisine de koltuğuma oturmalarını işaret ettim.

"Pekala, size söyleyeceklerim bu odadan dışarı çıkamaz. Luca ve Georgia mola veriyorlar." Diğer iki şoför orada oturup sözlerimi düşünürken şoför odamı sessizlik kapladı.

"Edward, bu bir yığın saçmalık," diye alay etti Lily sonunda. "Bu yine senin şakalarından biri mi? Çünkü buna kanmayacağım."

"Hayır, ciddiym, Luca bana bu sabahki yürüyüşümüzde söyledi." Oliver koltuğunda kıpırdandı ve bana temkinli bir şekilde baktı.

"Doğru anladığınızdan emin misiniz? Yani Georgia ve ben daha bu hafta sonu Monako'da ikisi için daire alışverişine çıktık." Oliver'ın yüzü tamamen ikna olmamış gibi görünürken daha da sinirlenmeye başladım.

"Ve daha bu sabah onlarla kahvaltı yaptım..." Lily ekledi.

Bir an takım arkadaşşıma ve dostuma bakakaldım, sonra kafama dank etti: *O şerefsizler bana şaka yapmaya çalışıyorlardı.* Luca bu yüzden benim olaya karışmamı istemiyordu. Korkunç, kötü düşünölmüş şakasının açığa çıkacağını biliyordu.

Hayır, bu konuda Luca'yı suçlamamalıyım. *Her yerinde Georgia "Sassy" Dubois vardı.*

"Şu sinsi küçük piçler!" Lily ve Oliver şaşkın şaşkın bakmaya devam ediyordu ve ben de bunu onlara açıklamak zorunda kalacağımı biliyordum. "Bana şaka yapmaya çalışıyorlar!"

"Henri'ye kız kardeşinin gizlice nişanlandığını söylediğini düşünürsek, bunu hak ettiğini söyleyebilirim..." Oliver kıs kıs güldü. Muhtemelen en iyi şakalarımından biri değildi, ama Georgia'nın kardeşinin erkek arkadaşını dövmek üzere olduğunu fark ettiğinde yaşadığı dehşet çok komikti - Henri'nin yüzündeki ifade? Bu da işin tuzu biberi oldu.

"Bunu sadece Georgia beni neredeyse tutuklattığı için yaptım!"

"Peki, padok kartını yine unuttun mu?" Lily'nin iğneleyici yorumu karşısında gözlerimi devirmiştim. Bu şakayı biraz fazla sevdiğini biliyordum. "Görünüşe göre dersini almışsın."

Lily dilini bana doğru uzattı ve ben de verdiği cevaptan hiç hoşlanmayarak onu tersledim. Her yarışta Lily'nin aslında daha şımarık bir Valkyrie sürücüsü olduğunu fark etmeye başlıyordum. Esprili İngiliz mizahı son birkaç ayda gerçekten gelişmişti.

"Bu oyunu iki kişi oynayabilir! Bana şaka yapmaya çalıştıklarını bildiğimi bilmiyorlar ve sen de onlara söylemeyeceksin."

"Edward, Georgia'yla olan küçük şaka savaşlarına beni dahil etme. Valkyrie garajında Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatacak değilim," dedi Lily, yavaşça koltuktan kalkarak. Oliver kıkırdayarak izin istedi ve ne planladığımızı bilmek istemediğini söyledi. İnkâr edilemezliğin onun için en iyi hareket tarzı olduğuyla ilgili bir şey.

"Ne? Hayır! Hayır! Hadi ama... Edward ve Lily yine entrikalar çeviriyor - hayaller böyle kurulur! Bu konuda çok iyiyiz!"

"Bu kadar kısa sürede ne yapabilirsin ki?"

"Oh, Lily, sorduğuna çok sevindim."

Gürcistan

Her iki serbest antrenman seansından sonra FIA, Noah ve benim için ekstra bir basın toplantısı planladı. Şampiyonada aramızda sadece birkaç puan fark vardı ve FIA'nın dramayı sevdiğini biliyordum, ancak Noah ve ben dramayı pistte tutma konusunda anlaşmıştık, ikimiz de diğerinin gözünü korkutmamız talebine boyun eğmemiştik. Gazetecilere karşı küstah olabilirdim ama asla bir basın toplantısında başka bir sürücüyü kötülemezdim - *asla*.

Noah'nın yanındaki sandalyeye oturduğumda bana doğru eğildi. "Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş," diye kıkırdadı Noah.

"Şimdiden şampiyonluğu kazandığım için beni tebrik mi ediyorsun? İlginç bir yaklaşım, Hendriks," diye kıs kıs güldüm, ancak Noah'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce kahkaham kısa sürdü.

"Üzgünüm Georgia, henüz insanlara söylemediğini anlıyorum. Edward'ın çenesi çok düşük, sadece tebrik etmek istedim." Ben daha devamını getiremeden basın toplantısı başladı ve doğrudan yaklaşan yarışla ilgili sorulara geçildi.

Basın toplantısı biter bitmez telefonumu çıkardım ve Henri'den gelen bir mesajla karşılaştım.

Henri: Bugünkü Hermes strateji toplantısında Luca'nın yüzünde neden panik ifadesi olduğunu açıklayabilir misiniz?

Georgia: Yarış boyunca arka tamponumu göreceğinden mi korkuyorsun? ;-)

Ciddiyim, Peaches.

Georgia: Sana bir şey mi söyledi?

Hayır, o sadece... kendinde değildi. Sorunun ne olduğunu sordum, bilebileceğinizi düşündüm. Solgun görünüyordu.

Georgia: Haber verdiğin için teşekkürler.

Medya kaleminde bir tur daha attıktan sonra, yarınki elemelerden önce biraz uyuyabilmem için nihayet otele geri bırakıldım. Ortak odamıza girdiğimde Luca'yı hiçbir yerde bulamadım. Onun yerine oturma odasındaki sehpanın üzerinde daha sonra döneceğini ve onu beklemememi açıklayan bir not vardı. Arabasında bazı hasarlar olmuştu.

Bu yüzden garajda olacağını ve onarımlara yardım etmeye çalışacağını düşündüm.

Onu bekledim ama oda servisinden sonra kendimi yatağımızda uyurken buldum.

Ertesi sabah saat 7'de uyandığımda, Luca'nın yattığı tarafın boş olduğunu gördüm. Hemen içimde bir panik oluştuğunu hissettim. Ya ona bir şey olduysa?

Panik içinde tanıdığım herkese mesaj atmak üzere telefonumu elime aldığımda, Matteo'sundan Luca'nın güvende olduğunu ve kanepesinde uyuyakaldığını bildiren bir mesaj gördüm. Buna gülümsedim - klasik Luca, her zaman kanepelerde uyuyakalırdı. Matteo, Luca çok geç yattığı için onu o sabah piste götüreceğini bildirdi.

Elemelerden önce Luca'yı göremediğim için hayal kırıklığına uğramıştım ve bana sadece iyi şanslar mesajı attığı için daha da sinirlenmiştim. Benden kaçtığına dair içimde sinsi bir şüphe vardı ama Perşembe gecesi yaptığımız "egzersizi" hatırlayarak bu düşünceleri zihnimin gerisine ittim. Sezonun son yarışı için stresli olduğunu biliyordum ve onu sıralama turlarından sonra görecektim.

"Pekâlâ GG, 3. çeyrek başlamak üzere. Sezonun son pole'ünü almaya hazır mısın?" Mel'in telsiz mesajına güldüm. Hazırdan da öteydim. Q3'e ilk çıkan bendim, bu da güzeldi çünkü yeni yumuşak lastiklerimle erken bir uçuş turu atabildim. Q2 tur zamanımı geliştirebildim ve pist gelişimi hızlanmaya başladığında Q3'teki ikinci turumda bir gelişme kaydettim.

"Tamam, GG - bu senin için son tur." Üçüncü çeyreğin bitimine sadece 5 saniye kala çizgiyi geçtim. "Başını eğ, GG." Sanki evren beni gazeteciler, sponsorlar ve diğer sürücülerle asansörde sıkıştırdığı onca zaman için küçük bir bağışlama dilimi sunmaya karar vermiş gibiydi. Bir kez olsun, her şey benim tarafımdaydı.

"Sikeyim evet!" Mel'in kulağıma doğru bağırdığını duydum. "Georgia Pole Dubois, yine yaptın! Sen P1, Noah P2. Dünya Sürücü Şampiyonluğuna bir adım daha yaklaştın."

"Wahooooo!" Ben de Mel'e bağırdım. "Hadi eve gidelim, bayanlar!"

Pit şeridine geri döndüğümde, beni tebrik etmek için dışarı çıkan ekibim tarafından karşılandım. Lily P4 ile takım için sağlam bir pozisyon elde ederken, Henri P3'te ve Luca da P5'te yer alıyordu. Noah hemen bana yaklaştı ve elimi sıkarak pole pozisyonu için beni tebrik etti ve yarın beni geçeceğine söz verdi.

"Sanırım bu sezon seni yok etsem iyi olacak çünkü gelecek sezon böyle bir şansım olmayacak," diye güldü Noah. Onun bu tuhaf yorumuna cevap veremeden Luca'nın bana gelmemi işaret ettiğini gördüm. Şoförümün odasına girdiğimde, erkek arkadaşım tarafından hemen kucaklandım.

"Tebrikler," dedi ve beni nazikçe kaldırıp dudaklarımdan öptü. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim, Mon Amour. Bu sabah seni özlediğim için üzgündüm. Sensiz yatak boş geldi." Luca biraz suçlu görünüyordu ve ne söyleyeceğini bilemediği için ağırlığını bir süre iki yana salladı. Ellerimi tuttu ve beni koltuğumda kucağına çekti.

"Özür dilerim, Amore. Orada olmalıydım. Sadece bir an panikledim ama senin için, ikiniz için de burada olacağım." Luca elini karnımın alt kısmına koydu, bakışları o güne kadar gördüğüm en sevgi dolu bakışlarla bana bakıyordu. Bir an duraksadım, önce bu sevgi dolu bakışın tadını çıkardım, sonra da aslında ne dediğini anlamaya çalıştım.

"Um... ne? İkisi için de...?" "Sen ve... bebek için mi?"

"Ne bebeği? Kimin bebeği olacak lan?" Luca şimdi şaşkın bir ifadeye sahipti.

"Edward dedi ki-" Luca cümlesini tamamlayamadan hemen kucağından atlayıp kapıma doğru koştum ve kapıyı öyle bir şiddetle açtım ki bir takım fotoğrafı koridora düştü.

"Onu öldüreceğim!" Neyse ki Edward'ı bulmak için çok uzağa gitmeme gerek kalmadı. Köşeyi döndüğümde Lily'nin şoför odasından Edward'ın kahkahalarını duydum. Kapıyı çalma zahmetine bile girmeden odaya daldım.

"Edward, insanlara hamile olduğumu söyledin mi!"

"Bilmiyorum. Luca'ya bana ayrıldığınızı söylemesini sen mi söyledin?" Hemen olduğum yerde durdum. *Tabii ki Edward öğrenmişti.* "Bir dahaki sefere yalanından biraz daha emin olmak isteyebilirsin..." Lily alay etti.

Yüzündeki ifadeden ağzındaki baklayı çıkardığını anlayabiliyordum. Edward'a. *Onu da dahil etmem gerektiğini biliyordum.*

"Et tu, brute?" Yüzüme küçük bir sırtış yayılmasına izin vererek Lily'ye söyledim. Edward bu sefer beni alt etmişti ve ben buna kızamıyordum bile. Luca'ya bakmak için arkamı döndüğümde yüzünde bir gülümseme gördüm. *Demek hepsi bunu planlamıştı.*

"Vay, vay, vay, Luca'yla ara vermemiz bir şaka olabilirdi... ama belki şimdi gerçek olur!" Kelimelerin sert ve kararlı -*öfkeli*- çıkmasını istemiştim ama gülmekten kendimi alamadım. Etkilendim ve büyüklüğü gördüğümde tanıdım.

Birini tanımak için biri gerekir.

"Tamam, ödeştik Edward, ama gelecek yıl dikkatli olsan iyi olur."

"Başka türlü olmazdı, Dubois!"

Edward ve Lily'ye orta parmağımı gösterdim ve şoför odasından çıkıp kendi odama döndüm, hâlâ yaptıkları şakaya gülüyordum. İyi bir şakaydı ve neyse ki bu sefer kardeşimi dahil etmemeyi başarmışlardı da bir Singapur olayı daha yaşamamıştık.

Luca benden sonra odaya girdiğinde beni kendine çekti ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Peki, Cuma günü neden benden kaçıyordun?" Luca'nın cuma akşamı beni terk etmesine sinirlendiğimi anlamasını umarak küçümsediğimi belli etmeye çalıştım.

"Ah, Cara, bana kızma," diye kıkırdadı Luca, beni tekrar kucağına çekerken dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Matteo'nun söyledikleri doğrudur. Cuma günü kaza yaptığım araba üzerinde o kadar geç saatlere kadar çalıştık ki... Kalıp takımın yeniden yapılanmasına yardım etmem gerekiyordu. Seni uyandırmak istemedim, bu yüzden onunla kaldım. Yarışlardan önce ne kadar odaklandığını biliyorum ve söylediklerimde ciddiydim - senin için bu galibiyeti tehlikeye atmayacağım."

Luca'nın sözlerine gülümsedim, yüzümün kızardığını biliyordum. Sonraki on dakikayı sohbet ederek geçirdik ve Lizzie eleme sonrası basın toplantısının birazdan başlayacağını duyurdu. Kapıya doğru ilerlerken Luca son bir kez toprağına tuttu ve beni kendine çekti.

"Bunun bir şaka olduğunu biliyorum Amore, ama bir gün bunun gerçek olmasını bekleyemeyeceğimi bilmeni istedim." Luca'nın itirafı kalbimi eritti. *Luca birlikte geleceğimiz hakkında bu kadar derin düşünmüş müydü?*

"Ben de, Mon Amour, ben de."

Dün, Edward Luca ve benim hamile olduğumuzu diğer sürücülere 'ağzından kaçırıldığını' itiraf ettikten sonra, hemen hepsine Edward'ın nasıl bir pislik olduğunu bildirmek için mesaj attım. Kimse şaşırmadı. Görünüşe göre Noah da şakanın içindeydi, bu da onun yorumlarını çok daha anlamlı kılıyordu. Çoğunluk bunu çok komik bulmuştu ama Eric ve Otto bunun doğru olmamasından memnun olduklarını belli etmişlerdi, ikisi de Luca ve benim bebek sahibi olmamız için çok erken olduğunu ima etmişlerdi, özellikle de ben "diğer sürücülerini ezip yok etmeden" önce. Otto'nun kelimelerle arası kesinlikle iyiydi.

Bugün iyi şanslar, Georgie. Ne olursa olsun seninle gurur duyuyorum. Bu galibiyeti hak ediyorsun.

Georgia: Teşekkürler, Eric. Desteğiniz olmadan bunu başaramazdım!

Hayır... Bu seferki tamamen senin, Georgie. Hepsi senin.

Eric'in mesajlarına gülümsedim. Bugün işler yolunda giderse, ilk kadın F1 şampiyonu olarak taç giyecektim. Isabelle tüm ekibi erkenden padoka çağırmişti. Hiçbir şey şansa bırakılmayacaktı. Sürücü şampiyonluğumdan daha fazlası söz konusuydu, yapımcı şampiyonluğundan daha fazlası.

Şu anda tüm Valkyrie garaj personeliyle dolu olan konferans odasına yığıldığımda, Isabelle kendisi için hazırlanmış olan basamaklı taburenin üzerinde ayağa kalktı.

"Herkes günaydın. Hepinizi buraya erken çağırdığımı biliyorum ama sanırım hepimiz bunun nedenini tahmin edebiliyoruz." Herkes kıkırdarken Isabelle bir an durakladı ve çoğu bana döndü. Daha önce ekibin yanında kendimi hiç garip hissetmemiştim ama şimdi burada dururken birden spot ışıklarının baskısını hissettim. Gözlerindeki bakışlar benim hissettiğim arzunun, isteğin aynısını gösteriyordu. Bu işte birlikteydik - bir takım olarak ve yine de bugün bunda benim oynamam gereken büyük rolün farkındaydım. Elli sekiz tur boyunca Monaco'dan ve Silverstone'dan daha iyi sürmem gerekiyordu.

Kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi sürmeliydim - bir Valkyrie gibi.

"Sezonu tamamlamadan önce hepinize Valkyrie F1 takımında yer almanın bir onur olduğunu söylemek istiyorum. Sonuç istediğimiz gibi olmasa bile, harika bir sezon geçirdik ve bugün ne olursa olsun, bu sezonla inanılmaz derecede gurur duyuyorum. Herkese

Yapıcılar şampiyonasında sonuncu olacağımızı düşünüyorduk ve işte buradayız, şu anda en üst sırada oturuyoruz. Onlara cehennemi yaşattık hanımlar ve bunun için gurur duymalıyız."

Isabelle konuşmasını bitirdiğinde yüzümden bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissettim. Lily bana döndü ve gülerek beni işaret edip karşılığında dilini çıkarırken ben de ona orta parmağımı uzattım.

Sabah toplantısı ile yarışın başlaması arasında geçen süre bana sonsuzluk gibi geldi ama Mel bana arabaya binme zamanının geldiğini söylediğinde olduğum yerde donup kaldım. İşte buydu, bu yıl son kez o arabaya binecektim. Georgia Dubois'nın gerçekte kim olduğunu herkese göstermek için son anımdı.

Kokpite yerleştüğimde Mel telsizden, "Bunu sen halledersin, GG," diye seslendi. "Hadi şu sürtüğü eve getirelim."

Formasyon turu sona erdiğinde, P2'de olan Noah'ya baktım. Yüzünü göremiyordum ama yüzündeki kararlılığı hayal edebiliyordum. O da şampiyonluğu en az benim kadar istiyordu ve bu zaferi kolayca elde etmeme izin vermeyecekti.

Beş ışık yanar yanmaz arabayı ilk viraja soktum ve sollama stratejisinde agresif olmaya karar vermiş olan Noah'ya karşı pozisyonumu koruduğumdan emin oldum. *O zaman eldivenleri çıkardın, öyle mi Noah?*

"Lastiklere dikkat et, GG." Mel'in bunların uzun ömürlü olmasını istediğini biliyordum ama yarışın başında Noah Hendriks'in beni geçmesine izin verecek değildim. Yarış otuz beşinci tura girdiğinde hâlâ lider durumdaydım. Noah ve ben gruptan ayrılmıştık, ancak o arkamda dört saniye içinde kalmayı başarmıştı, sadece hata yapmamı bekliyordu - küçük bir spin atmamı veya bir kaldırımı çok erken geçmemi, DRS menziline girmek için herhangi bir şey yapmamı bekliyordu.

"Sarı bayrak, pit girişine yakın bir yerde kaza var."

Direksiyonumda sembolü görür görmez uygun hıza yavaşladım ve güvenlik aracının birkaç tur boyunca bana rehberlik etmesine izin verdim. Noah ve ben daha yeni pite girmiştik ve ikimiz de ikinci bir pit için pist pozisyonunu kaybetmek istemiyorduk - Mel'in bana her zaman söylemeyi sevdiği gibi bu bir "serbest duruş" olsa bile.

Ona sık sık "P1'i kaybetmek zorunda kalırsam kendimi özgür hissetmem" diye hatırlattım.

"Yeniden başlama güvenlik aracının arkasında olacak. İtmeye hazır olun. Noah hemen arkanızda olacak."

Tabii ki öyleydi. Güvenlik aracını almak benim şansımdı. Ne yazık ki şansım kötüleşmeye devam ediyordu. Yeşil bayrak gösterge panelime gelir gelmez, Noah Hendriks'in yanımdan uçarak geçtiğini ve arabası yanımdan

geçerken lastiklerinde çok daha iyi çekiş sağladığını gördüm.

"Siktir!" Telsize bağırdım ama Mel bana hiçbir şey söylemedi, pit duvarından durumu değerlendirdiği belliydi.

Kırk ikinci tura geldiğimizde hala Noah'ın arkasında sıkışıp kalmıştım. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca onun arka kanadı ile ilgili kâbuslar göreceğime hiç şüphe yoktu. Birkaç tur boyunca DRS'nin içindeydim, ancak her hamle yaptığımda Noah lastiklerini sonuna kadar kullanarak beni savunmayı ve atlatmayı başardı - ve ben de hızla aynı batan tekneye giriyordum.

"Lastikler konusunda rahat ol, GG. Noah'ınkinin seninkinden önce patlayacağını düşünüyoruz. Gayretli olun."

Elli üçüncü tura gelindiğinde kalbimin hızlanmaya başladığını ve içime korkunun sızdığını hissedebiliyordum. Bu durumu tersine çevirmek için zamanım azalıyordu - ve hızla Noah'nın çok gerisinde kalmadan lastikleri dengelemeye çalışıyordum. Elli beşinci tura başlar başlamaz Isabelle'in telsize çıktığını duydum.

"GG, lastikleri siktir et. Devam et."

Özür dilerim, Isabelle az önce radyoma gelip kulağıma küfür mü etti? Önce afalladım ama sözleri içime işledikçe haklı olduğunu anladım. Bu lastiklere bakmanın ne anlamı vardı? Daha fazla zorlamazsam Noah'ı geçemeyecektim, bu yüzden patlak riskini göze alabilirdik. Podyumun ikinci basamağında olmak istemiyordum.

En üstte olmak istedim.

Isabelle'in bana ikinci kez söylemek için telsize geri dönmesine gerek kalmadı. Elli altıncı tur biter bitmez, düzlükte kesinlikle hızlandım, Noah'ya saniyenin 0.2'si kadar yaklaştım, agresif kalkışım yüzünden arabalarımız neredeyse birbirine değiyordu. İkinci DRS alanını görür görmez onu yakalayacağımı biliyordum.

Ve ona sahip oldum.

Noah'nın DRS kapağı açıldı ve arabasının yanından geçerek onu hızla geçtim. Eğer savunulacak bir zaman varsa, o zamanın şimdi olduğunu biliyordum.

Elli yedi tur geçti ve ben artık birinci sıradaydım. "Son tur, GG."

Elli sekizinci tura başladım, yarış çizgisine o kadar kolay girdim ki neredeyse kendimi tanıyamayacaktım. Noah 1.2 saniyeye gerilemişti, bu yüzden ilk bölgede DRS'den kurtulmuştum. İkinci bölgeye ulaştığımda, Noah'nın bir saniye sınırı içinde olduğunu biliyordum. Aracımı onun önüne sürdüm ve atağını öyle bir şiddetle engelledim ki kendimi tanıyamadım. Annemin görmek isteyeceğinden biraz daha tehlikeli miydi? Muhtemelen öyleydi.

Damalı bayrağı önümde gördüğümde, birinin sadece 'göndermek' olarak tanımlayabileceği şeyi yaptım. Sanki o anda başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibiydi. Ne Noah, ne gazeteciler, ne de takımın benden beklentileri. Her şey gitmişti, zihnimde boştu. Beynimi meşgul eden tek şey önümdeki damalı bayraktı.

Bitiş çizgisini geçtiğimde bunu hissettim. Lastiğim patlamıştı ama yarış kariyerimde ilk kez bunun bir önemi yoktu. Çizgiyi ilk ben geçmiştim.

Zaman durmuş gibi hissediyordum ve telsizime bir şeyler söylemeye çalışırken sanki beynim artık çalışmıyordu. Birinin yayına bağırdığını duydum ama kelimeler bulanık ve kafa karıştırıcıydı, beynime kaydedilmiyordu.

O anda beynimde hiçbir şey kayıtlı değildi.

"Bu da neydi?" diye sorduğumda tek söyleyebildiğim, telsizden gelen çığlık ve tezahürat sesleriydi; kalabalığın gürültüsü o kadar baskındı ki Mel'in sesini duyamıyordum.

Ama vücudum neler olduğunu biliyordu. Az önce ne olduğunu biliyordu. Mel'in sesi radyoya geri döndü ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını hissettim. Sanki son bir yıldır içimde tuttuğum tüm duygular serbest kalmış gibi hissettim. İçimde biriktirdiğim üzüntü, heyecan, korku ve vahşet dışarı akmaya başladı.

F1'in en yeni Dünya Sürücüler Şampiyonuydum.

"Tebriklersssss!" Mel'in telsizden bağırdığını duydum.

"Georgia, tebrikler. Harika bir sezon geçirdin ve bu hem senin hem de takımın için hak edilmiş bir galibiyet. Gelecek yıl bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum, Aşkım." Isabelle'in sözlerine gülümsedim - sesinin yumuşaklığı ferahlatıcı ve yeniydi, bana yabancıydı, ama duymak güzeldi. Hatta gülümsüyor olabileceğine dair içimde gizli bir şüphe vardı.

"Lily de inanılmazdı - Noah'nın kazanmamasını sağlamak için ona pit yaptırdık ve en hızlı turu attırdık."

"Nutkum tutuldu!" Telsizime geri bağırdım. "Ekibe teşekkür ederim. Bu sizin için hanımlar... her biriniz için. Teşekkür ederim! Hayal edebileceğim en iyi takım arkadaşı, tam bir yıldız olduğu için Lily'ye teşekkür ederim.

"Bugün kendini aştın Georgie," dediğini duydum Fiona'nın telsizden. "Bugün her bir küçük kıza, kendi hayatlarını değiştirebileceklerini gösterdin.

karting hayallerini bir F1 şampiyonu olma hayaline dönüştürdüler - tıpkı Georgia Dubois gibi."

Bana ayrılan P1 noktasına çekildim, bu noktada lastiğin neredeyse ölmüş ve patlamış olmasını umursamıyordum. Artık bu arabaya ihtiyacım yoktu. Bana iyi hizmet etmişti ve emekliliğini hak etmişti.

Park eder etmez arabadan atladım, önünde diz çöktüm, ölü lastiğe sarıldım ve Noah'ın yanıma gelip omzuma vurduğunu hissettim. Ayağa kalktım ve onunla yüzleştim; beni kucağına aldı ve muhtemelen Noah'nın bana sarıldığını gördüğüm en büyük sarılmayla beni etrafında döndürdü.

"Tebrikler, Dubois. Hak edilmiş bir galibiyet. Gelecek yıl seni yakalayacağım." Noah beni yere bıraktı ve hemen yarışta P3'ü almayı başaran kardeşim tarafından yakalandım. Henri kaskımı çıkarıp yere fırlattı, beni daha da yaklaştırdı ve yanağıma tebrik öpücüğü kondurdu.

"Seninle çok gurur duyuyorum, Peaches, *çok gurur* duyuyorum."

İkimizi hızla çitlere ulaşmış ve kollarını ikimiz için sonuna kadar açmış olan ailemizin yanına sürüklerken kardeşimi sıktım. Beşimiz birbirimize sarılırken ben de hemen onların kollarına atladım, hiçbirimiz bırakmak istemiyorduk.

Görevlilerin Henri ve benim tartılmak üzere soğuma odasına gitmemizi istediklerini duydum. Kalabalığın içinde çaresizce Luca'yı aradım, görünürde hiçbir yerde olmayan erkek arkadaşımı arıyordum ama tam soğuma odasına girmek üzereyken bir kolun belime dolandığını ve beni kendisine çektiğini hissettim. Luca başımı tuttu ve dudaklarımızı birbirine çarparak bedenimi olabildiğince kendine yaklaştırdı.

"Seninle gurur duyuyorum, Cara. Seninle gurur duyuyorum." Öpüşmeyi keserken başımı kaldırıp ona baktım ve gülümsedim, FIA yetkilisi Henri ve Noah'yı çok eğlendirecek şekilde arkamızdan bağırmaya başladığında beni bir kez daha öpüşmeye çekmesine izin verdim.

Luca'yı istemeyerek de olsa bıraktım ve suyun beni beklediği soğuma odasına geri döndüm. Kutlama için podyuma çıkarılmamız sadece birkaç dakika sürmüştü. Önce Henri'nin çıkışını izledim, o çıkarken annemi ve kardeşlerimi gözetliyordum. Luca da onlara katılmıştı, annemin yanında bizi alkışlarken podyumdaki kutlamayı filme alıyordu. Daha sonra Noah çıktı ve ödülünü alırken kalabalığa el salladı.

Ve sonra sıra bana geldi. Beklediğim an gelmişti.

Odadan çıkıp sahneye yürüdüm ve Abu Dabi'de bizi yarışırken izlemek için - benim kazanmamı izlemek için - toplanmış olan insan kitlelerini izledim. En üst basamağa çıkarken onlara el salladım, hükümet yetkilisinden kupamı aldım ve Monako milli marşı için şapkamı çıkarmak üzere yere bıraktım.

Marşlar biter bitmez Henri ve Noah'ya püskürtmek için şampanya şişemi elime aldım ama artık çok geçti - benden önce davranıp beni ve ardından Valkyrie podyum temsilcisi Mel'i iki şişeyle sırlıslam etmişlerdi. Baloncuklar söner sönmez kalabalığa bir kez daha baktım ve podyumdan inmeden önce onlara son bir el salladım.

Ayağım yere değdiği anda Lily üzerime atladı; kollarıyla beni sarıp sarmaladı ve bu sırada çığlık atmaya başladı.

"Başardın!" Lily tekrar tekrar bağırdı, ikimiz de şimdi okul kızları gibi aşağı yukarı zıplıyorduk. Her nasılsa, bu bizim imza hareketimiz haline gelmişti.

Bir elimde kupa, diğerinde bir şişe şampanya ile garaja geri döndüm. Beni ilk kucaklayan Fiona oldu ama garaj ekibinin geri kalanı gelmeye başlayınca bu kısa sürdü, hepsi kucak istiyordu, herkes kupayı görmek istiyordu. Gözlerim garajı tarayarak Isabelle'i aradım.

Fiona şaşkın bakışlarımı görünce bana doğru eğildi ve "Ofiste" diye fısıldadı. Başımı salladım ve Isabelle'in ofisine doğru ilerleyerek kapıyı çaldım. 'Girin' sözlerini duyar duymaz yavaşça açtım ve loş odada Isabelle'i aramaya başladım.

Ofisinin köşesinde Isabelle koltuğuna oturmuş, elinde viskiye benzeyen bir bardak vardı. Valkyrie F1 kariyerimde bir zamanlar Isabelle'in gülümsediğini asla göremeyeceğimi düşünmüştüm, ancak takım müdürümü karşımda gözyaşları içinde izlerken bu çok uzak bir fikir gibi görünüyordu.

Ona doğru yürüdüm ve kupayı sehpanın üzerine koyduktan sonra bir bardak aldım ve önündeki viskiyi doldurarak kanepede ona katıldım. İkimiz de birkaç dakika boyunca sessizce oturduk, ikimiz de kadehlerimizi yudumlarken hiçbirimiz bir şey söylemedik.

"Biliyor musunuz, genç bir kızken yarışmayı çok severdim. Hem de çok severdim. Her hafta sonunu ailemle birlikte İtalya'da kardeşimle karting yaparak geçirirdim. Ancak ben büyüdükçe, karting daha pahalı hale geldi ve sadece birimizin devam etmesine yetecek kadar paramız vardı. Ben kardeşimden daha yetenekli olmama rağmen, ailem onun kartingini finanse etmeye devam etmeyi seçti. Görünüşe göre, profesyonel bir sürücü olabileceğime dair hiçbir umut yoktu. Bir kadın için böyle bir şey söz konusu değildi, bu yüzden ben normal hayata dönmek zorunda kalırken, yarışları zar zor kazanabilen kardeşim hayalimi yaşamaya devam etti." Isabelle hikâyesini anlatırken onu gözlemledim, ikimize birer kadeh daha doldururken bardağımı tezgâha bıraktım.

"O gün kendime bir F1 takımı kuracağıma söz vermiştim. Bu şampiyonayı bir şekilde kazanmaya karar vermiştim..."

"Ve şimdi sahip olduğumuza göre... neredeyse gerçek gibi görünmüyor, değil mi?" Onun yerine ben bitirdim. Isabelle'in ne hissettiğini anlıyordum. Ruhumun derinliklerinde, anlıyordum. Burada olmak için o kadar uzun süre mücadele etmişim ki, o podyumda durup Dünya Pilotlar Şampiyonluğu kupasını kabul etmek için dişimi tırnağıma takmışım ve şimdi o gün gelip çatmıştı. O şanlı rüya artık o kadar da şanlı değildi. Isabelle bana gülümsedi, viskisinden bir yudum daha alırken gözyaşları kuruyordu.

"Ve şimdi başardık. Bugün, kadınlar tarafından yönetilen ve işletilen bir takım WDC'yi kazanmaktan daha fazlasını yaptı. Tüm dünyaya, kadınların motor sporlarında masada eşit bir yere sahip olması gerektiğini kanıtladık - mekanikerlerden liderliğe ve sürücülere kadar, kalıcı olmak için buradayız."

"Öyleyiz, Isabelle, öyleyiz."

"Gelecek yıl yeni bir yıl, Georgia. Yeni araba, yeni zorluklar. Her şeyi yeniden yapmaya hazır mısın?"

"Eric'in en çok şampiyonluğa sahip olma rekorunu kırmak için kaç şampiyonluk kazanmam gerekiyor? Onların altı şampiyonluğu var, benim yedi mi?" Kıkırdayarak söyledim ve Isabelle'den kocaman bir sırıtış aldım.

"Hmm... belki de sekiz yapmalıyız... sadece güvende olmak için," diye karşı çıktı Isabelle, gözlerinde çok iyi tanıdığım ferahlatıcı bir parıltı toplanıyordu.

"Pekala, bir tane eksikimiz var." Ayağa kalkarken kadehimi kaldırdım ve Isabelle'inkiyle tokuşturdum. "Yedi şampiyonluğa daha, Isabelle."

SEVGİLİ OKUR

Bir Erkeğin Dünyası'nı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bu hikaye bir hayalden doğdu ve daha sonra boş zamanlarımda internette yayınladığım haftalık bölümlere dönüştü. Yazmak benim için her zaman katartık, rahatlatıcı bir çaba olmuştur ve geçen yılı bu hikayeyi bir araya getirerek geçirebildiğim için çok şanslıyım. Gerçekten de bugüne kadarki en eğlenceli yolculuklarımdan biri oldu!

Bununla birlikte, umarım siz de bu kitabı okurken, benim yazarken keyif aldığım kadar keyif alırsınız.

Henri ve Lily'nin hikayesiyle ilgileniyor musunuz? "Queen of Me" 2024'te geliyor!

TEŞEKKÜRLER

Bana paha biçilmez bir cesaret veren tüm arkadaşlarıma: **Teşekkür ederim.** Bu kitap her şeyden önce sizin için.

Iggy ve Poppy: Suç ortağı yazarlarım; bu kitap siz olmasaydınız gerçekten yazılamazdı. Sizler benim ilk okuyucularım, ilk editörlerim ve en iyi eleştirmenlerimdiniz. Bana sonsuz fikir ve cesaret verdiniz. Teşekkürler, aşklarım!

Pooja & Erin: Bu kitabı baştan sona okuyan ilk arkadaşlarım sizsiniz! Sonsuz teşvikiniz, övgüleriniz ve eleştirileriniz olmasaydı, hayallerimi asla yayınlanmış bir kitaba dönüştüremezdim.

Kylie, Julia ve Elyse: Müstehcen romanlara olan sevginiz bu kitaba gerçekten ilham verdi.

Kocama: Luca'm olduğun için teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Baharatlı bir aşk romanı ve iyi bir espresso martiniden başka bir şey sevmeyen tutkulu bir aşk romanı yazarı olan ilk yazar Grace Newman ile tanışın. Grace Newman ile okuyucular, cinsiyet eşitliği için verdikleri savaşta cam tavanları paramparça eden şımarık kahramanlar ve aşk ve rekabet çizgilerini bulanıklaştıran büyüleyici aşk hikayeleri bekleyebilirler.

Grace romantizm dünyasına dalmadığında, onu genellikle rekabetçi ruhunun el-göz koordinasyonu eksikliğini unuttuğu raketbol sahasında ya da kalbini fetheden en yeni evlatlık köpeği eğitirken bulabilirsiniz. Grace'in hayatı iki büyük aşkı tarafından zenginleştirilmiştir: macera tutkusunu ve hızlı olan her şeye (özellikle Formula 1) olan sevgisini paylaşan sadık kocası ve her olay örgüsünü dikkatle dinleyen ve sallanan kuyruğuyla sonsuz ilham veren en sadık arkadaşı olan komik köpeği Daisy. İster Kaliforniya'nın güzel Ulusal Parklarını keşfediyor olsunlar, ister evde sessiz anları paylaşıyor olsunlar, bu ikili Grace'in en büyük destekçileridir.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

